

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
WORST
GUY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE CANTERBARY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN KÖTÜ ADAM

KATE CANTERBARY

VESPER BASIN

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Dalmadan önce... Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34 Sonsöz

[Ayrıca Kate Canterbury Kate](#)
[Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2021 yazar Kate Canterbury

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Ticari markalı isimler bu kitap boyunca yer almaktadır. Ticari markalı bir ismin her geçtiği yerde bir ticari marka sembolü kullanmak yerine, isimler, ilgili sahibinin ticari markalarını ihlal etme niyeti olmaksızın editöryal bir şekilde kullanılmıştır.

Düzenleme Julia Edits'ten Julia Ganis tarafından yapılmıştır. Düzenleme Erica Edits'ten Erica Russikoff tarafından sağlanmıştır. Düzeltme Jodi Duggan tarafından yapılmıştır.

E-kitap kapak fotoğrafı Wander Aguiar tarafından sağlanmıştır

E-kitap kapak tasarımı Okay Creations'dan Sarah Hansen tarafından yapılmıştır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

EN KÖTÜ ADAM HAKKINDA

Sekiz haftalık zorunlu yakınlık, sevmemeye çalıştığınız birinden nefret etmek için uzun bir süre.

Sebastian Stremmel'in başka bir baş ağrısına ihtiyacı yoktur. Gürültücü yeni rekonstrüktif cerrah Sara Shapiro'nun cıvıl cıvıl neşesiyle cerrahi kanadının her yerinde tepinmesi olmadan da yeterince baş ağrısı çekmektedir.

Ama Sebastian genelde istediğini elde edemez.

Kimse Sara gibi onu sinirlendiremez - öyle ki hararetli bir "tartışma" ve darmadağın olmuş bir muayene odasının ardından, kendilerini hastanenin zorunlu kıldığı sekiz haftalık çatışma çözümü danışmanlığında bulurlar. Şimdi adil bir şekilde dövüşmeye zorlanıyorlar... bu da onları kimse bakmıyorken kirli oynamaya götürüyor.

Bunun bir hata olduğunu biliyorlar.

Kendilerine bunun bir daha asla olmayacağına dair söz

verirler. Bunu sistemlerinden çıkardıklarına yemin ederler.

Yapmadılar.

Yazarın Notu: Huysuz/toparlanan insan sevici güneş ışığı. İçe dönükler çeker. İşyerinde düşmandan sevgiliye. Şakalaşma, didişme ve düğmeye basarak ön sevişme. Arkadaş grubuna söyleme, grubu onu ayarlamaya çalıştığında kıskan.

İst: Ön kapıyı açmadan önce kıyafetlerini parçala.

CW/TW: kronik hastalık, eksik/ihmalkâr ebeveynler, yeme bozukluğu öyküsü.

OceanofPDF.com

en dağınık kıızlar için

OceanofPDF.com

ÖNCE...

*Ortamı için [Spotify'daki The Worst Guy](#) çalma listesine göz atın.hazırlamak
birkaç melodiye ihtiyacınız varsa*

*Haberler ve güncellemelerin yanı sıra özel genişletilmiş epiloglar, bonus
sahneler ve pasta için [Kate Canterbury'nin Office Memos posta listesine](#)
katılın. İşte
Her zaman pasta.*

*Haber bültenleri size göre değilse, ön sipariş ve yeni yayın uyarıları için
[Kate'i BookBub'da takip edin.](#)*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

SEBASTIAN

ALETİM CAN ÇEKİŞİYORDU.

Bu kelimeyi yeni öğrenmiştim. Durgunluk. Depresyonda değilim ama gelişmiyorum da. Sadece sürükleniyor, tatminsiz bir gün diğerinin içinde eriyor.

Ve -yanlış anlamayın- bu bir performans sorunu değildi. *Çok güzel* bir performans sergiledim. Her zaman ortama ayak uydurdum ve herkes tatmin olana kadar ayakta kaldım. Çoğu sabah uyandığımda kendimi tam selam verirken bulurdum, en hızlı şekilde tatmin olurdum ve sonra hiçbir şey hissetmemeye geri dönerdim.

Bu düşüncenin ağzımda bıraktığı acı tatla çarşafı tekmeleyerek kaldırdım ve başımı yana çevirdim. Pencereden dışarı bakmak doğru geliyordu, çünkü manzaram tuğla bir duvar ve sabah güneşinin puslu bir diliminden ibaretti. O ilgili her şeyi anlamıştım. Çok sertti ve bu konuda yapılabilecek iyi bir şey yoktu.

Emin olmak için can çekişiyor.

Her zamanki kötü alışkanlıklarımın hiçbiri işe yaramadı. Bir zamanlar üniversiteli amigo kızlardan bahsetmek bile beni azdırmaya yeterdi. Tanrım, yirmi dört yaşında olmayı özlemişim.

Çoğu insan benim amigoluğa olan ilgimin eteklerle ilgili olduğunu sanırdı. Ama öyle değildi. O yarışmalar -küçük, zayıf kadınları kalıcı nörolojik hasar yokmuş büyük anlaşıma- gibi havaya fırlattıkları yarışmalar beni lanet soğuttu.

Bağlanma sorunu olan kadınlar için gerçek suç podcast'leri neyse benim için de amigoluk oydu. Ayrıca, gözlerimi kalelerden alamıyordum. Kalın, güçlü kalçalarında bir şey vardı. Hepsinde vardı. Tabii ki vardı. Kaya gibi sağlam kalçalar olmadan bir kadını uzaya fırlatamazdınız ve onlarda vardı. Lanet olsun, hepsinde vardı.

Armut biçimli kadınların dünyasında yaşamak ve o kalçaları her gece kulaklık olarak takmak istiyordum. Her lanet gece.

Bunu istemek, bunun gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu.

Bunun başlıca nedeni, kişilerarası becerilerimin olması gereken yerde, ilk günlerden beri sahip olduğumdan emin olduğum ve yıllar geçtikçe genişleyen boşluktu. Yalnız bir hayat yaşıyordum ve bu sabah sayamayacağım kadar zor ve sefil nedenlerden dolayı bu şekilde yaşamayı seviyordum. Bir arkadaş grubumun olması ve benim varlığımı talep etmeye devam etmeleri hala anlamadığım bir meraktı. Beni bir tür tuhaf maskot olarak benimsediklerini sanıyordum.

İkincil neden ise -ilkinden çok da farklı olmayan- insanlardan hoşlanmamam ve onları kendi alanımda görmekten gerçekten hoşlanmamamdı. Eğer hayatımda kulaklıklar olacaksa, kendimi kulaklığın dairesine taşımam gerekecekti. İlk başta kulağa harika geliyordu ama bunun bir güçlük haline geleceğini biliyordum. Çalışma saatlerim öngörülemezdi - travma cerrahisi de böyle bir baş belasıydı

-Eve geldiğimde kelimeler bulamayacak kadar kızardığım çok gün oldu. Konuşma zorunluluğu olmayan bir cinsel ilişki fikri her ne kadar hoşuma gitse de, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Süremezdi. Gün gelecek, onun kalın, görkemli kalçaları seslerin çoğunu bastırdığı için, günümün nasıl geçtiğini sorduğunu çok az duyacaktım. Ya da Tanrı korusun, duygulardan ya da *bu işin nereye gittiğinin* lanetli lanetinden bahsetmek .

Bu da doğal olarak başıma böyle mucizevi bir şey gelmemesinin son nedenini oluşturdu: İnsanları hayatımda nasıl tutacağımı bilmiyordum. Bu zaman dilimindeki tüm sakalları gezdirebilirdim ama bu kırk iki yaşında olduğum ve kimseyi nasıl tutacağımı bilmediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Benim

Annem buralarda kalan tek kişiydi. Küçük kız kardeşim Vivi de öyle ama onun da pek seçme şansı yoktu.

İşte buradaydım, çürüyen aletim ve gök gürültüsü gibi kalçaları olan üniversite amigo kızlarına karşı ani ilgisizliğimle.

Aletimin hayatımı yönettiğinden değil. Yönetmiyordu. Kimin bu şekilde yaşayacak zamanı olduğunu bilmiyordum. Belki yirmili yaşlarımdayken, fena halde kendimle ilgiliyken ve işten sonra sosyal aktivitelere katılabiliyorken, ama artık bunu yapamıyordum. Bugünlerde, gecede en az yedi saat uyumazsam hayatım cehenneme dönüyordu.

Belki yanlıştı ama kulak tıkacı eylemi için bir ortaktan ziyade iyi bir gece uykusunun peşinde koşmakla ilgileniyordum. Bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu ve bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Bunların hiçbir mantıklı değildi. Bugünlerde hayatımda pek çok şey yolunda gidiyordu. Bu kadar sıkılmam için hiçbir neden yoktu.

İşler nihayet benim için garip bir şekilde iyiydi ve ben her zamankinden daha huzursuzdum. Bu duygudan nefret ediyordum. Sanki tenim çok sıkı, güneş çok loş ve geçen her dakika çok uzun bir saniye gibiydi.

Her şey ters gidiyordu ve bu kömür madenindeki asıl kanarya olan aletim bunu benden önce fark etmişti.

Kaba.

Mutsuz olmamı gerektirecek ne vardı ki? Neden bu sefil, kırık dökük dünyada sahip olduğum bir avuç düzgün, işlevsel şeyle yetinmiyordum? Neden bunların hiçbirini bana yetmiyordu?

Uzun ve iğrenç bir iç çekişle pencereden uzaklaştım. Bu kadar sızlanma yeter. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyordu. Bunun için zamanım yoktu. Acil cerrahi, aletimin keyfinin yerinde olup olmasını umursamıyordu ve bu yüzden bu iş tam bana göreydi. Kendimi düşünmeme hiç gerek yoktu.

HAYATIM ŞÖYLE BİR ŞEYDİ: cerrahi nöbetler, uyku, araştırma, Massachusetts'in bu karanlık, soğuk bataklığındaki havadan şikayet etme, iyi avokado avlama, üniversite amigoluğu, klinik bakımı, yarı zamanlı sadist arkadaşım Nick ile ölüm yürüyüşü koşu seansları, her şeyden nefret etme, Nick ve karısıyla üçüncü vites yapma, çünkü her şeyden sesli bir şekilde nefret ettiğim için bana tahammül eden tek insanlar onlardı, migrenler ve muayenehanemde benden farklı olarak bir yerlere giden, bir şeyler yapan ve başkalarıyla birlikte olmaktan zevk alan diğer cerrahların yerine bakmak.

İşte bu şekilde kendimi yirmi dört saatlik bir cerrahi nöbetinde çalışırken buldum çünkü muayenehanedeki başka biri düğüne ya da tatile gidiyordu ya da başka bir saçmalık. Kendi aptallığımdan kaynaklanan bu fırtınalar ortaya çıktığında, bir daha asla kimsenin yerine bakmayacağıma yemin eder ve son birkaç saatin büyük bir şamataya dönüşmemesi için dua ederdim.

Bugün de o boktan günlerden biriydi ama patlamak için vardiyamın son saatlerini beklemek yerine, vardığım anda başladı. Açlığı, yorgunluğu, herhangi bir şeyi fark edemeyecek kadar meşguldüm. Ameliyat bu temel ihtiyaçları geri plana atıyordu.

Yine de son saatler tam bir karmaşaydı. Tüm asistanlarım ve stajyerleri çok yoğundu, arkadaşımı hiçbir yerde bulamıyordum ve ne zaman bir ameliyat konsültasyonunu temizlesem, iki tanesi daha içeri giriyordu. Asla yardım etmeyen başka bir meslektaşımın maraton nöbetinin bitmesine iki saat vardı ve "Stremmel?" diye duyduğumda son dosyalarımı karıştırıyordum. Stremmel burada mı?"

Acil serviste takılmamın birkaç nedeni vardı ama bunların başında her zaman rahatsız edilmeyeceğim sessiz bir köşe bulabilmem geliyordu. Tüm hastane kompleksindeki en gürültülü, en telaşlı yerdi ama kaostan içinde her zaman sakinlik bulunabilirdi.

Şu an hariç.

O sesi tanıyordum. Her gün "Merhaba!", "Günaydın!" ve "İyi günler!" diye cıvıl cıvıl bağırmasıyla beynime kazınmıştı.

Aman Tanrım. Dünyada ihtiyacım olan son şey Sara Shapiro ile konuşmaktı. Bütün bir gün boyunca sıfır dakika uykuyla ameliyat yaparken apartmanımda yaşayan rekonstrüktif cerrahla konuşmaya razı olmaktansa bedenimi Charles Nehri'ne atıp doğanın en kötüsünü yapmasını beklerdim.

Belki çok kırılındım ama onun gözlerinin içine bakmaya cesaret etmeden önce tam bir gece uykusuna ve protein dolu bir kahvaltıya ihtiyacım vardı. Onun için *hazırlıklı* olmalıydım.

Muayene odasının perdesi, Shapiro'nun perdeyi geri çekmesiyle birlikte çubuğuna takırdadı. "Dr. Stremmel. Sizinle konuşmak istiyorum."

Yere doğru hızlı bir bakış atarak sarı spor ayakkabılarını, lacivert önlüklü pantolonunu ve *Aşılar Yetişkinlere Neden Olur* yazan tişörtünü inceledim.

Bu konuda hemfikiriz.

Haritama geri döndüm. "Elbette."

"Yüzünüzde bir yırtık var mı?"

"Dün sabah sekizden beri buradayım. Bu süre içinde çok fazla deri zımbaladım. Çok daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

Yavru köpeklerin istedikleri ilgiyi tam olarak göstermediğinizde çıkardıkları sinirli küçük sesler gibi bir huff çıkardı. "Kadın, yirmi sekiz yaşında, orbital kırık ve-"

"-Mesane delinmesi ve kaza sonucu iç kanama. Evet." On iki saat önce o ve başka bir trafik kazası vakası üzerinde çalışmıştım. Sanki on iki gün olmuş gibiydi. "Peki ya o?"

Sara'nın perdeyi tutuşu sıkılaştı. "Yüzünü *zımbalamışsın*."

Bir an için klavyeyi gagaladım. Dikte konusunda berbattım ve stajyerleri kâtip olarak kullanmaya inanmıyordum, bu yüzden vakalarımı yazmak bana kalıyordu, bunu da riski en aza indirmek için en spesifik, ayrıntılı notlarla yapıyordum

gecenin bir yarısı bir soru sormak için beni arayan bir asistanla karşılaştım. Kapıdan çıktığımda gitmişim ve vaktim gelene kadar kimsenin beni geri çekmesine izin vermeyecektim. "Elbette. Daha fazla hacim kaybedecek durumda değildi ve ameliyat öncesinde bu sorunu çözmek benim görevimdi."

Sara yine ofladı ve görmesem de ayağını yere vurmuş gibi bir ses çıkardı. Siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itmesini izledim. Gözlükleri çok sık takmıyordu ve bu gerçekten de en iyisiydi. Gözlükler onu bir şeyleri inceliyormuş ve bulduklarından hiç memnun değilmiş gibi gösteriyordu. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve birkaç tutamı gözlüğünün kolunun arkasına sıkışmıştı. Bu tutamlar atkuyruğuna dolanmış saçlarından daha koyu, neredeyse kahverengiydi. Ve kıvırcıktı. Klavyeye geri döndüm.

"Başka sorularınız var mı yoksa bu kadar mı?" "Yüzünü zımbalamışsın," diye tekrarladı.

Bu kez perde çubuğundan metalik bir vınlama sesi geldi. Hâlâ o lanet şeyi çekiyordu, yumruğu kumaşı sıkarken parmak eklemleri kemikli ve beyaz bir şekilde bana doğru parlıyordu. Elleri minyondu, parmakları inceydi. Estetik ameliyat için mükemmeldi, emindim. Kısa boylu, ufak tefek, muhtemelen bir kum torbasını bile dövebilecek kadar sağlam biriydi ve ameliyathanedeki masaya ulaşmak için bir tabureye ihtiyacı vardı.

Ellerini daha önce hiç fark etmemiştim. Birbirimizi her zaman görürdük ama dikkatimi çeken genellikle onun büyük, dağınık, sarı topuzuydu. Bunu kaçıramazdım. Nadiren konuşsak da aynı arkadaş grubunda hareket ediyorduk. Dışarıdan görünen tüm o ışıltının ardında bir çürük olduğunu söyleyebilirdim. Çok iyi davranırdı ama ona karşı gelerseniz sizi keserdi.

Umursadığımdan değil.

Notlarıma dönerken ona bir bakış attım. Üç gün boyunca burayla işim bitmeden önce son bir dava ve bu can sıkıcı konuşmayı atlatmam gerekiyordu. "Sanırım bu bana şunu söylemenin verimsiz bir yolu.

Plastikler söz konusu olduğunda, zimbalar böyle bir vaka için standart bakım değildir."

"Size zimbalarınızın beceriksiz ve dikkatsiz olduğunu söylüyorum."

Başımı kaldırdım. Artık sinirli değildim. Şimdi sinirlenmişim. "Bundan şüpheliyim."

"Şüphelisin-" Kendini durdurdu, dudakları birbirine kenetlenmişti ve omuzları cevabıma tahammül edemeyecekmiş gibi sivriydi. Uzun boyluydu - ya da onun gibi birazcık uzun boylu biri ne kadar uzun boylu olabilirse o kadar uzun boyluydu - ayakları bir omuz genişliğinde açık bir şekilde sabitlenmişti.

Cümlesini bitirmesi için ona tam bir dakika verdim. Bitirmeyince şöyle dedim: "Yırtıkları her zaman zımbalıyorum. Temizleyebiliyorsak temizliyoruz ama yüzeysel yaralarını güzel göstermek için hastayı masada ölmekten kurtarana kadar bekleyebileceklerinin de farkındayız. Eminim siz de bir kanamayı durdurmanın ya da organ sistemlerini korumanın, bir yüzü tekrar bir araya getirmek için plastikleri beklemekten daha önemli olduğu konusunda hemfikirsinizdir."

Nefes alırken gözleri parladı. "Deri hakkında *bir şey* biliyor musun? Ya da dikiş atmaktan? Yoksa iyileşmek mi? Çünkü-"

"Özellikle de bir orbita kırığı söz konusu olduğunda," diye devam ettim. "Plastik ve rekonstrüktif cerrahinin tüm nedeni bu değil mi? Hayatı tehdit eden öncelikler sıralandıktan sonra her şeyi yeniden bir araya getirmek için mi?"

"Senin neyin var böyle?"

"Pek çok şey var ama tedavi önceliğim hiçbir zaman bunlardan biri olmadı."

Perdeye vahşi bir çekiş daha yapmasaydı, tiradına devam edecekti, bundan emindim. Travma vakalarına yapılacak müdahalelerin hiyerarşisi ve benim işimi bilip bilmediğim konusunda daha fazla tartışmak yerine perdeyi klipslerinden ayırdı ve bu sırada çubuğu tavandan söktü.

Sonrası tamamen içgüdüsel oldu. Hareketlerim hakkında hiç düşünmedim. Belki de , ama eğer durup saliselik kararlar üzerinde

kararlar beynimin yapısının bir parçasıydı, travma cerrahı olmazdım. Travma cerrahı olmasaydım, bu muayene odasında saklanıp plastik cerrahın bu cırtlak baykuşuyla tedavi planları hakkında tartışıyor olmazdım.

İki tavan döşemesiyle birlikte çubuk düşerken sedyeden fırlayıp onu yoldan itmezdim.

Çubuk metal bir prosedür tepsisine çarptığında ve tepsi tekerleklerinden önce bir iç pencereye doğru takla attığında, tepside bulunan malzemeler üzerimize yağarken ve yavaşça kırılan camın kusursuz sesi odayı doldururken onu yere yatırmazdım.

Orada, o küçük, yarı gizli muayene odasında, vücudum Sara Shapiro'nun vücudunun üzerinde kıvrılmış ve bir elim başını göğsümde tutarken, cam pencere kapağından parçalanırken kalamazdım.

Ve yarım düzine acil servis çalışanı muayene odasından geriye kalanlara hücum ederken kesinlikle "*Senin neyin var?*" diye bağırılmazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

SARA

KİMSE İYİ BİR KALTAĞI ZAPT EDEMEZDİ... AMA BU ONUN yere düşmezdi.

Üstündeki iki yüz küsur kiloluk adam planın bir parçası değildi.

Acil servisin yeşil kilitlenmesi de bugün için listede yoktu.

Cerrahi Şefi'nin resmi kınaması ya da verdiği aşırı büyük ve gereksiz ceza da öyle.

Bazen, sürtükler hedefi aşarlar. Bazen, ortalığı karıştırırlar.

Aynı zamanda iyileşmekte olan bir insan sevici olan vahşi kalpli bir sürtük olmanın sorunu, kafamın içinde hala "sınıfta olmaktan zevk duyan" iyi kızın dolaşıyor olmasıydı. Köşede oturup panik mi yapacağına yoksa ben kocaman bir pislik olduğumu kabul etmek zorunda kalana kadar beni tüm zamanların en kötü anlarımdan oluşan bir makaraya mı boğacağına karar veremediği bugünkü gibi günlerde gerçeği bulmak zordu.

Kınamalar ve sonuçlar, bunlar benim başıma gelmedi. İnsanları memnun etme konusunda gerçekten takıntılı olan hiçbir mükemmeliyetçi, kendini parmak sallama ve derin hayal kırıklığına uğramış kaş çatmayla gelen türden bir belanın içinde bulmamıştır. Benim gibi insanlar, kendimizi gittikçe daha küçük parçacıklara ayırır ve bir belaya bulaşmaktansa tamamen yok oluruz.

Kırılgan küçük yüzlerimize iyi, doğru ya da yeterli olmadığımızın söylendiği bir durum.

Yine de öfkeliydim. Çok öfkeliydim *ve çığlık atıyordum.*

Alex Emmerling, "Bir saniye oturabilerseniz harika olur," dedi ve cerrahi eldivenli ellerini kaldırarak volta atmamı durdurdu. Başhekim cerrahın odasındaki kadın soyunma odası gerçek bir volta atmak için yeterince büyük değildi ama ani yürüyüşler için yeterliydi. "Sadece otur bebeğim, kesiklerini temizleyelim ve kolunda cam parçaları olmadığından emin olalım. Sanırım biraz nefes almanın da faydası olur" -göğsünü yukarı aşağı hareket ettirdi- "biraz nefes al."

Genel cerrah -ve üst kat komşum- onun yanındaki kanepeye doğru ilerledi. İstemedim ama oturdum. Ya böyle yapacaktım ya da panik atak geçirecektim ve bugün daha fazla dikkat çekmeye ihtiyacım yoktu.

Kolumu muayene için kaldırdığında ona "Ben iyiyim," dedim. "Önemli bir şey değil. Hepsi yüzeysel. Fark etmeye degecek bir şey değil." Pazumdan bileğime kadar uzanan kurumuş kanı görünce irkildim. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Bir de diğer adamı görmelisin."

Üst koluma bir gazlı bez getirdi. Sebastian'ın hatırı sayılır kütlesinin kaplamadığı tek yer orasıydı. Belli ki iri bir adamdı -uzun boylu, geniş, tüm o eğlenceli şeyler- ama üzerimde kas yığını gibi duruyordu. Gerçekten aşırıya kaçmıştı. Yeterince vardı. Koyu renk, gür saçları vardı; saç çizgisinde bir gerileme ya da ağırbaşlı bir grilik yoktu. Uyanık olduğu saatlerin çoğunu soğuk, penceresiz odalarda geçirdiği düşünüldüğünde imkânsız görünen derin, esmer bir zeytin teni. Hem dağınık hem de keskin olmayı başaran bir çene. Hepsinden kötüsü, ona gerçek gibi görünmeyen ama yakından gördüğünüzde kesinlikle gerçek olduklarını anladığınız ve sadece yığınla fiziksel hediye alıcısı olduğunu anladığınız bir dizi kirpik hediye edilmişti. Aşırıydı ve ben aşırının neye benzediğini biliyordum. Babam Güney Kaliforniya'nın en iyi plastik cerrahıydı. Aşırılık beni tıp fakültesine soktu.

"Diğer adamı gördüm," dedi Alex. "Beni buraya gönderen oydu."

"Neden?" Gerektiğinden çok daha yüksek sesle feryat ettim.

"Çünkü kendi kolundan cam çıkarmakla meşgul," diye cevap verdi.

"Ama bunu yaparken yardıma ihtiyacım var?" Sinirli bir nefes verdim ve kaşlarımı çatarak tişörtüme baktım. Birkaç yerinden yırtılmış, diğer yerleri kan içinde kalmıştı. Bir daha giyemeyecektim. İş için değil. "Özür dilerim. Beni görmezden gel."

Alex bugün bağırmanın gereken son kişiydi. Ona bağırmanın hiç gerek yoktu, biz arkadaştık. Birbirimizin arka cebinde yaşayan kankalar değildik, gerçi Alex'in cebe atma girişimleri eksik değildi. Düğünlerinde nedime olarak seçilecek kadar iyi tanıdığım ama asla baş nedime olacak kadar yakın olmadığım küçük bir yakın arkadaş grubuna sahip olma konusunda mükemmeldim. Kanka olayında berbattım. Birinin hayatımın bu kadar büyük bir kısmına girmesine nasıl izin vereceğimi anlamıyordum.

"İnanın bana, öyleyim" dedi. "Şefkatli tutuşları öğrenmek isteyen bazı asistanlarım var. Sizi zapt etmem gerekirse onları buraya çağırırım."

Gördün mü? İşte bu yüzden arkadaştık. O bu konularda şaka yapabiliyordu ve ben de buna karşılık gülebiliyordum çünkü ikimiz de karanlık bir mizah anlayışını paylaşıyorduk.

Bir başka gazlı bezi metal bir leğene atarken onu izledim. Minik cam parçacıklarıyla parlıyordu. "Stremmel'in muayene odasında bana neden öyle davrandığını hâlâ anlamış değilim."

"Çünkü onun yaptığı şey bu," dedi gülerek.

Ona baktım. "İnsanları odaların karşısına mı atıyorsun? Kıcımda oluşan morluk şaka değil."

"İnsanlarla ilgileniyor." Bunu sanki çok kalın kafalıymışım gibi söyledi.

"Muhtemelen kolundaki bu noktayı kaçırdığı için çok kızgındır."

"Sebastian Stremmel'den mi bahsediyoruz? Üst katınızdaki dairede yaşayan mı?"

"Bir ve aynı," diye mırıldandı. "Grupla daha fazla zaman geçirirsen onu daha iyi anlayabilirsin."

En iyi arkadaş seviyesinde olmamamızın bir başka nedeni: Alex'in sosyal bataryaları benimkinden çok daha uzun ömürlüydü. İşten sonra bir şeyler içmek, partiler, brunchlar, akşam yemekleri, çiftçi pazarı ziyaretleri, hepsi için buluşmayı severdi. Bir yerlere gitmek ve insanları görmek istiyordu ve benim tek bir geziden sonra toparlanmak için bir haftaya ihtiyacım vardı.

Çoğu gün öğle yemeğini Stremmel, benden önce apartmanımda yaşayan kalp cerrahı Cal Hartshorn ve birkaç yıl önce binada yaşamış olan beyin cerrahı Nick Acevedo ile birlikte yiyordu. Eğer *her gün* bu kadar insanla görüşseydim, iki hafta içinde katatonik olurdum. Bu abartı değildi, sinir sistemimdi.

"Uzmanlık alanımı küçümseyen insanlarla takılmak gibi bir alışkanlığım yok," dedim.

"Üzgünüm tatlım, ama artık var." Bir cam parçasını leğenin içine düşürdü. "En azından önümüzdeki sekiz hafta boyunca."

Sebastian

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime . "Bu benim hatam bile değil."

"Bundan emin misin?" Nick Acevedo teslimat çantasından sandviçleri dağıtırken sordu. Acil servisteki rezaletten ve Şef'in ofisindeki serpintiden sonra beni öğle yemeği vaadiyle hastane kompleksinin karşısındaki parka sürüklemişti.

"Bu özel durumda, bu sorunu benim yaratmadığımdan yüzde yüz eminim," dedim. "Ben sadece bunun faturasını ödüyorum."

"Şef ne dedi?" Cal Hartshorn sordu.

"Evet," dedi Nick. "Bu durumda senin üzerine geldiğini hiç sanmıyorum. Kazalar olur. Shapiro'yla kavga ettin ama sen onun adamısın, yani-"

"Ben kimsenin çocuğu değilim, Acevedo," diye tersledim ellerimin arasından. "Ben bir sınav odasının dağıtılmasında suç ortağıyım; tavan çökmeden önce dışarı çıkamayacak kadar aptal olan herkesle aynı cezayı alırım."

Nick gülerek, "Evet ama aynı tokadı sen *yemiyorsun*," dedi. "Cerrahi Şefi'nin günü kurtarmak için güvendiği adam olmanın sana sağladığı ayrıcalığın farkında olmadığının farkındayım-"

Uzandım ve elmasını çaldım. "Kapa şu saçma sapan çeneni."

"-ama yine de bu hastanenin bugüne kadar yaşadığı en büyük ve en uzun süreli kriz müdahalesini koordine eden kişi sensin." Nick ellerini piknik masasının üzerinde düzleştirdi. "Sen altı ay boyunca pandemi operasyonlarını yönetmek için muayenehanesini bırakan ve-"

"Dünya kapandığında araba çarpan ya da trambolin ve merdivenlerde kendini beceren kimsem yoktu."

Ve eğer bunu yapmasaydım, hiçbir şey yapmadan durmaktan aklımı kaybedecektim.

Cal başını salladı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Stremmel, ama o adam sensin. Sen kesinlikle Şefin adamısın. Aynı zamanda bizim de adamımızsın çünkü hepimizi bu durumdan kurtardın. Artık farklı bir seviyede oynadığın gerçeğiyle yüzleşmelisin. Yakında Acil Cerrahi Şefi olacaksın. Bir meslektaşınla yüksek sesle tartıştığın için ceza alacağın bir seviyede değilsin."

"Bundan bahsetmen çok komik," dedim acı bir kahkaha atarak. "Görünüşe göre Shapiro ile bir çatışma çözümü kursunu tamamlayana kadar hiçbir şeyin şefi olamayacağım."

Nick omuz silkti. "Sorun değil. Bu kolay olmalı."

Aynı anda Cal ağır bir "*Fuuuuuck*" diye tısladı.

"Evet. İşte böyle. *Hiç terlememek* ile *lanet* arasında bir yerde." Göğsümden bir acı kahkaha daha koptu. "Tek başıma bir program yapmak zorunda kalsaydım bir şey olurdu. Ama Shapiro ile? Öldür beni."

"Bir saniye bekle," diye karşı çıktı Nick. "Radarın çok altında uçuyor ama elimizdeki en iyi rekonstrüktif kişi o. Fırsat buldukça onun beceri laboratuvarı seanslarına gidiyorum ve her seferinde yeni bir şeyler öğreniyorum. Hartshorn da aynı şekilde. O da tüm asistanlarını bu seanslara gönderiyor."

Ona yorgun gözlerimin alabildiği kadar sert baktım. "Sence de biraz yüksek oktanlı değil mi? Tek eliyle tavanın yarısını indirdi."

Cal, "Ondan hoşlanmayan tek kişi sensin," dedi. "Düşünülmesi gereken bir şey."

"O zaman bunu düşünmek için onunla sekiz haftalık bir terapim olması iyi oldu," diye homurdandım.

Shapiro'nun sıkılmış parmak eklemlerinin ve yumruğunda toplanmış perdenin anısı kendini öne itti. O şeyi çekip çıkarmış olmalıydı. Başka hiçbir şey bu olaylar zincirini başlatamazdı. Endişe verici bir şekilde etkileyiciydi, *bayana geniş bir yol verin*.

Yanımda, Cal sandviçinin kasap kağıdını buruşturdu ve topu ellerinin arasında tuttu. "Tahmin etmem gerekirse, bu çatışma res şeyinin personel arasındaki herhangi bir olaydan sonra bir tür insan kaynakları gerekliliği olduğunu söyleyebilirim, ancak bunun hafif bir yanıt olduğunu bilmelisiniz. İdari izin yok, ayrıcalıkların askıya alınması yok. Tüm bunlarla birlikte Sebastian, burada cezayı alanın o olduğunu sana açıkça belirtmek isterim."

"Ama yine de onunla terapi gören benim," diye karşı çıktım. "Hem de iki aydır."

Cal, "Sorunlu çocuk cerrahı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun," dedi.

Kemiklerimi donduran bir hava parkın içinden geçerken başımı salladım. "Lütfen bana aptal günlerimi hatırlatmayın. Bu konuda hassas olduğumu biliyorsun Hartshorn."

"Sadece söylüyorum," diye devam etti, "Shapiro muhtemelen şu anda sorunlu bir çocuk gibi hissediyordur. Endişelenecek bir şey yok. Sözleşmen yenilenecek. Bunu atlatacaksın ve şeflik işini alacaksın. Burslar için en iyi adayları seçeceksin. İstedğin her şeyi araştırabileceksin. Canınız ne zaman izin alabileceksiniz. Önünüzdeki yolda hiçbir şey bu olay yüzünden değişmeyecek. Öte yandan Shapiro'nun bunu itibarından çıkarması gerekecek. O kadar uzun süredir personelde bile değil, değil mi? Bugünlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Yaklaşık iki yıl," dedi Nick.

Cal, "Onun kaybedecek daha çok şeyi var," dedi.

Bu noktayı kabul etmek istemediğim için ceketimin yakasını rüzgara karşı yukarı çektim. "Bil diye söylüyorum, hava burada olmak için çok soğuk."

"Hava elli bir derece ve güneşli, Stremmel," dedi Cal. "Bu soğuk değil."

O'Rourke, günün erken saatlerinde kaybettiğim travma arkadaşı, masaya doğru koştu. "Eğer soğuk hakkında konuşmak istiyorsanız, size Minnesota ve -"

"Sence şu anda başka bir Minnesota hikâyesine ihtiyacım var gibi mi görünüyor?" Ona sordum. "Ve neden son altı saattir tek bir sayfaya bile cevap vermedin?"

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi basitçe. "Gerçekten hoşlanmıyorum."

Hastaneyi işaret ettim. "Git buradan. Git hemşirelerin yüzüne sayfaları görmezden gel ve bunun senin için ne kadar iyi sonuçlanacağını gör."

"Ama yemek. Öğle yemeği," diye yakındı.

Cal başını sallayarak O'Rourke'a, "Emirlerinizi aldınız," dedi. Nick,

"Çocuk ölmek istiyor," diye mırıldandı.

"Tanıştığım en kötü birinci sınıf asistanlarından daha az olgun olduğu günler oluyor," dedim. "Bir de çok yetenekli olduğu günler var."

Nick, "Bunu nasıl öğreteceğimi bile bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Ben öyle." Cal alnımı işaret ederek, "Bu *senin* kanın mı?" diye sordu.

Nick'in sandviçinin diğerk yarısına uzanarak, "Muhtemelen," diye cevap verdim. Ne olduğu umurumda değildi, sadece bugün yaşadığım dehşet yüzünden düşüp ölmeden önce biraz daha yemem gerekiyordu. "Shapiro'yu yaptıklarının sonuçlarından fiziksel olarak korumak ve Şeften profesyonel davranış konusunda azar işitmek arasında kendi sorunlarımla ilgilenecek zamanım olmadı."

"Neden burada oturmuş kendin için üzölüyorsun?" Cal sordu. "Bu sadece çift terapisi. Dünyanın sonu değil."

"Her zaman kendisi için üzölür," dedi Nick nefesinin altından.

"Az önce buna çift terapisi demedin," diye homurdandım. "Ve kendim için üzölmiyorum. Sadece haftada bir saatimi Shapiro ve bir psikologla duygular ve saçmalıklar hakkında konuşarak geçirme fikrinden nefret ediyorum. Yapacak başka işlerim var. *Onun* da yapacak başka işleri var. Ve bundan bir şey çıkmayacak gibi. Hiçbir şey değışmeyecek. O hâlâ insanlara zimbalar hakkında bağırmaya devam edecek ve ben-"

"Sızlanmayı kes," dedi Cal. "Ve eğer bu seanslar için bir psikoloji doktora öğrencisinin görevlendirildiğini düşünüyorsan, bir kez daha erkek olduğunu unutuyorsun. Çift danışmanlığı için en üst rütbeli subayları alıyorsun."

Onun da elmasını çaldım. "Hayatımı sikeyim."

Sara

Alex, "Stremmel'in bu işten gözünü kırpmadan sıyrılammış olmasına şOK OLDUM," dedi. "Bu konuda çok iyi. O kıllı gözünü insanlara dikeyor ve onlar da hemen hizaya geliyor. Ben yapıyorum ve felç geçiriyormuş gibi görünüyorum."

"Mmhmm." Stremmel'in hassasiyetle yaptığı bir şey varsa, o da göz kamaştırmaktı. Adam gülümsemedi. O bir insan fırtına sistemi. Omuzları güneşi engelleyebilecek bir dağ silsilesiydi ve kısa, kirli sakalı, yüzünü kesen ve kaşlarını çatmasını tüm vücut ifadesine dönüştüren ek bir karamsar karanlık katmanı işlevi görüyordu.

"Alex sözlerini şöyle sürdürdü: "Bahse girerim için içinde bir sürü politika vardır.

Başka bir gazlı bez paketini açarken onu inceledim. Politika oyunlarından *nefret ederdim*. Kimseye yalakalık yapmaz, hiç kimseyi öpmezdim. Bu benim işime geliyordu çünkü bu hastanede yanıklar ve diğer karmaşık yaralar için rekonstrüktif cerrahi konusunda uzmanlaşmış birkaç cerrahdan biri olmak gibi çok şanslı bir konumdaydım ve bu konum beni herhangi bir politik sipere inmek zorunda bırakmayacak kadar yerleşik bir otoriteye sahipti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun," diye başladı, "Stremmel için sırada."

"Bu resmi olmayan bir bilgi olabilir," diye devam etti Alex. "Bunu benden duymadınız."

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Tabii ki hayır."

"Her neyse, resmi bir kınama o kadar da kötü değil," dedi.

Yalan söylüyordu ve bunu anlayabiliyordum ama denemesi çok nazikçeydi. "Buna inanmak isterim."

"Eminim herkesin dosyasına bir noktada bir not düşülmüştür," diye devam etti. "Güven bana, bir yıl içinde bunun bir önemi kalmayacak. Bunu unutacaksın ve çok geçmeden toplumsal hafızadan silinecek. Ben de asistanken çok kötü şeyler yaşadım. Başka bir cerrahla ilişkim vardı, kötü gitti, yara bandı ile damgalandım. Herkes hakkımda en kötü şeyleri söyledi. Hepsi geçmişte kaldı ve bunları neredeyse hiç düşünmüyorum ama inan bana o hız trenine bindim ve indiğimde kustum. Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız, bebeğim."

Bugün kaybedecek bir şeyim kalmadığı için, "Şef babamı tanıyor. Aynı stajyer sınıfından falan."

"Oh, *kahretsin*."

Alex babamın önemini anlayacak kadar çok şey biliyordu. Ameliyathanedeki neredeyse herkes onu tanıyordu ama Alex bunun benim için duygusal bir çukur olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. "Buradaki tüm olası bağlantıları temizlediğimi sanıyordum ama bunu atlamışım."

Kullanılmış gazlı bezi paketledi ve bana endişeli bir bakış attı. "Bu konu nasıl oldu da ilk kez *bugün* gündeme geldi? Şimdiye kadar bundan bahsetmemek birinci sınıf bir saçmalık gibi geliyor ve-"

"Fark etmez," dedim omuz silkerek. "Babamın karbon kopyası olmamı bekliyordu ve öyle olmadığımı görünce hayal kırıklığına uğradı ve" - ağlamayacağım ya da bir şeyleri kırıp dökmeyeceğim için nefesimi içime çektim- "yıkıcı öfke nöbetlerini alışkanlık haline getirmemi istemiyor."

Alex eldivenlerini çıkardı. "Ne oluyor lan?"

"Bir öğleden sonra davranışlarım hakkında azar işitmek, sekiz haftalık danışmanlığa mahkum edilmek ve iyi bir küçük kız olmamın hatırlatılması çok harikaydı. Otuz dokuz yaşındayken hayal kırıklığına uğramış baba muamelesi görmek gerçekten eğlenceli. Üstelik bunu, konuşurken babanızın anmanın sorun olmadığını düşünen patronunuzdan duyuyorsunuz. Hayatımın o aşamasını geçtiğimi sanıyordum ama hayır. İşte buradayım."

Bana baktı ve yavaşça başını salladı. "Bu gerçekten berbat. Özür dilerim." "Teşekkürler."

"Ne dedin sen? Lütfen ona bunu nereye sokacağını söylediğini söyle."

"Ben yapmadım. Sadece kendimi kapattım." En utanç verici kısım buydu. En gerekli olduğu anda kendimi savunamamanın utancı sert bir tokat gibi çarptı. Bunun benim için alışılmadık olduğunu söylemek isterdim, ancak bu dağınık küçük model rahatsız edici derecede tanıdıktı.

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm," dedi Alex. "Ama sekiz hafta o kadar da uzun bir süre değil."

Ve Stremmel ile birlikte. Çok eğleneceksiniz."

Ona baktım, hiç eğlenmemiştim. "Pek sayılmaz. O *en kötüsü*. Hastanedeki en kibirli cerrah. Hayır, bir dakika. Tanıdığım en kibirli cerrahlardan biri ve babamın egosunun kendi alan koduna ihtiyacı olduğunu düşünürsek bu bir başarı."

Alex benimle aynı fikirde olmadığını belirten sabırsız bir koklama yaptı. Beni koklamasına izin verdim çünkü insanların içini dökmesine izin verip sonra da birinci sınıf tavsiyelerde bulunmakta üstüne yoktu. Kendi tavsiyelerinin hiçbirine uymazdı ama bu başka bir günün konusuydu. "O kadar da kötü biri değil. Öyleymiş gibi davranmayı seviyor ama değil."

Günde en az iki kez bu adam boyu kibir bulutuna maruz kalıyordum, çünkü programlarımız genellikle hem evimiz olarak adlandırdığımız Beacon Hill taş evinden hem de uzman cerrahların salonundan aynı saatlerde ayrılmanızı garanti edecek şekilde hizalanıyordu.

Kibar konuşma girişimlerimi tamamen görmezden gelecek kadar kendi abartılı önemlilik duygusuyla sarhoş olmakla meşgul olmasaydı, tolere edilebilirdi. Herkesin onu neden bu kadar çok sevdiğini ve iş dışında neden onunla vakit geçirmeye istekli olduğunu anlamıyordum. Kendime sürekli olarak onu anlamamanın enerjime ya da dikkatime değmediğini hatırlatmam gerekiyordu ve o benim için cümleleri tamamlayamazken onunla bir iş arkadaşı ya da komşu olarak bağlantı kurmak için yolumdan çekilmem gerekmiyordu.

Kendime hatırlattım ama bunu yapma alışkanlığımı henüz kıramamıştım.

"Alex, adam insanlara *hurlıyor*. Birbirimizi neredeyse her gün görüyoruz ve yapabildiği tek selamlaşma şekli çenesini sinirli bir şekilde sallamak ya da kelime şeklindeki sesleri homurdanmak."

"Evet, biraz kaba saba biri," diye kabul etti. "Ama sadece havlıyor, ısırmıyor."

"Belki de havlamamalı! Neden insanlardan bunu isteyemiyoruz? Havlama. Kadın personele çocuk gibi davranmayın. Kimseye sürük ayıbı yapmayın." Ona özür dileyen bir kaş çatma hareketi gönderdim. "Sana sürük demiyorum."

"Evet, biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı. "Seni psikopat sürük."

Acı bir paylaştık, yaraları temizleyen ve yara izlerine sınırlarının ötesine nasıl uzanacaklarını öğreten türden. Her şeyimiz iyiydi ama bu iyi olanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

"Her şeyi görmezden gelmeliydim," dedim, çoğunlukla kendime. "Boş vermeli ve kendimi tüm bu" -kolumdaki zar zor görünen kesikleri işaret ettim- "yepyeni sorunlardan kurtarmalıyım."

"Gerçekten gitmesine izin verir miydin?" Alex omuz silkti. "Yoksa mesleki uzmanlığınızı zor bir konuşmadan kaçınmaktan daha az önemli hale getirme kararına içerler miydiniz?"

"Hayatıma devam ederdim," dedim ve bu en azından yüzde kırk doğrudu. "Eninde sonunda."

"Ama bu gerçekten ne anlama geliyor?" diye sordu. "Zımbalama meselesini 'travma cerrahları travma cerrahı olacak' diye geçirir miydiniz? Yoksa bu tohumu tarlanıza eker ve büyümesine izin mi verirdiniz?"

"Sikiş tarlası. Kesinlikle. Stremmel'i her gördüğümde bu konuyu açardım ve onu yavaş yavaş delirtirdim. Sik tarlasında çiftçilik yapmanın tek yolu bu Alex. Bu konuda uzun süre oyun oynamalısın."

Alex ayağa kalkarken mırıldandı. "Sekiz haftalık danışmanlık ikiniz için de eğlenceli olacak," diye mırıldandı.

"Hatırlatma bana," dedim inleyerek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

SARA

AYAKKABILARIM LAMINAT ZEMİNDE GICIRDIYORDU.

Dr. Milana Cuello'nun ofisinin köşesindeydim. Stremmel ile ilk çatışma çözümü seansından önce saçımı kontrol etmek ve kendimi düzeltmek için tuvalete girmeyi tercih ederdim ama zaten geç kalıyordum. Sadece birkaç dakika, ama geç kalmaktan nefret ederdim. Bu beni her zaman anlamsız bir paniğe sürüklerdi. Kendime bunun anlamsız olduğunu ve bu şekilde endişelenmenin enerji kaybı olduğunu söyledim ama zaten bir ton anlamsız enerji harcıyordum, bu yüzden şimdi bu karmaşayı durdurmanın bir yolu yoktu.

Gerçek şu ki, dağınık hayatı ben seçmedim.

Tüm bu dağınıklık beni seçti ve ben bunu sorun etmedim. Yani, olmak zorundaydım. Öfkeli bir kaltağın kalbine sahip mükemmeliyetçi iyi bir kızdım. Bu topuzu sallamanın tek yolu dağınıklığı.

İşimde *gerçekten* iyiydim, ancak aptal yaşlı sahtekâr sendromu her gün kıcıma tekmeyi basıyordu.

Çok kavgacıydım ve herkesin olması gerektiğinden daha narindim. Çok kibirliydim ama ilk olarak dış görünüşümle değerlendirilmekten rahatsız olurdum,

cerrahi soyağacım ikinci sırada. Akıcı bir şekilde ve sık sık küfredirdim.

Tutarsız ve karamsar görünüyordum. Sıcak ve soğuk.

Otuz dokuz yaşındaydım ve çoğu küçük çocuktan daha seçici bir yiyiciydim. Buna bir de kronik sindirim sorunlarının sonsuz listesi eklenince kimse beni kabul edemezdi.

Ama beni davet etmemeyi aklından bile geçirme.

Saçlarım bile bu aksiyona dahil oldu. Bir kısmı kıvrıldı, bir kısmı dümdüz oldu ve geri kalanı da dalgalıdan kıvrıcığa uzanan bir yelpazede yer aldı.

Boşanmaları daha iyi olacakken birbirlerini aldatmayı tercih eden ve olumsuz evlilik sözleşmeleri hakkında beni ve kardeşlerimi en sık dinleyen herkese şikayet eden drama bağımlısı ebeveynlerle büyürken, bu karmaşaya dürüstçe - herkesin yapabileceği kadar dürüstçe geldim. Bu evlilik ustalık sınıfını yaşamama rağmen, kendimi hala biriyle yuva kurmak isterken buluyordum. Onlarla tanışır tanışmaz ve nasıl savunmasız olunacağını öğrenir öğrenmez. Çok kolay, limon sıkar gibi.

Tüm bunlar bana bir sürü duygusal çöpün satış faturasını bıraktı, bunların çoğunu işledim ve bir muayene odasını yok edene kadar beni iyi ayarlanmış, işlevsel bir yetişkin gibi gösteren yüksek değerli becerilere geri dönüştürdüm. Görünüş, şu küçük komik yalancılar.

Dr. Cuello'nun ofisine girdiğimde, sıcak güneş ışığı ve yeşil bitkilerle dolu, büyük bir Dominik Cumhuriyeti bayrağı ve tıka basa dolu kitap rafları ve kanepenin koluna tünemiş, dudaklarında gülümseme izleri olan Sebastian'ı görünce şaşırdım.

Adam gülümsedi mi? Ne zamandan beri?

Saf bir refleksle ben de gülümsedim ama o, akıllı saatine bir bakış atıp ardından da kaşlarını çatarak bu anı yok etmekte gecikmedi. Bakışlarını muhtemelen dağınık olan saçlarımda, beyaz ceketimin üzerinde ve limonlu spor ayakkabılarımda gezdirdi.

Ne göt herif ama.

Sırf bu yüzden, geç gelmemden ve saçımın durumundan duyduğum tüm rahatsızlığı bir kenara bıraktım.

Dr. Cuello kanepeyi işaret ederek, "Dr. Shapiro, bizi buldunuz," dedi. Panço giyebilen ve bunu iyi gösterebilen altmışlı yıllara özgü bir kadındı, ki bu benim kitabımda gerçek bir başarıydı. Esasen, bir battaniye giyebilmek ve buna moda diyebilmek istiyordum. Bu çok mu fazlaydı?

Sormak mı? "Lütfen rahatınıza bakın. Dr. Stremmel ve ben, yeni Karayip yemek kamyonu kuyruğunda karşılaşmayı alışkanlık haline getirdiğimizden beri Porto Riko restoran tavsiyelerini değiş tokuş ediyorduk. Kış bastırmaya başladığında evimin lezzetlerini daha da çok özlüyorum. Belki de seanslarımızdan birini öğle yemeğinde gerçekleştirebiliriz?"

Bu fikirden nefret ediyordum ve Dr. Cuello'ya ve yemeğine hakaret etmeden öğle yemeğinden sıyrılmanın bir yolunu bulacaktım ama bu öncelikler, kanepenin kolunu itip kitap raflarına doğru yürüyen Sebastian'a ters ters bakmanın yanında ikinci plandaydı.

Kanepenin kapıya en yakın köşesine yerleştim. "Beceri laboratuvarımdaki asistanlarla işimi bitirmekte geciktim. Beklediğiniz için teşekkür ederim."

Bunu söylemek kulağa geldiği kadar tuhaftı. Geç kaldığım için özür dilemek çok daha kolay olurdu ve daha iyi de hissettirirdi - ta ki tüm küçük tavizler ve özürler içimde sıkılaşıp kireçlenene, sadece sürekli bir utanç diyetiyle beslendiğinde işlev gören kırılğan bir organ olana kadar.

Son birkaç yıla kadar bunun utanç olduğunu öğrenmemiştim. Önceleri bunun mükemmeliyetçilik, A tipi kişilik, en büyük kız kardeş sendromu olduğunu düşünüyordum. Her zaman sınıfımın en iyisi olmak, her zaman cilalı ve derli toplu görünmek, sorunları ortaya çıkmadan önce çözmek istemenin ne zararı olabilirdi? *Her şeyi kontrol etmenin nesi yanlıştı?*

Organ hala içimde çalışıyor. *Özür dilerim yerine beklediğiniz için teşekkür ederim* dediğim bu gibi zararsız anlarda fokurdadı ve Stremmel gibi kabadayı cerrahlara karşı durduğumda aklıktan çatladı çünkü sessiz kalmak çok ama çok daha kolay olurdu.

Dr. Cuello ona bir restoran hakkında bir şeyler soruyor ve dizinin üzerine yerleştirdiği bloknotuna şeyler karalıyordu. "İyi bir pilav ve pernil tabağını ben de çok severim," dedi. "Özellikle de doğru yapıldığında."

Başıyla onayladı. Artık gülümsemiyordu. Hayır, bu ofise adım attığımda bulduğum rahat ve uysal hali çoktan değişmişti.

gitti ve bu dinamikteki tek değişiklik ben olduğum için, bugün onun kışındaki sopa olma ödölünü kazandım.

Harika.

"Eğer hep birlikte olmazsak, o zaman siz ikiniz yemek kamyonlarını ziyaret etmelisiniz. Hastane rolleriniz dışında birbiriniz hakkında bir şeyler öğrenmek için iyi bir fırsat olur" dedi.

Yavaşça başımı salladım ve ılık bir gülümseme verdim ama bunun olmasına kesinlikle imkân yoktu. Sebastian'la öğle yemeği söz konusu bile olamazdı, ama aynı zamanda bu mahallede düzenli olarak park eden yemek kamyonlarının olduğu bölgeden midem bulanmadan geçemezdim bile. Günlük yetişkin hayatının büyük *bir* kısmının insanlarla yemek yemek etrafında dönmesi beni deli ediyordu. Bu düzen, karşıt sindirim sistemine sahip bizler için tasarlanmamıştı.

Dr. Cuello modern tarzdaki kırmızı berjer koltuğunda kıpırdanarak Stremmel'e baktı, uzun gümüş saçları güneşte parıldarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu gördüğüm en savunmacı duruş, Dr. Stremmel."

Omuzlarını rafa dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Önlükleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu, en doygun lacivertti; siyah isteseler alabilecekleri bir renkti ve içinde en ufak bir yaşam nabızı atıyordu.

Sebastian yavaşça göz kırpmaktan başka bir şey yapmadan cevap verince Dr. Cuello devam etti: "Pekâlâ. Başlama vaktimiz geldi."

Tüm cihazlarımın titreşime ayarlı olup olmadığını kontrol etmek için ceketimin ceplerine uzandım. Göz ucuyla Sebastian'ın kalçasına takılı cihazı ve cebindeki telefonu incelemesini izledim.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu. "Birbirimiz ya da hastane mülkleri için tehlike arz etmediğimizi kanıtlamamız mı gerekiyor? Eğer durum buysa, Shapiro tehlikeli yaşamayı seven biri olduğu için muhtemelen şimdi gidebilirim."

"Bu alanda, birbirinizle ilk isimlerinizi kullanarak konuşmanızı teşvik edeceğim-"

"Shapiro iyi," dedim. Hayatım boyunca adım Sara Shap, Shap, Shappie olmuştu. Hiç kimse bana Sara demedi. Buna cevap vereceğimden bile şüpheliydim.

"Yoksa bu, duyguları adlandırmak, travmayı ve tüm o çöplük ateşini keşfetmek mi olacak? Çünkü eğer öyleyse, bu şeyi çiğneyip miyiz? Babam sürekli olarak hayatımda olmadı, annemle babam ben dört yaşındayken boşandı ve o zamandan beri hiçbir şey hissetmedim. Shap, sen güvertedesin."

Cihazlarımı bir cebime, davalarım hazırlanırken kullandığım renk kodlu not kâğıtlarının yanına geri koydum ve diğer cebimden bu öğleden sonranın atıştırma lıgını aldım. "Pek çok şey hissediyorum ama bu hisleri entelektüelleştirmeyi ve patlayana kadar şişelemeyi tercih ediyorum."

"Kanıt A'ya bakın, kayıt tutmak için sevdiğim muayene odası," dedi.

Dr. Cuello parmak uçlarını çenesinin altında birleştirirken kendi kendine mırıldandı. "Şimdi anlıyorum."

"Ne?" Sebastian sordu. "Davranışsal Sağlık Müdür Yardımcısı olarak neden bizi bir doktora öğrencisine göndermek yerine bizimle takılıp kaldın?"

Cömert bir gülümsemeyle başını ona doğru eğdi. "Evet ve bu yüzden bu kadar keyif alacağıma söz vermişim."

Bunun benim için bir oyun olmadığını haykırmamak için dudaklarımı birbirine kenetledim. *Davranışım nedeniyle patronum tarafından azarlanmışım -ki* bu her mükemmeliyetçi için dünyadaki en kötü cezaydı, ama özellikle de bu mükemmeliyetçi için, çünkü lanet olası babamın hayal kırıklığına uğrayacağını hatırlatan bir hatırlatmayla birlikte gelmişti.

Tüm profesyonel hayatım kendimi babamdan ayrı ve farklı olarak tanımlamakla geçti ve şimdi... bu benim için bir oyun değildi. Bunun bir oyun olmasına izin vermeyecektim.

"Her ikinizi de, dediğiniz gibi, kendinizi ham köpek terimlerine indirgeyebildiğiniz için takdir ediyorum, ancak bu böyle gitmeyecek,

Sebastian," dedi Dr. Cuello. "Eğer içinize siniyorsa bana Milana diyebilirsiniz."

Bana doğru baktı ama ben yemek yemekle ve ceplerimi düzenlemekle meşguldüm. Bu ceplerden birine koca bir kedi yavrusunu saklayabileceğimi ilk kez gözlemlemiyordum.

"Birlikte geçireceğimiz zaman, yüksek stresli ancak profesyonel ortamlarda gerilimi azaltma, sosyal perspektif alma ve iletişim pratiği yapmakla geçecek. Umarım bunu bir cezadan ziyade bir fırsat olarak görürsünüz."

"Bu bir ceza," dedim, çoğunlukla kendi kendime. "Ne yiyorsun sen?" Sebastian sordu.

Soruyu sorduğu zamanki bıkkınlığımla cevap verdim. "Kruton."

"Neden?"

"Neden," diye tekrarladım. "Bu nasıl bir soru böyle? Kafeteryada insanların yanına gidip neden o sandviçi seçtiklerini mi soruyorsunuz?"

"Hayır, çünkü bu lanet olası bir sandviç, salatanın üstüne konan bir paket kruton değil. Bu çok garip." Milana'ya baktı. "Bu çok garip."

Ellerini kaldırdı ve bıraktı, sessizce bu savaşta tarafsızlığı seçti.

"Krutonlarım senin onayına tabi değil."

Başını yana eğdi. "Ve yine de tedavi planlarım *sizin* onayınıza mı tabi?"

"Evet, plan tembel olduğunda. Özensiz zımbalardan daha iyi seçenekler var, özellikle de yüzlerden bahsediyorsak, özellikle de genç hastalardan bahsediyorsak-"

"O zaman öncelikli kaygınız estetik," diye araya girdi, sanki bu onun en kötü şüphelerini doğruluyormuş gibi başını salladı. "Bunu tahmin etmeliydim. Plastikler ve hepsi." Omuzlarını kaldırdı ve kendini beğenmişliğinin titreştiğini duyabiliyordum. "Benim öncelikli kaygım hayat kurtarmak."

Bir kruton daha ısırđım ve bu sırada ona baktım. Cevabımı beklettım ve bundan nefret ettiğini çenesindeki her tikten anlayabiliyordum. İyice hazır olduğumda, "Beni küçümseyerek başardığını sandığın şeyi başaramıyorsun. Uzmanlığını onaylamak yerine, kendinizi küçümsüyor ve bu süreçte tüm kışınızı göstererek bize" -Milana'yı işaret ettim- "değer verdiğiniz tek uzmanlığın kendinizinki olduğunu söylüyorsunuz. Bu sizin büyüme zihniyetinize pek de yakışmıyor, değer mi Dr. Stremmel?"

Cevap vermedi. Gülümsememi yutmak için uğraşmak zorunda kaldım. Emin değildim ama dişlerini gıcırdatıyor gibiydi. Bana bakmaya devam etti, koyu renk gözleri sertti ve kolları göğsünde sıkıca kilitlenmişti. Bizi o bronzlaşmış, kaslı müstehcenlikten koruyacak bir termal tişört ya da polar ceket olmadan, o çıplak kollarla etrafta dolaşması çok cüretkârdı. Ve bu abartı değerildi. Stremmel oldukça müstehcen biriydi ve bunların hiçbirini hak etmiyordu. O keskin çene hattına, o geniş, güçlü omuzlara sahip olduğundan daha fazla ihtiyacı yoktu.

Sessizlik yoğunlaşırken Milana birkaç kez aramızda bakıştı. Aslında tam olarak sessiz değerildi. Bu krutonlar, Sebastian Stremmel voodoo bebeğimi yüksek sesle bıçaklayan iğneler kadar iyiydi.

Sonunda, "Farkında olmayabilirsiniz ama bugün ilerleme kaydettik" diyerek gerginliği azalttı.

"Yerde kırık cam olmadığđ için mi?" diye sordu.

Çavdar ekmeğini elimden geldiğince sert bir şekilde kıtırdattım. Ona baktığımda bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. Tam olarak bana değeril ama yeşil önlüklerimin içine soktuğum sıcak pembe tişörtüme. Üzerinde *Scrubs and Scalpels* yazıyordu, anatomik olarak doğru bir kalp ve bir korsanın kafatası ve kemikleri gibi çaprazlanmış bir çift cerrahi bıçak vardı. Kaşları kalktı ve güldü, zar zor bir ses olarak kaydedilen tek bir *ha*.

Sonra gözlerimle buluştu, daimi çatık kaşları bir gülümsemenin en ince parçasına dönüştü. Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım ve o da bana şöyle karşılık verdi

O kadar destansı göz devirdi ki muhtemelen başını ağrıttı.

Milana tüm bunları görmezden gelerek devam etti: "Pratik yapmadığınız sürece ilerleme kaydedemezsiniz. Bu haftanın pratiği için, bir yemeği paylaşmanızı istiyorum-"

"Hayır." Başımı salladım. Çavdar ekmeği boğazımda keskin, acı ve sefil bir safraya dönüştü.

Sebastian, "Devam edin ve beni de hayır olarak yazın," dedi.

Pırıl pırıl saçları ve saksı bitkileriyle bu nazik kadının şeytani bir tarafı olduğu için Milana tekrarladı, "Bir yemeği paylaşmanızı istiyorum. İşte şartlar. Hastane kompleksinin dışında toplanmalısınız. Yemek için bir masaya oturmalısınız. Eski kafalı olabilirim ama size söylüyorum kahve bir yemek değildir. Benim kitabımda değil. Son olarak, birbiriniz hakkında profesyonel olmayan beş yeni şey öğrenmelisiniz."

Sebastian kollarını açtı ve ellerini ceplerine soktu, kaşları çatıktı, kendi başına bir fırtınaya yol açacak kadar derindi. "İşte benim şartım. Bu bir saatlik ders dışı çalışma sekiz seanstan biri olarak sayılıyor."

Görevden tamamen kaçmanın yollarını kataloglamakla meşgul olmasaydım, bu öneriye destek verirdim. Etrafa sorsaydım, böbreğe ihtiyacı olan birini bulabilirdim. Böbrek bağışlamak beni affettirir, değil mi? Edecekti. Programımı mahvederdi ama bütün mesele kötüyü pazarlık konusu yapmaktı.

"Bu son ödev olmayacak," dedi Milana. "Ancak bu ödev gelecek haftaki seansa kadar beni tatmin edecek şekilde tamamlanırsa önerinizi dikkate alacağım."

Yeniden kullanılabilir atıştırılabilir çantamı kapattım ve ceketimin cebine soktum. Gelecek haftanın seansını henüz düşünemiyordum, bu seansın bitmesi gerekirken değil. Kendimi bu ziyaretler için hazırlamıştım ama hastane dışındaki aktiviteler için değil. Grup projelerinden gerçekten nefret ederdim. Her zaman bir şekilde ayak bağı oluyor ve hayatımı mahvediyorlardı.

Sebastian, "Bu indirimi yapmanı istiyorum," diye ısrar etti.

"Dr. Stremmel, istediğinizi elde etmeye alışkın olduğunuzun farkındayım. Bunu hak ettiniz. Ama cerrahi kanadında istediğinizi elde edersiniz. Burada hak etmediğiniz sürece bu ofiste olmaz."

Ayağa kalktım. İşimizin bitip bitmediğini bilmiyordum ama içimde bir dakika daha yoktu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim Milana'ya. "İzninizle."

O cevap veremedi kapıdan çıktım.

BELKİ SADECE BENDEN KAYNAKLANIYORDU ama insanları memnun etmek hiçbir zaman kimseyi mutlu etmekle ilgili olmamıştı. Buna insanları memnun etmek diyorduk ama kastettiğimiz şey statükoyu değiştirmemek için ne gerekiyorsa yaptığımızdı. Okulda aşırı derecede sıkı çalışmak, statükoyu korumanın ve bu süreçte bir tutam onay almanın sosyal olarak en kabul edilebilir biçimlerinden biriydi. İyi notlar aldığım ve okul sonrası doğru aktivitelere katıldığım sürece burada görülecek bir şey yoktu. Takıntılı bir şekilde itaatkâr ve yardımsever olmak da başka bir şeydi. Herkes yaşına göre çok olgun olan bu çocuğu seviyordu. Bunu asla içsel stresin dışı vurumu olarak görmediler. Bu çocuğun nasıl bu kadar olgun olduğunu sormayı hiç bırakmadılar. Neden sadece bir çocuk olamadığını hiç sormadılar. Sadece faydasını gördüler.

İnsanları *memnun etmek* *umurunda* değildi ama doğru rolü oynamak konusunda her şeyi biliyordum.

Artık daha iyi biliyordum. Artık bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığımı biliyordum ama yine de ihtiyaçlarımı dile getirdiğimde ya da canıma tak ettiğinde bir danışma seansını terk ettiğimde suçluluk duygusu hissediyordum.

Aynı suçluluk duygusu şimdi, seanstan saatler sonra içimi kemiriyordu. Yapmamız gereken ödevler vardı ve ben her zaman ödevlerimi yapardım, beni konfor alanımın dışına çıkmaya zorlayan ödevler olsa bile.

Biraz araştırma yaptıktan sonra Stremmel'e bir metin hazırladım.

Sara: İşte haftalık programımın ekran görüntüsü.

Sara: İşte benim için çalışan restoranların bir listesi.

Ölümüne savaşacağını sanmıştım. Bu kadar çabuk pes etmen beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sara: Kapa çeneni ve bir yer seç.

Pastoral'a gitmiştim. Acevedo'nun kayınbiraderi oraya yakın oturuyor. Bu işe yarar.

Randevu mu?

Sebastian: Evet, sanırım bu bir randevu, eğer böyle adlandırmak istiyorsan...

Sara: Hayır. Bu bir randevu değil. Bana ne zaman müsait olduğunu , gün ve saat olarak. Hangi tarih?

Sebastian: Ah. Tamam. Pazartesi mi? 7 ya da 8?

Sara: 7 iyi olacak.

Sebastian: Bu bir randevu,

değil mi? **Sara:** Tanrı aşkına,
hayır!

Sebastian: Az önce üç kat öteden çığlık attığını mı duydum?

Telefonumu bir kenara fırlattım ve tavana bakarak homurdandım. Menüleri okurken dağılmış ve birkaç güzel dakika boyunca Sebastian'ın *üst katta* olduğunu unutmuştum. Sağlam ama rastlantısal olarak dayanıksız kahverengi taşlar sayesinde, binanın üç dairesindeki herkes diğerlerinin ne zaman duş aldığını, merdiven çıktığını ya da yüksek sesle nefes aldığını bilirdi. Televizyon izlemeyi ya da seks yapmayı unutun.

New York'tan buraya taşındığımdan beri çok fazla seks yapmamıştım ama Alex ve kocası Riley çok *fazla* seks yapıyorlardı. Birkaç farklı tipte

gürültü önleyici kulaklıklar ve beyaz gürültü makineleri ve her gün yerel emlak listelerini taradı.

Alex'le seks sesleri hakkında hiç konuşmamıştım. Onları duyduğumu ima bile etmedim ve bu da arkadaşlar ve en iyi arkadaşlar arasındaki bir başka farktı. İçlerinden biri şöyle diyebilirdi: "Bak tatlım, kocanın aletinin sana yıldızları göstermesi çok güzel. Belki de şimdi oyununa yeni oyuncaklar davet etmenin ve bir tıkaç denemenin tam zamanıdır? Belki biraz hafif boğulma?"

Ben çığlık atmam.

.

Sara: Pazartesi. 7. Seninle orada buluşuruz. Lütfen beş şeyinizi önceden belirleyin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

SEBASTIAN

"BAŞKA NE VAR?" O'ROURKE'A SORDUM.

Travma arkadaşım kulaklıklarımın eski bir Snoop Dogg şarkısından birkaç satır mırıldanırken Fort Point mahallesindeki Pastoral'in karşısındaki kaldırımında volta atıyordum. Dışarısı buz gibiydi ama bir dakika erken gelmişim ve beni Shapiro'yla uğraşmaktan kurtaracaksa her türlü nemli, kemik dondurucu rüzgâra katlanabilirdim. En azından bir dakika daha.

"Sanırım bu senin için son güncellemem," dedi. Not defterini karıştırdığını ve etrafındaki hastanenin gürültüsünü duyabiliyordum. "Şimdilik bu kadar. Yakında bir şeyler bulacağım."

"Lütfen bana bir daha genel cerrah arkadaşım altından bir vaka daha çekip almasından şikâyet etme," dedim restorana kızgın bir bakış atarak.

"Şikâyet ettiğimi duydun mu? Çünkü duymadım. Raporumun genelinden o dava hırsız sinsi hakkında bir şikâyet çıkardın. En son yüksek sesle şikâyet ettiğimde stajyerdim ve o kadar çok çağrı cihazım vardı ki önlüğüm düşüp duruyordu."

Bu tamamen yanlıştı ama şu anda onunla bunu tartışmakla ilgilenmiyordum. "Pantolonunu düşürmek için kaç çağrı cihazı gerekir, O'Rourke?"

"Evet, bu tam yerinde bir soruya benziyor," diye tersledi. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, dokuzdu. Dokuz çağrı cihazı. Üroloji, travma, KBB,

kardiyo, cerrahi onkoloji, kolorektal, vasküler, uzuv kurtarma, plastik. Tam bir kabus."

Plastiklerden bahsedilince bir iniltiyi bastırdım ve kaşlarımı çatarak saatime baktım. İçeri girip bu işi bir an önce halletmem gerekiyordu. On dakika gecikirsem Sara'nın kafamda bir sandalye kıracağını hiç düşünmezdim.

Bir başka soğuk ve çiğ hava dalgası sudan içeri doğru eserken ellerimi ceplerime soktum. Yazın burada sonbahara çarpıp tökezlemesinden, mevsimlerin değişmeye devam edip etmeyeceği konusunda ciddi bir soru varmış gibi başlayıp durmasından nefret ediyordum. Ve sonra, soğuk hava dalgaları, sıcak hava dalgaları ve kasırgalardan sonra, her zaman Ekim ayında bir gün vardı, tıpkı bugün olduğu gibi, her şey çöktü ve tartışma sona erdi. Yaz bitmişti, sonbahar kalıcı olmuştu ve ben bundan nefret ediyordum.

Kış havasından ve onunla birlikte gelen tüm saçmalıklardan nefret ederdim. Kar, buz, her şey. Lanet olsun, berbattı.

"Her neyse, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir geceydi," dedi O'Rourke. "Ne?"

"Orada benden kaçtın mı? Bunu çok yapıyorsun, Stremmel. Evrakları kontrol etmem gerekiyor ama sanırım bana dikkat etmen gerekiyor. Ayrıca bana ders veriyor olman gerekiyordu, yirmi arabalık kaza hikayemin ortasında kaçman değil, ama bu senden kabul etmeye başladığım bir ihmal."

Bunu kavramam biraz zaman almıştı ama şimdi bunun O'Rourke'un kişiliği olduğunu anlıyordum. Bıkkın, alaycı bir şekilde iğrençti, ancak bu işte hiçbir zaman fedakâr bir amaç için bulunuyormuş gibi davranmadı. Egosundan ve herkesi küçümsemesinden besleniyordu. Onun gibi çalışsam da bunu ben de anlıyordum. Ama adamın kuru ve aptal bir yanı da vardı ve bu, Minnesota'daki stajyerlik yıllarıyla ilgili hikayelerde, ona yeterince öğretmediğimi iddia etmesinde ya da suçlu ile savant arasındaki çizgide gezinmesinde sık sık ortaya çıkardı.

O'Rourke harika bir cerrahtı ama keşke bu tuhaflıklarını onu seçmeden önce bilseydim demediğim tek bir gün bile olmadı.

yıl bursu.

"Stajyerlik yılınızın en iyi anlarını özetlerken size ne öğretmemi istersiniz?"

"Eşyalarınızı nasıl düzenlediğinizi açıklayarak başlayabilirsiniz. Ayakkabılarımı bağlamak için eğildim ve her yere kusan ceplerimin pisliğini temizlemek yirmi beş dakikamı aldı. Bahçe satışı gibiydi dostum."

"Kişisel bir sorun gibi görünüyor." Tekrar restorana baktım. Artık geç kalmış sayılmazdım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Kırk beş dakika içinde beni arayabilir misiniz?"

"Banyoya girdiğiniz zaman mı? Bir bardak pinot, çikolatalar, köpüklü banyo bombası? Kendine zaman ayırdığın?"

"Ne? Hayır. Bir nedene ihtiyacım olabilir-" Durdum, bunu ne açıklamak istiyordum ne de nasıl açıklayacağımı biliyordum. "Kırk beş dakika. Eğer bu gece beni kurtarabilirsen yarın sana ilginç bir şey öğretebilirim."

"Satıldı. Şimdi bir zamanlayıcı ayarlıyorum."

Bununla birlikte O'Rourke aramayı sonlandırdı. Kulaklıklarımı kılıflarına geri taktım ve içeri girmem, Sara ile dayanabileceğimden çok daha uzun süre oturmam ve onunla gözlerimi devirmeden konuşmam gerektiği gerçeğini kabul ettim.

Kıçımı kurtaramayacaktım.

Restoranın içi sıcaktı ve onu hemen fark ettim. Kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor, yazıyor, duraklatıyor, siliyor ve tekrar yazıyordu.

"Affedersiniz, efendim? Biriyle mi buluşacaksınız?"

bakındım ve kolunda bir yığın menü taşıyan hostesi gördüm. "Ah. Evet, ama-"

"Tüm şehirdeki en çekilmez, en kibirli cerrah siz misiniz acaba? Eğer öyleyseniz, size partinizi gösterebilirim."

Yüzümü tamamen ev sahibesine döndüm. "Bunun için sana ne kadar ödedi?" Cüzdanıma uzandım. "Her ne kadarsa, iki katını veririm-"

Bir elini kaldırdı ve sırtarak başını salladı. "Hayır, onun tarafında olduğumdan oldukça eminim."

Cüzdanımı cebime geri soktum. "Ne kadar da erdemlisin." Çenemi Sara'ya doğru salladım. "Çekilmez kibrim bana yol gösterecek. Teşekkürler."

Birkaç uzun adımda masaya ulaştım, boş sandalyeyi geri çektim ve taş zeminde kaba bir tahta gıcırtısı çıkmasına neden oldum. Sara irkildi, telefonu masaya düştü ve dudaklarından küçük bir nefes kaçtı.

"Kibirli, ha?" Sandalyeye çökerek sordum. "Çekilmez de mi? Bu planı bulman ne kadar sürdü? Bütün hafta mı sürdü? Yoksa beklerken yıldırım mı düştü?"

Arkasına yaslandı, kollarını gövdesinde kavuşturdu. Bu hareket bana onun balıkçı yaka bir süveterin bokunu giyebilecek anlamsız derecede güzel bir kadın olduğunu hatırlatan talihsiz bir etkiye sahipti. Ama umurumda değildi. Gerçekten, umurumda değildi. İsteddiği kadar kazak giyebilir, uzun sarı saçlara sahip olabilir ve sinir bozucu, rahatsız edici derecede güzel olabilirdi ve benim umurumda olması gerekmiyordu. Benim sorunum değildi.

"Geç kaldın," diye tersledi.

"Perşembe günü geç kaldın." Yerimde duran menüye uzandım ve hızlıca bir göz attım. "İyiliğinin karşılığını vermek uygun olur diye düşündüm."

Sara kan damarlarını genişletebilecek bir bakışla telefonunu aldı ve ekrana dokundu. Başıyla işaret ederek masanın ortasına koydu.

Bakışlarını birkaç kez kırıştırdıktan sonra ekrana baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Eleştirel düşünme girişiminde bulunursan yardımcı olur," diye cevap verdi. "Bu bir zamanlayıcı. Bunun otuz dakikayı aşması için hiçbir neden yok."

Hâlâ ona bakarken elimi havaya kaldırdım. Kısa süre sonra yanımda bir sunucu belirdi.

"Selam millet. İlginizi çekebilir miyim-"

"Bir bira lütfen," diye araya girdim. "Buğday birası, balkabağı olmasın." Sara'ya kırptım. "Margherita pizza."

Kaşlarını kaldırarak, "Bucatini lütfen. Roka olmasın." "İçecek bir şey var mı?" diye sordu garson.

Sara, "Su iyi, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Peki ya masa için atıştırma-liklar? Kalamar, patlıcan kızartması, burrata -"

"Hayır," dedik hep bir ağızdan.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı garson. "Sizin için hemen getiriyorum."

Yalnız kaldığımızda Sara masaya bir indeks kartı uzattı. "Beş benimle ilgili şeyler. Al bakalım."

Karta baktım. "Sadece bu amaçla mı bir paket dizin kartı aldın? Yoksa etrafta dizin kartları mı var? Sanki ilk kez vizitte sunum yapan bir stajyer gibisin? Hala vizitler için not alıyor musun? Lütfen bana indeks kartı aşamasını geçtiğini söyle Shap. Her gün küçük renk kodlu notlarla dolaştığını bilseydim buna dayanamazdım."

Kendini beğenmiş bir sırtışla bana baktı ve gözlerimi ondan bir saniye bile ayırırsam yüzümü parçalayacağını açıkça belli etti. "Stajyerleri ve asistanları taciz eden türden bir öğretmensin o zaman? Siz de bir şeyler fırlatıyor musunuz yoksa sadece utandırıp eziyet mi ediyorsunuz?"

"Mermiler konusunda sicili temiz olan sensin." Sunucunun tepsisinden birayı aldım ve devam etmeden önce yarısını boşalttım. "Ve bilmeni isterim ki ben harika bir öğretmenim-"

"Eminim öyle düşünüyorsundur," diye araya girdi. "Ve bu senin için harika bir şey. Gerçekten öyle. Ama bunların hiçbirisi umurumda değil çünkü yirmi üç dakika içinde buradan çıkıyorum. Beş şeyini ver Stremmel."

Sara'yı incelerken boğazımda bir hırıltı duydum. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Çoğunlukla kendimi korumak içindi ama bir parça kafa karışıklığı da vardı. Şu anda aklımda pek çok soru vardı ama bunlardan ilki ve en önemlisi şuydu: Bu kadın kimdi ve neden spor olsun diye öldürüyordu?

Birayı yere bıraktım, kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum ve yakınımaya eğildim. "Milana'nın birbirimizi tanımamız gerektiğini söylerken aklından geçenin bu olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Eğer nazik olursan-"

"*Kibar* olmamı mı istiyorsun?" diye fısıldayarak karşılık verdi. "İyi mi? İstediğin bu mu?" "Bu seni öldürmez."

"Ama belli ki bu seni öldürecek," dedi. "Binaya taşındığımdan beri sana karşı nazik olmaya çalıştığımı ve senin de - hmm." Bir parmağını çenesine vurdu. "Doğru, evet, nezaketimi görmezden geldin. Ve şimdi de amaçlarına uygun olduğu için erik şekeri ve limon damlası olmamı mı istiyorsun?" Başını salladı, soluk pembe dudaklarında hâlâ o manyak sırıtış vardı. "Hiç sanmıyorum. Hayır, hiç sanmıyorum."

Bu saldırıya cevap vermekte acele etmedim ve biramı bitirdim. Çok hızlı içiyordum ve yarınki günümde migrene davetiye çıkarıyordum ama karşımda oturan sarışın öfke topundan başka bir şey düşünemiyordum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Boş bardağı masaya bıraktım ve boğazlı kazakla ne giydiğine dair ani, sapkın ilgimi görmezden geldim. Ben geldiğimde oturuyordu ve henüz beni tuzlukla dövmek için ayağa fırlamamıştı, bu yüzden kot mu yoksa etek mi giydiğini bilmiyordum. Ve umurumda da değildi. Hem de hiç. Bu yüzden bu düşünceyi tamamen görmezden geldim.

"Koridorda sana merhaba demekten bahsediyorum," diye cevap verdi.

"Doğru. Bakalım anlamış mıyım?" Su bardağına uzandım ve o bana bön bön bakarken bardağını boşalttım. "Cıvıl cıvıl selamlarına yeterince ilgi göstermedim, bu yüzden bir muayene odasında küçük bir kasırğa gibi davrandın ve benden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar bunu bana karşı kullanacaksın, bu değerli plastik cerrah ellerinle beni boğarak öldürmek olsa bile. Doğru mu anladım?"

Tamam, bir pislik olduğumu biliyordum. Bunu biliyordum. Ve şimdi Sara da biliyordu.

Bakışlarımla buluşmadan önce boş bardağına mahcup bir bakış attı. "İkimiz de muayene odasının bir kaza olduğunu ve hastane dışındaki önceki etkileşimlerimizle tamamen ilgisiz olduğunu biliyoruz. Seninle geçmiş gözden geçirmeyeceğim. Sırf seni rahatlatıyor diye *iyi davranmayacağım*."

"En son ne zaman rahat olduğumu hatırlamıyorum. Tamam mı? Bana bağırıp çağırman bunu değiştirmeyecek." Parmağımı masaya vurarak devam ettim: "Sadece bu işin üstesinden gelmemiz gerektiğini söylüyorum. Bu süreçte birbirimizi öldürmemeliyiz."

Sunucu yemeklerimiz ve bir tur daha içeceklerle geldi, bu büyük bir rahatlamaydı çünkü acilen hem ellerimle hem de ağzımla yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama sunucu Sara'nın tabağını masaya koyarken masanın diğer tarafına bakarak ölümcül bir hata yaptım - üzerinde koca bir roka tarlası olan bir tabak. Sadece yeşillikleri tutmakla kalmadılar, ona fazladan yardım ediyor gibiydiler çünkü bunun standart miktar olmasına imkan yoktu.

Sara'nın dudaklarını büzüşünü izledim ve şimdi başka bir patlamaya hazır olduğumuzu anladım. O yemeği öyle bir geri gönderecekti ki, şef roka tarlalarını ateşe .

Ama garson başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduğunda hiçbir şey söylemedi. Ve elindeki çatalla kıvırcık yeşillik yığınının gözlerini kırptırdı, sanki bu ona miras kalmış ve terk etmeye yüreği yetmemiş bir projeymiş gibi.

Orada oturdum, parmaklarım taze bira bardağının etrafında kıvrıldı ve Sara rokanın altından bir tutam makarna çıkarırken bakakaldım.

Ne sikim izliyordum ben?

Küçük kasırga neredeydi? Ya da çılgılık atan baykuş? Ya da kafamı seve seve duvarına asacak olan avcı?

Bu da kimdi?

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedik. Servis görevlisi Sara'nın suyunu doldurmak için masaya kadar kadının damarlı ellerine anlık bir bakış attık. Bunlar efsanevi damarlardı.

Tekrar yalnız kaldığımızda, "İlk iğnede gri bir kanül sokabilirim ve o bunu hissetmez bile" dedim.

Sara kuru bir kahkaha attı. "En son ne zaman serum taktırdın?" "Son zamanlarda değil," diye itiraf ettim. "Genellikle hastanedeki asistanlarım üzerinde pratik

Travma rotasyonlarının başlangıcı. İyi ve kötü bir başlangıç yapmamızı sağlıyor ve onları damarlanmaya göre sıralamama yardımcı oluyor. En azı en iyisi tabii ki, çünkü asla kan bağışlamak için yerden kaldırılmazlar. Kaçınılmaz olarak bir klinik araştırmaya dahil edildiklerinde bu durum başlarına bela oluyor."

"Sen tam bir pisliksin," dedi ama bu sözlerin arkasında bir sıcaklık yoktu. Neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Peki ya sen? En son ne zaman bir çizgi başlattın?"

Çatalını bıraktı ve kucagındaki peçeteyle meşgul oldu. "Ne iş yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bir parça kabuğu tabağıma bıraktım. "Plastikler. Ben onları bir araya getirdikten sonra insanları güzel gösteriyorsun."

Dudaklarını sildi - çok solgundular, neredeyse pembe bile değillerdi - ve peçeteyi çoğunlukla dokunulmamış makarnasının yanına koydu. Makarnanın üzerinde çok oynamıştı ama neredeyse hiç çentik atmamıştı.

Ve sonra zamanlayıcı bizim için ayarladığı son beş saniyeyi geri sayarken telefonunu bana tuttu. Alarmı kaydırıdıktan sonra

indeks kartını masanın üzerinden kaydirdi. "Ben seninkini almadım, sen de benimkini almayacaksın."

Sara masadan uzaklaştı ve benim de onun restoranı geçmesini izlemekten başka çarem kalmadı. Sanki yer ona para borçluymuş gibi yürümekle meşgulken geriye dönüp bakma zahmetine girmedim.

Birama ve pizzama döndüm ve bu gece burada neler olduğunu anlamaya çalıştım. Pizzanın son dilimini yarılardım ki telefonum cebimde çaldı. Sara'nın bana küstahlığım üzerine bir tez yazdığını düşündüm ama yanılmışım. O'Rourke'un aradığını görünce telefonu omzuma yasladım ve "Ne oldu?" dedim.

"Erken geldim ama bir sorunla ilgilenmem gerekiyor. Bunu sahte kriz çağrınız olarak kabul edin, böylece kendinizi içine soktuğunuz şeyden kurtulabilirsiniz."

"Kendimi bir şeylerin içine sokmuyorum," dedim, son kabuğu tabağıma bırakırken. "Bir şeylere bulaşmaktan aktif olarak kaçınıyorum. Bir şeylerden nefret ederim."

"Evet, evet. Bu gece bunların hiçbirini açacak vaktim yok ama belki yarın bana öğle yemeği ısmarlarsan."

"Sana yemek ısmarlamıyorum."

"Sorun değil. Hesabı Acevedo'ya ödetirim. Bunu duymak isteyecektir. Senin sefaletinle ilgili güncellemeler için para ödüyor." Yakınlarda bir siren sesi duyuldu ve O'Rourke inledi. "Artık gerçekten gitmeliyim. Uslu dur."

Servis görevlisi tabaklarımızı almaya geldiğinde telefonu kapattı. Shapiro'nun makarnasını işaret ettim. "Roka yok dedi. Bu sana nasıl görünüyor?"

Servis görevlisi tabağa kaşlarını çatarak baktı. "Neden bir şey söylemedi?" Boş koltuğu işaret ettim. "Sence benim bir fikrim var mı?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

SARA

BENİM İYİ KIZIM HER ZAMAN EV ÖDEVİNİ YAPARDI. O BİR EVDE YAŞAYAMAZDI. tam olarak uymadığı ve herkese mükemmel olduğunu ve işgal ettiği küçük alan dilimine layık olduğunu onaylamadığı bir dünya.

Bu haftaki seans için tam zamanında, Milana Cuello'nun ofisine giden merdivenleri koşarak çıkarken o iyi kız tir tir titriyordu. Diğer yanım Stremmel'in destansı esnekliğini gösterme fırsatını memnuniyetle karşıladı. Milana bu adamın ne kadar *imkânsız* olduğunu görecekti. Bana sempati . Anlamak zorundaydı.

Merdiven boşluğundan çıkıp ofisine yaklaştığımda, Stremmel'i duvara yaslanmış, bakışları Milana'nın kapısına sabitlenmiş, sanki kapıyı tek başına açmaya zorlayabilecekmiş gibi buldum. Geçen haftaki koyu mavi önlüğünü giymişti ve ön kollarının bu koridorlarda gösterilemeyecek kadar saygısız olduğunu henüz fark etmemişti. Talihsizlik. Birinin onunla gerçekten alçakgönüllülük hakkında konuşması gerekiyordu.

Ondan birkaç adım ötede durdum ve telefonumu aldım. Oturum başlayana kadar konuşmaya niyetim yoktu ve ne pahasına olursa olsun kendimi oyalayacaktım. Oturum başladığında bile Sebastian'ın patlamasına izin vermeyi ve görüşlerimi kanıtlamayı amaçlıyordum.

Ancak.

"Son şans," dedi.

"Affedersiniz?"

"Son şans," diye tekrarladı kaşlarını çatarak. "O indeks kartı hâlâ duruyor mu?"

"Dizin kartımdan yararlanmak için pek çok fırsatınız oldu. Yapmamayı seçtiniz ve bu tamamen sizin kararınızdı."

"Hmmm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kapıya bakmaya devam etti. Sonra, "Hmmm."

"Ne?" Tersledim.

"Yok bir şey. Sadece bunu tamamlamadığımız için nasıl başka bir ev ödeviyle karşı karşıya kalacağımızı düşünüyordum."

"Ben üzerime düşeni yaptım," diye karşı çıktım. "Beş küçük şeyi yazma zahmetine katlanamayan sensin."

Başını çevirdi ve bakışlarını spor ayakkabılarımdan (yine, hala, her zaman) dağınık saçlarıma doğru sürüklemeye başladı. "Ve bunun gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yumruklarımı ceplerime soktum. "Üzerinize düşeni geçen hafta yapmalıydınız. Ya da tam olarak bu andan önceki herhangi bir zamanda."

"Şimdi hazırım. Ödünç alabileceğim bir indeks kartın var mı?"

Ona bir şey ödünç verme konusunda ne düşündüğümü söyleyemeden, Milana gümüş saçları ve gülümsemesiyle salona daldı. "Ah, dostlarım! Başka bir ziyaret için döndünüz. Gelin. İçeri, içeri."

Sebastian kitaplıktaki yerine geri döndü ve ben de ellerimi kucağımda birleştirerek kanepeye oturdum. Savaş istasyonları hazır.

Milana masasının arkasından, "Fazla rahatlamayın," diye seslendi. "Bugün oturmayacağız." Masasının üzerine eski bir süt sandığı koydu. "Oynamak çok daha eğlenceli. Yetişkinler olarak yeterince oynamıyoruz, değil mi? Sanki nasıl yapılacağını unutmuşuz gibi."

"Ya da dört yıllık lisans, dört yıllık tıp fakültesi, dört ya da daha fazla yıllık ihtisas ve ardından bir ya da iki yıllık uzmanlık eğitiminden sonra, sosyal olarak bodur, uykudan mahrum, nasıl kesileceğini bilen bir grup genciniz var."

İnsanlar açık ama nasıl alacaklarını bilmiyorlar," dedi Sebastian. "İşin doğasında var, sizce de öyle değil mi?"

Kadın ona kıkırdadı. "Ben buna iş güvenliği diyorum." Milana her birimize sevgiyle gülümseyerek sandığı sehpaye taşıdı. "Dediğim gibi, bugün oynayacağız." Bize işaret ederek, "Kalkın. Ayağa kalkın." diye ekledi.

Ayağa kalktım, beyaz ceketimi silktim ve kanepenin koluna astım. Sebastian ve Milana'ya doğru döndüğümde, kesinlikle erkeksi bir homurtuyla karşılandım.

Ellerimi ona doğru uzattım ama o hafifçe gülerek başını salladı. "Bir şey yok." diyene kadar dik dik bakmaya devam ettim. Sadece"- *üzerinde Running On* ve hücrelere enerji taşıyan ATP'nin kimyasal yapısı yazan tişörtüme baktı-"hiçbir şey. Unut gitsin."

"Ve unutacağız," dedi Milana, üzerinde bir ilaç firmasının logosu bulunan yumuşacık bir topu sandıktan çıkarırken. "Bu benim sirke ilk ziyaretim olmadığı için size son seansımızdaki ödevleri sormayacağım. Onun yerine oyunumuzu oynayıp eğleneceğiz. Tamam mı?"

Stremmel, "Bu açıkça bir tuzak," dedi.

Avuçlarımı uyluklarımın üzerinde gezdirdim, bu konuda haklı olduğunu biliyordum ama bunu ona söylemek istemiyordum.

"Tuzak mı? Benden mi? Hayır," diye söylendi Milana. "Asla yapmam." Topu elden ele savurdu. "Senden tek istediğim bir yakalama oyunu oynaman ama bitkilerime de dikkat etmen. İnci dizisi dağılmak için sadece hafif bir davete ihtiyaç duyar ve pothos dayanıklı görünse de kolayca kırılır." Topu bana doğru fırlattı. "Sara. Bizi başlat. Tek kuralım topun yere düşmesine izin vermememiz."

"Peki ya yaparsak?" Stremmel

sordu. "Yapmayacaksınız," dedi.

"Eğer yaparsak?" diye tekrarladı.

Derin bir sırtışıla, "Meydan okumayı kucakla Sebastian, ne olacağını bilmesen bile," dedi.

Her şey basit başladı, Sebastian ve ben Milana'nın ofisinde bir ileri bir geri ilaç paketleri fırlatıyorduk. Ama sonra sandığa uzandı ve peluş bir ananas çıkardı. "Bunu da ekleyelim" dedi. "Sebastian, sıra sende."

Topu bana gönderdikten sonra ananası yakaladı. Ritmi tutturmak birkaç denememizi aldı ama Milana övgüler yağdırırken bunu başardık. Sebastian bunun bir parçası olmak istemedi. Milana ne zaman bize oyun oynadığımız için teşekkür etse gözlerini kısıyor ya da çenesini kilitliyordu. Tüm bunlar yeterince sinir bozucuydu ama bir de o lanet kollarını bana doğru sallıyordu. Çok kabaydı.

Sonra dedi ki, "Burası çok sessiz. Biraz sohbet edelim." "Ve işte tuzak," diye mırıldandı.

"Şimdi, Sebastian," diye başladı, açıkça onun zevk alıyordu, "Sara nereli?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Cehennem, muhtemelen."

Ananası ona doğru sertçe fırlattım. Yakalamak için geriye doğru tökezlemek zorunda kaldı.

"Ve Sara," dedi Milana, "Sebastian ?" "Tahmin etmem gerekirse, arızalı bir prezervatif diyebilirim."

Ananas omzuma çarptı ve yere düşmeden önce onu yakalamak için biraz çırpınmak zorunda kaldım. Toplayabildiğim kadar sıcaklık ve şiddetle ona baktım. Sanki doğru tutuşu buluyormuş gibi avucundaki yumuşacık topu döndürdü, tam ben ananası ona geri fırlatırken. Top tam göğsüme düştü.

"Çok güzel, çok güzel," diye şarkı söyledi Milana. "Sebastian, Sara'nın en sevdiği renk nedir?"

"Nekrotik böbrek," dedi ve ananası başımın üzerine fırlattı. Zar zor yakaladım ve tişörtümün yarısı açıldı.

"Sara, sıra sende-"

"C. diff bulaşmış her şey," diye cevap verdim, tüm ağırlığımı o aptal ananası onun asık suratına göndermeye verdim.

"Oh, Tanrım," diye inledi ve oyuncağı üzerinden sekerken yakaladı. "Hiç adil değil, Shap. Bağırsak bakterisi sınırların dışında. Bana bunu düşündürtme. Öğüreceğim."

"Sıradaki soru," diye seslendi Milana. "Sara, Sebastian'ın çocukken hiç evcil hayvanı var mıydı?"

"Hepsi kaçtı" dediğimde top kalçama çarptı.

Sebastian kendisine sorulmadan önce, "Sen çılgık atarak canavarları çağırabilen birisin. Yeti'ler, Chupacabra ve Loch Ness canavarı her zaman ortaya çıkarken zor olmalı. Akşam yemeğine kalıyorlar mı?"

Ananas diğer bacağıma çarptı, ben de onu yakalamak ve topu yere değdirmeden geri atmak için çabaladım. Top gövdesinin alt kısmına geldi ve topu yakaladığında gözleri parladı. Bu oyuncaklar küçük ve hafifti ama bu aktivite yüzünden zor nefes alıyor ve terliyordum, Sebastian da öyle.

"Kardeşlere geçelim," dedi Milana.

"Stremmel'i gerçek suç podcast'lerinde bulabilirsin," dedim ananası çenesine doğrultarak.

"Kurban olarak mı?" diye sordu. "Yoksa katiller olarak mı?"

Yumuşacık top gevşek topuzumla birleşti ve saçımın yarısı bağdan kurtuldu ama durup düzeltecek zaman yoktu. "Fark eder mi?"

"Biraz," diye bağırdı. "Katil ben miyim? Onlar mı? Hadi ama! Oyununu doğru oyna, Shap. Şimdi beni yarı yolda bırakma. Eğer bu atışları yapıyorsan, öldürmek için ateş etsen iyi olur."

"O zaman, evet. Buradaki seri katil sensin."

"Teşekkür ederim," diye bağırdı.

"Sebastian," diye başladı Milana, "bize Sara'nın-"

"Mısırın Çocukları'nı mı kastediyorsun?"

"Çok yaratıcı," dedim ve topu tekrar çenesine gönderdim.

"Seri katilden daha iyi," diye cevap verdi, ananasla kalçamı çivileyerek.

"Gerçekten mi?" Ben karşı çıktım. "Mısır hasadı katillerinin nasıl farklı olduğunu anlamıyorum. Daha iyisini yap."

Gözlerini devirerek Milana'ya döndü. "Daha sert bir şeyin var mı?"

Bu fırsatı değerlendirerek ananası tam yanağına doğru fırlattım. Başını geriye attı ve ananas sehpanın altına yuvarlandı. Tam bir saniye boyunca sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldı.

Ama sonra bana doğru döndü, o kendine has kaşlarını çatmış halinin yerini düz, ağzı açık bir bakış aldı ki bu bakış şimdiye kadar bana attığı tüm bakışlardan çok çok daha tehlikeliydi. Aynı anda sandığa daldık ve taşıyabileceğimiz tüm cephaneyi kapıp birbirimize saldırdık. Peluş oyuncaklar, zıplayan toplar, stres topları, tenis topları, her türden ilaç malzemesi... Vahşi, hıçkırıklı bir vurma ve fırlatma bulanıklığıydı.

"Ne zaman duracağını bilmiyorsun," diye bağırarak Sebastian'ın elinden, üzerinde erektil disfonksiyon ilacı yazan patlıcanlı bir stres oyuncuğı fırladı.

"Peki ya sen?" İki minyatür frizbi fırlatarak ağladım. "Bu saçmalığı geçen hafta durdurabilirdin ama yapmadın!"

"Oh, senin değerli küçük şartlarına uymadığım için mi?" Üç sert zıplayan top kalçamdan sekti. İz bırakacaklardı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bunu herkes için kolaylaştırmaya çalışıyordum," diye bağırdım.

"Peki senden bunu yapmanı kim istedi?" diye karşı çıktı ve küçük bir kaktüs peluşunu yüzüme fırlattı. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Eğer lanet olası bir yarayı zımbalamam gerekiyorsa zımbalarım ve bilmeni isterim ki zımbaların her durumda doğru olmadığının tamamen farkındayım. Sana katılıyorum ama sen bunu bile duyamayacak kadar beni zorla beslemekle meşgulsün ve-"

"Zorla beslemek için fazla küçümseyicisin," dedim.

"Acımasısın," diye soludu, gözleri ateşle parlıyordu ve çenesi en sert, en sert çizgide kilitlenmişti.

Ben cevap veremedim Milana ellerini açarak çatışmamızın ortasına yerleşti. "İkiniz de acımasısınız - yoksa birbirinizde gördüğünüz gibi bunu kendinizde fark etmiyor musunuz? Bu sandığınızdan daha fazla oluyor. Gözlerimizin burnumuzu görmesine rağmen beynimizin onu görmezden gelmemizi istemesine benziyor." Etrafımızda yere düşen oyuncakları topladı. "Tanrıya şükür inci dizim bu çatışmada kurtuldu. Küçük merhametler," dedi nefesinin altında. "Bu haftaki ev ödeviniz için bunu düşünmenizi istiyorum. Ortak noktalarınız ve bunların sizi neden bu kadar rahatsız ettiği."

Sebastian ve ben bakarken oyuncakları sandığa attı. Hâlâ nefes nefeseydik, kıyafetlerimiz darmadağınktı ve birbirimize ters ters bakarken saçlarım her zamankinden daha kabarıktı. Bunu onun başlattığını söylemeyecektim - gerçi o başlatmıştı - ya da iğneleyici, çocukça yorumlar yapan tek kişi oymuş gibi davranmayacaktım. Ama acımasız olduğumu söylerken bana bakışı, sanki bu savaşın şartlarını belirleyebilecek tek kişi kendisiymiş gibi bana dik dik bakışı, o ananası ve patlıcanı kapıp merhamet dileyene kadar üzerine yağdırmak isteyecek kadar beni.

Milana ikimizin arasına baktı. "Bugünlük bu kadar."

Bunun üzerine beyaz önlüğümü kaptığım gibi oradan kaçtım. İkinci kez sorulmasına ve derimi yüzmeye çalışan o adamla bir dakika daha geçirmeye ihtiyacım yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

SEBASTIAN

ŞU ANDA İHTİYACIM OLAN SADECE ÜÇ ŞEY VARDI.

1. Bu hastaneden defol git.
2. Ağzıma bir burrito kasesi tıktırırken Orlando'daki son üniversite amigo yarışmasını izlemek.
3. Bugünün boktanlığını atlatmak için uyu.

Bu gerçekten iyi bir plandı ve eğer ilk maddeyi başarabilirsem, son iki madde benim için sıraya girecekti.

Ama öyle bir şey olmadı. Hayır, hanımefendi. Bugün olmayacaktı. Cehennemden gelen hokkabazlık dövüşünden bir saat sonra katılımcılar salonuna girdiğimde Shapiro'nun bana çarpmasıyla olmaz.

"Oh, üzgünüm," dedi. Ama sonra, "Um, merhaba? İnsanların içine giriyorsun ve-"

"Ben öyle bir şey yapmadım, seni kör yarasa," diye karşı çıktım. "Dikkatini vermediğin için göğsüme kafa attın."

"Saçımı düzeltiyordum," diye karşılık verdi.

"Nereye gittiğine bakmıyordun." "Özür dileyebilirsin."

"Yolumdan çekilebilirsin."

Bir kez daha birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk. Tanrı aşkına, bu kadın beni mezara gönderecekti. Saatte doksan mil hızla aşağı doğru inen bir sarmal gibiydi ve onu görmeden duramıyordum. Her yerdeydi. Parlak sarı spor ayakkabılarını ya da o saçlarını görmeden bir gün bile geçiremiyordum ve sesi beni rahat bırakmıyordu. Burada hastanedeydi, apartmanımdaydı, rüyalarımdaydı bile bana bağırıp çağırıyordu. Ve bugün - tanrım, bugün- onunla dünyanın merkezine doğru sıcak, korkunç bir yolculuktu.

Bu rehine durumundan çıkış yoktu.

Kafasının göğsümle birleştiği yeri ovuşturdum. Özellikle uzun boylu değildi, bu yüzden beni tam göğüs kaslarımın orta çizgisine çivilemişti.

"Kapa çeneni, acımıyor," dedi.

İstemedenden de olsa eğlenceli bulduğum kimya tişörtünü çıkarmış, soluk bir kazak ve dökülmüş kırmızı şarap rengine bir pantolon giymişti. Pahalı görünüyordu. Gerçekten çok pahalı. Sanki ona dokunmak bana pahalıya mal olacakmış gibi. "Kafatasın taştan yapılmış."

"Bunu gerçekten tekrar yapmak zorunda mıyız? Bugün birbirimize sebepsiz yere bağırarak yeterince zaman harcadık, sence de öyle değil mi?"

Kapı tekrar açıldı, bu kez Cal Hartshorn ve Nick Acevedo odaya girdiler. Başımı geriye attım ve gözlerimi tavana diktim. Görmemiz gereken son insanlar onlardı.

"Shap! Stremmel!" Hartshorn gürledi. "İkinizden birinin ilgisini -"

"Seni orada durduracağım," dedim. "Her neyse, hayır. İstemiyorum ihtiyacın yok. Başka yerde sat. Teşekkür ederim. Hoşça kalın ve iyi geceler."

Acevedo bize yaklaştı, bakışları Shapiro'daydı. "Seni rahatsız mı ediyor?" Acevedo parmağıyla beni işaret ederek sordu. "Birlikte koşuyoruz ve ona acı çektirmek hoşuma gidiyor, bu yüzden lütfen bana doğruyu söyle ya da alenen yalan söyle, hangisi bana daha çok iş çıkarırsa."

Bana baktı, kaşları kalkıktı ve gözlerinde hain bir parıltı vardı. O kışını yırtacaktı ve ben de-

"Pek sayılmaz," dedi. Acevedo ve Hartshorn'a el sallayarak "İyi akşamlar" dedi ve yanımdan geçip koridora çıktı.

Bu da neydi böyle?

Döndüm ve kapıya baktım, sanki bu Sara'nın neden bu adamların görmesi için ahmaklığımı sergilemek için mükemmel bir fırsatı kaçırdığını açıklayabilirmiş gibi. Kapı bana hiçbir şey açıklayamayınca, bu önlüklerden kurtulmak için dolabıma çekildim.

Hartshorn dolabına doğru yürürken, "Shapiro'yu buradan kovmazsan çok sevinirim," dedi. "Bu tatil sezonunda bana alacağın hediyelere gelince, listemin en başında bu var."

"Ben kimseyi bir yerden kovmuyorum. Sadece konuşuyorduk" - aslında yine saçma sapan bir ama bunu bu adamlara söylemeyecektim - "konuşuyorduk."

"Ona karşı nazik olmayı deneyebilirsin. Zararı olmaz," dedi

Acevedo. "Olur. Benim kan grubum değil," diye cevap verdim.

Hartshorn, "Eşlerimiz iş seyahatinde olduğu için bira içeceğiz," dedi. "Geliyor musunuz?"

"Hayır." Paltomun fermuarını kapattım ve kapıya yöneldim. Bu gece amigoluk gerçekten ihtiyacım vardı. Tüm o parıltıların ve yüksek at kuyruklarının ne olduğunu bilmiyordum ama beni her zaman rahatlatırdı. Bazı insanlar sitcom tekrarlarını izliyor ya da podcast dinliyordu. Diğerleri şarap ve otu tercih etti. Ben kanepeye yayılmış bir şekilde amigoluk yarışması izledim.

Hastane kompleksinin içinden kestirme bir yol izleyerek binamdan birkaç blok öteye çıktım ve hastanenin ana çıkışındaki trafik karmaşasından etkili bir şekilde kurtuldum. Eve dönerken O'Rourke'a mesaj atmakla burrito siparişi vermek arasında gidip geldim. Her adımda bu lanet günü yatağa atmaya bir adım daha yaklaşıyordum.

Neredeyse varmıştım. Tek yapmam gereken binaya girip üç kat merdiven çıkmaktı ve istediğim tüm yalnızlığa sahip olacaktım.

Sara'nın kapıya küfretmesi ve şu anda kendimi yaralamadan duvarlardan geçememem dışında. Oh, lanet hayatım.

"Ne," diye seslendim, taş basamakları tepinerek çıkarken, "lanet olsun."

"Anahtarım sıkıştı" demeden önce on dakika boyunca iç çekti.

"Çekil." Kapıyı kurcalamaya devam edince kolunun üst kısmına vurarak "*Çekil*" dedim.

"Bende var," diye tersledi. "Belli ki sende yok."

"Bana bir dakika verirsen-" "Bir dakikan vardı," dedim.

"Tepkiniz bu duruma göre aşırı."

Başımı salladım ve bir şimşek çakıp beni bu ıstıraptan kurtarmasını umdum. "Sorun benim tepkim değil."

"Senin tepkilerin her zaman sorun oluyor," diye bağırdı ve kapıyı bırakıp dönerek benim alanıma girdi. "Neden her zaman haklı olmak zorundasın? Önemli olmadığı zamanlarda bile?"

Gözlerinin kahverengi olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Ela rengindeydiler; kahverengi ve yeşil parçacıkları olan altın sarısıydılar. Kibar bir mesafeden göründüklerinden daha açık renkteydiler. Kibar değildim.

"Doğrular umurumda bile değil. Sadece yukarı çıkıp burrito kasem gelmeden önce yumuşak pantolonumu giymek istiyorum."

Ela gözlerini bana dikti ve dudaklarının kıvrılışından beni burada, verandada deşmek üzere olduğunu anladım. "Sen tam bir-"

"Selam çocuklar."

Hemen döndüğümüzde Riley Walsh'un kapıdan içeri girdiğini gördük. Sara'nın asılı duran anahtarlarını gördü ve kolu ustaca çevirerek onları kurtardı. Riley ikinci katta karısı Alex ile birlikte yaşıyordu. Birkaç kez onun önünde Alex'le flört etmeye çalıştığım için benden nefret ediyordu.

nişanlanmadan önce. Yıllardır görüşmüyordum ama bu, yollarımız her kesiştiğinde bana ölümcül bakışlar atmasını engellemedi.

Yani, her gün. Her gün ölüm bakışları. Yıllarca. Doktor koğuşunda benim için eğlenceli zamanlar.

"Bu şey yine mi yapıştı? Hava yüzünden. Ne zaman hava böyle nemli olsa, eski donanımlar bozuluyor." Menteşeleri ve paneli işaret etti. "Ahşap da şişer."

Sara ondan anahtarlarını aldı ve "Teşekkürler. Belki de bu kapıyı her türlü hava koşulunda çalışabilecek şekilde değiştirmenin zamanı gelmiştir."

"1880'den kalma bir kapıyı sırf hava koşullarına tepki veriyor diye atmamızı önermemişsin gibi davranacağım," dedi merdivenlerden aşağı koşarken. "Korumacı kalbimi incitiyorsun."

Sara içeri doğru ilerledi ve dış kapıyı suratıma çarpmak için kayda değer bir çaba gösterdi ama hemen arkasıdaydım ve fuayeye açılan bir sonraki kapıyı açarken onu yakaladım. Buranın neden küçük bir odadan diğerine açılan bu kadar çok kapısı olduğunu anlamıyordum -vestibül, fuaye, giriş holü- ama bu Sara'nın tonlarca gürültü yapma girişimlerini defalarca engellemem gerektiği anlamına geliyordu.

"tahammül edemeyen sensin," dedim ona. "Bunu senden duymak çok güzel."

Anahtarlarını karıştırırken başını sallayarak ve kendi kendine mırıldanarak kapısına gitti. Kapısı dik, dolambaçlı merdivenin solunda duruyordu ve artık onun gözlerine bakmak zorunda olmadığımı göre, yoluma gitmeli ve bu karmaşadan kurtulmalıydım. Gitmek istiyordum. Tırabzanı kavradım ve ilk merdivene adım attım.

Ama- "Tüm o bağırıp çağırmalarınıza ara verip bana bu kadar kızdığınızı açıklar mısınız? Çünkü gerçekten bilmek istiyorum."

Karanlık, kırılğan bir kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim."

"Tamam. Haklısın. Neden bu kadar kızgın olduğun umurumda değil. Sadece durmasını istiyorum."

Yavaşça döndü. "İstediğiniz şey, eylemlerinizin tüm sonuçlarından kaçınmak."

Merdivenleri terk ettim çünkü bu saçmalığın üzerine gidilmeden durulamazdı. "Benim eylemlerim mi? Peki *seni* yaptıklarından kim sorumlu tutuyor?"

Ellerini şakaklarına götürerek başını salladı. "Burada tüm güç sende ve bu senin için lanet bir oyun."

"Değil," dedim. Fuayeyi ne zaman geçtiğimi bilmiyordum ama gözlerindeki yeşili tekrar görebilecek kadar yakındım. "Bu lanet bir oyun değil, Shap. Hiçbir zaman da olmadı."

Kollarını iki yana açtı ve ben de bileğini tırabzanın kalın, yuvarlak tırabzan direğine çarpmadan önce yakaladım. "Daha dikkatli olmalısın."

Bana gözlerini kırptırırken nabızı başparmağımın altında titriyordu. Onu izledim, o hınzır dilinden gelecek bir sonraki ısırmacı yorumu, başka bir öfkeli bakışı, herhangi bir şeyi bekliyordum. Her ne verecekse, buna hazırdım. Bunu *istiyordum*.

Ama sonra dudaklarını ayırdı ve o büyük altın yeşili gözleriyle bana baktı ve ben aklımı kaybettim.

Onun alanına girdim ve bir elimi dalgalı sarı saçlarının arasına soktum ve dudaklarını çaldım, istediğim her şeyi aldım, sadece hepsini aldım. Tek tepkinin boğazından gelen bir ciyıklama olduğu bir an vardı ama *sonra* yumuşadı ve iç çekti ve bir zamanlar var olan her şey yok oldu çünkü artık geri dönüş yoktu. İkimiz için de.

Bir kolumu beline doladım ve elini gömleğimin içine sokup dişlerini alt dudağıma geçirirken onu kapıya yasladım. Çok acıyordu ve ben de kalçalarını kapıya sabitleyerek karşılık verdim. Mırıldandı, ama bu bir çitanın boğazınızı parçalamadan önce mırıldandığı gibi bir mırıltıydı.

Bunun doğru mu, yanlış mı, yoksa intihara meyilli bir davranış mı olduğunu hiç düşünmedim. Görüldüğü kadar hırçındı ve ben ona doyamıyordum ve bu düşüncelerin hiçbirisi bu gerçeği gölgede bırakamazdı. Onu öpmekten, ona dokunmaktan, kontrol için benimle savaşıırken onu içime çekmekten kendimi çünkü tabii ki savaşıyorduk. *Tabii ki* savaştık.

Dudaklarını boynumdan aşağıya doğru sürüklemek ve tenimi ateşe vermek için çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bu da çeneni kapatman gereken anlardan biri." Elimi kıcının üzerinde gezdirdim, pantolonunun içinden tüm o gür, muhteşem teni keşfettim. Daha uygun bir tanımlama okşamak ya da hırpalamak olurdu çünkü burada kibar bir şey olmuyordu. Nazik ya da çekingen hiçbir şey yoktu. Bu edepli bile değildi. Hayır, *lanet olsun*. Aramızdaki her şey gibi bu da saygısızcaydı.

Elimi kalçasına, bacağının arkasına doğru sürükledim. Dizini belime getirdim ve kendimi bacaklarının arasına çentikledim ve eğer birkaç dakika önce çizgiyi aştığımı düşündüysem, sikimi istediği yere sürterek bu çizgilerin üzerine bir bomba bıraktım. Tekrar mırıldandı ve bu seste bol miktarda cinayet vardı ama şimdi saf ihtiyaç ona dokunuyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordum. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkardı ve elini gövdemde gezdirdi, kaba, sahiplenici ve mükemmel parmaklarıyla pençeliyor, kazıyor, yapışıyordu. "Sen tam bir pisliksin."

Parmaklarımı saçlarından kurtarıp ensesine doladım. "Tutarlı değilsen hiçbir şeysin."

Kemerime uzandı ve eğer önce bileklerine bağlamazsam beni onunla kırbaçlaması tamamen mümkün görünüyordu. "Bu dünyada senden isteyeceğim hiçbir şey yok."

İşler tamamen kontrolden çıkmadan önce elini kemerimden çektim ve onu kapıya bakacak şekilde döndürdüm. Elleri düz bir şekilde panelin üzerine indi, yanağı da öyle. Ona doğru eğildim, dudaklarım boynunda, kulak memesinde gezindi. Teni sihirliydi. Şeytani bir büyü ama en iyi büyü türü de bu değil miydi? Benim için en iyisiydi.

Bana tüm cehennem ateşini ver, tatlım. Bana en kötüsünü ver.

Ve harika kokuyordu. Tanımlayabileceğim tek bir koku yoktu ama onun her nefesi çıldırtıcı derecede güzel ve değerliydi. Çıldırtıcı. Ona bu şekilde sahip olmak beni hem öfkeliendiriyor hem de daha fazlası için çaresiz bırakıyordu. Sanki yeterince sorunum yokmuş gibi.

"O zaman sorma," dedim. Bir elimi göğüslerinin arasından geçirip karnına doğru indirdiğimde ürperdi. Avucumu kalçalarının arasına kaydardım, sert ve saygısız bir şekilde sıkmadan önce bir an için sıcaklığını kavradım. Bu yanılttı. Çok yanılttı. "Sorma. Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Yüzümü boynuna gömdüm ve avucumu bilinen dünyadaki en tehlikeli kedinin üzerinde tuttum. Tek yapabildiğim buydu.

Sonra bir şingirtı duyuldu, ardından bir anahtarın metalik fermuarı kilide girdi. Kadın kesik kesik bir nefes verdi. "Bir an için bile senden nefret etmeyi bıraktığımı düşünme."

Dişlerimi boynuna bastırdım ve bir kolumu beline dolayarak onu sabit tuttum. "Denesem bile yapamazdım."

Kapıyı açtı ve dürüst olmak gerekirse yatak odasına nasıl girdiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Duvarlar, köşeler ve kapılar vardı ama benim tek önceliğim ellerimi ve ağzımı ne pahasına olursa olsun onun vücudunda tutmaktı. Onu sırt üstü yatırdığımı ve pantolonunun omzumun üzerinden uçtuğunu görünce bunu başardım.

"Çıkar şu kazağı," diye bağırdım. "Bana o güzel göğüslerini göster."

Kazak başımın üzerinden geçti. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Ne söylememi tercih edersin?"

Dizlerimi yere indirirken iki elimi de kalçalarının üzerinde tuttum. Sadece o saten teni yanağımda hissetmek istiyordum. Tek ihtiyacım olan buydu. Ondan sonra, bu seks kâbusundan uyanmadan önce ona istediği her şeyi verirdim. Bu gerçek bir şey miydi, seks kâbusu? Ve şimdi olan da bu muydu? Çünkü bu bir rüya değildi. Belki bilincimdeki bir hıçkırık ya da uzay-zaman sürekliliğindeki bir takılma ama kesinlikle bir rüya değildi - yüzümü her tarafına sürmek ve ağlayana kadar yalamak üzere olduğum gerçeği dışında. Bunun dışında, rüya değildi.

"Göğüslerim hakkında konuşmaya değer bir şeymiş gibi davranmamamı tercih ederim," dedi ve sütyenini kafama doğru savurdu.

"Bana senin güvensizliklerinle de uğraşmam gerektiğini mi söylüyorsun? Tanrım." Bir elimi külotla kaplı amına bastırdım, bir parmağımı beni bekleyen ıslak noktaya dokundurdum ve sonra diğer elimi karnının yumuşak yükselişinden yukarı, küçük ama kesinlikle güzel göğüslerine doğru sürükledim. Meme uçları büyük ve soluktu, koyu pembeydi ve sıkı çakıl taşları halinde toplanmıştı. Onları ısırmayı dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. "Bunu boş iltifatlarla geçiştireceğimi düşünmen çok komik ama seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Nasıl boş edeceğimi bilmiyorum, hele sana hiç. Göğüslerin güzel. Bunu kabullen."

"Sen-"

"Her ne söyleyeceksen, söyleme. Sadece söyleme. Bu külottan kurtulacağım ve sonra klitorisini yalamak için çok zaman harcayacağım. Çok zaman. Muhtemelen çok fazla ama sana işkence etme fikri bana gerçekten iyi şeyler yapıyor. Konuşma şimdi sona eriyor. Anlaşıldı mı?"

Vücudunun yumuşak, kıvrımlı hattından bana göz kırptı. Gözlerim onu yemeden duramıyordu. Onun güvensizliği siktir olup gidebilirdi çünkü önümde pelüş, *sinir bozucu* bir mükemmellikten başka bir şey yoktu. *Bu kadın tarafından* başımı döndürecek kadar tahrik edilmiş olmam son derece rahatsız ediciydi.

"Saçını çekeceğim," dedi.

Bu, k lottan kurtulmak için yeterli bir davet gibi görünüyordu. "Hadi bakalım," diye cevap verdim, kalçalarını birbirinden ayırıp parmak uçlarını ortasından aşağı doğru gezdirdim. Tadının cennet gibi olacağını zaten biliyordum. Sadece kokusu bile dişlerini göstererek bacağının ipeksi p r zs zl ğ ne doğru hırlamamı sağladı. "Boğ beni, umurumda bile değil. Ölürsem,  l r m."

Daha önce duyduğumu hatırlamadığım bir kahkaha attı. Kalçasını emerken ve amını ok arken kendimi ona gülümserken buldum. Böyle olmaması gerekiyordu. Durup birbirimize sırtmamamız gerekiyordu. Birbirimizden nefret etmemiz, birbirimize kızmamız, her fırsatta birbirimizi kesmemiz gerekiyordu ve şu anda kimsenin d   nmediğini hatırlatmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bu i ten girdiğimizden daha iyi çıkmamızın hiçbir yolu yoktu. Çok ama çok daha kötü olma ihtimali yüksekti ama onun klitorisini dilimde hissetmeye gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden yaklaşan sefaleti umursamadım. Umurumda değildi.

 ki elimi k cının altına soktum ve yatağın kenarına, tam istediğim yere sürükledim. Biraz bağırdı ve çırpındı, ama yataktan d   mesine izin verecek değildim, bu yüzden onu sakinle tirmek için uyluğunun iç kısmını ısırđım. Bu benim için mantıklı bir   z md -

"Az önce beni *ısırdın* mı?"

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim çünkü konuşmanın bittiği konusunda söylediklerimde ciddiymdim. Sikimin buna sabrı yoktu ve açıkçası benim de yoktu. "Evet. Bu kadar konuşma yeter. Me gul olduğumu görmüyor musun?"

Dizini omzumun üzerinden geçirdim ve iki parmağımı içine soktum. İnanamayacağım kadar ıslaktı ve ne kadar inanılmaz hissettiğini sevmek istemedim. Klitorisi dilime karşı zonkluyordu ve bu neredeyse beni ele geçiriyordu. Bunu itiraf etmekten  ekinmiyordum. Demek istediğim, klitorisini mutlu ettiğim için neredeyse patlatmak için ondan ho lanmak zorunda değildim.

Bir dakika boyunca tek yaptığım o tatlı inciyi yalamak ve Sara bana karşı sarsılıp inlerken amını ovmak oldu. Alt dudağını

dişlerinin arasına sıkışmış, elleri yatak çarşafalarını toplamakla meşguldü. Ama sonra ayağa kalktı, saçlarının yarısı kravatından düşmüş, dudakları pembeleşmiş ve şişmişti ve "Buna daha fazla dayanamayacağım" dedi.

Ağzımı vücudundan ayırmamla gömleğime uzanması bir oldu, parmaklarını gömleğimin yakasının arasından geçirdi ve gömleğimi yırtarak açtı. Düğmeler duvarlara, mobilyalara çarptı. Ellerini gömleğimin kalıntılarına dolayıp beni ağzına doğru çekene kadar neler olduğunu anlamamıştım. Beni boğuluyormuş ve hava almaya ihtiyacı varmış gibi öptü.

", yapamam," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "Bekleyemem."

"Neden öyle söylemedin?"

"Çünkü klitorisimi yalamakla ilgili bir konuşma yaptın ve kulağa gerçekten harika geliyordu - bu arada bunun için sana lanet olsun - ama sadece bir kez boşalabiliyorum ve oral olduğunda asla çok iyi olmuyor ve-"

"Bu kadar yeter." Onu yatağa geri ittim. Gömleğimi sıyırdım, ellerimi kemerime götürdüm. seferinde tek bir şeye odaklanmalıydım, yoksa *oral olduğunda asla çok iyi olmaz ve sadece bir kez boşalabilirim* işine geri dönecek ve bazı hipotezleri çürütecektim. Beni tüm bu güzel zamanlarla tehdit etmene gerek yok. "Cırtlak baykuşlar prezervatiflerini nerede saklar?"

Yatağının yanındaki mavi büroyu işaret etti. Açtım ve oradaki saçmalıkları karıştırdım. Reçete şişeleri, losyon şişeleri, milyonlarca saç tokası. Sonra, en arkada, açılmamış bir prezervatif kutusu.

Soğuk, pörsümüş kalbim buna aptalca bir tekme attı. Lanet olası mağara adamı beyni.

Pantolonumu indirdim, bir dizimi yatağa koydum, prezervatifi yuvarladım.

"Bu hiç adil değil," diye mızızlandı sikime doğru küçümseyici bir el sallayarak. "Bütün bunları hak etmiyorsun."

"Belki ben bilmiyorum ama sen kullanacaksın, yani ödeştik." Burada durmuş, gözlerim kararmış bir şekilde sikimi okşarken ona bakıyordum.

ve taşakların derinliği dikkat çekiciydi. Şu anda kim olduğumu ya da nasıl bu kadar pürüzsüz olduğumu bilmiyordum ama işte buradaydık. "Omurgamı parçalamadan önce seni gitmen gereken yere götürelim, olur mu?"

"O şeyi nasıl kullanacağını bildiğini varsayarsak, evet." Saçları berbat bir haldeydi ve ben buna bayılmışım. Çılgılık atıp atmayacağını görmek için çekmek istedim. Hepsini toplamak ve sikimi yutarken geri tutmak istedim. Her şeyi istiyordum ama bu çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Güven bana, biliyorum." Kalçalarının arasına yerleştim. o kadar solgundu ki aradaki farkı görebilmek için bir elimi bacağına bastırmak zorunda kaldım. Benim güneşte kavrulmuş derime karşılık o ham ipek gibiydi. "Sen en kötüsüsün."

Kendimi onun açıklığında çentiklerken bana uzandı, elini göğsümde gezdirdi ve parmaklarını oradaki karanlık izden geçirdi. Bu fısıltılı keşif yüzünden neredeyse ölüyordum. Saçlarımı koparıp bir ganimet olarak saklamasına hazırdım ama nazik davranmasına hazır değildim. "Bunun tamamen delilik olduğunu bilmelisin. Böyle görünmene izin yok."

"Neden olmasın?"

Birkaç nedenden dolayı yavaş gitmek tek yol olsa da içimde daha fazla yavaşlamak yoktu. Birincisi, onu oraya iki kez götürmek için kıcımlı yırtmaya niyetliydim çünkü zorluklardan kaçmadım. İkincisi ve en önemlisi, bu onun aklını başından almalıydı. Bana zımba telleri ya da istediği başka bir şey hakkında bağırabilirdi ama iki dakika dayanıp üstünde bayıldığım için bana bağırmayacaktı, amcığı iblis büyüyle dövülmüş olsa bile.

Ben onu içine iterken birlikte inledik. Hiçbir şey, hiçbir lanet şey o ilk tokadan daha iyi olamazdı. Bir elimi omzunun yanına bıraktım, diğerini kalçasına yerleştirdim. , kalçalarının arasına tamamen oturduğumda dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Neden olmasın?" Tekrarladım.

Altıma doğru kaydı, dizlerini belime kadar getirdi ve kollarını boynuma doladı. Daha derine inebileceğimi sanmıyordum ama amcığı yanıldığımı kanıtladı. "Çünkü senin, başörtünün altında iğrenç olman gerekiyordu."

Giysiler, oyulmuş bir granit levha değil. Ve her yerin bronz ve altın rengi. Bu iğrenç. Senin kişiliğine sahip hiç kimse bu kadar seksi ve donanımlı olmamalı. Buna izin verilmemeli."

Kalçalarım yuvarlanmaya, ona doğru eğilmeye başladı ve birkaç saniye sürdü ama hemen birbirimize *en iyi* şekilde uyduğumuzu fark ettim. Sara minyonda ama beni sıkıca kavrayan geniş ve muhteşem kalçaları vardı. İnanamayacağım kadar yumuşaktı, sanki vermem gereken tüm sertlik için yaratılmıştı. Beli, ellerimin kalçalarının genişliği ile göğüslerinin alt tarafı arasındaki mesafeyi kat etmesine yetecek kadar kıvrıktı. Göğüsleri avuçlarımın içini dolduruyordu. Ve amcığ... işte bu benim sonum olacaktı. "Siktir, böyle hissetmene izin yok. Tanrım, neden? Neden soğuk ve dişlek olamıyorsun?"

"Dişlek mi?"

Geriye doğru eğildi, çenesi tavana dönüktü, dudakları ayıktı. Boynunu yalamak istiyordum ve bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Var olan tek şey onun bedeninin benimkine çarpması ve omurgamdan aşağıya doğru sıcak, baş döndürücü bir his birikimiydi. Parmaklarının enseme bastırdığı yerde başlıyor ve benim ona bastırdığım yerde bitiyordu. İşte buydu. Her şey buydu.

"Evet, bir siki ısırıp koparacak bir amcığa sahip olacak türden bir kadına benziyorsun," dedim. Bir elini saçlarımın arasından geçirdi. Gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlandı. O eli her yerde hissediyordum. "Görünüşe göre beklediğim gibi bir avcı değilmişsin."

"Avcı olabilirim. Bir deneyeyim." Etrafımda kenetlendi, kasları tekmeliyor, çırpınıyor ve içimdeki iliği emiyordu. Konuşmak için geveleyerek bir girişimde bulundum ve sonra bu felaketi boynuna ağzım açık bir öpücükle gizledim. Sonsuza kadar bu noktada yaşayabilirdim. "Aklındaki avlanma şekli bu muydu?"

"Sen kötüsün," diye . "Sen bir pisliksin."

"Öyle demiştin." İki elimle belini kavrarken boynundan uzaklaştım. Aynı anda hem onu becermek hem de onunla dövüşmek çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu ama aynı zamanda her onsunu, her dakikasını korumak istiyordum. Bu hakaretleri ceplerime doldurmak ve bana yaptığı her küçük dokunuşu ve iniltiyi yutmak istiyordum. "Sanırım hoşuna gitti."

Parmaklarını saçlarıma doladı ve söz verdiği gibi çekti. Eline doğru eğildim, o muhteşem işkenceden daha fazlasını istiyordum. Bana izin verse bu işkenceden ölebilirdim. "Seninle ilgili hiçbir şeyi sevmiyorum."

Sonuna kadar geri çektim, sikim kıvrımlarına zar zor değiyordu. "Bir şey yok mu?"

Bir bacağını belime doladı ve beni daha da yaklaştırdı. "Kimin güvensizliği şimdi ilgilenmeyi gerektiriyor?"

Cevap vermedim, bunun yerine onu sikimin üzerinde çalıştırırken dikkatimi meme uçlarına verdim. Dudaklarını ayırışında ve gözlerinin buğulanışında bu kombinasyonun büyümlü bir yanı vardı ve ondan duyduğum en sessiz çığlığı sonuna kadar sürdürdüm. Gürültülü bir çırpınma, belki biraz tırmalama bekliyordum. Hiçbirini duymadım. Sadece nefis bir iç çekiş ve kontrolümün sınırlarını test eden tüm vücut titremesi.

"Vay canına," diye fısıldadı, şaşkın bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Bu-"

"Hayır. Olmaz." Çekildim, yana kaydım ve onu karnının üzerine çevirdim. "Şimdi şöyle yapacağız. Buraya gel. Seni sürüklememi istemiyorsan geri çekil ve bunu yapacağımı biliyorsun. Bana o kıcı ver. İşte benim sik avcım, tam burada, aferin *kızıma*." Kendimi girişine yerleştirirken bir elimi kürek kemiklerinin arasına bastırdım. Hâlâ zonkluyordu ve bir şelale gibi ıslaktı. "Amını bu kadar sevmeyi gerçekten istemiyorum ama şeytani büyüden yapılmış, bu yüzden burada çaresizim."

Sara'nın cevap vermesini beklemek yerine kalçalarını tuttum ve içine ittim. Sıcaklık içime yayıldı ve tüm tartışmalar ve saçmalıklar

içgüdülerimiz arka planda kalmıştı. Birbirine dayanılmaz derecede iyi şekillerde uyan iki bedenden başka bir şey kalmamıştı ve bu bedenler, karşılıklı düşmanlığımızın ötesinde zar zor işlev görebildiğimiz zamanlarda bile birbirlerine ne yapacaklarını tam olarak biliyorlardı.

Dürüst olmalıyım, işler o noktada çılgınca bir hal aldı. Bu kare dansa önceki tüm dönüşlerden daha vahşi. Yastıklar -ki çok sayıda vardı- uçuşmaya başladı. Saçlarını tuttum, sertçe büktüm. Battaniyeler tamamen mahvolmuştu. Masasından bir şey düştü ve takırdayarak yere düştü. Parmak eklemlerimi kıcının dikiş yerlerinde gezdirdim, ağlayıp bana karşı direnince daha sert yaptım. Sonra bana hissettirdikleri hakkında utanç verici şeyler söyledim. O da benim sikim hakkında aynı derecede utanç verici şeyler söyledi.

Bu kadar uzun süre nasıl dayandığımı bile bilmiyordum ama karnımdaki ürperti daha fazla dayanamayacağımı söylüyordu.

"İyi bir kız ol ve onu bana şimdi ver," diye bağırdım. "Kukun ruhumu alıp satabilir ama bir kez daha sikime boşalmadan benden kurtulamazsın."

"Yapamam," diye bağırdı battaniyenin içine.

"Güvensizliklerinizin bizi ziyaret etmesinin zamanı değil," dedim. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Bunu hissedebiliyorum. Her zaman haklı olmaya çalışmayı bırak ve olmasına izin ver. Bırak gitsin."

Bu muhtemelen birine sakın olmasını söylemenin seksle eşdeğeri idi ama umurumda değildi. Umursayacak zamanım yoktu ve sadece umursamak istemiyordum. İlk seferinde söylediğim gibi yapmasını ve ona istediğini vermeme izin vermesini istedim, ama bu bir seçenek olmadığı için göbek deliğinin altına sertçe bastırdım. Bu, tüm bunları *çok daha* yoğun hale getirmek için yeterli bir baskıydı ve o da yatağa "Senden nefret ediyorum" diye bağırarak bunu doğruladı.

Benden istediği kadar nefret edebilirdi çünkü ben kendimi bilincin sağ tarafında tutmakla meşguldüm. O kadar meşguldüm ki, vücudunun iki kez yapanlar kulübüne katılmasının ilk çırpınışlarını ve titreyişlerini neredeyse kaçıırıyordum.

"İşte orada," diye homurdandım. "İşte benim için iyi bir kız."

Zevkin zihnin bir ürünü olduğunu söylerlerdi ve bu iddiayla ilgili sorunlarım vardı ama bu sefer doğruydu. Bir kez olsun yanıldığını kanıtlamanın verdiği tatmin ya da vücuduna taleplerimi yerine getirmesini emretmenin verdiği keyif olsun, kendimi onun etrafında kıvırmak ve prezervatifi bir dizi sarsıntı ve spazmla doldurmak için başka bir davete ihtiyacım yoktu, o kadar şiddetliydi ki bir kaburgamı kıracağımdan endişe ediyordum.

Nefesimizi toplamaya çalışırken birkaç dakika boyunca o garip, terden sırlıklam olmuş pozisyonda donup kaldık. Kafamın içindeki tuhaf bir ses saçlarını yüzünden uzaklaştırmamı ve battaniyeleri omuzlarına kadar çekmemi istiyordu ama ben bunu yapmıyordum. Tuhaf sesler başımı belaya sokardı. Muhtemelen en başta burada olmamın sebebi de onlardı.

Bir dirsek böğrümüne çarptı ve Sara, "Lütfen o granit kışını üzerimden çek," dedi.

Homurdanarak yana doğru yuvarlandım. Körlemesine komodini okşadım, elim bir kutu mendille buluştuğunda heyecanlandım. Bu prezervatif dikkat gerektiriyordu ama bu bacaklar herhangi bir şekilde ayakta durmaya hazır değildi. Tabii bunu bir şaklabanlılık komedisine dönüştürmek istemiyorsam, ki bunun için çok yaşıyordum.

Birkaç dakika daha sadece bizim hırıltılı nefeslerimiz ve eski bir evin gıcırtiları eşliğinde geçti.

Benden nefret eden bir kadının ağzından laf almak söz konusu olduğunda, sonrasında nasıl davranmam gerektiği konusunda kararsızdım. Takılmam mı gerekiyordu? Bu doğru olamazdı. Bir tur daha mı bekliyordu? Bu konuda ikna edilebilirdim ama çok daha az atletik olacaktı ve önce biraz sıvı almadan olmazdı. Yoksa gitmem mi gerekiyordu? Öylece çıkıp...ne? Bu son olamazdı.

Ve bu lanet olası düşünce de neyin nesiydi? Hayır, bu iş *bitmişti*. Bundan yüzde yüz emindim. Gördüğüm en büyük hatalardan biriydi ve artık bitmişti. , bitti, ruhum ilk sıradaki keskin dişli satıldı.

Top haline getirdiğim peçeteyi yatağın yanındaki çöp sepetine attım. "Sadece bir kez gelmekle ilgili ne demiştin?"

Bunun için bana vurmak üzere uzandı ama onun yerine başıboş bir yastık yakaladı. "Kapa çeneni, Stremmel."

"Sen de öyle demiştin. Oraya sadece bir kez gidebilirsin." Pislik gibi davranıyordum. Bunu biliyordum. Tam ve eksiksiz bir kötü niyetli gibi davrandığımda bu asla gözümünden kaçmazdı. Bu yolda tökezlediğimde kendimi durdurmak çoğu zaman sorun oluyordu. Ölmek, bir kez başladıktan sonra kendimi susturmaktan daha kolaydı. "Görünüşe göre yanıldığını kanıtladım."

"Bence gitmelisin," diye mırıldandı yastığa doğru.

Başımı ona doğru çevirdim. Yüzünü göremiyordum ama lanet olsun, vücudu gerçekten harikaydı. Aşağı uzandım, kışını tuttum. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sanırım kötü kararlarımdan en iyi şekilde yararlanmayı seviyorum."

Sara elimi sıkarak yataktan kalktı. Sırtını bana dönerek saçlarını savurdu ve "Döndüğümde burada olma" dedi.

Titremiyormuş gibi yaptığı bacaklarının üzerinde bitişikteki banyoya doğru yürümesini izledim. Arkasından kilit tıklandı ve musluk açıldı. Duvarlar, ellerini lavaboya vurduğunu ve nefesini dışarı üflediğini duyabileceğim kadar inceydi.

Bir dakika boyunca uzuvlarımla çalışmasını istedikten sonra kıyafetlerimi aramaya başladım. Duvara çarpmamak için yatağının köşesine tüneyip boxer'ımı ve pantolonumu giymek zorunda kaldım. Tişörtüm mahvolmuştu ama enkaza hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım. Küçük kasırga yine saldırdı.

Önce bir ayakkabıyı, sonra diğerini yerleştirdim ve onlara adım atarken Sara'nın dairesini incelemek için bir an ayırdım. Hartshorn'un burada yaşadığı zamankinden farklıydı. Duvarlar yepyeni bir renge bürünmüş, mutfak dolaplarına çeki düzen .

Soluk pembeler, sarılar ve maviler ile çok sayıda koyu deniz mavisi kadife mobilyalar. Artık burada bir kadın yaşıyordu ve bu belli oluyordu.

Ceplerimi yoklayarak içeri girdiğim tüm cihazların yanımda olduğunu teyit ettim -bu gece telefonumu almak için buraya dönmek zorunda kalırsam Tanrı yardımcım olsun- ve mutfak lavabosunun yanında bardaklarla kaplı açık bir raf fark ettim. Bu bardaklarda özel bir şey yoktu. Sara'nın diğer pastel eşyalarına uyuyorlardı - gülkurusu pembesi, sulu mavi, güneşli sarı, nane yeşili - ve umursamazdım ama o belalı buldozer gibi kadının prenses pembesi bir bardaktan içmesini bir türlü kabullenemiyordum.

Hiçbir neden yokken mutfağa girdim ve o bardaklardan birini aldım. Çok güzeldi. Gerçekten öyleydi. Ama Sara sevimli değildi. O... lanet olsun, o acımasız bir kraliçeydi. Beni ve yoluna çıkan herkesi öldürürdü ve seks dolu bir şekilde onun bu yönünü takdir ediyordum. Kıçımda büyük bir acı olsa bile.

Zaten elimde olduğu için bardağı musluğun altına tuttum ve doldurdum. Sara'nın odasına dönüp bardağı komodinin üzerine koymak sadece bir dakikamı aldı. Banyo kapısının yanında durakladım. Bu durum için uygun bir ayrılık sözü yoktu -ah, *az önce nefret ettiğim kadını becerdim ve evet, onun durumuyla ilgili iki aylık çatışma çözümünü seanslarına katlanmak* zorundayım- ama kendimi zorlayana kadar bu anın çekiminden kurtulamazdım.

"Kapıyı kilitle, tamam mı?"

Kızgınlık ve göz devirmelerle boğulmuş o kısa, huffy iç çekişlerinden birini yaptı. Sonra, "Kapa çeneni."

Hiçbir konuda uzman değildim ama bu bana "Evet bebeğim, benim için de harikaydı" gibi geldi.

Gömleğim açık, ceketim kolumun altında bir yumak halinde fuayeye doğru sendeleyerek çıktım. Burası farklı görünüyordu. Ayrıca bacaklarım sos kadar sağlamdı. Bir seferde birkaç adımdan fazla yürümek zordu. Ayrıca,

ilgili. En son seks yaptığımda böyle değildi. Hiç olmamıştı. O amcığın içinde ne tür bir büyü saklıyordu?

Merdivenlere yöneldim ama ön kapının zili beni durdurdu. Ayrıca beynim sos olmuştu. Sosun vücudumun iç içeriğinin yerini aldığını söylemek yanlış olmazdı.

Kapıya yöneldim, sürgüyü çevirirken gelenin önceki hayatımda sipariş ettiğim burrito kâsesini getiren kişi olduğunu fark ettim, o hayatımda istediğim kadını boğmak istediğim kadar becerememiştim.

Ve bu her iki taraf için de geçerliydi çünkü sikimi kendi sikiymiş gibi almıştı, ama vücudumdan kurtulmanın zor olup olmayacağını tartışıyormuş gibi bana birkaç andan fazlası olmuştu. Benden hiç kimsenin nefret etmediği kadar nefret ediyordu ve herkesin en sevmediği kişi olma konusunda biraz deneyimim vardı.

Siparişimi aldım ve suç mahalline geri çekilirken teslimat görevlisine el salladım. Her şeyi hatırlamadan bu alanı göremiyordum ama diğerlerini geride bırakan tek şey başparmağıma vuran nabızıydı.

Bir ya da iki dakika boyunca kapısına baktım. Sosun etkisiyle ne kadar sürdüğünden emin değildim.

Bu gece burada ne olmuştu? Ve şimdi ne oldu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

SARA

Alex: Baldızım ve ben bu akşam pedikür yaptırmaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?

Alex: Büyük grup gezilerini sevmediğini biliyorum ama bu sefer sadece ben ve Andy varız. Eminim onu hatırlarsın. Seni onun tatil partisine götürmüştüm. Yazın da onunla çiftçi pazarına gitmiştik. O senin havan, onu seviyorsun. Az önce panoyu kontrol ettim ve senin herhangi bir ameliyat için programlandığını görmüyorum.

Alex: Tamam, yogada ya da dışarıda olduğunu varsayıyorum. Eğer bunu daha sonra görürsen ve buluşmak istersen bana mesaj at. Muhtemelen Andy'nin bana bahsettiği Seaport'taki yeni mekana bir şeyler içip bir şeyler atıştıracağız.

Alex: Kahretsin, bugün Stremmel ile çatışma meselesi için toplantı yapacağın gün olduğunu unutmuşum. Bu yüzden yönetim kurulunda değilsin ve mesajlara cevap vermiyorsun. Özür dilerim! Benim hatam.

Alex: Eğer biraz rahatlamak isterseniz, işte restoranın adresi. Bil diye söylüyorum, burası çok kalabalık değil. Hiç gürültülü değil. Ve biz tüm meze menüsünü sipariş ettik, yani 8 normal kişi veya 2-3 aç kız için yiyecek var. Bana biraz yaşam belirtisi ver, tamam mı? Ya da Stremmel ve senin tutuklanmadığınıza dair bir kanıt. İkisinden birini.

Üzgünüm! Çok özür dilerim! Hayattayım ve tutuklu değilim.

Phew. Kefalet parası için Hartshorn'u aramaya hazırlanıyordum.

Sara: Neden Hartshorn?

Neden olmasın? Bunu karşılayabilir.

Sara: Muhtemelen haklısın.

Haklı olduğumu biliyorum. Artık hayatta olduğuna göre, bize katılmak ister misin? Bugünkü olayları dramatik bir şekilde canlandırmak isterim.

Sara: Bugün yaşananlar bir şeyler içip sohbet etmeye uygun mu bilmiyorum.

Alex: İçkiler ve uygulamalar eşliğinde söyleyemeyeceğiniz hiçbir şey yok. Yemin ederim.

Sara: Bu doğru olabilir...

Alex: Haklısın. Hiç hoş değil. Ayrıca benden milyon kat daha olgunsun, bu yüzden tebrikler.

Sara: Bundan emin değilim dostum.

Alex: İnan bana, burada olgun ve sofistike olan sensin. Sabahın beşinde ameliyata girmeden önce ağzına oda sıcaklığında barbekülü pizzanın yarısını tıkıştırın, er ya da geç kuru şampuanla kel kalacak olan ve Stremmel'le yaşadığın aptalca ceza yüzünden seninle kıkırdamak isteyen benim.

Sara: Şey... de birkaç şüpheli kararım var.

Alex: Bir tane söyle.

Sara: Sebastian Stremmel.

Homurdandım. Gerçekten homurdandım.

Eminim.

Burnumda likör var. Teşekkürler.

İçkilerinizin ve uygulamalarınızın tadını çıkarın. Andy'e benden selam söyle.

Şimdi kendimi toparlamam lazım.

Komiksin. Bunu biliyor musun? Gerçekten çok komiksin, Shap.

Sara: Kendine zarar vermeyi telaffuz etmenin garip bir yolu.

Sen kendine zarar veren biri değilsin! Vahşisin! Sen belalı bir cerrahsın ve bok satıcılarından hiçbir bok almıyorsun!

Sara: Onların tüm pisliklerini aldığım ve bundan zevk almaktan kendimi durumlar hariç.

Alex: Seni tanıyorum ve bunu yapmadığını biliyorum! Sen neden bahsediyorsun ki? Sapkınlık, işte bu.

Tatlım, yarın ameliyathanede misin? Çünkü eğer öyleysen suya geçmenin tam zamanı olabilir.

Hayır!

Devam et o zaman.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

SARA

HIÇBİR SORUN YOKMUŞ GIBİ DAVRANMA KONUSUNDA UZMANDIM. BU BENİM EN ESKİ ve en ikna edici numara. Sıra dışı bir şey yok, burada görülecek bir şey yok. Kesinlikle feci seks hataları yok.

Hayır. Öyle bir şey yok.

Dolu dolu -ve ne mutlu ki dikkat dağıtıcı- bir ameliyat sabahının ardından nihayet bir mola verdim ve bu zamanı hastane kompleksini çevreleyen West End mahallesindeki Thoreau Yolu'nda yürümek için kullanmak istedim. Her gün dışarı çıkıp yüzümü güneşe döndüğümde kendimi daha iyi hissediyordum. Bu süreçte biraz sinirsel enerji yakarsam daha da iyi. Buünkü felaketlerin hiçbirini silmezdi ama zihnimin ön saflarında dolaşan en kötü senaryoları kovmama yardımcı olurdu.

Kanadın en ucundaki merdiven boşluğuna yöneldim, ikinci katta çıkmaza girdiği ve gerçek bir çıkışa ulaşmak için bir grup ofisin yanından geçmeyi gerektirdiği için kimsenin kullanmadığı merdiven boşluğuna.

Merdivenlerden inerken telefonumdaki bildirimlere bakarken yalnız olmadığımı çok geç fark ettim.

Sebastian beni hemen fark etmedi ve bu iyi bir şeydi çünkü kendimi güçlendirmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Yine ölüme yakın bir önlük giyiyordu ve bu beni sebepsiz yere rahatsız ediyordu. Yani, her zaman yağmur bulutu olmak zorunda mıydı? Ve yine ön kollar. Gerçekten. Bu artık aleni olmaya başlamıştı. Sanki bakmamı istiyor gibiydi.

Muhtemelen ilgiden hoşlanıyordu. *Bakın bayanlar ve baylar, şu kollara bakın! Siz daha evet demeden sizi göbeğinizin üstüne çevirip arkadan becerebilirler, lütfen.*

Neredeyse aynı anda inişe ulaştık ve tanıma duygusunun kaşlarının donukluğunu gevşetmesini izlemek çok eğlenceliydi.

Onunla sohbet etmek için durmaya hiç niyetim yoktu-sanki sohbet edecek bir şey varmış gibi. *Oh, evet, haklısın, klitorisime uzun süreli ve belirgin bir ilgi göstermeden beni orgazm eden tek kişisin. Hem de iki tane! Hatırlattığın iyi oldu.*

Sanki Sebastian'ın aklında tam da bu tartışma varmış gibi merdivenin iki yanındaki korkuluklara uzandı ve beni sahanlığa hapsetti. Gerçekten kapana kısılmamak için merdivenlerden yukarı çekilebilirdim ama bu hareket onun ayrıcalığını açıkça ortaya koydu.

"İşte buradasın." Bunu söylerken sanki ondan kaçıyormuşum gibi öfkeli bir ses çıkarmayı başardı.

Aıkçaşı, durum böyle değildi. İşe gitmeden önce Back Bay'de yoga dersi almak için evimden normalden iki saat önce çıktım ve hastaneye vardığımda uzman cerrahların salonunu tamamen atladım. Kaçınılacak bir şey yoktu.

"İşte buradayım." Merdivenleri işaret ettim. "İşte, gidiyorum."

"Bir dakika bekle." Gözlerini spor ayakkabılarımdan kaldırıp hastanede giydiğim sade önlük yakama dikmeden önce yüzünü buruşturdu. "Bugün tişört giymek yok mu?"

Başımı salladım. Bugün tişörtüm yoktu çünkü işten önce yogaya hiç gitmemiştim ve kapıdan çıkma telaşım yüzünden yanıma doğru kıyafetleri almayı unutmuştum. "Belli ki."

Kaşları her zamanki çatıklığına dönüştü ve bir an üzerime dikildi, kalın, ipli kollarını uzattı ve çenesi her zamankinden daha kırışıktı, ağzıma bakıyor gibiydi.

Ama sonra konuşarak her şeyi mahvetti.

"Dinle, dün gece hakkında-"

"Bu cümleyi bitirmek zorunda değilsin," dedim.

"-açıkçası, oldu ve-"

"Gerçekten, bunu yapmana gerek yok," dedim.

"garip bir şey olmasını istemiyorum. Daha garip bir şey-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"-Ama bilmeni isterim ki bir şey aramıyorum. Ciddi bir şey. Ne olursa, aslında. Tekrarlamakla ilgilenmiyorum-"

"Vay canına. *Vay* canına."

"-ve umarım anlayabilirsin."

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım, şok olmuşum ama bu kadar yıkımı birkaç dakikaya sığdırabilmesinden de biraz etkilenmiştim. Dağınıklığıyla dikkat çekiciydi. Trajik bir dağınıklık içinde olduğu bilinen biri olarak buna neredeyse hayranlık duyuyordum; birlikte dağınıklık yaptığı kadın olarak *değil*.

"Tamam. Bu konuda." Elimi ona salladım. "Sadece şunu bilmeni istiyorum ki ne böyle bir arzum ne de böyle bir beklentim var." - Yanlış anlaşılma olmasın diye bodur pantolonuna tiksintiyle baktım

"-Buna tekrar katlanmak."

"*Dayanmak* mı? Katlanmaktan daha iyisini yaptığınıza eminim."

"Geceyi nasıl geçirirsen geçir," diye cevap verdim. "Bana kalsa *bir* daha yollarımız asla kesişmezdi." Belden aşağı bir bakış daha. "Bana kalırsa çoktan unutuldu. Sen konuyu açmasaydın bugün bir kez bile aklıma gelmeyecekti ama madem açtın, geçmişte kalmasının en iyisi olduğu konusunda hemfikir olabiliriz. Tamam mı? Pekâlâ. Ben çıkıyorum, kenara çekilirsen çok sevinirim."

Sırtını merdiven boşluğunun duvarına yaslamak için kaydı. "Sen-ne?" diye seslendi.

"Evet, ben çıkıyorum."

"Nerede?" diye hırladı.

Bu adamdaki cesaret. Destansı, kibirli, küstah taşaklar. Ciddi bir şey aramıyordu -sanki koridorda amcık mıncıklayan herhangi bir adam ciddiye alınabilirmiş gibi- ama işte buradaydı, yürüyüşe çıkmam için başımın etini yiyordu.

Evet, sanki o manyakla ciddileşmeye ihtiyacım varmış gibi.

Kaşları çatıldı ve onunla birlikte güvenimin temel taşı da gitti. Birbirimize verdiğimiz rollerde kaldığımız sürece bu oyunu oynayabilirdim. Eğer pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeyecekse bunu yapamazdım. *Yapamazdım*. Eğer bir dakikalığına bile bırakırsam, kapsamlı ve kapsamlı bir düzeyde nefret ettiğim bir adamla vahşi, pis, *tatmin edici* bir seks yaptığım gerçeğiyle zorunda kalacaktım.

Komşumla. İş
arkadaşımla.

Hücre arkadaşımın altı haftalık çatışma çözümü danışmanlığı için.

Ve o kadar iyiydi ki, bunu gerçekten düşünemiyordum çünkü hayatımın onlarca yılını çöp seks için harcadığımı bilmek beni kızdırıyordu. Kendimi, seksi zevkli bulacak kadar kafamdan çıkamadığıma ve bunun bir partner sorunu değil, bir *ben* sorunu olduğuna ikna etmiştim.

Yine de tüm bu süre boyunca, iyi penisli Sebastian üst katta yaşıyor, koridorun sonunda çalışıyor ve dünyanın en huysuz, en düşmanca pisliği olmakla meşguldü.

Hayır, bunların hiçbirini düşünemezdim ve onun da bu oyunu oynamayı bırakmasına imkân yoktu. Eğer yaparsa, her santimime dokunduğunu kabul etmem gerekirdi, nefret etmeyi bıraktığım ve henüz nasıl seveceğimi bilmediğim yerlerime bile ve bugün bu tür bir iş için zamanım yoktu. Muhtemelen yarın da olmayacaktı.

Bir şeyler söylemesini, kendimi ona açıklamam için bana tek bir neden vermesini işaret ettim. Uzun, çatırdayan bir an boyunca bana baktı.

omuz silkerek göz kırptı. "Peki, tamam. Git hadi. Her neyse."

"İyi konuşmaydı," diye seslendim ona. "Kesinlikle prova edilmiş gibi gelmedi. Aferin Stremmel."

İki kat yukarıdan güldüğünü duydum. Sonra, "Kapa çeneni, Shap."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

SEBASTIAN

AKSI YÖNDEKİ TÜM TUHAFLIKLARA RAĞMEN, ÖLMEK GIBİ BİR ARZUM YOKTU.

Depresyonda da değildim, ancak özellikle lisedeki emo-goth dönemimde sayamayacağım kadar çok kez değerlendirilmiştim. Annem birden fazla kez beni çocuk doktorunun muayenehanesine sürüklemiş, daracık, çengelli iğneli siyah kot pantolonuma, kıyafet kurallarını ihlal eden siyah göz kalemime ve uzun ve gözlerimin önünde durması için ısrar ettiğim saçlarıma bakıp doktora bunların nasıl iyi olduğunu açıklaması için yalvarmıştı. Doktor her seferinde anneme iyi olduğumu söyledi. Ayrıca "iyi" kelimesinin çok tuhaf olabileceğini de açıkladı.

Üniversiteye gittiğimde *her şey* için değerlendirilmiştim. Depresyon ve duygu durum bozukluğu tarama sorularını ezbere söyleyebilirdim. Bir an için psikiyatriye girmeyi düşündüm çünkü zaten her şeyi biliyor gibiydim.

Bununla birlikte, yirmili yaşlarımda tamamını ve otuzlu yaşlarımda önemli bir bölümünü terapide beleşçi baba dramasıyla dolu bir depoyu boşaltarak geçirdim.

Depresyonda değildim. Endişeli de değildim. Sadece kaynayan bir öfke kazanı ve dünyadaki pisliklere ve aptallara karşı duyduğum nefretle yaşıyordum ve bu da zamanımın çoğunu alıyordu.

İlk çatışma çözümü seansımızdaki yorumlarıma rağmen, duygularım vardı. Hem de sürü. O kadar çok ki seçici olmak zorundaydım.

herhangi bir günde içeri alacağım kişiler hakkında. Eğer dikkatli olmazsam, kendimi her zaman her şeyi hissederek tüketirken bulabilirdim.

Kız kardeşim Vivi ve ben daha küçük birer çocukken babamın siktirip gitmiş olmasıyla ya da annemi nafakasız ve bize bakacak bir şey bulamadan bırakmış olmasıyla barıştığımı söyleyecek kadar cömert olamam. Annemin panik içinde maaş çekinden maaş çekine koşmasını, başımızı sokacak bir ev tutabilmek için iki ya da üç işte çalışmasını, futbol ligleri ve yaz kampları için kayıt formlarına ağlamasını izleyerek geçirdiğim yıllar için onu asla affetmeyecektim çünkü bunları karşılayabilmesinin imkanı yoktu.

Bizi beş parasız bırakmanın ötesinde, ezik çorba kutuları gibi bir kenara attı.

Annemin emlak yatırımcısı bir adamla yeniden evlenmesi ve babamın ortak velayet için onu mahkemeye *vermek zorunda kalması* dışında. Üç yaşından on yedi yaşına kadar bizi arama zahmetine girmemişti. Bizimle geçireceği yasal garanti olan hafta sonlarına hiç gelmedi. On yıldan fazla bir süre geçene kadar hiç gelmedi.

Vivi Florida Üniversitesi'nde medya ilişkileri müdürlüğüne terfi ettiğinde ve Gators'ın iç saha maçları için bilete ihtiyacı olduğunda ortaya çıktı.

Tıp fakültesinden mezun olduğumda arkadaşlarıma sunabileceği bir yatırım fırsatı vardı.

Bu "fırsatların" her birkaç yılda bir karşımıza çıkması çok komikti. Çocukken doğum günümü kutlamak için hiç fırsat olmamıştı, hiç ortaya çıkmamıştı ama şimdi SEC futbol biletlerine ve parası olan arkadaşlara erişimimiz olduğu için fırsatlar sonsuzdu.

Aramızda güçlü olan Vivi'ydi. Bir blok bileti vermeyi reddettiği için kendisine şımarık sürtük dedikten sonra numarasını engelledi ve yine de stadyuma gelip biletleri talep ettiğinde, bir kısıtlama kararı aldırdı.

Ona karşı açılan emir. Vivi hiçbir boku kabul etmezdi ve onu denerseniz ateş yağdırırdı.

Beni çok sık aramazdı, ama huysuzluk etmek istediğimde arardı. Yani, çoğu zaman. Ne zaman para istese, öğrenci kredilerinin altında ezilen zavallı doktorların şarkısını söyledim. Bu benim için yıllardır geçerli değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

şu kaynayan kazanlar. Hepimizde vardı. Benimle Vivi ya da başkaları arasındaki tek fark, benimkini yüzüme takmam ve kimsenin bununla ilgili bir sorunu olup olmadığını umursamamamdı.

Kazan mı önce gelmişti yoksa benim sikiş sıkıntım mı, bilmiyordum. Bu benim için gerçekten önemli değildi. Beni alarmımdan önce uyandıran ve kendi iyiliği için fazla meraklı bir hayalet gibi peşimi bırakmayan, her zaman omuzlarımdın etrafında dönen ve herkesi emo-goth ya da terapi ya da iş ya da homurdanamadığım eziklerden uzaklaştırmak için o kazanı yüzümdede tutup tutmadığımı soran bu ezik çorba tenekesi durumuydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

SARA

"BUGÜN KATTA OLACAĞIZ," DIYE DUYURDU MİLANA BEN ADIMIMI ATTIĞIMDA. ofisine girdi. Sehpayı ve etrafında açtığı alanı işaret etti. "Oyun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Sebastian kitap raflarının yanındaki her zamanki yerinden, "Unutamam," diye mırıldandı.

Bir kitabı karıştırmakla o kadar meşguldü ki beni fark etmedi.

Geçen hafta boyunca seçkin oyuncular haline geldiğimiz bir oyundu bu. Dairemizden ya da cerrahi kanattan kaçmak mümkün değildi ama dikkatimizin yüzde beş yüzünü yangın çıkış haritasını okumaya, çağrı cihazını kontrol etmeye ve sonra ters yönde yürümeye, ayakkabı bağı bağlamaya, telefonlara *agresif* bir şekilde kaş çatmaya, hatta her şey başarısız olduğunda gökyüzüne bakmaya .

Birbirimizi aktif olarak görmezden gelmeye dayalı bir oyun için bu, o kişinin varlığının aşırı farkındalığı sonucunu doğurdu. Onu hissetmek için görmeme yoktu ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bu bir beceri miydi? Haftalarca süren stres ve kötü seçimler sonucu geliştirilmiş bir tür savunma mekanizması mıydı? Yoksa kanım, kazanmak sadece bir anlık kendini beğenmiş bir tatmine ve bu oyunun bir başka turunun başlamasına yol açsa bile, bastırılamayan bir kazanma arzusuyla mı çarpıyordu?

Masanın önünde bağdaş kurup oturdum ve getirdiğim fermuarlı karışım poşetini açtım. Beyaz önlüğüm bazı talihsiz darbeler aldı.

Sabah olduğunda çamaşırhaneye gitmem gerekti, bu da beni önlük pantolonumun heybe ceplerine güvenmek zorunda bıraktı. Bu pek çok nedenden dolayı tercih edilen bir durum değildi ama bu sıkışık durumda idare etmek zorundaydı. Bir kızın atıştırmalıklara ihtiyacı vardı.

"Sebastian, bize katılır mısın?" dedi Milana. Turuncu bir taburenin üzerine oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş ve yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Fark ettiğimden değil. Umurumda da değildi. Tek bildiğim, bu raundu kaybetmeye hiç niyetim olmadığıydı.

Sebastian tatlı, asık suratıyla odayı geçerken ben de kendi karışımına yumuldum. Önce bacakları göründü, her zamanki gibi aynı çürük mavi önlükleri giymişti. Yol boyunca oflayıp puflayarak kendini yere bıraktı. Kocaman topuzlu dizi masaya çarptığında özür bile dilemedi.

"Bugün sizin için bir bulmacam var," dedi Milana, kenetlenmiş elleriyle masayı göstererek. "Göreceğiniz gibi bu özel bir yapboz, özel arkadaşlarım için saklıyorum."

"Bu parçaların üzerinde hiçbir şey yok," dedi Sebastian. "Bu boş bir yapboz mu? Numara bu mu?"

"Boş değiller," dedi ve bir parçayı ters çevirerek yeşil ve sarı tonlarını ortaya çıkardı. "Ama bugün renklere güvenmiyoruz. Daha ince ipuçları kullanıyoruz. Nüanslar kullanıyoruz."

"Harika," diye mırıldandı Sebastian.

Bu turu kazanmaya derinden bağılı olduğumdan, bana en yakın parçaları düzenlemek hiç vakit kaybetmedim. Eğer akıllı olsaydık -son olaylar bu önermeye gerçekten meydan okudu- bu bulmacayı böler ve birbirimize tek kelime bile etmezdik çünkü bu aktiviteye uyumlu bir şekilde katılmaktansa masayı çevirmeyi tercih ederdik.

Sebastian'ın da aynı fikirde olup olmadığını ya da beni takip etmekten memnun olup olmadığını bilmiyordum ama yine de bizi saran sessizliği kabul ettim. İlk defa yüksek alarmlı savunma modundan vites küçültmüştüm.

Bu ofisin içinde. Belki Milana haklıydı. Belki de bunca zamandır ilerleme kaydediyorduk.

Eğer haklıysa, bu ofisin dışında olanları nasıl açıklayacaktım?

Sebastian benden bir yapboz parçası kopardı. "Öncelikli olan çevre."

"Aynı anda birden fazla öncelik olabilir." Bakışlarına karşılık vermeden parçayı geri aldım.

Hala kazanıyorum. Kazanmak zorundaydım. Merdiven boşluğundan sonra, bu galibiyete ihtiyacım vardı. Bu raundu almasına izin vermeden önce onu boğacaktım.

...dedi bir zamanlar bir erkekten sırf onu rahatsız ettiği için nefret etmekten ayrı ilgi alanları ve hobileri olan neredeyse kırk yaşındaki kadın.

"Çevreye odaklanmak ve daha sonra içeriye doğru ilerlemek daha verimli olacaktır," diye karşı çıktı.

Sesi her zamankinden daha sinirli geliyordu. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Öfkesi şeker gibiydi. Benim için korkunçtu ama bu hiçbir şekilde eğlencesini azaltmıyordu.

Yanıt vermedim, bunun yerine küçük bir grup parçayla ilerlemeye çalıştım ve sürekli olarak kendime fındık ve kuru meyve yedirdim.

Göz ucuyla Milana'nın birkaç dakikada bir taburesinde kaydığını fark ettim. Ellerini sıkıyor ve çözüyordu. Yumuşak oyuncaklarla birbirimizi öldürmeye çalışmadığımız zamanlarda bizimle ne yapacağını bilmiyordu.

"Benimle işbirliği yaparsanız daha hızlı olur," dedi.

Omuz silktim. "Nasıl daha hızlı gideceğimi söylemek için araya girmeyi bırakırsan daha hızlı olur."

Başparmağı ile işaret parmağı arasında gezdirdiği parçayı yere düşürdü. Hâlâ gözlerimi kaçırdığım için emin olamıyordum ama bana bakıyormuş gibi hissediyordum. İsteddiği kadar bakabilirdi. Beni meşgul edecek bir sürü sıradan gri parça vardı, içleri ve dışları bitmek bilmeyen bir monologa dönüşüyordu: "Uyuyor musun? Ne olmuş sana? Bu işe yarıyor mu?"

Uyan bir şey var mı? Aynı kutuya mı aitsiniz yoksa buradaki espri bu mu - hiçbir şey birbirine uymuyor mu?"

Bunu bütün gün yapabilirdim. Ortamdan ve karşımdaki iri yarı, kurallarına uymadığım için bulmaca üzerinde çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmiş olan adamdan uzaklaşırsam, hepsini bir araya getirmenin tekrarlayan hareketinde biraz zen bulabilirdim. Birkaç yıl önce kafamdaki sürekli kavgayı kovmak umuduyla biriktirdiğim yetişkin boyama kitapları gibiydi. Mükemmeliyetçiliğim boyamayı *doğru yapmakta* gerçekten zorlanmıştı ve boyamayı sevmediğimi fark etmiştim ama kısa bir süre için bu eylem beni stresimden ve endişelerimden uzaklaştırmaya yetmişti.

Masanın diğer tarafından bir hırıltı duyuldu. "Acaba-"

"Muhtemelen hayır, hayır."

"Eğer dinlersen-"

"Ama yapmayacağım," diye cevap verdim. "Senin yöntemin daha iyi, daha hızlı, daha yoğun besinli, hakem denetiminden geçmiş ve ahlaki açıdan daha doğru olsa bile, bunu bu şekilde yaptığımı kabul et. Ben seçimimi yaptım."

Birkaç parçayı birleştirdim ve gri yüzeye vurarak bu koşullar altında ilerleme kaydettiğim için kendimi tebrik ettim. Ama sonra Sebastian'ın çevrenin büyük bölümünü tamamladığını fark ettim.

Kendime engel olamadığım için, inşa ettiği kabuğu işaret ettim. "Yardıma ihtiyacın sana yardım etmem için beni taciz etmenin ne anlamı var? Senin için mesele itaat etmek mi? Bana itaat ettirmek için can mı atıyorsun?"

Sebastian nefesini içine çekti ve ben de buna gençken asla riske atmayacağım huysuz bir omuz silkme-baş sallama kombinasyonuyla karşılık verdim. Sessizce bakmaya devam etti ve ben de başladığım bölümde bir yerlere sığdırabileceğim parçaları aramaya devam ettim.

Bu seansta zamanımızın tükenmekte olduğunu düşündüm -ki bu tamamen kabul edilebilir bir şeydi- ama sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Böyle bir durumda

Yakın mesafeden, sıcak tene değen kumaşın hışırtısını duymaktan kendimi alamadım ve bu beni o geceye geri götürdü. Üzerime uzanan ona. Her yerdeki kıyafetlere ve çarşaflara. Tenimdeki sakalına, her yerimdeki ağzına. Seslerine. Sözlerine.

Gözlerimi kırıştıtararak parçalarımına baktım. Nabzım hızla atıyordu ve yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Kulak memelerim yanıyordu. Tek yapabildiğim atıştırma çantama dalmak ve ağzıma üç badem tıktırmaktı. Onları bir felaket yaşamadan sindirebilmem için gerekli olan minik minik parçalara ayırıp çiğnemem bir asır sürecekti ve bu süreç beni tüm seksi düşüncelerden arındırmaya fazlasıyla yetecekti. Hiçbir şey asabi bir bağırsağı tetikleme tehdidinden daha az seksi olamazdı.

Eğer beni izlemeseydi, tökezlememi ve oyunu unutmamı beklemeseydi, anılarımdan ve kalbimin çarpıntısından kurtulabilirdim.

"Shap," dedi bilerek, "ne yiyorsun sen?"

Bademlerimi çok tükettiğim için, açıklama yapmak amacıyla çantayı uzattım. Kaşlarını çatmış ve alışılmadık karışımından rahatsız olmuş bir halde poşeti elinden kaptı.

"Ne... ne *oluyor*, Shap? Fındık, *mısır gevreği*, bunlar da ne? Nedir bu? Kurutulmuş ananas mı?" Kendisine bir parça kristalize zencefil aldı ve yüzündeki tiksinti bir gösterge ise, hemen pişman oldu. "Lanet olası zencefil, Tanrım, neden?" Kanepenin üzerine bıraktığım su şişesine uzandı ve içindekilerin yarısını içti. "Oh, bu çok kötü." Tekrar çantanın içine baktı. "M&M'ler, kurutulmuş kızılıklar, kuru üzüm-"

Bademin son parçalarını çiğnerken bir elimle ağzımı kapatarak, "Kuru üzümleri buyurun," dedim. "Ben kuru üzüm yemem."

Oyunu unuttuğumu ancak Sebastian bana sabit bir bakış attığında fark ettim. Sadece zencefile verdiği tepkiyle biraz sapıkça eğlenmem gerekmişti ve-puf. Bir raund teslim oldu.

"O zaman bu neden kuru üzüm dolu?" Çantayı salladı.

"Çünkü iz karışımı marketten bu şekilde geliyor ve benim onları ayıracak sabrım yok."

Mevcut en büyük poşeti almış ve sonra hepsini bir saklama kabına doldurmuştum. Mağaza ambalajları ve besin etiketleri beni tedirgin ediyordu ve her zaman mısır gevreği, zencefil ya da kraker gibi ekstra parçalar eklemek istiyordum.

Poşeti tekrar sallayarak, "Bu iz karışımı değil. Sağlıklı gıda dükkânındaki dökme kutulardan atılmış bir yığın."

Çantaya uzandım ama onu elimden aldı. "Tartışmaya katıldığınız için teşekkürler ama fikrinizin konuyla ilgisi yok."

Ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. "Benim fikirlerimin seninle bir ilgisi var mı? Hiç mi?"

Kitap raflarının olduğu duvara dönük duruyordu, sırtı bana dönüktü. Başını yana eğmiş, kitap sırtlarını okuyor gibi görünüyordu ama emin olamıyordum. Çatık kaşlarının derinliğinden ve oluklarından da bir anlam çıkaramıyordum.

"Ne yediğime gelince mi? Hayır." Milana'ya baktım ve gözbebeklerimle onu bir şeyler yapmaya zorladım. Oturmasını sağla. Bulmacayı bitirmesini sağla. Konudan ve benim özel hayatımdan uzak durmasını sağla.

Kaşları yukarı kalktı ve *süreç budur, sürece güvenin* ellerini uzattı.

"Seçimlerinize ilgili görüşlerimi kaydettiğimi görmüyorsunuz," diye devam ettim. "Önce kenarları birleştirmek istemen ya da kurutulmuş kızcıklardan nefret etmen umurumda değil. Ben onları severim ama birkaç günde bir sadece beş tane yerim ve o beş kızcığın tadını çıkarırım. Onları sona saklıyorum ve bu konuda herhangi bir gürültü duymak istemiyorum. Sizin için de uygun mu Dr. Stremmel?"

Sehpayı yuvarladı ve kanepenin kenarına oturdu. Çantayı uzattı. "Dünyadaki en tuhaf atıştırmalıklara sahipsin. Rahatsız edici."

Poşetin içine baktım. Dört tane buruşuk küçük kızılıcık bir tarafta, fındık ve diğer parçalar diğer tarafta duruyordu. Kuru üzümler gitmişti.

Başımı kaldırıp kitap raflarına baktım ve bir açıklama aradım. Sonra rafların yanındaki çöp sepetini fark ettim. Kuru üzümleri benim için ayırmıştı.

"Neden?" Sadece bir fısıltıydı.

Sebastian başını iki yana salladı. Dirsekleri uyluklarının üzerinde, bakışları bulmacanın üzerindeydi.

"Neden?" Tekrar ettim.

Omuzları büyük bir kabarıklıkla kalktı. "O çantayı izlemekten bıkmıştım. Seni kendinden ilk kurtarışım değil. Bunu yaparken bana siktir olup gitmemi ilk kez söylemiyorsun."

Bu son sefer miydi? Yoksa gelecek seferler serisinin sadece bir tanesi mi?

"Bugünkü zamanımızın sonuna gelmek üzereyiz." Milana ellerini nazıkçe birbirine vurdu ve kısmen kazılmış yapbozun üzerine sıcak bir sırtıış bıraktı. "Bu haftaki ev ödeviniz için-"

Sebastian, "Toplam seans sayısını azaltma konusunda anlaşılamadığımız sürece olmaz," diye araya girdi.

Başını salladı, o sıcak sırtıışı hiç bozulmamıştı. "Bu konuda henüz bir karar vermedim." Her birimize yarım sayfa kâğıt uzattı. "Pazar sabahı saat yedide burada olmanızı istiyorum."

"Şiddeti seçmek için iyi bir yol, Milana," diye mırıldandı. Sesi şakacı, neredeyse arkadaşça geliyordu. Sanki her gün insanlarla dalga geçiyormuş ve bunu sik kafalı olmadan yapabiliyormuş gibi. "Pazar sabahı bize katılacak mısın? Gelmen iyi olur, sence de öyle değil mi? Yoksa mekâna vardığımızı haber vermek için seni aramalı mıyım? Saat yedide mi? Pazar sabahı?"

"Bunu kendi başına halledebileceğine güveniyorum Sebastian."

Kapıya doğru ilerledi ve gitmemiz için açık bir işaret olarak kapıyı tuttu.

Sebastian en yakınımızdaydı ve daha fazla tartışmadan çıktı. Koridorun yarısını geçmişti ve gitmesi gereken yerler olduğunu belli eden bir hızla ilerliyordu. Merdiven boşluğunun kapısı arkasından çarptı ve ona yetişmek için ilk merdiven setinden aşağı *uçmak* zorunda kaldım.

"Bir saniye yavaşlar mısın?" Sesim cüruf taşlı duvarlarda yankılandı.

Sahanlıkta dönüş yaparken dirseğine uzandım. Durmak yerine beni duvara yasladı, parmaklarını kalçamın üzerinde gezdirdi, başparmağı iş için güvenli olmadığı düşünülen yerlerden bir iki santim uzaktaydı.

Bana baktı, gözleri karanlıktı ve kaşları çatıktı, dudaklarını çekici olamayacak kadar agresif bir surat ifadesine zorluyor ve alnına nehirler ve kollar kazıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Shap?"

Biz birbirimize bakarken o başparmak önlüğümün üzerinde daireler çiziyordu. Onu bir sebepten dolayı takip etmiştim ama şimdi bulamıyordum. Parmaklarının sert baskısı ve buna karşılık tenimin erimesi dışında hiçbir şey bulamıyordum. İşte buydu, *erimiştim*. Sıcak ve yumuşaktım ve içimdeki her şey esnekti, sanki beni istediği gibi şekillendirebilirdi ve bununla ilgili hiçbir şey yanlış olamazdı.

"Konuş bakalım cırtlak baykuş," diye gürledi.

Tek yapabildiğim başımı sarsakça sallamak oldu. Sebastian o gülünç kirpiklerinin arasından beni izledi, beni incelerken kaşları mikroskobik artışlarla yumuşadı.

"Shap," diye uyardı, diğer elini boynumun arkasına götürdü. Parmaklarıyla nefes borumu okşadı.

Ona buranın beni boğmak için en kötü yer olduğunu ve ayrıca orada kuru üzümle ne olduğunu ve neden tek bir başparmağın en temel anlamda işlev görme yeteneğimi yok ettiğini söylemeye hazır bir şekilde nefes aldım.

Bunu söyleyebilirdim. Gerçekten söyledim ama boğazından bir hırlama sesi geldi ve bir şeye karar verildi, geri dönülemez bir şeye, çünkü dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve bu bir radyonun fişini çekmek gibiydi. Gürültü kesildi, geriye sadece onun sinirli, aç hırıltıları, birbirine karışan nefeslerimiz ve kalbimin gümbürtüsü kaldı.

Kollarımı boynuna doladım ve bir sel beni götürmek üzereymiş gibi ona tırmandım. Bunun bugüne kadarki en iyi ya da en kötü anım olduğunu bilmeme imkân yoktu. Her iki şekilde de olabilirdi ama artık o somurtmanın tadının nasıl olduğunu biliyordum.

Bu yavaş yavaş düşen bir trajedi olsa bile bunun bir anlamı vardı. Çenem boyunca ve boğazımdan aşağıya doğru öpücükler kondurarak bir parmağını tişörtümün boynunun altına soktu. "Bu gömlek," diye homurdandı, "mükemmel."

Gözlerimi zorla açmak ve göğsüme doğru kırıştırmak zorunda kaldım. Hangi tişörtü giydiğimi bilmediğim gibi aramızda ne haltlar döndüğünü ya da bacaklarımı neden onun ince beline dolama gereği duyduğumu da bilmiyordum.

"Soğuk çelikle iyileştir'," diye okudu, parmağını bir kafatasının altında çapraz duran bir çift neşterin üzerinde gezdirerek. "Bayıldım." Göğüs çentiğine bir öpücük kondurdu. "Bu gömlekleri nereden buluyorsun?"

Sanki hangi gömlekten bahsettiği konusunda bir kafa karışıklığı varmış gibi, bir elini göğüslerimin üzerinde gezdirdi ve beni tekrar öperken pamuğu avucunun içinde sıkı.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Böylece bunu düşünmeyi bırakabilirim."

Dudaklarıma doğru iç çekti ama bunun her zamanki kızgınlık iç çekişlerinden biri olmadığını hemen anladım. Hayır, bu iç çekiş sefaletle, acıyla doluydu.

Tüm bu ıstırapla ilgilenmeme bir saniye kalmıştı ki birkaç kat yukarıda bir kapı çarptı. Sersemlemiş gibi birbirimizden ,

sahanlığın karşı köşelerine dağıldılar. Duvara doğru dönmeden önce Sebastian'ın kendini ayarlamak için göz kırpışını yuttum.

Elleri omuzlarıma inmeden önce titreyerek iki nefes alabildim. "Özür dilerim," dedi usulca.

"Ne için?" Gömleğimi düzeltmeye çalıştım ama ellerim artık işe yaramıyordu.

O da benim gibi titrek bir nefes aldı. "Biliyorsam ne olayım ama-"

"Sadece dur. Tamam mı? İstedğim şey bu. Bunun durmasını istiyorum ve"-birbiriyle yarışan düşüncelerin ani saldırısına karşı şakaklarımı ovuşturdum-"bu olmuyor. *Olmuyor.*"

Elleri omuzlarımdan düştü. Gittiği anda onu geri istedim. "Mesaj alındı."

Geri çekildiğini ve bir sonraki kata doğru koştuğunu duydum. Elleri kapıya değdi, menteşeler gıcırdıyordu. Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. Vücudum içten dışa doğru titriyordu. On yıldır kendimi bu kadar parçalanmış ve kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Belki daha uzun süredir. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ama düzeltmem gerektiğini biliyordum.

Bunu yapmaya devam edemezdik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

SEBASTIAN

HAYATIMI SİKEYİM.

Hayır, ciddi, tüm hayatımı sikeyim.

Sara ile bir tur daha yapamazdım. Ne bu gece, ne bu hafta sonu, ne de hiçbir zaman. Bir yandan yarı işlevsel bir yetişkin olurken bir yandan da onun içimde uyandırdığı her şeyi yönetebilecek kapasitede değildim. Ya Sara'yı ya da hayatı idare edebilirdim ama kesinlikle ikisini birden yapamazdım.

Çoğu zaman ellerimi boğazına dolamak istiyordum. Onu becerirken bunu yapmak istemem durumu iyileştirmedi.

Şu anda başka bir koridor karşılaşmasıyla başa çıkamayacağım için hastaneden erken çıktım ve apartmandan tamamen kaçtım. Cambridge'e giden bir metro yolculuğu ve istasyondan kısa bir yürüyüşten sonra Nick'in kapısının önünde duruyordum.

Yolda ona mesaj atmıştım, yani bu tamamen habersiz bir yiyecek ve barınak talebi değildi, ama onun zar zor tahammül eden bakışlarını omuz silkerek kabul ettim.

"İnsanların gelmesini istemiyorsan bu kadar misafirperver olmamalısın," dedim.

"Nedense sorunun bu olduğundan şüpheliyim" diyerek kapıyı arkamdan kapattı. Onu, karısı Erin'in dizüstü bilgisayarı ve bir yığın klasörle uzun çiftlik evi masasında oturduğu mutfığa kadar takip ettim. Masayı okşadı. yanındaki boş yere oturdu. "Bugün seni kim rahatsız ediyor, Sebastian?"

Sandalyeye çöktüm ve başımı yukarı kaldırdığım avucuma yasladım. "Herkes."

Elimdeki tek cevap buydu. Ona çok sarışın, çok şımarık felaketimden bahsedemezdim. Tabii Nick'in tepesinin attığını görmek istemiyorsam, ki öyle olacaktı, çünkü bu aptalca bir felaketti ve kollarımı açarak içine atılmamam gerektiğini bilmeliydim.

Başını salladı. "Bu izler."

Ekranını işaret ettim. "Jeolojik iklim biliminde yeni ne var?" "Eski kayalar, yeni veriler. Aynı bok, farklı gün, anlıyor musun?" Kapattı dizüstü bilgisayarını. "Yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler. Beni yüzüme karşı aşağılayacak kadar iyi bir arkadaşsın." Nick'e baktım. Mutfakta dolaşmakla meşguldü, omzunda bir bulaşık havlusu ve elinin altında bir şişe bira vardı. "Grup terapisi çok yorucu."

"Muhtemelen tüm bu saçmalıkların yanına kâr kalmasına izin verilmediği içindir," dedi Nick. "Ve inan bana, Shap'in seni bu konuda uyarması beni çok heyecanlandırıyor."

"Neden?"

"Çünkü o küçük tatlı bir şey-"

"Onda *hiç* tatlı bir şey yok," dedim. "-ve sen lanet olası Drakula gibi ortalıkta dolanıyorsun-"

"Tamam, bu çok saçma. Harika bir bronzluğum var." Kollarımı yukarı ittim ve kollarımı kanıt olarak gösterdim. "Gördün mü? Güneşe göz kırptıyorum ve yıl boyunca böyle görünüyorum. Soluk değil. Parıltılı bir şey yok. Vampir değilim."

Acevedo bana düz bir bakış attı.

Erin, "Etrafta dolanma eğiliminiz var, ancak bana vampirden çok Edgar Allan Poe ve kuzgunu gibi geliyor," dedi. "Sanırım ten renginden çok titreşime odaklanıyoruz, anlıyor musun?"

"Siz öyle diyorsanız," diye cevap verdim.

Erin'in insanlara bakıp ruhlarınınilmeklerini görmek gibi bir huyu vardı. Bir zihni, sadece kendisinin konuştuğu bir dilde yazılmış bir kitapmış gibi gözden geçirebilirdi ve bunu öyle bir şekilde yapardı ki, izinsiz girdiği için ona bol bol teşekkür ederdiniz.

"Seni rahatsız eden şeyin terapi olmadığını biliyorum," diye düşündü ve kaplumbağa çerçeveli gözlüklerinin ardından bana dar bir bakış attı.

Bu konuda haklıydı. Çok fazla terapi görmüştüm. Erin ve benim ortak noktalarımızdan biriydi. Bir diğer şey de ikimizin de yetişkin bedenlerinde yaşayan ve ne yaptığımıza dair bir fikrimiz varmış gibi davranan berbat çocuklar olmamızdı.

"Çok iyi tanımadığınız ama zor etkileşimler yaşadığınız bir kişiyle terapi olsa da, sanırım bu zor olabilir," diye devam etti. "Seanslarınızda neler oluyor?"

"Parçaların sadece karton kullanarak bir yapbozu bir araya getirmemiz gerekiyordu." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Geçen hafta hokkabazlık yapmamız gerekiyordu."

"Hokkabazlık mı? Mesela" -ellerini önünde zıplattı- "hokkabazlık hokkabazlığı mı?"

Acınası bir iç çektim. "Bir şeyleri ileri geri savururken konuşmak zorunda kaldık. Biraz kontrolden çıktık."

Erin yavaşça başını salladı. "Bugünlerde bu çok sık oluyor gibi görünüyor. Sara nasıl?"

"Ben nereden bileyim?" Çok ama *çok* fazla ateş gücüyle sordum.

"Kiminle konuştuğunu unutma," diye uyardı Nick. "Eğer karıma bir pislik gibi davranırsan, seni akşam yemeği yemeden eve gönderirim."

Erin kocasına doğru eğlenen bir sırtış fırlattı. "Bunu halledebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kullanılması gereken bir nesne olmam umurumda bile değildi. Verecek tek bir sikimim bile yoktu, çünkü tüm hayatım sikilmişti. Sara her yerdeydi. İşyerimde, apartmanımda, arkadaşlarımla, kafamın içinde,

Her yerde. Ve şimdi onun nasıl hissettiğini biliyordum. Tadının nasıl olduğunu. Benim için nasıl parçalandığını.

Tek cevap kaçınmaktı ama yine de bu hafta sonu onu görmem bekleniyordu ve-ne? Ağzını açtığı anda onu öldürmeyecek miydim? Sadece susturmak için onu öpmeyecek miydim? Sırf anılarımdaki kadar iyi olmadığını kendime kanıtlamak için ona dokunmayacak mıydim?

"Sara'dan bahsetmişken," dedi Erin, "benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Gözlerimi ovuşturdum çünkü bu doğru olamazdı. Halüsinasyon görüyordum ve bu benim için sorun değildi. Şu anki gerçeklik yardımımından çok daha iyiydi.

"Ne olursa," diye mırıldandım ellerimin arkasından.

"Birkaç hafta içinde küçük bir buluşmamız olacak," diye söze başladı Nick'e doğru bir bakış atarak.

"Bazı yeni sakinlerim var," diye açıkladı.

"Ben de bunu söylüyorum. Çok misafirperversiniz. Sokak hayvanları ve sadaka vakalarıyla dolup taşmadan önce bu saçmalığa bir son vermelisiniz."

"Sizin gibi mi?" diye sordu.

"Hayır! Ben bir aile dostuyum," diye cevap verdim.

"Bu, baldızlarımla yarısına asıldığınızı ve karımı duygusal destek jeoloğunuz olarak seçtiğinizi söylemenin çok komik bir yolu."

Pisliğin tekiydim. Bunu biliyorduk.

"*Son zamanlarda* kimseye asılmadım," diye karşı . "Gerçekler gerçektir, Stremmel," diye seslendi.

"Akşam yemeği partisine geri dönelim," dedi Erin gülerek. "Yeni sakinlerimiz var ve Oxford'dan bir arkadaşım da şehre geliyor. Harvard'da misafir profesör olarak görev yapıyor."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Barbekü mü yoksa taco mu yiyeceğiz?"

"Biz," diye tekrarladı Nick. "Bu lanet herif. Seni ne zaman evlat edindik?" "Tacos," dedi Erin.

"Mükemmel," diye yanıtladım. Konu Tex-Mex olduğunda Acevedo tam bir patrondur. "Peki, benden ne istiyorsun?"

Erin sırtıttı. "Sara'yı getir."

İki kez "zaten var" dememek için kendimi zor tuttum.

-Neredeyse fitık oluyordum. Yumruğumu ağzıma bastırdım çünkü şu anda kendime *hiç* güvenmiyordum.

Erin kafamın içinde çalan alarmlardan bihaber devam etti. "Buraya sadece birkaç kez geldi ve o da hep büyük bir grupla oldu, stajyer sınıfına veda ettiğimizde ve Alex'in doğum gününde olduğu gibi ve daha küçük akşam yemeklerimizde hiç bulunmadı. Nick onun utangaç olduğunu söylüyor ve-"

"Bu doğru değil," dedim yumruğumun arkasından. Ayağa kalktım, ağzımı meşgul edecek bir şeyler aramak için buzdolabına doğru yürüdüm. "Shapiro'nun utangaç olabileceği en son şey. Bunu tamamen yanlış anlıyorsun, Acevedo."

"Lütfen," dedi kollarını açarak. "Senden korkmuyor olması utangaç olmadığı anlamına gelmez."

Bir bira şişesinin kapağını açarken ona baktım. "Az önce söylediğin her şey yanlış."

Nick bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Kendini düşünmek için bu kadar çok zaman harcayan biri olarak, öz farkındalığın üzerinde çalışman gerekebilir." Ocağın üzerindeki bir tabağı işaret etti. "Kendini işe yarar hale getir, olur mu? Karıştır şunu." "Ona soracağına söz ver," dedi Erin. "Alex de bunun üzerinde çalışıyor. I

Umarım bu onu çok fazla bunaltmaz."

Bu konuda yorum yapmamak için biramdan uzun bir nefes çektim. Benim tanıdığım Sara fiziksel olarak her türlü bunalıma karşı bağışıklıydı. Olsa olsa, sürekli olarak bunalmış bir halde yaşırdı. Onu duvardan duvara fırlatsam bile etkilenmemenin bir yolunu bulma ihtimali çok yüksekti.

"Lütfen?" Erin sordu. Ona

göz kırptım. "Ne?"

Erin, "Sara'ya gelmesini ve bunu kıbarca yapmasını söyle," dedi.

"İsteyen biri varsa, o da odur," diye mırıldandım. "Ve onu oraya götürme konusunda nazik davranmayacağım."

Nick, Erin'e bir kadeh şarap doldururken endişeyle bana baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Tekrar ciddiyetle karıştırmaya başladım. "Kibarlığa cevap vermediğini bilmelisin."

"Dinle," dedi Nick iç çekerek. "İşveren tarafından zorunlu kılınmış olsa da onunla bu kadar zaman geçiren sizsiniz. Onu iş dışında daha fazla görmek isteriz-"

Düşüncelerimi onu ne kadar çok gördüğümden uzak tutmak için biramı yudumladım.

"-ve sadece eşimin anlayabileceği nedenlerden ötürü, sizden muhtemelen utangaç, kesinlikle içe dönük meslektaşımızı bir sonraki toplantımıza katılmaya ikna etmenizi istiyoruz."

Aralarında bir bakış attım. "Bu bir ceza gibi geliyor. Yanımda bira getirmeli miydim? Ya da şarap? Bir dahaki sefere ikisini de getireceğim."

"Bu bir ceza değil," dedi Erin. "Onun Malakai'yle tanışmasını gerçekten istiyorum." "Sen-ne?"

"Malakai Ford," dedi. "Oxford'dan arkadaşım. Misafir profesörlük yapıyor ve bence gerçekten iyi anlaşabilirler."

"Yapabilirler-" Erin'e şiddetle el sallarken Nick'e döndüm. "Ne oluyor be?"

Başını yorgun bir şekilde salladı. "Bilmiyorum dostum. Erin birbirlerinden hoşlanabileceklerini düşünüyor."

"İnsanları tamir etmek için biraz yaşlı değil miyiz?" Ben sordum.

Erin çenesini bağladığı parmaklarının arasına aldı, yüzünde memnun bir sırıtış vardı. "Belki sen öylesin ama ben değilim."

Acevedo, "Tam bunun yürüdüm," diye mırıldandı.

"Sen beşik hırsızısın," dedim ona. "Ama dinle. Shap'e bu adamı ayarlama konusunda ciddi olamayız. Bunun gibi planlar, her zaman

geri teper."

Kulağa yasal geliyordu. Aklı başında bir yetişkinin söyleyeceği bir şey gibiydi. Evet, onlarla konuşarak bu işten sıyrılıyordum. Mantıklı düşüneceklerdi. Bu ikisi akıllıydı. Bunu yapmazlardı. "*Senin* için asla işe yaramıyorlar," dedi Erin. "Çünkü çoğunlukla Kızkardeşim Shannon gibi sınırların dışında olan insanlara bakıyorum. Baldızım Andy gibi. Diğer baldızım Alex gibi."

"Evet, ben büyük üne sahip bir pisliğim," dedim. "Her neyse. Shap'i ayarlamayı istemiyorum. Sonu iyi bitmeyecek."

"Burada kimin için endişeleniyorsun?" Nick sordu.

"Sadece şunu söylüyorum," dedim, kelimeleri aşağı yukarı hıçkırarak çıkararak, "asistanlarınızın Shap çantasını görmesine ve yanıklar ve yaralar üzerinde çalışmayı *seçen* bir cerrah için şüphesiz çok hassas olan bir profesörü etiketlemesine gerek yok."

"Burada evlilik falan ayarlamıyoruz Sebastian. Sadece partiye gelmesini ve bir arkadaşıyla tanışmasını istiyorum. Ondan sonra ne olacağı benim elimde değil." Yanıt vermeyince ekledi: "Eğer gerçekten istemiyorsan, sorun değil. Ben sadece-"

"Ben yaparım," diye homurdandım. "Tamam mı?"

Onu buraya getireceğim." Tüm hayatımı sikeyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

SEBASTIAN

YARIN ERKENDEN HASTANEYE GITMEM GEREKMESINE RAĞMEN

Acevedo'larla yatma saatim geçmişti. Nick'le paylaşabileceğimiz ameliyat hikâyelerinin sınırı yoktu, özellikle de Erin ofisinin yakınındaki pastaneden bir tabak minik Portekiz muhallebisi getirdiğinde. Ayrıca Sara ile bir kez daha karşılaşma riskini göze alamadığım için gereğinden fazla oyalandım.

Metro istasyonundan çıktığımda ayaklarım yerden kesilmişti. Artık hiç bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmıyordum, hele de takviye için öğle uykusu yapmadan... Charles Caddesi'nde kışımı sürüyerek ilerlerken bu belli oluyordu. Ve bu hava berbattı. Aman Tanrım. Ekim sonu en kötüsüydü. Hava sürekli soğuk ve rüzgârlıydı ve herkes yapraklar için heyecanlanıyordu. Sanki bu, her gün gördüğümüz azıcık güneş ışığını telafi edecekmiş gibi.

Bu erken kış saçmalığı gerçek kış kadar kötüydü. Kar ve buz tam bir sefaletti ama-

Binama beş adım kala sarsılarak durdum, ayakkabılarım kaldırıma yapışmıştı ve Sara'yı kocaman gözlerle bana bakarken buldum. Uzun ve gergin bir an boyunca birbirimize bakarken nabzımın kulak zarımda attığını duyabiliyordum. Binaların arasındaki dar sokaklarda bir rüzgâr uğuldadı ve giysilerimin her katmanını delip geçti. Soğuk havaya karşı gözlerimi kısarak, "Bir okul gecesi için biraz geç değil mi?" dedim.

Yüzü tiksintiyle alaycı bir ifadeye büründü. "Evet, sanki kendimi sana haklı çıkaracakmışım gibi. Elbette."

Elini cebine attı, hastane giriş kartını ve anahtarlarının bulunduğu kordonu çıkardı. İşten eve dönüyordu. Benim ondan kaçtığım kadar o da benden kaçıyordu.

Bu farkındalığın hoş bir yanı vardı ama etkisi çabuk geçti ve beni daha önce olduğumdan daha sinirli bıraktı.

Kısa taş basamakları koşarak çıktım ve "Her şey bir savaş değildir Shap. Bunu fark etmeyi öğren."

"Tamam," diye seslendi arkamdan. "Defterimi alayım da kimseden bir şey öğrenemeyeceğini düşünen adamdan hayat dersleri alayım."

Dış kapıyı ve ardından antre kapısını açtım, Sara için ikisini de tutmaya zahmet etmedim çünkü hiçbir konuda yardımına ihtiyacı yoktu.

"Kendin de birkaç şey öğrenebilecek gibiyken benim esnek olmayışına takılman çok komik. Birinci ders: İnsanlara her zaman bağırmak zorunda değilsin," dedim.

Kapılar arkasından çarparak kapandı ve bizi bir kez daha duvarların içe doğru kıvrıldığı ve loş ışığın üzerimize çöktüğü bu pervasız alanda kapana kısılmış halde bıraktı.

"Bahse girerim daha çok gülümsemeliyim. Değil mi? Bu yardımcı olur, değil mi? Gülümseyip başımı sallamak ve adamların bana uzmanlık alanımın işleriyle ne kadar alakasız olduğunu söylemelerine izin vermek."

Merdivenleri hızla çıkıp dairemde barikat kurmam gerekirken onunla yüzleşmek için döndüm. Yaklaştım. "Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

Bir elini uzattı ama beni durdurmak için kullanmak yerine ceketimin yakasına doladı. "Ve sen de tam olarak bundan suçlu olduğunu biliyorsun, o yüzden bana açıkla-"

Bir kez daha, düşünmedim.

Bir elimi saçlarının arasına soktum ve ağzını ağzıma getirdim. Paltomun önünü tutup beni kendine çekmesi sadece bir saniye sürdü. Eğer onun tadıyla sarhoş olmakla meşgul olmasaydım gülerdim çünkü üstünlüğü bir an bile kaybetmeye tahammülü yoktu. Onu aklını başından alıp kontrolün kimde olduğuna dair tüm soru işaretlerini yok etmediğim sürece.

Ve onun hakkında bunu bilmekten nefret ediyordum. *Burada* olabilmesi ve aklındaki seksen beş farklı yöne koşmaması için doğru düğmelere nasıl basacağımı bilerek etrafta dolaşmak istemiyordum. Onun düğmeleri ya da zihni hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yoktu ya da-oh, kahretsin, sadece bu kıyafetlerden kurtulmasını istiyordum. Hepsi buydu. Tek umursadığım buydu.

Çantasını omzundan ittim, ceketini açtım, omurgasını kapının paneline bastırdım. "Bir saniyeliğine çeneni kapattığında o kadar da kötü olmuyorsun," dedim boynuna doğru.

"Karşılıklı bir tür taviz bekliyorsanız, yanlış yere geldiniz demektir."

Bir elimi dizine ulaşana kadar kalçasının dolgun uzunluğunda gezdirdim ve bacağını kalçamın üzerine koydum. Ortasına doğru sallandım, sikim pantolonumu yırtmaya hazırdı.

İşte en sevdiğim hatayla bir tur daha atıyoruz.

Boğuk iniltisine karşılık, "Sanırım doğru yerdeyim" dedim.

Çenesini göğsüne indirdi ve bir nefes daha verdi. "Kibrin boğucu."

Elimi onunkinin üzerine kapattım ve anahtarları parmaklarından çekip aldım. "Bu kapıyı ben mi açıyorum Shap? Yoksa kendini beğenmişliği mi eve mi götürüyorum?" -zalimce bir vurgu için ona vurdum- "eve mi?"

"Yalnız olmayı tercih ederim." Dudaklarını çaldığımda, emdiğimde ve ısırduğımda, ona karşı her sallayışımda bana doğru eğildi.

Anahtar halkasını göğüs ucundaki sıkı tomurcuğun üzerinde, tembel bir ritimle ileri geri sürükledim. "Eminim biliyorsundur. Senin titiz standartlarının altından bile kalkabilecek birini bulmak çok zor olmalı. Ama sanırım benimle yalnız kalmak hoşuna gidiyor."

"Aptal mısın yoksa ahmak mı karar veremiyorum," diye düşündü.

Meme ucunu parmaklarımın arasına aldım ve sertçe büktüm. "Neden ikisi birden değil?"

"O kadar da kendine zarar veren biri değilsin."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. "Bu sana ne gibi görünüyor?"

Gözlerini kırıştırdı ama montumu sertçe çekiştirerek beni kendine yakın tuttu. "Bunu yapmaya devam ."

Dudaklarını tekrar çaldım, onu sert ve biraz da acımasızca öptüm. Haklıydı ama durmak istemiyordum. Henüz değil.

"Sadece bu ," diye fısıldadı. "Bu son kez." "Güzel. Senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Elini göğsümden aşağı, gövdemden üzerinden kaydırıp ve kemerimi geçerek pantolonumun içinden sikimi kavradı. "Senden nefret ediyorum."

"Tek istediğim seni sistemimden sonsuza dek çıkarmak, minik kasırga."

Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi, gözleri kısılmıştı. Ben göğüs uçlarını okşarken o da beni okşamaya devam etti ve bunu bütün gece yapabileceğimizi biliyordum. Zaman dolana kadar birbirimize işkence edebilirdik -ki bu işin en sapkın kısmı bile değildi. Bu berbat salon ön sevişmesini ve onu takip eden her şeyi arzuladığım kadar içerlemiştim de.

Beni öyle bir sıktı ki gözlerimde yıldızlar belirdi ve son sağduyumu da yok etti. "Kapıyı aç, Stremmel."

Bu sefer nereye gittiğimi biliyordum. Boynunu yalarken ve ellerimin altında hissederken ölürken endişelenecek bir şey daha azalmıştı. Karanlık yatak odasına tökezleyerek girdik ve paltolarımızı kaybettiğimiz için ışıklarla uğraşmadık.

ve ayakkabılar. Onu çıplak bırakır bırakmaz yatağa doğru ittim. Giysilerimden sıyrıldım, sadece gömleğimi işaret etmek için durdum. "Bunu yırtmana izin vermeyeceğim."

"Neden hala konuşuyorsun?"

Sara dirseklerinin üzerinde arkaya yaslandı, dizlerini birbirine bastırdı, sanki nazik, çekingen seks yapan ve bu süreçte birbirlerine sevgi dolu sözler söyleyen kibar insanlarmışız gibi. Çok komikti. "Ne yapıyorsun lan sen?" Bacağına uzandım ve sertçe sıktım. "Benden saklayacak ne olduğunu sanıyorsun?"

"Konuşmayı gerçekten bırakmalısın. Düşündüğünden çok daha az etkili."

Ben prezervatif bulmak için çekmeceyi açarken o tavana bakıyordu. Çeşitli şişeler ve saç çöplerinin yanı sıra sıcak pembe bir vibratör buldum. "Bununla çok eğleneceğiz." Yatağa fırlattım ve -hiç mantıklı gelmese de- tepki olarak yarı yarıya yerinden sıçradı. "Ne oluyor lan? Gel buraya."

"Oyuncaklarımı seninle paylaşmak zorunda değilim," diye cevap verdi şimdiye kadarki en ilkel ve net ses tonuyla. Eğer çıplak olmasaydı, eteğini düzeltiyor olurdu.

Ayak bileğine uzandım, onu yatağın bu tarafına çektim. Çırpındı ve bağırdı. *Mağaraya geri dönen bir kadın gibi* çok sevimliydi. "Kimse sana söylemedi mi? Paylaşınca daha eğlenceli oluyor."

"O zaman buraya gel ve o sikini benimle paylaş," diye talep etti. "Belki o zaman oyuncaklarımla oynamana izin veririm."

"Aman Tanrım, kadın." Üzerine tırmandım ve alnından göbek deliğine kadar öpücükler kondurdum. Elini uzatıp etrafımda kıvırdığımda sikim kalçasında sıcaktı. "Üzerine düşeni yap," diye emrettim. "Senin için iyi oldu, hatırladın mı?"

"Üzgünüm, hayır, hafızamdan sildim." Bunu, motorumu sonuna kadar çalıştıran sadist bir sırıtışla söyledi. Hoşuma gitmesini istemedim. Dürüstçe ve gerçekten ondan hoşlanmıyordum. Ama o sırıtış ve o büyü

Yumruğunu sikimin başına doladığında, iyi ve kötü arasında rahatsız edici bir yakınlık ortaya çıktı.

"Bu benim için," dedim, parmaklarım kalçalarının arasındaki ıslaklığı bulurken. "Hayır, bu *benim* için," diye karşılık verdi. "Senin de işin içinde olman tesadüfi."

Parmaklarımı içine soktum. "Tesadüflerime bağımlısın."

"Sen tam bir pisliksin," diye inledi beni daha sıkı tutarken. "Bu güzel makine parçasının sana takılmış olması gerçek bir trajedi."

"Her yerde trajediler var." Prezervatifi karnına doğru fırlattım. "Bununla ilgilen."

Onu geri fırlattı. "Bu senin sikin. Kendin yap."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, elimdekini geri fırlatıp alınının ortasına vurdum. "Seninle konuşmaktan çok yoruludum."

"Evet, aynı. Ne zaman kapatacaksın?"

Göbeğimin üzerine yerleştirdim, şaftım yatağı deldi ve bacaklarını ayırdım. "Hemen şimdi."

Dilim klitorisine değdiğinde haykırdı ve ben de bu coşkuyu takdir ettim. Tekniğimde bir fark yaratmıştı ve bunu kabul etmekte sakınca görmüyordum. Ayrıca olumlu - iki dizini de yatağa bıraktı ve inciye dudaklarımın arasına alıp emdiğimde titredi.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

"Gördün mü? Nazik olmak o kadar da zor değil. Bunu daha sık denemelisin. Başına iyi şeyler gelecek, seni küçük iblis."

Vibratörü aldım ve çalıştırdım. Vibratörü dikiş yerlerinden aşağı indirmeden önce gerildi, bacaklarındaki ve karnındaki kaslar bu kararımdan şüphe duymama neden olacak kadar titriyordu, ama sonra oraya gitti. Artık çılgılık atan bir baykuş olmak zorunda olmadığı ve ona yaptığım şeyleri severken benden nefret edebileceği o yere tökezledi. Ve tüm bunlar bana, bu berbat oyundan ikimizin de ihtiyaç duyduğunu bildiğim her şeyi ona verme özgürlüğünü verdi.

Bir dakika bile geçmeden yüzüne bir yastık çekti ve doğru çığlık attı. Tüm vücudunun titremesi ve hayatımda tattığım en tatlı ıslaklığı hissetmemle birlikte zihinsel olarak skor tabelasına bir puan ekledim.

Saydığımın değil.

Siktir et, kesinlikle sayıyordum. *Hep* sayıyordum.

"Prezervatif nerede?" diye sordu. "Bana prezervatifi ver ve aletini hemen buraya getir çünkü bekleyecek havada değilim ve-"

"Evet, evet, istediğini alacaksın." Sakallarımı karnının ve göğüslerinin üzerinde gezdirmeye dikkat ederek vücudunda gezindim. Ben onunla alay ederken altımda kıvrandı, hatta bir noktada *kıkırdadı*. Bu kadın kıkırdıyordu. Kim tahmin edebilirdi ki? "Neden her zaman bu kadar acele ediyorsun? Beş dakikalığına bir şeylerin tadını çıkarmaya izin ver, olur mu?"

"Çünkü uzun sürmüyor, bu yüzden acele etmelisin," dedi ve prezervatif için yatağı okşadı.

Paketi ona uzattım. "Bunu son yapacağım."

"Vücudumu alt edebileceğinizi düşünmeniz son derece cesurca ama bunu sizden daha uzun süredir biliyorum."

Çılgın ellerinin prezervatifi şaftımdan aşağı yuvarlamasını izledim. "Evet, bu mantıklı. Neden gerçekten bilmiyorum. Beni giydirmen için kesinlikle senden daha iyi bir manevra yapmadım, değil mi?"

Bileğini omzuma götürdüğümde "Aynı değil," homurdandı.

"Yanına bile yaklaşamazsın." Ona çılgınca bir sırtış attım, bana hiçbir konuda güvenilemeyeceğini söyleyen türden bir sırtış. Gerçek buydu. Bana güvenilemezdi. İçine doğru ittim ama sonra beynim kısa devre yaptı ve burada aramızda hiç ilgisi olmayan bir sürü şeyi ağzımdan kaçırmamak için ağzımı baldırına bastırmak zorunda kaldım. "Neden amın güneş kadar sıcak?"

Başım büyük beladaydı. Başım büyük beladaydı. Geçen haftaki olayın etrafında bir inanç sistemi kurmuştum ve kendimi hatırladığım kadar iyi olmadığına ikna etmişim. Öyle olamazdı. Hiçbir şey onun teninin, sıcaklığının ve seslerinin o bunaltıcı anıları kadar iyi olamazdı. *Hiçbir şey*.

Ama bu inanç sistemi saçmalıktı ve başım beladaydı çünkü bu kadına katlanamıyordum, yine de ona tekrar sahip olamazsam şu anda parçalanabilirdim.

"Bilmiyorum ama bana ne yapıyorsun?" Başını yastığın üzerinde salladı, saçları vahşi bir bulut gibi etrafında uçuşuyordu. Diğer bacağını belime doladım, eğilip dilimi ilgiye muhtaç bir meme ucunun üzerinde gezdirdim "Aletin beni ikiye ayıracak."

Ağızına götürdüğü elini kaptım ve enseme koydum. "Ellerini koysan ölür müsün? Lanet olsun, kadın, oyuna gir."

"Eğer sana dokunmaya başlarsam, duracağımı hiç sanmıyorum." Ben onun içine doğru sallanırken parmaklarını saçlarımın etrafında doladı, her sıkılaştıkça kırımında daha da sertleşti. "İşte bu yüzden."

"Yeterince iyi bir sebep değil." Gözlerimi kaçırdım çünkü şu anda ona bakamazdım. Bana *bunun gerçek olduğunu ve bu konuda ne yapacağımı bilmediğimi* söyleyen bakışlar atarken olmazdı. Bir çözümüm yoktu ama bir vibratörüm vardı ve bu da hemen hemen aynı şeydi. "Dayansan iyi olur, seni küçük cehennem kedisi. Şu anda senin için fazla sabrım yok."

"Ne zaman hiç?" Bacağını omzumdan çekti ve yer değiştirerek ayak bileklerini belime doladı. Saçlarımdaki eliyle beni zorla aşağı indirdi ve ağzımı kendi ağızına yaklaştırdı. "Henüz değil," diye fısıldadı, vibratörü uzaklaştırarak. "Henüz kullanma. Bunun bitmesine hazır değilim."

"Ve sen benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Omuriliğimin dibinde sıcak, alev alev yanan bir yıldız gibi basınç toplanıyor, tamamen sönmeden önce zonkluyordu. "Sadece bir saniyeliğine bana güven, tamam mı?"

Bana göz kırptı, başını salladı. Dudakları "Tamam" dedi ama sesi çıkmadı. Bir kolunu benimkinin altına soktu, sanki bana güveniyormuş ama bunu yaparken onu sabit tutacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi elini omzuma doladı.

Neredeyse durup ona bunun bir hata olduğunu söyleyecektim. Bana güvenmemeliydi ve ben de ondan bunu istememeliydim. İhtiyacı olan şeylerin hiçbirini yapamazdım, bu tekil seks ve idman anının ötesinde yapamazdım.

Dilimi tuttum. Nedenini bilmiyordum.

Vibratörü istediğim yere yerleştirecek kadar dışarı çektim ve sonra ilk darbeler ikimizden de bir inilti çıkarırken tekrar içeri ittim. Bir partnerle oyuncakları es geçen herkes çok şey kaçırıyordu. Bu bir sonraki seviye sikişti. Klitorisine gereken ilgiyi göstermek için bileğimi oynatmama gerek kalmamıştı ve bu arada o gümbürtüler benim için de olağanüstü şeyler yapıyordu.

Kendini omzuma kilitlemişti, her yere düştüğümde tırnakları derimi kesiyordu. Yastıklar bir kez daha gitmişti ve battaniyeler tam bir felaketti. Topukları sırtımın küçük kısmına kötü, kemikli çürükler kazıyordu ve sabah bunun için inlemek için sabırsızlanıyordum. Şu anda derinlik algım yok ama yatağı duvara dayalı orijinal konumundan en az bir adım öteye becermişiz gibi görünüyordu. Parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirirken yumuşak nefeslerini kulağıma doğru üflüyor, göz kapaklarımı ağırlaştıran ve yüzümü karıncalandıran çizikler ve girdaplar çiziyordu. Bu hislerde boğulmak için gözlerimi kapattım ve kapalı tuttum çünkü bakışlarımla karşılaşırsa milyonlarca farklı şey görebilirdi ve ben bunlardan birini bile riske atamazdım.

Etrafımda sertçe kenetlenirken bacaklarımdan aşağı bir titreme yayıldı. Öyle bir kenetlenme ki yakın olduğunu ve tek yapmam gerekenin onu oraya götürmek olduğunu söylüyordu ve sonra kendi kurallarının yanlış olduğunu kanıtlamak için beni bu kadar uğraştırdığı için ona kızmaya başlayabilirdim.

"*Lanet olsun.* Bana ne yapıyorsun?" Bunu söylemeye niyetim yoktu. Yüksek sesle söylediğimi fark etmeden önce kelimeleri kafamda duymuştum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. "Ne yapıyorsun Ben mi?"

"Oraya git Shap," diye homurdandım. Yeniden düşmanca bir zeminde olmak güzeldi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan? *Oraya git, Shap,*" diye taklit etti. "Oraya gitmem için bana bir sebep ver."

"Sen şeytansın, buna ne dersin? Cehennem kedisi iblis bedeninin şu anda bana işkence ediyor ve eğer *oraya gitmezsen*, seni dizlerinin üzerine çöktürme ve olduğun gibi bu dick'i boğma hakkını saklı tutuyorum. Buna ne dersin?"

"Tamam, evet, işe yarıyor," diye nefes nefese kaldı.

O söylemese bile işe yaradığını bilirdim. Amı erimiş lav gibiydi, kıvrınmayı bırakmıyordu ve elleri her yerdeydi. Saçım, omzum, boynum, her yerim, hepsi aynı anda. "İşte benim iyi kızım."

"Hayır, hayır, sakın bir daha buna cüret etme," diye omzuma doğru bağırdı. "Kendini buna adamadığın sürece olmaz. Benimle böyle alay etme."

"Bağlanabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Şimdi bana istediğimi ver, seni küçük velet."

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı patlarken. "Sorun değil tatlım, benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

Vibratörü elinin tersiyle itti ve sessiz mırıltılar ve feryatlardan oluşan muhteşem bir koro halinde boşalırken boynumu emmeye devam etti.

Meditasyon gibiydi ama düşüncelerini kontrol etmek yerine, amcığı tüm hayatımı kontrol ediyordu.

Kasılmalar kanalından geçtikten sonra sadece bir saniye dayanabildim. Hepsi bu kadardı. Skor tabelasına bir puan daha eklemekle taşaklarımın "*Evet, bu kadar yeter*" demesi arasında geçen tek bir saniye. *Tamamdır.*

Prezervatif doluyken ve göğsüm kabarırken, başımı göğüslerinin arasına bıraktım. Gerçekten harikaydılar. Orası sıcak, terli ve lezzetliydi ve ağzımı en yakın meme ucuna yapıştırmakta hiçbir sorun görmedim.

"Peki." Ofladı pufladı. "Şimdi, bu bitti."

Başımı göğsüne doğru salladım. "Evet. Bu kadar. Buraya kadarmış."

Dudaklarını alnımda gezdirdi. "Sanırım artık gidebilirsin."

"Sakin olur musun lan? Gerçekten. Senin beni burada istediğinden daha fazla burada olmak istemiyorum ve seni sistemimden çıkardığım için aşırı mutluyum. Uzunlarımı tekrar hissedebildiğim anda yola koyulacağım. Tamam mı?"

Kollarını omuzlarıma doladı. "Şikayet etmekten başka bir şey yapıyor musun?"

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Sanırım şikayet etmekten çok daha fazlasını yaptığımı biliyorsun."

Omuz silkti, parmağını çenemde gezdirdi. "Pek öyle görünmüyor."

Pelüş kıcını avuçladım ve sertçe sıktım. "Umarım ne istediğini biliyorsundur."

Boynumdaki tendonların izini sürerken bir omuz silkme daha. "Gideceğini sanıyordum."

"Parmak uçlarımı kıcının kıvrımında gezdirerek şişmiş, sırlıslıkla olmuş ve hâlâ benimle dolu olduğu yere doğru sürükledim. "Bir dakika içinde."

"Tamam." Başını sallarken suratını astı ve bu bir başka meydan okumaya eşdeğerdi. Sanki onu bir gecede iki kez tahrik edebileceğimi kanıtlamam için bana meydan okuyordu. Onu iki kez daha boşaltmam için. Sanki bana izin verirse onun için her şeyi yapabilirmişim gibi. "Git o zaman. Bir dakika içinde."

Göğsünün yan tarafını ısırdım. "Sen gerçekten bir iblissin."

"Belki sen de bir iblissin." Bir elini sırtımda gezdirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı. Tenimde bıraktığı kıvılcım izleri karşısında zevkle iç çekmekten kendimi alamadım. "Bunu hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. "Gittiğimde yapacağım. Bir dakika içinde."

BÖLÜM 13

SEBASTIAN

BİR DAKIKA BİLE AYRILMADIM.

Ben de onu sistemimden atamadım. Bu
bir son değildi. Bir mil bile değildi.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

SARA

"BU OLAMAZ," DIYE MIRILDANDIM.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Stremmel.

"Olamaz," dedim, bu sefer daha hararetli bir şekilde. "Nehirde kendi başımıza kürek çekmemiz mümkün değil." Massachusetts Institute of Technology Yelken Pavyonu'nda önümüzde rıhtım boyunca sıralanmış küçük teknelere bakarak başımı salladım. "Ne yaptığımızı bile bilmiyoruz."

"Buna katılabilirim," dedi nefesinin altından.

"Milana'ya bunun çok ileri bir adım olduğunu söyleriz."

Yanımdaki Sebastian homurdandı. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde, "Çok komik. İki tarafımızda da köprüler var. Komik sayılabilecek bir şey söylediğin için ben de herkes kadar şaşırdım." Ben ona ters ters bakmaya devam edince devam etti: "Buradayız. Sabahın köründeyiz ve hava cehennem gibi aydınlık ama buradayız, hadi şu işi bitirelim. Neden olmasın? Sadece buradan oraya gitmemiz gerekiyor." Charles Nehri'nin aşağısındaki Longfellow Köprüsü'nü ve hemen önündeki rıhtımları işaret etti. "Gördün mü? İşte Milana'nın bıraktığı talimatlar. 'Diğer tarafa geçmek için nehri geç. Çok kolay. En fazla yarım saat sürer.'"

Tamamen ikna olmamış bir şekilde ona göz kırptım. "Yüzmeyi biliyor musun yoksa yüzdürmek için o egona mı güveniyorsun?"

"Yüzmeyi biliyor muyum?" diye mırıldandı. "Ben Florida'lıyım. Tabii ki yüzmeyi biliyorum."

Ona biraz temkinli bir eğlenceyle baktım. "Floridalı olmak pek çok anlama gelebilir Stremmel. Bunun garantisi yok."

"Peki o zaman, Bayan Quippy Questions, yüzmeyi biliyor musunuz?" Cevabımı beklemeden rıhtımdan aşağı inmeye başladı.

"Evet," diye . "Güney Kaliforniya'dan geliyorum."

"Bu birkaç şeyi açıklıyor," diye omzunun üzerinden savurdu.

"Benimle buz gibi suyun üzerinde küçük bir tekneye binmek için neden bu kadar heyecanlısın?" Sırtına doğru söyledim. "Bunu yapmak için alışılmadık derecede heveslisin."

"Çünkü hızlı olacak ve eğer yapmazsak, başka bir hafta sonu sabahını farklı bir etkinlikle boşa harcayacağız."

Rıhtımın ucundaki iki kişilik tekneyi göstererek, "Ama bu etkinlikte kano, kayak ya da bu şey her ne haltsa kullanılmayacak," dedim.

"Ama ben zaten yataktan çıktım," diye karşılık verdi. O hırıltıyı içimde hissetmemek için zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. "Ve bir hafta sonu sabahından daha vazgeçmek istemiyorum. Yatma zamanıma değer veriyorum."

Battaniyelere sarılmış uykulu bir Sebastian ve sabah güneşi görüntüsü şu anda ihtiyacım olan bir görüntü değildi. Yine de elimde olan buydu.

"Al." Sebastian bana doğru bir can yeleği itti. "Bunu giy." "Ne zamandan beri bu tatbikattan sen sorumlusun?"

"Seninle sonu gelmez bir tartışmaya daha girmeyeceğim," dedi. "Yeleği giy. Tekneye bin. Kapa çeneni."

"Bir dakika bekleyebilirsin," dedim çantamı karıştırırken. "Bana telefonunu ver."

"Nehre atmak , kendim yapardım, teşekkürler."

"Telefonunu bana ver," diye tekrarladım. "Eğer bu tekneyi düşündüğüm gibi ters çevirirsek, bu süreçte telefonumu kaybetmemeyi tercih ederim. Gördün mü?" Yeniden kullanılabilir silikon bir kese tuttum. "Yüzer ve kuru kalır."

Cihazını uzatırken keseye ters ters baktı. "Geçen gün içinde kruton vardı."

"Bir seçim yapmak zorundasın, Stremmel. Kruton kırıntıları ya da nehir suyu. Bu seçimi senin için yapamam."

Suyun üzerinde kaşlarını çatarak iç geçirdi. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyorum." "Bu konuda haksız değilsin," dedim çantamdaki eşyaları yerleştirirken. "Sence ben yaşlı mıyım?"

"Bence ilgi çekmeye can atıyorsun ve bunu genellikle kendini küçümseme yoluyla elde ediyorsun." Polar ceketimin fermuarını çeneme kadar çektim. "Senin teknede olman gerekmiyor mu? Ne bekliyorsun?"

O kara gözlü kaşlarını bana çevirdi, tüm çılgınca insanları memnun etme alarmlarımı tetiklemesi gereken ama sadece bir meydan okumanın vızıltısıyla beni vuran kaşlarını. Kimseyi o çatık kaşlardan kurtarmak zorunda değildim, en azından beni, onlara karşı dişe diş durabilecekken. İsteddiği kadar bağırabilir, hırlayabilir ve şikayet edebilirdi. Bu beni korkutmuyordu. Hatta beni rahatsız bile etmiyordu ve bu hiç de mantıklı değildi.

Keskin sözler ve bu büyüklükte bir kaş çatma damarlarımda soğuk bir paniğe yol açmalıydı, ancak hissedebildiğim tek şey korkacak hiçbir şeyim olmadığına dair mutlak bir kesinlikti. O kaş çatma dünyadaki en az tehdit edici şeydi. Sadece bu da değil, burada kontrol tamamen bende idi.

"Pekâlâ Shap," diye homurdandı. "Şu lanet yeleği giyer misin?"

Nehri geçmek otuz dakika sürmedi. İskeleden ayrılmanız ve tekneyi doğru yöne çevirmemiz otuz dakika sürdü.

Çoğu gün Sebastian'ın yanılmasından zevk alırdım. Bu o günlerden biri değildi.

"Daha sola kürek çekmeliyiz," dedim, vurgulamak için sol küreği kaldırarak.

"Artık durabilir misin? Cidden, daha az yap. Sen bir tarafa gidiyorsun, ben diğer tarafa gidiyorum. Hepimizi mahvediyorsun."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Burada sorun olan biri varsa, o da sensin."

"Kürek çekmeme izin verseydiniz, bu sorunu yaşamazdık," diye karşılık verdi.

"Sen bizi kayıkhaneye götürürken ben burada oturmayacağım," dedim küreğimi yüzeye vurarak. Kürek suya niyetlendiğimden daha sert çarptı ve Sebastian'a doğru bir sprej gönderdi.

"Shap," diye homurdandı. "Bu sabah su sıçratmak yok." "Bu bir kazaydı!"

"Çok fazla kazaya neden oluyorsun," diye mırıldandı. "Düşünülmesi gereken bir şey."

Küreklerimizi yerleştirdik ve yavaş, özensiz bir ritimle kürek çekmeye başladık. Hızlı bir şekilde bir yere gitmiyorduk ama bu sefer daire çizerek de gitmiyorduk. Bu tempoyla önümüzde en az bir saat daha kürek çekmemiz gerekiyordu.

"Biliyor musun... bu saçmalık," diye homurdandı Sebastian arkamdan. "Şimdi neden şikâyet ediyorsun?"

"Sonuca ulaşmak için birlikte çalışmamız gereken tüm bu egzersizler saçmalık."

"Tüm bunların amacını şimdi mi keşfettin?" diye sordum. "Ve eğer öyleyse, tıp fakültesine nerede gittiğini sorabilir miyim çünkü sorularım var."

"UCLA, ve hayır, bunu şimdi keşfetmedim. Sadece şu anda bu konuda sinirliyim." Tekrar ona baktım. "UCLA MI? Ben USC'de okudum."

"Sana su sıçratma konusunda ne demiştin!" diye bağırdı elini yüzünde gezdirip parmaklarındaki su damlacıklarını silkelerken. "LA hakkında konuşmak istiyorsan, bunu arkana dönmeden ya da koltuğunda kıpırdamadan yap. Bir dahaki sefere ben ıslanırsam, sen de ıslanırsın."

Ne demek istediğini biliyordum.

Bağlamı net bir şekilde anladım.

Tek sorun tam arkamda olmasıydı. *Tam arkamdaydı.* Ve bu sözler o kadar sert, sabırsız ve derindi ki beynimin ilkel kısmı kürek çekerken dalgalarla ilgili bir tehditten farklı bir şey duydu. Beynim hırıltılar, inilti ve derinin birlikte hareket ettiğini duydu. Beynim çıplakken tartıştığımızda meydana gelen tüm düşünilemeyecek kadar iyi şeyleri duydu. Beynim bu sesleri *seviyordu*.

Ve oraya gittiğim için nefret ettim. Denemeden içimde bu düşünceleri uyandırabilmesinden nefret ediyordum. Benim için çok ama çok kötü olmasına aldırmadan bunu istemiş olmaktan nefret ediyordum.

"Hangi noktada devam edip birbirimizi küreklerle döveceğiz?" Ben sordum. "Merak ediyorum çünkü o zamandan önce mümkün olduğunca çok su sıçratmak istiyorum."

"Sen bir sosyopatsın," diye mırıldandı.

"Şimdi de birbirimize teşhis mi koyuyoruz? Çünkü bu eğlenceli olacak."

Bir ses çıkardı, beklenmedik bir şekilde iniltiye dönüşen bir kahkaha gibi bir şeydi. "Belki daha sonra."

"Kürek dövmek mi? Yoksa teşhis mi?"

Buna sözlü olarak yanıt vermedi ama çıkardığı iç çekiş yelkenlerimizi doldurabilirdi... eğer yelkenlerimiz olsaydı.

Ritmi tekrar bulduk ve kayıkhaneye hiç yaklaşmamış gibi görünse de iyi bir ilerleme kaydettik. Kollarım ateş ve erişte aşamaları arasında bir yerdeydi.

Sonunda Sebastian, "USC'den sonra Kaliforniya'da mı kaldın?" diye sordu.

"Hayır." Başımı salladım. O zamanlar nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı. Evden, tek sınır mesafe olsa bile, sınırlar koyabileceğim kadar uzakta olmaya ihtiyacım vardı. "Hopkins tıp. Columbia'da ihtisas. Burs için New York'ta kaldım."

Bir duraklama oldu. Sonra, "*Gerçekten.*"

Ona bakmak için yer değiştirdim. "Bir dakika. Yetkin olduğumu yeni mi fark ettin?"

"Az önce dönüp yine üzerime mi sıçrattın?" diye sordu kolundaki suyu silkeleyerek. "Tanrım, Shap. Umarım burada hipotermiye girmeme hazırlıklısındır."

Ona parmağımı salladım. "Benim sadece botoks ve göğüs implantlarından anlayan sıradan bir plastikçi olmadığımı karar verdin, değil mi?"

(Sırılsıklam) kollarını (sırılsıklam) göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sağ taraftaki Storow Drive'a baktı. "Kalifiye olmadığınızı hiç söylemedim."

Güldüm. "*Daha* nitelikli olduğunuzu söylediniz. Şu anda yanımda herhangi bir tıp fakültesi sıralama listesi yok ama Hopkins cerrahi programının UCLA'yı birkaç kez geçtiğinden eminim. Columbia da öyle. Bu sana doğru geliyor mu? Sen ne düşünüyorsun, Stremmel? Profesyonel görüşlerini gerçekten çok isterim. Benim için bunu başarabilirsen gerçek bir eşler arası an olur."

İşte o zaman ıslandım. Buz gibi nehir suyuyla.

"Kapa çeneni ve kürek çek," dedi.

"İhtisas istatistiklerini bir kenara atmayacaksın değil mi? Oyuna geri dönmeye bile çalışmıyorsun, değil mi?"

Yüzümün ve kolumun yan tarafına bir başka canlandırıcı su sıçradı. Korkunçtu ve iliklerime kadar üşümüştüm ama silkinirken güldüm çünkü bu adamı taciz etmek çok eğlenceliydi.

"Bu tekneyi batırmamızın ne kadar süreceğini görmek istemiyorsan, çeneni kapatmanı istiyorum," dedi. "Ve bunu şimdi yapmanı istiyorum."

Üç saatten fazla sürdü ama sonunda kayıkhaneye ulaştık ve bunu tamamen ıslanmadan başardık. Çoğunlukla ama tamamen değil.

Sebastian küreğini iskeleye uzatırken, "Bir daha asla," dedi.

"Şuradaki grup, dörtlü, bizimle aynı anda ayrıldılar ama ters yöne gittiler," dedim sudaki diğr kürekçilere el sallayarak. "Şu anda Longfellow Köprüsü'nn aşağısındalar. Bu kürek çekme içinden pek anlamam ama çok iyi olduğumuzu sanmıyorum. Bu işte kötü olabiliriz."

Sebastian tekneden dışarı itti ve iskeleye ıktı. Bana yardım etmek için elini uzattı ama ben onu geri çevirdim. "Trajik bir durumdayız," dedi, ellerini kalçalarına koymuş suyu tararken. "Ama o insanlar" -çenesini dörtlüye doğru salladı- "onlar profesyonel."

"yle mi düşünüyorsun?"

"Ya da niversite sporcuları. Bunlar bunu eğlence, egzersiz ya da sado-mazoşizm için yapan sıradan insanlar değıl. Bunlar-oh, kahretsin, bu nefrolojiden Stanton, değıl mi?"

Boğazında sıkılmış bir hırılmayı andıran hoşnutsuz bir ses yankılandı.

Tekneleri mkemml bir koordinasyonla yanlarından geçip giderken ellerimi birbirine sürttüm. Kürek ekme konusunda berbat olmama ve Sebastian'ın şikâyetlerine katlanmaktan yorgun düşmeme rağmen, endorfin salgıladığım için topuklarımın üzerinde zıplıyordum. Yoğun bir egzersiz olmuştu, fiziksel olarak zorlayıcı olduğı kadar duygusal olarak da zorlayıcıydı. Kürek çekmek, ne yaptığını bilmeyen insanlar için karmaşık ve orta derecede tehlikeliydi ve bir ton iletişim gerektiriyordu. Bunu birlikte yaptık ve birbirimizi ldrmedik. Bu gerçekten büyük bir olaydı. Bundan büyük bir korku gösterisi ıkarabilirdik.

Kanım kaynıyordu, her türlü çılgın ekip kurma görevini yapabilecekmişim gibi hissediyordum ve tüm bu gazlı enerjiyi *hemen* yakmak istiyordum.

"Yani, bu"- teknemizi işaret ettim.

"Evet." Başını salladı, elleri hâla belindeydi. "Gerçekten yleydi."

"Sanırım kafanı kürekle kırmadığım için bir tür övgüyü hak ediyorum."

Gözlerini devirerek, "O zaman ben de aynı övgüyü hak ediyorum ve hipotermiyi de unutmayalım. Sıcak bir gün olduğu için şanslısın."

Çantamdan telefonunu çıkardım ve toplayabileceği kırıntıları temizlemeye çalıştım. "Dinle, Florida'dan geldiğin için kanın çok soğuk olduğunu biliyorum ama burası *o kadar* da soğuk değil. Kendine gel, düğün çiçeği."

Cihazını benden aldı, bakışları benimkine sabitlenmişti. "Yılın büyük bölümünde burası buz gibi olur."

Omuz silktim. "O zaman Los Angeles'a geri dön." O da omuz silkmemi onayladı.

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü soğuktan ve bu şehrin yaşadığı kırk iki farklı mevsimden ve *yapraklardan* nefret ediyorum" -yaprakları jazz elleriyle söylediğine dikkat etmeliydim ve bunların ironik jazz elleri olup olmadığını anlayamadım- "ve sonra bir ortopedi cerrahı tarafından icat edilmiş olması gereken parke taşları ve her şey bok gibi eski ve bunun özel olması gerekiyor ve yollar" - tüm vücuduyla ağladı- "lanet olası yollar, nesne kalıcılığı olmayan bir çocuk çizmiş gibi görünüyor. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar, hem de hiç... Spor konusuna hiç girmeyeyim. Bu insanlar ve sporları. *Aman Tanrım*. Hindilerden haberin var mı? Burada *hindiler* var, Shap, her yerdeler, yaşam alanlarını paylaştığımızı takdir etmiyorlar ve dikkatli olmazsan seni kovalarlar. Bir de kahve var, eskiden günümün beni kızdırmayan tek parçasıydı ama şimdi sadece kahve sipariş edemiyorum, aynı zamanda bir tarikata da katılmam gerekiyor. Ve park edemiyorsun. Bu şehirde park edemezsin. Sakın denemeyin. Buna değmez, ama tehlikeli kayaların üzerinde yürümek zorunda olduğunuz anlamına gelir ve cehennem gibi kaygan olacaklarına inansanız iyi olur çünkü tüm yapraklar sıcak rüzgar mevsimi ile soğuk kasırga mevsimi arasında düştü, bu yüzden sadece hindilerden kaçmak için bileğinizi yuvarlayacaksınız ve tarikatın emriyle krema ve şekerle içmeniz gereken normal bir kahve sipariş edeceksiniz, ancak spor takımlarından biri nihayet bir maç kazandığı için ücretsiz olacak ve bunun için şükürler olsun çünkü sarhoş araba kullanmıyorlar ya da

mübarek bir gece için birbirlerini dövüyorlar." Başını sertçe salladı. "İşte bu yüzden gidemiyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Her şeyden nefret ettiğin için mi?"

"Evet. Her şeyden o kadar nefret ediyorum ki, bu kadar bütünlükle nefret edecek başka bir yer bulamayacağıma eminim. Tüm bu kızgınlık olmasaydı, içim bomboş olurdu."

"Demek öyle." Elimi uzattım, göğsünden beline doğru gezdirdim. *Bunun için endorfinleri suçla.* "Kızgınlık."

"Ayrıca avokado." Bana baktı, dudaklarında yarım bir gülümseme ve kaşlarında bir soru vardı. Az önce karnını ovaladığımı düşünürsek, haklıydı. "İyi bir tane bulabilirsem."

Hâlâ kahkahamı bastırmaya çalışarak onu inceledim. "Peki ya senin bir sonraki Acil Cerrahi Şefi olacağına dair duyduğum söylentiler? Bunun korkunç avokadolar ve soğuk kasırgalarla burada kalma ısrarınla bir ilgisi yok mu?"

Sebastian rıhtımdan Charles Nehri'nin Boston tarafında boylu boyunca uzanan yaya yolu olan Esplanade'a doğru ilerlemeye başladı. Hastaneden bir blok ötedeydik ve apartmanımızdan da bir blok ötedeydik ama o o yöne gitmiyordu.

"Bundan emin değilim." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Hiçbir şey kesinleşmedi. Özellikle de öfke sorunları yüzünden seninle birlikte tedavi görürken." Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Boston'ı nasıl buldun? New York ve Güney Kaliforniya'dan geliyorum."

Etrafıma bakındım. "Güzel bir yer. Kendimi hiç küçük bir kasabada yaşarken hayal etmemiştim ama burayı sevdim. Tuhaf bir yer."

Bir kahkaha attı. "Çok acımasızsın."

"Bundan daha önce de bahsetmiştin." Ona sııttım. "Boston benim için iyi bir değişiklik oldu." Özellikle de babamın üniversitedeki oda arkadaşı

Son hastanemin cerrahi şefi. "New York'u çok sevdim ama asla benim şehrim olmadı."

"Ve şimdi yaprakların tadını çıkarabilirsin." Caz elleri bir kez daha ortaya çıktı ve şimdi tamamen gülümsüyordum. *Lanet olası endorfinler.* "Bak. Açlıktan ölüyorum ve bir galon kahveye ihtiyacım var. Kafeinli olduğumda beni bu konuda sorgulayabilirsin."

"Seni sorgulamaya pek niyetim yok," dedim ve Sebastian'dan uzaklaşarak yola döndüm. "Kahvenin tadını çıkar."

"Bekle. *Bekle,*" diye seslendi. "Gel . Kahvaltı edelim."

Sıcak çay kulağa hoş geliyor. Belki tost. Ama- "Seninle bir yemeğe katlandım. Tekrarına ihtiyacım yok."

"Neden böylesin?" Benimle aynı hizaya geldi ve dirseğimden tutarak beni kendi yönüne çevirdi. "Aslında bir cevaba ihtiyacım var."

"Bilmediğimden emin olduğum için ne demek istediğinizi açıklamamız gerekecek."

Biliyordum, tabii ki biliyordum. Dağınık ve mesafeliydim. Bu öfkeli kaltağım birçok ilişkimde delikler açtı ama bu deliklerin yarattığı sınırlara ihtiyacım vardı. İyi kız herkesle arkadaş olabilir ve insanları memnun ederek bazı süper yıkıcı davranışlara yol açabilirdi. Tüm bunları biliyordum, sadece birkaçını dile getirmesini duymak ve beni yüzüme karşı şirret olarak tanımlamasının ne kadar görmek istiyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, cevap verecek mi yoksa soruyu tamamen geçiştirecek mi diye merak etmemi sağlayacak kadar uzun bir süre. Sonra, Fielder Yaya Köprüsü'ne yaklaştığımızda, "Yani, sen bu kadar saçlı olan, 1.80 boylarında bir plastik cerrahsın" dedi -at kuyruğumu sertçe çekiştirdi- "ve benim bokumun yüzde sıfırını alıyorsun, oysa çoğu insan en az yüzde ellisini, genellikle de yüzde yetmişini alır. Neden böyle davranıyorsun?"

Köprüyü geçerken ona baktım. Beklediğim hiçbir şeyi söylememişti. Kendimi bunu duymaya hazırlamıştım. "Ben içki içmiyorum."

kahve."

"Tabii ki. Kasırgalar itiş gücü için kafeine ihtiyaç duymaz. Sadece oksijen."

Gülerek, "Biraz çay alabilirim. Belki tost ya da ne , muffin. Yaban mersini olmasın ama."

"Bekledin mi?" O yürümeyi ama ben devam ettim, "Benimle aynı fikirde misin? Ne be? İnsanların deniz havasının etkilerinden bahsettiğini hep duymuşumdur ama bunu ilk elden hiç görmemiştim. Bu inanılmaz bir şey."

"Denize böyle bir etki yaratacak kadar yakın olduğumuzu sanmıyorum." aradı.

Bana yetişmek için koştu. "İleride küçük bir brunch mekanı var. Fırın malzemeleri var. Ekmek. Bilirsiniz, tost için."

Buna yanıt vermedim çünkü buna katlanarak muazzam bir yanlış hesaplama mı yaptığıma yoksa sıradan, sağlıklı bir etkileşim mi yaşadığıma karar veremiyordum. Tüm ilişkimiz olağanüstü ve son derece sağlıksızken bir adamla normal, sağlıklı bir etkileşim kurabilir miydim? Bu mümkün müydü? Peki ya *bu* adam? Bunu onunla yapabilir miydim?

Ama kendimi iyi ve enerjik hissediyordum ve şu anda onu boğmak istemiyordum, tamamen değil. Belki de bu yanlış bir hesaplama değildi. Belki de sadece çay ve kahveydi ve bu sabah birbirimizi boğmama başarımızın tadını çıkarıyorduk. Bir anlamı olması gerekmiyordu.

Mt. Vernon Caddesi'nin köşesindeki kafeye doğru birkaç ara sokaktan geçtik. "İleride," dedi yüzünü güneşe dönerek. Işıklar koyu renk saçlarında parlıyordu. "Hava sıcak. Bu nasıl oluyor? Dün sabah don vardı ve şu anda Ekim ayının garip bir şekilde sıcak ve aynı zamanda ürkütücü bölümündeyiz. Sanki bu normalmiş gibi."

"Soğuktan şikâyet edebilirsin ama sıcaktan edemezsin," dedim polar ceketimi çıkarırken. Kürek çekmenin verdiği gerginlikle omuzlarım zonklamaya başladı. "Oh, kahretsin. Bu hiç iyi değil."

"Düzensiz sonbahar havası hakkında *tek bir şey* söyledim," diye yanıtladı. "O konuda söyleyecek başka bir şey yok."

"Omuzlarımı kastetmişim," dedim. "Bu kadar çok hissedeceğimi düşünmemiştim. Yarın arka arkaya üç deri naklim var ve ellerimin titremesine gerçekten ihtiyacım yok çünkü kürek çekmede oldukça kötüyüm."

Kafenin önünde durduk. Aşırı çalışan kaslarımı yoğururken pencerelere doğru adım atıp orada asılı olan menüyü okudum. İçeri girmeden önce gerçekten yiyebileceğim bir şeyler olduğundan emin olmalıydım - sadece nefret edip yarım saat boyunca her şey yolundaymış gibi davranmak yerine -. Orada bir fincan çayla oturup ne yiyip yemediğimle ilgili sorulara cevap veremezdim çünkü böyle bir tartışma yerine bataklığa düşmeyi tercih ederdim.

"Bu yeter," diye homurdandı Sebastian, ellerime vurarak.

Yanlış yerde çalıştığıma dair bir nutuk çekmesini ya da rahatsızlığımdan zevk almasını bekliyordum. Ellerini omuzlarıma götürmesini ve parmaklarını boynumun dibinde toplanan düğümlere geçirmesini beklemiyordum.

"I-uh," dedim, o hassas noktalara bastırdıkça gözlerim kapanıyordu. "Şansını deneyip kürek çekmede kötü olduğumu kabul etmeyecek misin?"

Omuzlarımın sırtından kollarımın üst kısmına doğru ilerledi ve ben buna gerçekten anlam veremedim. Apartman girişinde ve kimse bağırıyordu ve brunch öncesi kaldırım masajı ne zamandan beri yaptığımız bir şey haline gelmişti? *Birlikte mi?* Nasıl oldu da güç savaşımızın bir parçası haline geldi ve bu dönüşüm gerçekleşirken ben neredeydim?

"Hayır, bunu yapmayacağım." O kadar yakındı ki. Biraz geriye yaslansam göğsüyle birleşecektim. "Gerçi yarın ameliyathanede olmayacağım ve kürek çekme işini ben üstlenmeyi teklif ettim, yani bu tamamen senin hatan."

"Oh, harika," dedim. "Suç atamaya geri döndüğümüze sevindim. Çok eğlenceli. Psikiyatrik teşhislere ne zaman başlamalıyız?"

"Neden seni Acevedo'nun akşam yemeği partilerinin hiçbirinde görmedim?" diye sordu.

Bir iniltiyi bastırdım. Hem içine kapanık hem de son derece seçici biri olarak bir akşam yemeği davetine katılıp oradan canlı çıkmanın bir yolu yoktu. En güçlü, en iyileşmiş yanlarım bile bununla mücadele etti çünkü birinin evine gidip hazırladıkları yemeği yememek kabalıktı. Bu sefer mesele insanları memnun etmek değildi. Davranışlardı ve kötü davranışlar insanları memnun eden büyük bir yangın tatbikatıydı.

"Oraya birkaç kez gittim." Ses tonum inandırıcı olamayacak kadar savunmacıydı. Tekrar denedim. "Nick harika biri ve karısı da çok tatlı. Evlerine gittiğimde hep iyi vakit geçirmişimdir. Sadece işler her zaman yolunda gitmiyor. Hepsi bu."

Sebastian, "Acevedo benden önce üçüncü kattaki dairede yaşıyordu," dedi. "Emmerling onu tanıdığımdan beri ikinci kattaydı ve -"

"Ve Cal Hartshorn benden önce benim dairemde yaşadı. Biliyorum. Doktorlar yurduunun yakın geçmişine aşinayım."

Omuzlarıma ve boynuma doğru ilerlerken bir şeyler mırıldandı. "Sadece iyi bir grup olduğunu söylüyorum."

"Evet ve bu hiç de korkutucu değil," diye şarkı söyledim.

"Affedersiniz ama az önce birini korkutucu bulduğunuzu mu ima ettiniz? Çünkü ısı kaynağı olarak yan gözünüzden başka bir şey kullanmadan su kaynatabileceğinizden oldukça eminim."

"Hiç kimse size aşırı derecede abarttığınızı söyledi mi?"

"Hayır. Asla. Bu tamamen yeni bir bilgi." Boynumdaki gevşek saç tellerini fırçaladı ve at kuyruğunu yumruğunun etrafında döndürdü. "Acevedos'lar birkaç hafta içinde küçük bir parti verecekler. Sen de gelmelisin."

Başımı sallamaya çalıştım ama başparmağıyla boynumu okşadı ve ben biraz daha eridim. "Bunu düşünmem gerekecek," diye idare ettim. "Ne var Orada için düşünmek Ne hakkında? Acevedo's yapmak Taco. Bitiş . müzakere."

"Belki başka planlarım vardır," dedim.

"Belki de onları iptal etmelisin."

"Belki de partileri sevmiyordum," diye cevap verdim.

"Ben de öyle," dedi. "İnsanları sevmiyorum. Çok yorucu oluyorlar."

Cevap vermeyince devam etti. "Yine de gelmelisin."

"Neden?"

Her zaman istediğim bir şey varsa - sağlıklı veya güvenli olup olmadığına bakmaksızın - o da onaylanmaktı. Beni seçin, beni dahil edin, beni övün, beni onaylayın. Bunu ulaşılamaz olduğunda -merhaba anne; merhaba baba- ve mantıklı olmadığına istedim. Şu anda olduğu gibi. Sebastian'ın beni bu partide istediğini söylemesini istedim. Hiç mantıklı değildi ve ayrıca benim sorunum neydi?

Arkadaş grubuyla akşam yemeği partileri için bir araya gelmek yerine, çatışma çözümü danışmanlığı yoluyla beyaz muşta yapıyorduk.

"Çok fazla düşünüyorsun, Shap. Taco ve Acevedo'nun yeni sakinleri. Hartshorn en az bir saat geç gelecek, Emmerling'in kocası kiremitleri kontrol etmek için çatıya tırmanmak gibi çılgınca bir şey yapacak ve O'Rourke Minnesota hakkında hikayeler anlatacak."

"Peki ya sen? Sen hangi rolü oynuyorsun?"

"Oturmak için rahat bir yer buluyorum ve kimseyle konuşmuyorum. Ama dinle, sen de gelmelisin. Herkes ameliyattan bahsediyor, yemekler harika ve insanlar rahat. Hoşuna gidecektir."

"Kulağa..." Dürüst olmak gerekirse, kulağa eğlenceli geliyordu. Ama aynı zamanda bunaltıcıydı ve en üst seviyedeyken fark edilmeden kaçmak imkansızdı. "Kulağa harika geliyor ama programımı kontrol etmek için gerçekten biraz zamana ihtiyacım var."

Omuzlarımı ovmayı bıraktı ve bana baktı. "Asıl mesele ne?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü seninle vakit geçirmek için can atan insanlar var ama sen zahmet etmiyorsun ve ben sadece bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Size kendimi açıklamak zorunda değilim," dedim. "Benden tam olarak hiçbir Şey almaya hakkınız yok."

"Oh, güven bana tatlım, farkındayım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ben de aynısını yaptım. "Bu konudaki düşüncelerini anlayamıyorum ama Nick ve Erin'in seninle tanıştırmak istedikleri biri var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki Erin'in bir arkadaşı var, profesörün teki ve ikinizin iyi anlaŐabileceęini düşünüyor." Bunun zerine kaşlarını çattı ve "Adama neden işkence etmek istediklerini gerçekten anlayamıyorum ama her neyse. Ben sadece seni oraya götürmekle görevlendirilmiŐ bir pisliliğim. O noktadan sonrası benim sorunum değil."

Uzun bir süre ona baktım ve onaylama eğilimimin neden bu kadar tehlikeli olduğunu korkunç bir telaŐla hatırladım. Ne zaman kendimi istediğim Şekilde kabul greceğime inandırsam, utanç beni böyle bir Şeyi hak ettiğimi düşündüğüm için tokatlamak üzere orada bekliyordu.

Sebastian beni partide istemiyordu ve aksini düşündüğüm için aptaldım. Ama bu adamın önünde klmeyecektim.

"Yani, kısa p sen mi çektin?" diye sordum.

"Her zaman öyle değil miyim?" "Seninle bu kadar kaliteli zaman geirebildiğime göre, anlaŐmayı benim yapmam gerekiyor." demeden önce gözlerini gökyüzüne doğru devirdi. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çattı. "İŞe yarıyor mu?"

antama uzandım ve telefonumu çıkardım. "Oh, evet. alıŐıyor." Acevedo'ya bir mesaj açtım. "Görevini tamamlanmıŐ say. Nick'e orada olacağımı söyleyeceğim." Mesajı gönderdim ve Sebastian'a memnun bir sırıtış attım. "Bu profesörle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Sebastian'ın çatık kaşlarının daha da derinleŐmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama derinleŐti ve tüm yüzünü karanlık, dağınık bir fırtına bulutuna çevirdi.

Arkamdaki kafeye baktım. "Artık ay içecek havada değilim."

Dğmlerimi çözmek için olmasa da ellerini tekrar boynuma koymak istediğini gösteren yavaş bir göz kırpmasıyla cevap verdi.

"Kahvenin tadını çıkarın," dedim sokakta geri geri giderken. "Ve her şeyden nefret etmenin. Sana iyi şanslar."

Onu arkamdan bakarken bıraktım ve bana hızlı bir zevk sarsıntısı verdi ama uzun sürmedi. Daha bir sonraki bloğa varmadan, zevk gitmiş ve yerine soğuk, ufalanan bir korku gelmişti.

Ne zaman bir santim ilerleme kaydetsek, bir adım geriye düşüyorduk. İkimiz de kımıldamak istemediğimiz için döngü tekrarlanmaya devam etti. Gerçekten acımaya başlamadan önce bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

SARA

Nick ve Erin'in evinde birkaç hafta içinde bir şey olduğunu duydum. Ne hakkında?

Alex: Evet, Nick'in geçen gün bundan bahsettiğini hatırlıyorum ama dinlemiyordum çünkü asistanım aptallık yapıyordu.

Tamam.

Alex: Sen de gelmeyi düşünüyor musun?

Sara: Sigh...

Stremmel ve ben parti hakkında tartıştık. Nick'e mesaj orada olacağımı söyledim.

Bunu enine boyuna düşünmemiştim.

Sen ve Stremmel, yine kavga ediyorsunuz. Bir .

Sara: Biliyorum, .

Alex: Bana komik gelen ne biliyor musun? neşeli ve enerjiksınız ve zorlandığınızda bile nazik ve olumlu yaklaşıyorsunuz.

Çok takdir ediliyorsunuz ve uygun bir şekilde korkuluyorsunuz. Bu harika bir denge. Hâlâ o seviyeye ulaşmaya çalışıyorum ve sırlarınızı öğrenmek için her şeyi yaparım. Ama Stremmel'i gördüğün anda savaş boyalarını , eldivenlerini çıkarıyorsun ve yere atıyorsun. Stremmel nefes alıyor ve siz "Bu orospu çocuğunu tüm orospu çocukları için öldüreceğim!" diyorsunuz.

Korkuyorsun. Endişelenme.

Alex: Korkulan, bazen. Hayranlık, nadiren.

Sara: Kendine çok yükleniyorsun.

Stremmel'e çok yükleniyorsun. Ben de Riley'e hep aynı şeyi söylüyorum.

Stremmel'in damarına basmasına izin veriyor ve burada olan da bu.

Sara: Tam olarak aynı olup olmadığından emin değilim...

Alex: Hiç durup size karşı hangi düğmelere bastığını incelediniz mi?

Sara: O düğmeye çok aşinayım. Çok iyi biliyorum.

Alex: O zaman belki de basmaya devam etmesine izin verme.

Sara: Evet... Bunu düşüneceğim.

Alex: Lütfen yap.

Sara: O düğmeyle ilgili pek çok sinir ucu var. Hassas bir düğme.

Alex: İnanın bana, anlıyorum ama hayatınızı yönetmesine izin veremezsiniz.

Sara: Evet. Bunu düşüneceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

SEBASTIAN

O'ROURKE, "BURASI KATILLERİN SIRASI DEĞİL Mİ?" DIYE SESLENDİ.

öğle yemeği için toplandığımız parktaki piknik masasına yaklaştı. "Emmerling, Acevedo, Hartshorn ve Stremmel'i tek bir noktada toplarsam, şu anda kesen var mı?"

Hartshorn yanıma doğru eğilerek, "Baş belası mı olacak?" diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım. Hava çok soğuktu, kimse fark etmemişti ve ben de berbat bir ruh halindeydim. Arkadaşımın değişken davranışlarını çözmeye ayıracak son vaktim vardı. "Dün inanılmazdı. Bu sabah da öyle. Kim bilir şimdi ne olacak."

"İkiniz de pislik olmak zorunda değilsiniz. Bunu bedavaya yapıyorsunuz," dedi Alex nefesinin altından.

"Beni suçla," diye mırıldandı Acevedo. "Onu ben davet ettim." Her zaman kapsayıcı olan Acevedo, O'Rourke'a el salladı. "Üzerinde adın yazan bir ızgara peynirim var."

"Teşekkürler, dostum."

O'Rourke, kendisine ölçülü bir bakış atan Emmerling'in yanındaki sıraya çöktü. Emmerling fark etmedi. "Izgara peynir mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Minnesota'dan öğrendiğim şeylerden biri de bu," diye yanıtladı. "Peynire karşı derin ve kalıcı bir sevgi."

"Bunu... Minnesota'dan almışsın," dedi.

O'Rourke sandviçini açarak şunları söyledi: "Wisconsin'e ve tüm peynirlerine çok yakın. Ve iyi süt çiftçiliği eyalet sınırlarında bitmiyor. Hayır, bu bok her yere nüfuz ediyor."

Hartshorn başını salladı. "Bunun nasıl bir durum olduğunu anlayabiliyorum."

Arkadaşıma dik dik baktım. "Lütfen bana tüm sayfalarınızı ve danışmanlarınızı temizlediğinizi söyleyin."

"Kimsenin bana ihtiyacı yok, kimse beni istemiyor," diye yanıtladı bir lokma ekmek ve peynirin etrafında.

Nick sırtışını gizlemek için bir elini yüzüne götürdü. "Bunu söylemenin bir yolu da o."

"Stremmel'in sorunlarından mı bahsediyoruz?" O'Rourke sordu. O'Rourke cebinden spiral ciltli küçük bir defter çıkardı ve sayfalarını karıştırdı. "Çünkü benim de katkıda bulunmak istediğim düşüncelerim var."

"Stremmel'in sorunları hakkında konuşmadığımız bir zaman var mı emin değilim," diye Alex. "Bu ve Hartshornun karısını tekrar hamile bırakmaya çalışması. Kendimizi eğlendirmek için sahip olduğumuz tek şey bu. Stremmel ve sperm sayıları."

Cal ona ters ters baktı. "*Sperm sayım* hakkında bir kez bile konuşmadık."

Alex iki elini kaldırıp omuz silkti. "Doğrudan değil, hayır, ama Stella gelecek ay hamile kalmazsa, sayım, morfoloji ve hareketliliği derinlemesine inceleyeceğiz."

Cal bakışlarını Nick'e çevirdi. "Bu konuda bir şeyler yap, olur mu?"

Nick, "Araştırmaları okuduğumu söyleyemesem de ceviz yemekle ilgili iyi şeyler duyuyorum," diye cevap verdi. "Bunun dışında, temel şeylere bağlı kalın. Sıcak küvetlerden uzak durun ve boxer giyin."

"O'Rourke, "Cevizle ilgili araştırmaları okudum ve sonuçlar otuz beş yaşın altındaki erkekler için olumluydu" dedi.

Cal Hartshorn kırklı yaşlarının sonundaydı, bu masadaki herkesi bir çay kaşığıyla öldürebilecek eski bir ordu komandosuydu, gelecekteki patronumuz

Şu anki Cerrahi Şefi emekli oldu ve şu anda azı dişlerini dostuma gıcırdatıyor.

"Öyleyse Stremmel'in sorunları," dedi Nick. "Bizim için neyin var?"

O'Rourke yağlı parmağıyla not defterindeki bir sayfaya dokundu. "Pazartesi günü tam bir canavardı ve bu özellikle garip olmazdı ama üst üste ikinci pazartesi canavar oldu."

"Bu sadece"-Alex bana elini salladı-"bu ne yeni ne de endişe verici bir şey."

"Hayır, haklısın," diye kabul etti O'Rourke, sayfaya tekrar dokunarak, "ama Dr. Shapiro'nun asistanları onda da aynı durumu gözlemlemişler ve bunun yeni bir gelişme olduğunu belirtmişler. Tabii ki, onun en kötüsü Stremmel'inin yakınında bile değil-"

"O fırtınanın ortasında dur ve sonra bana bunu söylemeyi dene," diye mırıldandım.

O'Rourke bilmiş bir sırıtışla bana vurdu. Eğer bu küçük piç düşündüğüm yere gidiyorsa, Hartshorn'dan o cinayet kaşığını ödünç alır ve onu burada güpegündüz öldürürdüm.

"Shapiro'nun sakinleri onun en kötü günlerini her zamankinden daha yüksek oktanlı olarak tanımlıyorlar - ki bu kulağa eğlenceli geliyor, gerçekten öyle - ama burada yeni olan Pazartesi modeli." O'Rourke üçgen kesilmiş sandviçini bana doğrulttu. "Bu pazartesileri birdenbire bu kadar korkunç hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum, ha?"

Nick, Alex ve Cal bana baktılar. "Ne?" Ağladım. "Onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman senin sorunun ne?" Nick sordu.

"Hiçbir sorunum yok." Grup bana ikna olmamış kaşlar fırlattığında ekledim, "Yeni bir şey yok. Her zamanki sorunlarımın ötesinde bir şey yok."

"Shapiro nerede?" Cal sordu. "Neden bizimle öğle yemeğine hiç gelmiyor?"

"İnsanlardan hoşlanmıyor," diye yanıtladı Alex. "Onun sınırlarına saygı duymalısın."

Homurdandım çünkü onun sınırları benim özel ip parkurumdu. Sonra ağzıma yemek tıktırdım ve bana ağzı açık bakan sözde arkadaşlarıma el salladım.

Cal, "arkadaşız, insan değiliz," diye karşı çıktı.

Nick ona, "Arkadaşlar insandır," dedi.

"Ama onu her gördüğümde çok dışa dönük oluyor," dedi Cal. "Bana çok fazla yalnız kalmaya ihtiyacı olan biri gibi gelmiyor."

"Gözleminiz bunu doğru yapmaz. Pek çok insan iş ortamında gerçekten güçlü olabilir ve ertesi gün kalkıp her şeyi yeniden yapmak için on iki saat kesintisiz sessizliğe ihtiyaç duyabilir," dedi Alex. "Ve sizi sevdiğimi biliyorsunuz, ama sosyal açıdan ne kadar talepkâr olabileceğinizin farkında olduğunuzu sanmıyorum."

"Talepkâr olmadık," dedi Cal, destek almak için masadakilere bakarak. "Shapiro talepkâr olduğumuzu mu söyledi?"

"Hayır," dedi Alex kararlılıkla. "Ama sana söylüyorum, seninle başa çıkmak çok zor olabilir. Herkes birlikte koşuya çıkan, birlikte yemek yiyen, işten sonra birlikte takılan, birlikte bir sürü akşam yemeği partisi veren, hatta birlikte tatile çıkan bir ekibe dahil olmaya hazır değildir." Nick ve Cal'i işaret etti. "İster inanın ister inanmayın, bazı insanlar işten ayrılıyor ve hayatlarını iş arkadaşlarının katılımı olmadan yaşamayı seçiyor."

"Pekala," diye başladı Nick bana doğru bir hareket yaparak, "şimdi neyin var?"

"Benim hiçbir sorunum yok," diye cevap verdim.

"Perşembe gecesi karıma Shapiro'yla olan bu çatışma seansları hakkında sızlanıyordun," diye devam etti. "Pazartesi gününe kadar kızgın olman mantıklı. Yanılıyor muyum?"

"Kahretsin, evet, yanıyorsun," diye cevap verdim. Bu harikaydı. Yalan söylememe bile gerek kalmamıştı, çünkü kürek çektikten sonra Sara'yla aramızdaki meseleleri ele alış biçimim beni çok kızdırmıştı. "Hafta sonları ne yaptığının ve bunun beni neden mutsuz ettiğinin Perşembe öğleden sonra seanslarıyla hiçbir ilgisi yok."

Alex kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve O'Rourke'a doğru eğildi. Bağlanmıştı. Etkilenmişti. "Cuma sabahları nasıl oluyor?"

"Şey," diye başladı, "geçtiğimiz iki Cuma günü gerçekten bir şeyler öğrendim. Bu bir anormallik. Dr. Shapiro'nun asistanları geçen Cuma onun çok rahat olduğunu belirttiler. İçlerinden biri 'yumuşak' kelimesini kullandı."

Evet, öyleydi. Sırıışımı gizlemek için Acevedo'nun elmasını çalmak zorunda kaldım.

Cal kendi sandviçinin ve benimkinin üzerindeki kasap kağıdını kaparak, "Bunların bir anlamı var mı? Burada oturmuş bu piçin davranışlarını okuyoruz, sanki ruh halinin bir mantığı varmış gibi. Shapiro'ya gelince, bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek bildiğimiz, onu kızdıranların koridorda onun hakkında hikayeler satan asistanları olduğu. Bu konuda yapılacak ne var? Hiçbir şey." Ayağa kalktı. "Gidip biraz ceviz bulmalıyım."

Cal uzaklaştıktan sonra O'Rourke, "Bir amacım yok," dedi. "Sadece fark ettiğim birkaç şey var."

"Bu harika çünkü benim bir noktaya ihtiyacım yok," dedi Alex. "Yine de asistanlarımın arkamdan konuşmak için bu kadar zaman harcayıp harcamadıklarını merak ediyorum."

"Öyle değil," dedi Nick.

Aynı anda ben de "Tabii ki var" diye cevap verdim.

"Seanslar nasıl gidiyor?" Alex sordu. "Herhangi bir ilerleme var mı?" Buna cevap vermenin bir yolu yoktu, ben de vermedim.

"İlerlemeyi tanımla."

O'Rourke not defterinde bir sayfa çevirdi. "Fark ettiğim bir başka şey-"

Deftere uzandım ama onu dirseğinin altına sıkıştırdı. "Tanrı aşkına, senden bu kadar uyarı yeter."

Alex, "Hayır, bunu duymam gerek," dedi. "Başka ne var?"

O'Rourke, "Herkes birbirlerinden kaçınmak için büyük çaba sarf ettiklerini fark etti," dedi. "Özellikle de Perşembe günleri."

"Eğer bu kadar çok vaktin varsa, sana yeterince vermiyorum demektir," dedim. "İnan bana, bunu bugün düzelteceğim."

"Doğru, doğru," diye mırıldandı O'Rourke. "Çünkü talimatlara uyma ve beklentileri karşılama konusunda çok iyiyim."

Nick omzuma vurdu. "İyi şanslar. Sana bu kadar. İyi şanslar."

Ona ihtiyacım olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

SARA

Alex: Asistanlarım arkamdan konuşurlar mı?

Sara: Sürekli ama görmezden gelmelisin.

Neden?

Sara: Çünkü onlar bölge sakinleri. Dedikodu yapacak bir şeye ihtiyaçları var ve biz de en kolay hedeflerden biriyiz.

Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?

Sara: Değilim. Sadece bunun normal olduğunu ve benimle ilgili olmadığını söyleyebilecek kadar bölümlere ayırdım. Kendimi bundan soyutlayabiliyorum.

Sara: Bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey duymadıysan tabii. **Alex:** Bilmen gereken bir şey değil. Olsaydı sana söylerdim. Sadece gevezelik. Şimdi sormak zorundayım. Ne konuşuyorsunuz?

Alex: Travma geçiren adam bazı sakinlerinizle arkadaş olmuş gibi görünüyor.

Sara: Travma adam olmalı, değil mi?

Alex: Stremmel ile Perşembe günleri birbirinizden uzak durduğunuzu fark etmiş.

Sara: Hmm. Bu ilginç bir gözlem. Perşembe günleri ondan haftanın diğer günlerinden daha fazla kaçtığımı söyleyemem.

Alex: Dediğim gibi, gevezelik.

Her neyse, Riley ve ben bu akşam yeni bir restorana gidiyoruz. Bizimle gelir misin?

Sara: Çok iyi bir üçüncü tekerlek değilim ama beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim.

Bir gün seni yakalayacağım!

Sara: Dürüst ol... Üçlü için gerçekten bir üçüncü arıyorsun, değil mi?

Alex: Bunu kocamın yanında söylemediğin iyi oldu çünkü asla duymazdan gelemezdi bebeğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

SARA

BU HAFTAKİ OTURUMDA, BELIRSİZ İFADELER KULLANARAK BİR LABIRENT OYUNUNU TAMAMLAMAMIZ GEREKIYORDU.

Milana'nın eski püskü bir Ziploc torbasında sakladığı bir dizi karttan okuduğu ipuçları. Bu ipuçlarını kullanarak yerdeki bantlanmış karelerde gezinmemiz gerekiyordu. İpuçlarını yanlış yorumladığımızda, en başa geri gönderiliyorduk. Sebastian zorunluluğun askıya alınmasında ısrar edene kadar on bir kez başa döndük.

Geldiğinde çantamdaki karışımı istedi. Önceki gün bebek havuçlarla aşırı hırslı bir şekilde karşılaştığı için çoğunlukla kraker vardı ve ben izlerken kuru üzümle ayırdı.

O akşam beni kanepenin arkasına yatırmıştı. İşimiz bittiğinde ve ben boğuk, kemiksiz bir enkaz haline geldiğimde, beni o kanepede bıraktı, çeneme kadar bir battaniye ve ulaşabileceğim bir bardak su.

BİR SONRAKİ HAFTA, önünde *Sağlık Hizmetlerinde Zorlu Diyaloglar* yazan bir dosyadan zor konuşmaları canlandırdık. Sebastian kruton ekmeklerime gözlerini devirdi ve sonra en az sevdiğim çavdar ekmeğinden kendine yardım etti.

Sebastian beyaz ceketimin cebinden bir kalem çıkarıp başlayana kadar birkaç konuşmayı bağırarak ve tökezleyerek geçiştirdik

gerçekle hiçbir bağlantısı olmadığı için yeniden yazdı. Milana'ya ona bir iyilik yaptığını söyledi.

Seansın ardından birkaç hastayı ziyaret ettiğim sırada Sebastian beni takip etti. Hastalara Dr. Stremmel'in beceri gelişimi için beni gözlemlediğini söylediğinde aldığım kaş çatma tepkisi, daha sonra bana yaptığı işkenceye değdi.

Sadece tıklama rekoru kıran manşetlerden ve Alex ile Riley'nin dairesinden gelen seslerden duyduğum türden iyi bir işkenceydi. *Gerçekten iyi* bir işkenceydi.

Bunun hakkında konuşmadık. Bittiğinde bile konuşmadık. Beni paramparça etti ve sonra bir bardak su ve kapıyı kilitlemem için hırıltılı bir uyarı ile beni yatağa yatırdı ve bu bizim rutinimizdi. O kalmadı, ben de teklif etmedim. Sarılmak yoktu, iyi geceler öpücüğü yoktu, sonra mesaj atma sözü yoktu, ürpertici bir kahkaha *ve vay be, vücudumun bunu yapabildiğini bilmiyordum* bile.

Ne halt ediyoruz ya da neden duramıyoruz gibi sorulara hiç girmedik.

Bu daha güvenliydi, ki bu sadece kendimiz için seçtiğimiz durumun inanılmaz tehlikesini gösteriyordu. Her an patlayabilirdi ve patladığında da canımız çok yanacaktı. İzler bırakacaktı.

Mükemmeliyetçim umutsuzca, acilen kariyerimi, itibarımı ve tüm hayatımı daha karmaşık hale getiren şeyleri yapmayı bırakmamı istiyordu. Ona pek dikkat etmezdim ama dikkat ettiğimde, kendini kaybetmeye *çok yakındı*. Onu gerçekten sınıyordum.

Kaltağım kaosa karşı metanetini korudu ve iyi hissetmeme izin olduğu konusunda ısrar etti ve kendimi bundan korumak için mesafe ve inkârdan oluşan bir güvenlik duvarı inşa etmeme gerek yoktu. Bunun için özür dilememe de gerek yoktu. Hepsinden önemlisi, bundan kaçmak zorunda değildim.

Ona inanmak istedim.

BİR SONRAKİ OTURUM, marshmallow ve boru temizleyicileri kullanarak bir köprü inşa etmekle görevlendirildiğimiz özellikle baharatlı bir Zamanın çoğunu mühendislik hakkında tartışarak geçirdik ve son birkaç dakikayı Sebastian bize koro halinde "Bu marshmallow israfı. Lanet bir israf."

Kovulduktan sonra parmaklarını belime sokmuş ve beni hastaneden çıkarıp sokağa, binamıza yönlendirmişti. Parmak eklemlerinin böğrüne bastırması bana çılgınca şeyler yapmıştı. Bana kendimi unutturdu, her şeyi unutturdu. O akşam beni yavaşça becerdi, çok yavaş, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi. Sanki bizi bekleyen bir uçurum, kaçınılmazlığını kabul etsek de etmesek de bir son yokmuş gibi.

Tıpkı kafamda düşmanca bir varoluşu paylaşan mükemmeliyetçi ve sürtük gibi, Sebastian Stremmel'e karşı hislerim de çelişkiliydi, biri diğerine savaş ilan etmekten bir dakikadan fazla uzak değildi. Bir yanım onu en yapışkan, en dayanılmaz şekilde hor görüyordu. Diğer parçam... o parçam onu hor görmüyordu.

Günler ve haftalar geçtikçe, bu parçaların eşit olmadığı anlaşıyordu. Dengesiz. Bir taraf diğerinden çok ama çok daha büyüktü, tamamen yok olmanın eşiğinde olsalar bile. Diğer tarafın var olduğuna inanmak için mücadele ettiğim anlar oldu. Onu aramak, acının son zerresini deşmek için bir çürüğün yankısı gibi bastırmak zorunda kaldım.

Çatık kaşlarını artık tanıyordum. Onları tek bir bakışla çözebiliyordum. Ne zaman yorgun, stresli, sinirli olduğunu biliyordum. Kasım güneşinin azalmasına sinirlenmek yerine davaları hakkında ne zaman sinirlendiğini biliyordum.

Ayrıca kaş çatmanın onun asma köprüsü, herkesi bir kol mesafesinde tutmak için mükemmelleştirdiği mekanizma olduğunu da biliyordum. Çoğu durumda bunu başarmıştı. Ben de o başarı öykülerinden biriydim. Yazmıştım

Onu kibirli, sevimsiz ve koridorlarda beni tanıma zahmetine girmeyecek kadar kendini beğenmiş biri olarak sildim.

Yanıldığımı biliyordum. Onun sözsüz baş sallamalarının ve çene sallamalarının selamlaşma *olduğunu* ve havadan sudan konuşmada berbat *olduğunu biliyordum*. Onu inanmak istediğim kadar hor görmediğimi de biliyordum.

O gece ayrılmadan önce bana baktı, kaşları çatıktı ve bir an daha bir şey söylemek ister gibi oldu. Bunun yerine, benim için doldurduğu suya anlamlı bir bakış attı ve kapıyı arkasından kilitlememi hatırlattı.

Artık ondan nefret *istediğimden* bile emin değildim.

GÜNEŞ, sadece Kasım ayının serin sabahlarında görülen kör edici bir şekilde parlıyordu. Bu günlerde kendimi elektriklenmiş ve canlı hissederdim, sanki güneşi damarlarıma kadar çekebilirmişim gibi.

Bu tür günleri severdim - kendimi bir başka hafta sonu ev ödevinde bulduğum zamanlar hariç.

Belki de bu sabah beni kör eden güneş değil, Sebastian'ın neon turuncu balon kıyafetiydi. Eğitimci onu devasa bir balonlu naylon topunu andıran kıyafetin içine sokarken, açık hava mızrak dövüşü ringinin öbür ucundan kaşlarını çatıldığını *duyabiliyordum*.

Arkamı dönmek zorunda kaldım çünkü bir tür turunçgil temalı maskota benziyordu; kolları, bacakları ve cinayeti aklına koymuş bir mandalina.

"Kapa çeneni, Shap," diye seslendi.

"Ben bir şey söylemedim," diye bağırdım.

"Gölmekten iki büklüm olmuşsun," dedi açıkça. "Giyinir giyinmez ölürsün."

"Evet, millet," dedi eğitimci. "Balon kostümü mızrak dövüşünü dostça bir rekabet fırsatı olarak düşünmeyi seviyoruz, yoksa-"

"Düşüyorsun Florida," diye seslendim Sebastian'a. "Ve bir daha ayağa kalkamayacaksın."

"Birazcık büyük laflar," diye bağırdı.

Sebastian antrenman ringinin çevresinde volta atarken eğitmen kobalt mavisi elbisemi giymeme yardım etti. "Yere daha yakın olmak bir avantaj," dedim.

Kendi kendine mırıldanırken başını salladı. Böylesine uzun boylu, güçlü bir adamın turuncu bir baloncuğun içine hapsolmuş, kolları dimdik ve adımları dengesiz görmek kabul edilemez derecede komikti. Kaskı bile komikti ve her zamanki halinden çok farklı görünmesi dışında özel bir nedeni yoktu. "Bu teoriyi test edeceğiz," diye karşılık verdi.

Düğmelerimi ilikledikten sonra, kendisini Paxton olarak tanıtan, beresinin altından uzun kıvrıkcık saçları sarkan yirmili yaşlarında bir adam olan eğitmen, kare şeklindeki ringin ortasına bir çift büyük boy köpük mızrak yerleştirdi. "Pekâlâ, millet. Kuralları gözden geçirelim."

"Kuralları siktir et," dedim.

"Kural yok," diye kabul etti Sebastian.

"Bunun heyecan verici olduğunu biliyorum," dedi Paxton, uyarı elini kaldırarak, "ama güvenlik protokollerimiz var ve-"

"Eğer onu öldürürsem, arkamı kendim temizlerim," dedim.

"Tazminat olacak," dedi Sebastian. "Ne gerekiyorsa bana fatura edin."

Paxton baktı, çenesi gevşemişti. "Pekala, bir saniye bekleyelim. Kimsenin incinmesini istemeyiz-"

Sebastian mızrağı kaptı. "Bununla ona zarar verebilsem bile, onu nasıl bir araya getireceğimi biliyorum."

Paxton'ın artan endişesine rağmen mızrağıma doğru ilerledim ve onu elime aldım. "Kabul etmeyecek ama ben de onu nasıl bir araya getireceğimi biliyorum." Mızrağı Sebastian'a doğru salladım. "Cerrahlar. Mass General. Burada birbirimizi sopalar olmadan incittiğimizden daha fazla incitemeyiz."

Bu Paxton'ı yatıştırmasa da Sebastian'ın beni balon göbeğimden vurup geriye doğru savurması için gereken tüm davetiye buydu. Savaş stratejim açısından harika bir an değildi ama daha önce hiç gülmediğim kadar gülüyordum.

Paxton iplerin diğer tarafından seslendi: "Tüm feragat belgelerini imzaladınız, değil mi?"

Ayağa kalkmak, yanıma dönüp dizlerimin üzerine tırmanmak anlamına geliyordu. Sebastian orada beni bekliyordu, mızrağı başımın üzerinde kırılmaya hazırdı. Ama yere yakın olmanın da bir gücü vardı ve tüm bu kaldırma gücünü kullanarak onu tek bir hamleyle elbisesinin alt kıvrımına doğru devirerek yere yığılıp çırpınmasına neden oldum. Bir boğanın mizacına sahip devrilmiş bir kaplumbağa.

Ben mızrağımı almak için çabalarırken, Sebastian kendini yan yatırıp ayağa kalkmayı başardı. Bana tekrar vurmak için hiç vakit kaybetmedi ama ben buna hazırlıklıydım, bacaklarım desteklenmişti ve mızrağımı sıkıca kavramıştım.

"Kazanacağımı kabul et," diye bağırdım yan tarafıma vururken. "Senin için zafer olmayacak."

"Zafere ihtiyacım yok," diye bağırdı kahkahalarım arasında. "Sadece kışını tekmelemeye ihtiyacım var. İşim bittiğinde beni dövebilirsin."

"Hey millet," diye seslendi Paxton, sanki tek başına bizi durdurabilecekmiş gibi ellerini kaldırarak. "Amaç-"

"Amaç onu merhamet için yalvarmak," diye yanıtladı Sebastian. "Tam ve eksiksiz bir teslimiyet dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim."

Kafasına vurdum. "Tatmin olmadan öleceksin." "İnan bana, bunu planlıyorum."

"Millet," diye bağırdı Paxton.

Sebastian ona, "Bunu biz hallederiz," dedi. Beni bir uçtan bir uca yuvarladı ve sonra elimden tutup ayağa kaldırdı. "Birbirimize haftada en az bir kez daha kötü şeyler yapıyoruz."

"Ve bunu yaparken kask takmıyoruz," diye ekledim.

Mızrağı bırakıp doğruca Sebastian'a daldım ve onu bir bowling lobutu gibi yere serdim.

"Buraya gel, seni şeytani küçük yabanmersini!"

Balonlu giysiler koşmak için tasarlanmamıştı ama etkili bir koşu gerçekleştirebildim. Kısa kızlar için bir puan.

Sebastian aynı başarıyı gösteremedi. Tökezledi ve bocaladı. Ben kıkırdayıp hıçkırırken o beni ringin bir köşesinden diğetine kovaladı. İplerden zıpladım. O takla attı, sonra bir kez daha yuvarlandı. Mızrakları tekrar elimize aldık ve bağırıp küfrederken ve gülmekten gözlerimizden yaş gelirken birbirimize vurduk. Paxton ringdeki zamanımızın sona erdiğini bildiren havalı kornayı çaldığında bile durmadık. Ancak mızrağı olan hakimiyetimi kaybettiğimde ve Sebastian'ın ayaklarını yerden kesmek yerine ikimizi de yere düşürüp şişlenmiş çeri domatesler gibi iplere çarptığımda durduk.

İçimdeki her şey en hayati şekilde açığa çıkmıştı ve bu eğlenceyi, bu aptalca neşeyi şişleyip bir dakikalığına bile kafalarından çıkamayan insanların avuçlarına sıkıştırmak istedim. Katlandıkları tüm o korkunç şeylerin, kendilerine yaşattıkları tüm o şeylerin, bir anının küçücük bir iğne ucu gibi hissedilebileceğini bilmelerini istedim. Geriye doğru uçmanın, balonlu bir giysiyle kışlarını ayak bileklerinin üzerine koymanın ve kaburgaları ağrıyacak kadar çok gülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmelerini istedim. Her şeyin daha iyi olduğunu bilmelerini istedim.

O sırada Paxton aramıza girdi. Beni takım elbiseden kurtarıırken, "Siz ikiniz çok kötüsünüz," diye mırıldandı. "Bu konuda biraz endişeliyim."

"Bunu ilk kez duymuyoruz," dedi Sebastian. Devrilmiş kaplumbağı pozisyonundan mindere düşüşümü izledi.

Terden sıırıslık olmıştım ve zor nefes alıyordum. Saçlarım hem kask yüzünden hem de her zaman dağınik olduğı için darmadağıındı. Taytım kışımın üstündeydi ama aynı zamanda aşağı düşüyordu. Göğüslerimden biri sutyen kabının dışına taşmıştı. Gökyüzüne doğru gülümsedim. Her şey harika hissettiriyordu.

"Bizde endişelenecek bir şey yok," dedim Paxton'a. "Ozon tabakasındaki delikler kadar haklıyız."

Paxton balonlu tulumu Sebastian'ın üzerinden çekip aldı ve başını yorgun bir şekilde salladı. "Terapiyi denediniz mi?"

"Evet," dedi Sebastian, minderin üzerine çökerken bana katıldı. "Bizi buraya terapist gönderdi."

"Lanet olsun." Paxton her iki takım elbisesine de birer kolunu geçirdi ve kot pantolonunun arka cebinden sarkan havalı kornayı uzaklaştı.

Sebastian uzandı, avucu saçlarıma indi, parmakları alnımda gezindi. "Sen küçük bir kasırgasın," diye nefes nefese kaldı. "Beni yerle bir ettin."

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Tutarlı," dedi boğuk bir sesle. "Çok tutarlısın amına koyayım."

"Bana iltifat etmeye çalışıyorsan, daha çok çabalamalısın."

Yuvarlandı, elleri omuzlarımin iki yanında, bir dizi bacaklarımin arasında beni kafesledi. "Ne kadar sert denememi istiyorsun?"

Gözlerimi güneşten korumak için bir elimi kaldırdım. Uzun kollu siyah tişört ona ancak uygunsuz olarak tanımlayabileceğim bir şekilde oturmuştu. Esnek pamuğun altında ne bulacağımı bilmesem bile, bu gömlek hiçbir gizem bırakmıyordu. Hayal gücüne gerek yoktu.

Burası çok aydınlıktı. Çok sıcaktı.

"Ne almayı beklediğinize bağlı," diye cevap verdim.

Topuklarının üzerine oturmak için yer değiştirdi, bacağım hâlâ onunkilerin arasında sıkışmıştı. Geriye uzanarak serbest kalan ayak bileğimi yakaladı. "Beklediğim son şey."

"Bu ne anlama geliyor?"

Spor ayakkabımı karnına dayamadan önce bacağımı, dizimi gövdem üzerine doğru bükerken başını salladı. Onu kıcının üstüne devirmek için en uygun pozisyondu ama ikimiz de bunu yapmayacağımızı biliyorduk.

"Yani bir şey beklemenin anlamı yok." Başparmaklarını baldırlarımin arkasına bastırdı, ayak bileğime doğru ovuşturdu. "Beklentiler

sadece seni becerir."

"Her şey sizi mahvedebilir. İnanın bana, sizi mahvedebilecek tüm küçük şeyler üzerine bir kitap yazabilirim."

"Ve muhtemelen bu kitabı tek bir kelimeye indirgeyebilirsiniz. Beklentiler. Ya daha fazlasını beklediniz ya da daha azını beklediniz ve hangisi olursa olsun, sizi mahvetti."

Ayağımı omzuna doğru çekerken onu izledim; güneş, omuzlarındaki siyah kaplı dağ silsilesinden ve saçlarının kara bulutundan yansıyormuş gibi görünen yakıcı bir sıcaklık halesiyle onu çevreliyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedim.

Omuz silkti, dudaklarını bileğime götürdü. "Bir şeyler beklemelisin," diye devam ettim.

Bana baktı, dudakları hâlâ tenimde sabitti. "Neden?" "Çünkü-" Ellerimi mindere vurdum. "Yapmalısın."

Gözlerini kısmıştı. "Benden ne bekliyordun ki?" Buna verecek bir cevabım yoktu. Tek cevabım hızlı ve sinirli bir şekilde göz kırpmak olunca devam etti. "Senden ne beklememi istersin?"

Dişlerini bileğime bastırdı. Sakalları bacağımdan aşağı bir seğirme gönderecek kadar gıdıkladı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve içimdeki her şey, *her şey* ihtiyaçla titreşti.

"Bilmiyorum."

Kaşlarının arasından bir dalgalanma geçti, hayal kırıklığını gizlemek için huysuz bir şey. Yine de hayal kırıklığına uğradığını saklayamazdı. Yanlış şeyi söylemiştim ama doğru şey, bu karşılıklı kızgınlık ve nefret dolu seks karmaşasının içinde pişmiş bir gizemdi.

Kas hafızası, hayal kırıklığını hafifletmek için bunu yumuşatmamı emretti. "Bacağıma sarılıyorsun."

Elini ayak bileğimden kalçamın menteşesine kadar gezdirdi ve aşağı inerken uyluğumun kalın kısmını sıktı. "Güzel bir bacak."

"Güzel mi?"

"Balık tutmaya gitme, Shap. Bu iyi bir görüntü değil." Sakalını tozluklarımla spor ayakkabılarımla arasından görünen tenime sürttü. "Belki Erin'in senin için ayarladığı adam bu kadar bariz iltifat taleplerine aldırılmaz ama ben aldırıyorum."

Topuğumu göğsüne bastırdım. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Ne? Sadece bu gece onunla buluşmak için sabırsızlandığımı düşünmüştüm." Kaşları tekrar kalktı. "Erin Acevedo işini biliyor. Bahse girerim bu adam senin için mükemmel bir eştir, Tanrı yardımcısı olsun. Tahminime göre, senin çılgınlıklarını kaldırabilecek kadar kısmen ya da tamamen sağır, yarattığın tüm doğal felaketler yüzünden belirsizliğe karşı toleransı çok yüksek, her zaman haklı olma ihtiyacını dengeleyecek çok sağlam bir benlik duygusu, duygularını umursamadan insanları aşağıladığın için kalın bir cilt ve çok sıkıcı bir çocuğun damak tadı var."

Ona ters ters baktım. Bütün hafta boyunca bu partiyi düşünmemiştim, çoğunlukla kendimi bu konuda takıntı yapmaktan alıkoymak için. Geleneğimde olduğu gibi, bu takıntı yiyecek ve içecek nasıl halledeceğime odaklanmıştı. Bu sözde düzeltmenin tüm kısımlarını görmezden geldim. "Mmhmm. Elbette. Bu doğru."

"Her şeyi gibi davranma." Göğsüne bastırdım.

"Oyun mu?"

"Evet, yani, seni tanıyorum Shap. Bir saldırı planın var. Ona sosyopat olmayan, vahşi olmayan tarafını göstereceksin. Yapabildiğini herkese hatırlatmak için kafa koparmıyormuş gibi . Sen farkına bile varmadan, onu güzel, içi boş bir rehavete sürükleyeceksin. Hikaye kendi kendine yazılır. Eşleşen altın bantlarınız ve bir çift yarı sosyopat çocuğunuz olacak. Sonra da bağırsaklarını karnından sökersiniz ve o bunun farkına bile varmaz. Sonsuza dek korku. Tam da her zaman istediğin şey."

Ayağımı göğüs kafesine vurdum ve onu geriye doğru yuvarladım. "Beni tanı mıyorsun," dedim ayağa fırlayarak. "Her neyse

Bildiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Gerçekten yanılıyorsun." Dizlerinin üzerine çöktü. "Az önce ne oldu?"

Geri çekildim, kollarımı gövdem üzerinde kavuşturdum. Yüz ifadesi düz, neredeyse şaşkındı. Belli ki bu yorumları düşünmek için biraz zaman harcamış olduğu düşünülduğünde bu hiç mantıklı değildi. "Ah, bilmiyorum. Bana bir adamı nasıl tuzağa düşürmek istediğimi ve bunun benim büyük planım olduğunu falan söylemeye ne dersin? Bana böyle şeyler söyleyerek nereye varmaya çalışıyorsun? Gerçekten Stremmel, bu hakkı nereden buldun?"

"Bana yanıldığımı söyle," dedi, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Bana bir koca ve dadıya teslim edeceğin çocuklar peşinde koşmadığını söyle çünkü nöbet saatlerini kısaltmaktansa ölmeyi yeğlersin."

Bir adım daha attım ve sırtımdaki ipleri hissettim. "Sana gereğinden fazlasını verdim. İşim bitti."

İplerin üzerinden tırmandım ve Sebastian seslenirken uzaklaştım, "Sakin olur musun? Buraya gel Shap."

Yanılmışım. İşkenceye değmezdi. Ve hala ondan nefret ediyordum. Tamamen.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

SEBASTIAN

MALAKAI FORD KOT PANTOLON GIYEN VE DÜĞME ILIKLEYEN BİR ADAMDİ.

Cumartesi gecesi bir taco partisinde ince çizgili bir takım elbise yeleği *ve kravat* ile aşağı gömlek ve onun hakkında bilmeniz gereken tek şey buydu. Taco partisinde kravat. Utanç verici.

Diğer herkes onun adli klimatoloji alanındaki çalışmalarını, İngiltere'den ne kadar süreyle geleceğini ve Boston'da eğlenip eğlenmediğini bilmek istiyordu ama ben bunların hiçbirini umursamıyordum. Araştırmalarını ya da bu şehirde düzgün bir fincan çay bulmak için verdiği bitmek bilmez mücadeleleri duymak istemiyordum. Toplu taşıma sistemi hakkındaki gözlemleri umurumda bile değildi.

Bu akşam kırkıncı kez Erin'e yan gözle baktım. Buna karşılık, yarısı boş bira şişesini çapraz kollu elimden aldı ve yerine yenisini koydu. "Rahatla," diye emretti nefesinin altından.

"İstesem de yapamam," dedim. "Bunu biliyorsun."

"Bir gün," diye başladı etrafımda dolanırken, "bu davranışını bana açıklayacaksın. O zamana kadar, bu bakışlarınla herhangi bir kafa koparmamış olman için dua edeceğim. Bu ekip o kafayı yeniden dikmeye çalışırken çok eğlenirdi ama ben mutfağında dikiş atmaya sınır koyuyorum. Tam teşekkürlü ameliyat çok uzak bir tepe, biliyor musun?"

Kendime rağmen bir kahkaha attım. Erin haklıydı, bu cerrah grubu mutfağın altını üstüne getirebilirdi. Alex'e baktım ve

Nick. Kadın avokadoyu ustalıkla açıp çekirdeğini çıkarırken ve Nick de onları ezerken yeni bir robotik cerrahi aletin yararlarını tartışıyorlardı. O'Rourke, Nick'in nöroloji asistanlarından ikisine geçen hafta gördüğü bir arazi aracı kazası vakasını anlatıyordu. Cerrahları ameliyathaneden çıkarabilirsiniz ama ameliyathane konuşmasını cerrahlardan çıkaramazsınız.

Görünüşe göre Sara hariç.

Mutfağın diğer ucunda, Erin'in erkek kardeşi olan Alex'in kocası Riley Walsh ile yelekli aptalın arasında duruyordu. Buraya geç geldiğim için tanışma faslını kaçırmıştım -ve gelmek istemediğim için geç kalmıştım- ama Sara'nın bu adamı tanımak için biraz çaba sarf ettiği belliydi.

Hayatım cehenneme kadar gidebilir.

İlk defa kendi trajedilerimden sorumlu değildim. Bu sabah Sara'ya karşı aklımı kaçırmıştım. Bunu açıklayamazdım. Tek bildiğim bir kapı açtım ve onu bu kapıdan geçmeye davet ettiğimdi. Ama o bunu yapmak yerine kapıyı yüzüme çarptı. Kendimin en büyük düşmanı olduğumu görünce, bir kapı daha açtım ve sonra bir tane daha ve benimle buradan oraya seyahat etmek yerine, onları sürgüleyip kapattı.

Buna en makul şekilde karşılık verdim ve lanet bir alet gibi davrandım. En az seksen aptalca çizgiyi aşmış ve ardından beni kendi neşterlerimle bıçaklamasını talep etmiştim. Göğsüme tekme yemeyi hak etmiştim. Sorun değildi. Güzeldi. Kendime yaptığım diğer tüm pisliklerden kurtulmuştum, bundan da kurtulacaktım.

Bu da bana nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yapmak zorunda bıraktı: kendimi bir köşeye park etmek ve odanın diğer ucundan Sara'ya oyun oynayan pisliğe ters ters bakmak. Elimde bir bira olması da ek bir avantajdı. Erin'in etrafıma bırakıp durduğu yiyecekler de yardımcı oldu ama bu adamı uluslararası bir olay çıkarmadan nasıl öldüreceğimi bulana kadar beni bulduğum yerden kaldıracak hiçbir şey yoktu.

"Hey, bir şeyi merak ediyorum," diye seslendi O'Rourke, elindeki bira şişesini havaya kaldırarak. "Dün gece beni uyutmadı ve uyuyabilmem için bu gece halledilmesi gerekiyor."

"Dün gece nöbetçiydin," dedim. "*Bu* seni ayakta tuttu."

"Nöbetçi miydin? Evet. İlk ve ikinci seferlerde sayfalara cevap vermek yerine aptalca fikirlerle kendimi eğlendiriyor muydum? O da evet," dedi. "dönelim. Çok ciddi. Bu konuda odadaki en iyi beyinlere ihtiyacım var, o yüzden siz ikiniz"-şişesini nöroloji asistanlarına doğrulttu-"sadece oturun ve sessiz olun. Üzgünüm ama üçüncü yılınız bitene kadar bu konuşmaya hazır olmayacaksınız. Henüz hazır değilsiniz. Sorun sizde, bende değil. Her neyse." Kollarını iki yana açtı. "Ölümüne bir dövüşte hangi cerrahi uzmanlık alanını seçerdin?"

Nick bir kahkaha attı. "Bu neden bir soru, O'Rourke?"

"Tıpkı nöro'nun bir soruya başka bir soruyla cevap vermesi gibi," dedi. "Hepimiz bu zamanı stratejinize kaynak sağlamak için kullandığınızı biliyoruz."

"Neden birileriyle ölümüne dövüşüyoruz?" Alex sordu. "Neden onlarla sadece yere serilene kadar dövüşmüyoruz? Kimseyi öldürmeme gerek yok ama onlara hükmetmek istiyorum."

"Doğru," diye mırıldandı Riley ona. "Kesinlikle doğru, bal arısı." "Yanlış yapıyorsunuz," dedi O'Rourke. "Hepiniz yanlış yapıyorsunuz."

Diğer uzmanlık alanlarını düşünmeniz ve ardından haftanın herhangi bir günü anestezinin kışını neden tekmeleyebileceğinizi açıklammanız gerekiyor."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Nick. "Anestezi, paralitikleri cebinde tutar. Tek yapmaları gereken bir şırınga atmak ve her şey bitiyor."

"Kardiyo yapabilirim," dedi Alex. "Ama Hartshorn'a bunu söylediğimi söyleme. Bu onun duygularını incitir."

"Bu onun duygularını incitir ama sana hak verir," dedim. "O zaman nefrolojiyi iki eli arkadan bağlı olarak alabileceğini söylerdi."

"Bunu söylerdi ve kutsal bir savaş başlatırdı," diye cevap verdi Alex, en az bir milyon küçük limonu soymak için bir bıçak almakla meşguldü.

O'Rourke, "Ortopedistle birlikte çalışabileceğimi düşündüm," diye ekledi.

"Dostum, testereleri var. Kemik kırıyorlar," dedi Nick ve avokadoları bırakıp limonları bir sürahiye sıkıştırmaya başladı.

O'Rourke, "Ve kendi uzmanlık alanlarında o kadar derinlemesine çalışıyorlar ki, bilekli bir adamın çantasında tek bir numara olur ve ben dirsek attığımda çaresiz kalır," diye yanıtladı. "Sadece özel olarak göz korkutuyorlar, genel olarak değil."

"Yani her uzmanlık alanını üstlenebileceğinizi mi söylüyorsunuz?" Sara ona sordu. "Bu travma cerrahları arasında bir özellik mi yoksa bir kusur mu?"

Kendimi durduramadan, "Kesinlikle bir kusur" dedim.

Odanın diğer tarafından bakışlarını yakaladım ve etrafımızdaki sohbet devam ederken onu tuttum. Bira şişesini sıkıca kavradım ve önce gözlerini kaçırmaması için ona sessizce meydan okudum. Bakacaktı. İçkisine ya da kibarca görmezden geldiği adama, limon piyadelerine ya da O'Rourke'a ve çok gösterişli bir şekilde taktığı ilgisizlik maskesine göz kırpacaktı. Her zaman yaptığı gibi bitirirdi.

"Plastiklerin kolay bir vuruş olacağından oldukça eminim," dedim.

Ve işte bu oldu. Gözlerini devirdi, nefesinin altında "Pislik" diye mırıldandı ve dikkatini O'Rourke'a yöneltecek kadar kaydı.

"Evet, bu çok açık," diye onayladı O'Rourke. "Plastik, üroloji, nöro-"

"Dur bir saniye," diye tersledi Nick. "Nörolojiyi ürolojiyle tohumlamayacaksın. Biramı içerken olmaz."

O'Rourke elindeki şişeye baktı. "Nöroloji mi dedim? Nefroloji demek istemiştım. Tamamen nefroloji. Dün gece nöbetçi olduğumu söylemiş miydim? Yirmi üç yaşımdan beri uyumadım." Asistanlara bir göz attı. "İşte bu yüzden oyun oynayamazsınız. Bu yoksunluk seviyesine ulaşmanız ve bunu aşmanız gerekiyor. Kırılmanız gerekiyor. Ancak o zaman cerrahi uzmanlık ateş topu oyununu oynamaya hazır olursunuz."

"Ateş topu mu?" Alex tekrarladı. "Ateş geldi?" "Ve toplar,"

diye ekledi Riley.

"Kulağa hoş geliyor," dedi O'Rourke omuz silkerek. "Bu hafta biraz daha çalışacağım."

"Ahhh. Dr. Hartshorn, her zamanki gibi tam zamanında," diye seslendi Nick, kardiyotorasik cerrah yanında karısı Stella ile arka kapıdan içeri girerken. "İkinize içecek ne ikram edebilirim?"

Hartshorn, Stella ile birlikte mutfaktaki gruba katılırken utangaç bir gülümseme takınacak kadar iyiydi.

Stella Nick'in karıştırmakta olduğu sürahiyi işaret etti. "Bir şişe tekila ve bir sürü limon görüyorum. Bu her neyse, iyi görünüyor."

Hartshorn Erin'e sırtarak, "Görünüşe göre yarın sabah yerde olacağım," diye cevap verdi. "Çok hoşgörülü ve çok nazik Dr. Acevedo ne yiyorsa ondan alacağım."

İki doktorası olan volkanbilimci Erin bira şişesini kaldırarak, "Hemen geliyor ama ben Doktor olduğumda Walsh oluyor," dedi.

"Bunu nasıl bilemedim?" Hartshorn sordu.

"Çünkü partiye hep geç kalıyorsun," diye mırıldandı Nick.

"Walsh doktoraları hak etti," diye cevap verdi ve birayı ona uzattı. "Ben akşamları ve hafta sonları Acevedo'yum."

Nick sürahiye bir limon daha sıkarken, "Tabii o hafta sonu yanardağda değilse," diye ekledi. "Yanardağa çıktığında her şey biter."

"İşte bu gerçek bir ateş topu," diye mırıldandı O'Rourke.

"Kızlık soyadı konusunda sana katılıyorum," dedi Stella Erin'e. "Stella Allesandro spor reklamcılığı ve iletişim alanında ün yaptı. Stella Hartshorn ise tamamen başka biri."

"Elbette," diye ekledi Alex. "Dr. Emmerling acımasız, ruh ezici bir ihtisastan ve ardından canavar modunda bir uzmanlık eğitiminden sağ çıktı. Çocuklarımla öğretmenlerinin ya da arkadaşlarımla bana Bayan Walsh demesi umurunda değil ama Dr. Emmerling'i bir yüzük taktı diye silmeyeceğimden eminim."

"Ama ben yüzük takmadım," diye mırıldandı Riley. "Sen yüzük istemedin. Yüzük ister misin? Sana bir yüzük alacağım."

"Bu konuşmanın amacı bu değil bebeğim," diye cevap verdi.

Hiçbir mantıklı neden yokken bakışlarım Sara'ya kaydı. Profesyonel olarak isimlerini değiştirdikleri takdirde karşılaşacakları engellerden dolayı inleyen Erin ve Stella'nın arasına baktı. Yüz hatları sert ve sabitti, sanki nötr bir ifade takınmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

kötüsü de parmak uçlarıyla yangın çıkaracak kadar seksi görünüyordu. Kot pantolonu kalçalarının ne kadar kalın ve mükemmel olduğunu acımasızca hatırlatıyordu ve giydiği soluk gri kazak bu eziyeti daha da artırıyor. Avuç içimi vücudunun yünle kaplı hatlarında gezdirmek ve bu konuda biraz acımasız olmak istiyordum. Bir parmağımı kemer halkalarından birine sokmak ve onu kendime doğru çekmek istedim. Gözleri sulanana kadar o meme uçlarını çimdiklemek ve bükmek istedim. Saçlarını yumruğuma dolamak ve ona sahip olduğumu anladığında her zamanki çaresiz çılgınlığını atmak istiyordum.

O her zaman benimleydi, en azından birimiz her şeyi berbat etmeden önce paylaştığımız o nadir, gizli dakikalar için.

Bastırılmış bir iniltiyle gözlerimi kendime çevirdim. Burada durup bu kadını düşünecek kadar aptaldım. Yalnız kaldığımızda ne olduğunun bir önemi yoktu çünkü hiç sürmemişti. Birbiri ardına hatalar yapıyorduk. Misafir profesör onun saçını çekebilir ve dudaklarını bükebilirdi, umurumda değildi. Benim lanet misafirim olabilirdi. Umarım krutonları ve bitmek bilmeyen çılgınlıkları seviyordur.

Biramı tezgâhın üzerine bıraktım ve arka bahçeye açılan kapıya yöneldim. O'Rourke'a seslenerek, "Hadi gel. Arkada bir basketbol potası var."

"Bu, bugün bana öğretmeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bu çocuk tam bir dangalak. Çok hoşuma gitti. "Eğer şanslıysan."

HARTSHORN biz yemek yerken kan pıhtılaşması protokollerini konuşmak istedi ve bu, adamı ve zihnini tanımak için iyi bir giriş oldu. İşin iyi tarafı, onunla travma cerrahisi fantezilerinin aksine kritik bakım vakalarını tedavi etmenin gerçekliği üzerine tartışmakla o kadar meşguldüm ki misafir profesöre yeterince bakamadım.

Sara'nın çaprazında oturuyordu ama aralarında bu kadar mesafe varken samimi bir sohbet sürdürebilmeleri için masadaki ses çok fazlaydı. Yine de Sara'ya her gülüşünde adama bir çatal fırlatmak *istiyordum*. Onun ruhunu yiyeceğinin farkında değil miydi? O iri ela gözlerdeki şeytanı ya da o küçük tatlı ağızdaki cehennem damgalı öfkeyi görmüyor muydu? Onu dört saniye içinde sözlü olarak hadım eder ve bunun için ona teşekkür etmesini sağlardı. Bunu görmediyse kördü. Kadın ölümcüldü ve onunla başa çıkabilecek cesarete sahip değildi.

Hâlâ pıhtılardan bahseden Hartshorn'a başımı salladım ve masanın aşağısındaki profesöre bir bakış atarken bir parça buz kemirdim. Bu zavallı piç kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyordu. Sara'ya gelince, bunun bir felaketin başlangıcı olduğunu biliyor olmalıydı. Bu adam onun seviyesinde değildi. Belki onu biraz hırpalayarak eğlenebilirdi ama onun için bir atıştırmalıktan başka bir şey olmayacaktı. Onu asla tatmin edemeyeceğini bilmeliydi. Onu ya da neye ihtiyacı olduğunu asla bilemezdi.

Hartshorn dirseğiyle kolumu dürterek, "Bunun benim için neden öncelikli olduğunu anlayabilirsin," dedi. "Ve eğer yapabilirsen harika olur-"

"Shap hangi cehenneme gitti?"

Hartshorn kaşlarını çatarak masayı taradı. "Bilmiyorum. Bu hafta sonu nöbetçi mi?"

"Hayır." Profesöre tekrar ters ters baktım. Boğazımda bir hırıltı düğümlendi. Bu onun suçuydu. *Bunun* ne olduğunu bilmiyordum ama onun suçuydu. "O değil."

Hartshorn, "Banyo, belki," dedi. "Her neyse. Bu protokol konusunda desteğinize gerçekten ihtiyacım var-"

Cebimdeki titreşimli telefona uzanarak, "Bu düşünceni unutma," dedim. "Bunu daha sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Beni arayanın Sara değil de bir hastane numarası olduğunu fark ettiğimde garip bir şaşkınlık yaşadım. Ama bu aptalcaydı. Neden beni arasın ki? Aramazdı. Bu onun yaptığı bir şey değildi ve bunu kesinlikle Acevedo'nun evinin bir yerinden yapmazdı. İstemedi. Hayır. Bu saçmalıklarla uğraşmayacaktım. Bunu sadece Perşembe geceleri yapardık.

Etrafım cerrahlarla -ziyaretçi profesörün varlığını prensip olarak görmezden geliyordum- ve onların sevgilileriyle çevrili olduğu için, parmağımınla telefonumu işaret ederek açıklama yapmak üzere masadan kalktığımda kimsenin bir açıklama yapmasına gerek kalmadı. Koridordan evin önüne doğru yürüdüm ve grubun gürültüsü arkamda kalır kalmaz aramayı kabul etmek için ekranıma dokundum.

"Bu Dr. Stremmel," dedim otomatik olarak.

İntörlere özgü bir şekilde, hasta verilerinin tipik bir şekilde hızlıca karmakarışık bir şekilde sıraya dizilmesi. Rotasyonlarının bu noktasında nasıl doğru rapor vereceklerini bilmelerine daha çok şaşırdım. Zihinsel olarak yeniden organize olurken kendi kendime başımı salladım ama odak noktam - kimseye itiraf etmesem de- Sara'yı bulmaktı. Burası cehennem gibi eski bir evin üç katıydı ve bir sürü tuhaf küçük oda ve gizli dolap olduğunu biliyordum. Her yerde olabilirdi.

Ama öyle değildi. Ön girişin gölgeli bir köşesinde omzunu duvara yaslamıştı, sırtı bana dönüktü ve başı öne eğikti. Telefonunda bir şeyler okuyor gibi görünüyordu. Bir süre ona baktım, arkasını dönmesini ya da *burada* olduğumu bildiğini kabul etmesini istedim.

O kıpırdamayınca, stajyer "Tamam" derken ben oturma odasına doğru ilerledim. Sanırım hepsi bu kadar."

Nefes nefese kalmıştı ve raporu berbattı - birincil şikâyeti bulabileceğimden bile emin değildim - ve Sara'ya tekrar bakmak için kapının önünden geçmekle aptalca meşgul olmasaydım bunu öğretilabilir bir an haline getirebilirdim. Bir dakikalığına dikkatini çekmek istiyordum, sadece bir dakikalığına, böylece misafir profesörden şikâyet edebilecek ve onu hem derimi yüzmek hem de duvara yapıştırmak isteyene kadar kızdırabilecektim.

Sadece bir dakika.

"Bu kadar yeter." Sara'nın derin bir nefes alıyormuş gibi omuzlarının yükselip alçalmasını izlemek için oturma odasında bir tur daha attım. "Dr. Tavares'e çağrı bıraktığınızda bu kadar detay vermeniz hoşuna gidecektir, çünkü bu gece nöbetçi asistanınız o ve binada bir yerlerde olmalı."

Bir elin alınma vurmasına benzeyen bir şey duydum ve ardından "*Shiiiiit*" dedim.

"Olur böyle şeyler." Koridora tepinmemek için odaya göz gezdirdim. Her yerde kitaplar, fotoğraflar ve bir jeologla bir beyin cerrahının evine uygun görünen bir sürü küçük şey vardı; örneğin kanepenin üzerinde *Science* dergisinin kulağı aşınmış birkaç nüshası ve çirkin taşlarla dolu kristal bir tabak. Sırf onu rahatsız etmek için kendimi Sara'nın önüne atmamak için elimden geleni yapıyordum. Onu rahatsız etmeyi gerçekten seviyordum. Başka birinin onun sert bakışlarına maruz kalması fikrine katlanamazdım. Kesinlikle o lanet profesör değil.

"Teşekkür , Dr. Stremmel," dedi stajyer. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. İyi geceler."

"Dur bakalım." Sara'yı bir kez daha nefesini üflerken yakaladım. Bütün bunlar da neyin nesiydi? Kapının yanında , onu izleyebilecek kadar yakın ama izlemiyordum gibi görünmesini sağlayacak kadar da uzakta. "Tavares'e çağrı yapmadan önce raporuna öncelik ver. Birincil şikâyeti iletin, ardından eşlik eden hastalıklara ve ilgiliyse geçmişe girin."

"Doğru, doğru" demeden önce defter sayfalarının çevrildiğini ve bir "*Shiiiiit*" daha duydum. Tekrar teşekkürler, Dr. Stremmel."

Bu sorunu çözdükten sonra telefonumu arka cebime attım ve koridora yöneldim. Sara tam olarak onu bıraktığım yerdeydi, tek omzunu duvara dayamış, sanki evi ayakta tutuyormuş gibi, elinde telefon, sırtı bana dönüktü. *Beni rahat bırak* klasiğiydi.

"Profesörle saklambaç oynuyorsanız, hâlâ burada bekliyor olmanız G noktanız için iyiye işaret değil."

"Tanrı aşkına, Stremmel," dedi. "Çeneni kapatır mısın? Ve git buradan."

"Sakın bana profesörü tercih ettiğini söyleme," dedim yaklaşırken. "Hadi ama Shap. O adamla bir dakika daha geçirmek istiyormuşsun gibi davranmayalım."

"Ciddiyim. Kapa çeneni."

Önünde durduğumda telefonuyla konuşmadığını fark ettim. Elleri karnının üzerinde düz duruyordu ve gözleri kapalıydı. Alnında ince bir ter sisi vardı ve yüzü solgundu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. "Neler oluyor burada? Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Önemli bir şey değil," dedi başını hafifçe sallayarak.

Buna inanmam için biraz fazla hızlı nefes alıyordu. Elini karnından çektim ve parmak ucumla nabzını buldum. "Neden senin de bizim gibi bir akıllı saatin yok? Analog yolla hayati değerleri ölçmeyi sevdiğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Bana günün her dakikası için bir kalp atış hızı ölçümü ve hazır başlamışken bir EKG verin. Oyuna dahil olmalısın Shap."

"Bu şeyler beni seğirtir," dedi nefesinin altından.

Saatimin kayışını gevşetirken başımı salladım. "O zaman sadece bir dakikalığına takacağız."

"Bana doktorluk yapma, Stremmel."

"O zaman bir dahaki sefere yalnız kalmak istediğinde ortadan kaybolmak için daha iyi bir iş yap. Artık bana mahkûmsun." Bir elimle bileğini tuttum, diğer elimde saatim vardı ve iki parmağımı boynundaki atardamar nabzına götürdüm.

Aslında gerekli değildi -bunların hiçbiri gerekli değildi- ama gitmiyordum. Ne de olsa buraya onu rahatsız etmeye gelmişim ve bunu yapmaya niyetliydim. Avucumu çenesine doğru kaydardım ve başparmağımı serin yanağında gezdirdim. "Şuna bak," dedim bileğini yukarı kaldırarak. "Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu kalp atış hızı, kıyafetlerin üzerindeyken senden görmek istediğimden çok daha yüksek. Bana neden sıkıntıda olduğunu açıkla ya da bunu anlamak için kendi yöntemlerimi kullanmamı bekle."

Başını sallamaya başladı ama gözlerinin arkasında her ne oluyorsa, bana siktirip gitmemi söyleme arzusundan daha güçlüydü. "Buradayım çünkü kontrol altına almaya çalışıyorum. Eğer oraya gidersem" -köşedeki banyoyu işaret etti- "mide bulantısı kazanacak. Bunun olmasını istemiyorum."

"Mide bulantısına ne sebep oluyor? Burada neyle çalışıyorum?" Ben . Ne yediğini fark etmemiştim ama margaritayı atladığını biliyordum çünkü Nick ona üç kez margarita isteyip istemediğini . İkinci soruşunda Nick'in kulaklarını koparmaya hazır görünüyordu ve üçüncü soruşundan sonra hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştım.

Ağızından bir nefes üfledi ve mücadeleyi bıraktığı anda bunu gördüm. "Vücudum çok iyi eğitildi. Artık yemekten sonra kusması bile istenmiyor. Bunca yıldan sonra ne yapacağını biliyor."

Sara'nın kırışmış kaşları ve saatin kadranındaki göstergeler arasında göz kırptım. Onun hakkında bildiğim her şeyi yeniden düzenlemek için o dakikaya ihtiyacım vardı.

"Kruton ve patlıcan karışımı gibi atıştırmalıklar sorun değil, ancak uzun, sosyal yemekler beni her seferinde mahvediyor" diye devam etti. "Ya çok fazla yiyorum ya da çok hızlı yiyorum. Ya da kendime çok acıkmak için izin veriyorum ve yemek yediğimde midem zaten rahatsız oluyor. Ya da bunların hiçbiri olmuyor ve vücudum onlarca yıllık kas hafızasını devreye sokarak yemek yemeyi asla aksatmadığımızı hatırlıyor."

Şimdi bana gözlerini kırıştırdı, gözleri geniş ve meydan okurcasına bakıyordu. Benden beklediği gibi bir baş belası olmak yerine ona hızlıca başımı sallayarak şöyle dedim,

"Nefesinize odaklanın."

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Elimi çenesinden uzaklaştırıp omzunun üzerinden koluna doğru kaydurdım. Başparmağımı avucunun içinde gezdirdim. "Sana söyleneni yap. Sadece bu seferlik. Tamam mı?"

Bir ara benimle kavga edecek gibi oldu çünkü aramızda başka bir yol yoktu -sevişirken bile hep kavga olurdu- ama sonra tekrar gözlerini kapattı. Omuzlarını geriye iterek burnundan bir nefes çekti ve bileğime beş sayısına kadar vurdu. Parmak uçlarını bileğime sekiz kez dokundurarak üfledi.

"Güzel. İki tane daha. Bu sefer daha derine. Omuzlarınızdan çıkın ve diyaframınıza girin."

"Bana nefes almayı açıklama, Stremmel." "O zaman doğru yap, Shap."

Nefes alırken kaşları kalktı ve bu benim için sorun değildi. İsteddiği kadar sinirlenebilirdi. Mide spazmlarından uzaklaştırıcaksa onu her gün kızdırabilirdim.

Bir kez daha derin nefes alarak avucunu okşadım. İki kez daha okşadıktan sonra, "Burada kalmak zorunda değilsin. Genelde en kötü anlarda kendimle konuşabilirim. Bu yüzden buraya geldim."

"Peki kendi kendine konuşmadığında ne olur?"

"İlaçlarım var." Bir omzunu kaldırdı. "Oraya geri dönmelisin. Nereye gittiğini merak edecekler."

"Boş tekila şişelerini gördünüz mü? Kimse kimsenin nereye gittiğini merak etmiyor." Saatin kadranına baktım, kalbinin olduğundan biraz daha az çalıştığını görmekten memnun oldum. "Bunun için sana kim bakıyor?"

"Bana doktorluk yapma demiştim."

Bileğindeki saati gevşetirken ona kaşlarını çattım. "Şu lanet soruya cevap ver, Shap."

"Baltimore'da bir yeme bozukluğu iyileşme uzmanım var. Yaklaşık beş yıldır onunla çalışıyorum."

Sadece beş yıl, Tanrım. Bu yeterli değildi. Neredeyse yetmedi.

"Peki ya miden? Onunla kim ilgileniyor? Emmerling GI'daki en iyi insanları tanıyor."

Kızgın bir nefes verdi. "Teşekkürler ama bulimia kaynaklı gastroparezimi ve asabi bağırsaklarımı hiçbir meslektaşımınla paylaşmayacağım. Özellikle de mesai saatleri dışında görüştüklerimle." Bakışlarını yere indirdi. "Bunu seninle neden paylaştığımdan emin değilim."

Aynı soru kafamda dönüp dururken ona baktım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu küçük hareket göğsümün ortasında bir şeyi gevşetti ve kendimi kollarımı ona dolamaktan ve onu bana sıkıca sarmaktan alıkoyamadım.

Sara bir ya da iki saniye boyunca olduğu yerde donup kaldı, elleri iki yanında sallanıyordu. Sonra bana karşı yumuşadı, kolları belime dolandı ve alnı göğsüme yerleşti.

Ona dokunduğum onca yol arasında, ona hiç böyle dokunmamıştım. Asla onu soyma, sunduğu her şeyi alma niyetim olmadan. Bu his çok garipti. Bunu açıklayamıyordum ama gitmesine de izin veremezdim. Bunu yapmak zorundaydım, ona sarılmak zorundaydım - garip ve rahatsız edici olsa bile.

Kategorize gerekirse, akciğer embolisinin böyle bir his olduğunu söyleyebilirim. Bir emboli yaşamadığımdan oldukça emindim ama göğüs kafesimin arkasında kalın, ölümcül ve yeni nabız atan bir şey vardı. Kalp atışlarım hızlandı ve göğsüm tekrar sıkıştığında başım bulanıklaştı ve onu bıraksam mı yoksa ona daha yakın dursam mı daha iyi hissedeceğime karar veremedim.

"Bakalım bulabilecek miyim? Bakmam için bana bir dakika *ver-ohhhh*." Hemen koridora doğru döndük ve Erin'in bize göz kırptığını gördük. "Tabii. Evet. Tamam."

Sara benden uzaklaşarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Oh, hayır. İyi değil. Hiçbir şey yolunda değil. Aslında hiçbir şey yok. Bu değil, bu *değil*." Bana baktı, bakışları kemikleri görecektir kadar keskindi. "Söyle. Ona."

Kollarımı kavuşturdum. Belki de gerçekten emboli geçirmiştik çünkü içimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyordum. "Bir şey yok" dediğimde göğsüm ağrıyor ve tüm kaslarım kasılıyordu.

Erin sabırsız bir şekilde kaşlarını çatı. "Bana söyleyebilirdin. Bunun olacağını bilseydim Malakai'nin işine burnumu sokmazdım. Ve, aman Tanrım" -parmaklarını şakaklarına götürdü- "Evimde gizlice dolaşmanı istemiyorum. Burada çok katı bir gözetleme yasağımız var. Bunu biliyorsun Sebastian."

Sara bana, *ben seni ceset torbasına çevirmeden önce bunu hemen düzelt* gözleriyle baktı. Büyük bir kısı kısı gülererek, "Gerçekten, Walsh. Anlatacak bir şey yok. Burada görülecek bir şey yok." Sara'nın ellerinde çok kafa karıştırıcı ve çok somatik bir emboli yaşamamışım gibi ona küçümseyici bir el salladım.

"Biz

sadece konuşuyorduk."

Sara, "Profesyonel bir görüşmeydi," diye ekledi.

Erin bir kaşını yukarı kaldırdı. "Siz ikiniz çok komiksiniz. Bu çok komik." "Walsh," diye uyardım.

Bana baktı. "Eğer yalan söylemekte ısrarcıysan, daha iyi yalan söyle. Bu akşam sana vereceğim tüm tavsiye bu."

Ellerimi ceplerime soktum ve tavanı incelemek için başımı yukarı kaldırdım. "Yalan söyleyecek bir şey yok." Eski merdiven yukarıda kıvrılıp bükülüyor, sahanlık pencerelerinden ay ışığı ve sokak lambasının birbiriyle yarışan ışıkları içeri süzülüyordu. Sara'yla yüzleşmek için yer değiştirdim. Göğsüm hâlâ ağrıyordu. "Bu doğru değil mi Shap?"

BÖLÜM 20

SARA

BUNA ALIŞMIŞTIM.

Aynı anda hantal bir göbeği ve karmaşık cerrahi prosedürleri nasıl yöneteceğimi biliyordum, bu yüzden Sebastian ve Erin'i ve diğer her şeyi halledebilirdim.

Bu son derece idare edilebilir bir şeydi. Becerilerimi yeterlilik sırasına göre sıralamam gerekirse, kendimi bir arada tutmak ve stresli zamanları terlemeden atlatmak cerrahi olarak yapabileceğim her şeyden daha üstündü. Tıp fakültesi ve ihtisasım sırasında, en hasta ve en kırgın olduğum zamanlarda bile, dünyanın en kendinden emin, en kontrollü kadını gibi görünüyordum. İçim parçalanırken kendime olan güvenimi korumak benim süper gücümdü.

"Evet, doğru. Burada yalan söyleyecek bir şey yok. Sadece kısa bir tartışma," dedim ve Sebastian'ın tepkisini görmeye dayanamadığım için dikkatimi Erin'e çevirdim.

"Ve hepiniz bu tartışmayı bir kucaklaşmayla mı sonlandırdınız?" Gözlüklerini burnuna doğru itti, bakışları Sebastian'ın üzerindeydi. "Bana söyleyebilirdin. Nasıl sır tutacağımı bildiğim tek şey sırlardır."

Sebastian uzun bir süre bana baktı. Sonra, "Bunu bilmiyorsun ama Shapiro takıntılı bir sarılmacı. Herkese sarılır. Her zaman. Sebepsiz yere. Plastik bir şey olmalı. Sadece bekle, muhtemelen bu gece buradan çıkarken sana sarılacak. Aslında çok nahoş bir şey.

kendin." Dudakları derin bir kaş çatmayla kapandı, az önce beni coşkulu sevgi otobüsünün altına attığını görünce bunu anlamadım. Kıcıyla sırtıyor olmalıydı. Ben bu tepkiyi daha fazla mayınlayamadan arka cebinden telefonunu çıkardı ve "Gitmem gerek Erin. Bir dava için çağrıldım. Beni beslediğin için teşekkürler, yine."

"Nöbetçi değilsin," dedi adam geri .

"Bir işim ," dedi telefonunu göstererek. "Bir şey için bana ihtiyaçları varmış."

"Böyle bir şey ," dedi. "Daha iyi yalan söylemen konusunda ciddiym. Bu işte çok kötüsün." Bana doğru bir bakış fırlattı. "İkiniz de."

Sebastian'ın bakışları benimkilerle buluştu. Hâlâ kaşlarını çatıyordu ve bir kez daha bir konuda hayal kırıklığına uğradığı hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Koridorda gözden kaybolmadan önce başını kısa bir süre salladı. Artık emindim, beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Peki ne için? İş arkadaşlarımızın, çıkarları olan düşmanlar gibi zehirli bir oyun oynadığımızı öğrenmelerini engellediğim için mi? Burada yanlış bir şey yapmış olmamın imkânı yoktu ve eğer bunu fark edemeyecek kadar kafası kışının içindeyse, bu onun sorunuydu. Benim değil.

Erin, "Yarık vadileri diye bir şey duydun mu hiç?" diye sorduğunda ben hâlâ Sebastian'ın ardından bakıyordum.

Gözlerimi kırıştıtarak boş salona baktım. "Ne?"

"Yarık vadiler. Bunlar genişleme tektoniğinin bir ürünüdür. Levhalar zaman içinde birbirinden ayrılarak yaylalar veya sıradağlar arasında doğrusal bir ova oluşturur."

Başımı salladım ama kafam *çok* karıştı. "Doğru. Evet."

"Dünyanın en derin göllerinden bazıları aslında yarık vadilerdir. Sibirya'daki Baykal Gölü bu gezegendeki tüm tatlı suyun neredeyse dörtte birini barındırır." Parmaklarını birleştirdi ve sonra sadece parmak uçları birbirine değene kadar birbirinden ayırdı. "Burası dünyanın parçalandığı muhteşem bir yer ve bunu yirmi beş, belki de otuz milyon yıldır yapıyor. Jeolojik kayıtlardaki en eski göl ve bu başlı başına vahşi bir yolculuk."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Ama hikayenin tamamı bu değil. Kendimi korkutmak istediğimde - ve *gerçekten* korkutmak istediğimde - Baykal Gölü'nü düşünüyorum ve size nedenini anlatacağım."

Devam etmesini işaret ettim. Bunlardan herhangi birini anlamam mı gerekiyordu? "Lütfen anla."

"Baykal dünyanın en derin gölüdür. Krater Gölü'nün, Tahoe'nun iki katından daha derin. Tüm Büyük Göllerin toplamından daha büyük bir hacme sahiptir." Parmaklarını tekrar bir araya getirdi ve birbirinden ayırdı. "Neredeyse bir mil derinliğinde, ama o bir mil işaretine ulaştığınızda aslında dibe ulaşmış sayılmazsınız. Kalın bir tortu tabakası var" -zorlukla birleştirdiği parmak uçlarını bana doğru salladı- "dört *mil* daha derinlik ekliyor. Bu yarık vadi yüzeyin en az beş mil altında yer alıyor."

"Ve bu, yani, beş mil. Çok fazla. Yani bu çok korkutucu," dedim. "Bunu görebiliyorum."

"Hayır, korkmuyorsun. Henüz değil." Ellerini indirdi. "Dışarıda daha büyük göller var. Çok daha belirgin. Biri iyi büyüklükte bir gölden bahsettiğinde akla gelenlerin hepsi. Biraz önce saydığım Büyük Göller'den birkaçı bile Sibiry'a'daki bu uzun, yırtık pırtık, sıska hilalden çok çok daha büyük. Baykal yüzeyde dikkate değer görünmüyor ama sonra aşağı, aşağı, *aşağı* inmeye devam ediyorsunuz, bu karanlık, hayal edilemez derinliklere kadar. Ve dibe indiğinizde, Baykal'ı Baykal yapan büyük açık yarayı bulursunuz."

Ne... neden bana bunu söylüyordu?

"Beni korkutan da bu. Michigan Gölü'nün yarısı büyüklüğünde ama altı katı derinliğinde ve *dibi kırık* bir göl düşünmek." Ağır bir an bana baktı, gözlüklerini tekrar kaldırdı. "Orası soğuk ve yalnız, biliyor musun?"

Yutkundum. Bu göller ya da vadilerle ilgili değildi. "Evet."

"Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Anlayabileceğini düşündüm. *Umarım* anlarsın." Kendi kendine başını sallayan Erin geriye doğru bir adım attı. "Sadece o gölün benim için önemli olduğunu söyleyeceğim. O göle karşı korumacıyım. Birinin ağır makinelerle ya da riskli yeni sondaj fikirleriyle gelmesi isteyeceğim son şey. O gölün neler gördüğünü biliyorum ve kimsenin ona daha fazlasını yaşatmasını istemiyorum."

Bu göllerle ilgili değildi.

"Şimdi izin verirsiniz, buralarda bir yerde bıraktığım meteoru bulmam gerekiyor," dedi.

"Tabii. Evet. Sorun değil."

Bu iyiydi.

ACEVEDOS'ların partisinde bir saat daha kaldım, ancak midem hala çok huzursuzdu ve Sebastian'ın kaşlarını çatmasını düşünmeden edemiyordum. Bir de göller. O lanet göller ve o uyarı. *Kahretsin*. Erin'in bu sosyal çevrenin gizli anne ayısı olduğunu kim bilebilirdi?

Stella ve Malakai ile sohbeti sürdürürken kendimi dışa dönük olarak tanımladığım Alex'in yanına park ederken bu düşünceler arasında gidip geldim. Alex'in kocası bir el feneriyle bacadan yukarı bakmakla meşguldü ve ben de acil servise gitmeyi beklerken bunu izlemekle Hartshorn yanıma gelip kan pıhtıları hakkında kulağımı çınlatmaya karar verene kadar etrafımdaki konuşmaları dinlemek arasında gidip geldim. Birkaç baş sallama ve onay mırıltısından başka bir etkileşime ihtiyaç ki bu harikaydı çünkü Sebastian'ın hayal kırıklığına uğramasını gerektirecek ne vardı ki? Burada neyi yanlış yapmış olabilirdim ki?

Tabii ki hiçbir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmadım ve Sebastian da bunu biliyordu. Sadece inanılmaz derecede karamsar olmayı seviyordu, mantık pahasına bile olsa.

Bir şey kaçırmıyordum. Kaçırmış olamam. Durumu gayet iyi anlıyordum.

Pıhtı sohbetinden koptuktan sonra herkese veda etmek için hızlıca bir tur attım ve sonra eve doğru yola koyuldum.

Neyi yanlış yapmış olabilirim? Sebastian burada benden ne bekliyordu? Erin'e seks, şiddet içeren takım kurma aktiviteleri ve kızgınlıktan oluşan zehirli döngümüzün gerçek bir muhasebesini yapmamız için anlaşılır bir neden yoktu. Kesinlikle yoktu. Bunu kimseye açıklayamazdım.

Bunu kendime açıklamaya cesaret edemedim.

Eve vardığımda antrede durdum, anahtarlarım avucumun içindeydi ve bakışlarım Sebastian'ın dairesine çıkan kıvrımlı merdivenlerde geziniyordu. Bir dakika sonra merdivenlere doğru yöneldim ama ilk basamağa ulaşmadan geri döndüm. Antrede volta attığım, bugün ve bu akşam onunla geçirdiğim her dakikayı tekrar tekrar oynadığım, hatırlayabildiğim tek şey kollarını bana doladığı, beni ondan hiç görmediğim bir sahiplenmeyle tuttuğu an olana kadar hepsini tekrar tekrar çevirdiğim bir sonsuzluk geçti.

Anlamadığım tek şey buydu.

Bana daha önce hiç sarılmamıştı ama daha da önemlisi, buna gerek de yoktu. Seks söz konusu olmadan bana uzanmayı tercih etmişti. Açıkçası, ikimiz de deliydik ama Acevedo'nun evinin ortasında soyunacak *kadar* deli değildik, bu yüzden o sarılma seksle ilgili değildi, birbirimizden nefret etmekle ilgili değildi, bizi daha önce bir araya getiren şeylerin hiçbirisiyle ilgili değildi.

Bu şeylerden biri diğerine benzemiyordu.

Bu beni volta atmaktan alıkoydu. Daha iyi düşünemedim merdivenlerden yukarı koştum.

Kapısına yaklaştım, parmak eklemlerimi tahtaya indirmeden önce bir saniye bile tereddüt etmedim. Ses sessizlikte yankılandı ama kapının diğer tarafında bir hareket duyduğumdan . Bir gıcırtı

bir döşeme tahtası, biraz ayak sürüme, bir şey. Sebastian'ın beni bekletmekten zevk alan inatçı bir pislik olmakla meşgul olduğuna ikna olarak bekledim.

Ama sonra çok fazla beklediğimi fark ettim. İçeride olsa bile beni içeri almayacaktı ve ben de onun ilgisi için yalvarmayacaktım.

Oh, hayır.

Sonunda kendimi aşağıya attım ve gece için yerleşmeye çalıştım ama bu söz konusu bile olamazdı. Yerleşmek diye bir şey olamazdı. Her şeyden sonra olmazdı.

Sebastian'la bunu yapmaya devam edemezdim. Onun yemini yutmaya devam edemezdim. Ve ona bir daha asla güvenemezdim. Ona iyileştiğimi söylememin tek açıklaması bulantı kaynaklı hezeyandı. Başka bir neden bulamadım. Sanki bilmesini, diğer insanlarla birlikte yemek yeme gibi basit bir ritüele katılmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlamasını, beni sandığı gibi acımasızca düşmanca davranan bir kadın olmadığımı, o yan bakışları, penisi ve kaşlarını çatmasıyla hayatımı altüst ederken sadece bir arada kalmaya çalışan biri olduğumu anlamasını istiyordum.

Bunların hiçbirini istemiyordum ama en önemlisi kimsenin özel ruh sağlığını ve tıbbi geçmişimi bana karşı kullanmasını istemiyordum. Tüm doktorlar tuhaf bir çifte standarda tabi tutulurdu - hastalanmamamız veya kronik hastalıklar yaşamamamız gerekiyordu - ve kadın doktorlar bu çifte standardın ekstra bir katmanına sahipti. Regl olmamız, hamile kalmamız ya da menopoza girmemiz gerekiyorsa, bunu kimse bu durumlardan haberdar olmadan yapmamız bekleniyordu.

Ama asıl üstel standart akıl hastalığı şeklinde geldi. Ruh sağlığı sorunları nedeniyle stajlardan, ihtisaslardan ve burslardan çıkarılan insanlar tanıyordum. Hiçbir zaman resmi sebep bu değildi. Her zaman yetersiz klinik beceri, uzmanlık alanına uyumsuzluk ya da derslere ayak uyduramama gibi nedenler öne sürülürdü ve ben de bu kaderden kaçınmak için neredeyse kendimi öldürüyordum.

Kendimden, hastalığımın ya da iyileşmemden utanmıyordum ama başkalarının hayatımın bu yönüne girmesine izin vermeye hazır değildim.

Yine de bir şekilde Sebastian'ın bu gece ona söylediğim hiçbir şeyi başkasına söylemeyeceğinden emindim. Bunun için beni sessizce yargılayacaktı ama dedikodu yapmayacaktı.

Aynı zamanda, birlikte çok ama çok kötü olduğumuzdan da emindim. Birbirimizle çarpışıyor, sürtüşüyor ve birbirimizi yaralıyorduk ve bir türlü duramıyorduk. Bunu yapmaya devam edemezdik. Artık kendime zarar verme işinde değildim ve bu da onun güvenli, sağlıklı hayatımı altüst etmesine izin veremeyeceğim anlamına geliyordu. Evet, beni dinledi ve bu gece bana yardım etti-

Aman Tanrım.

Bütün zaman boyunca elimi tuttu.

Biraz doktorluk oldu ama elimi tuttu.

Ben reflü ve spazmlar için derin nefes alıp verirken. Elimi tuttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

SARA

KAĞIDIMA TERS TERS BAKTIM. "BANA BERBAT BİR YOL TARIFI VERİYORSUN."

Sebastian, "Dinleme konusunda çok kötüsün," diye karşılık verdi.

"Bana korkunç talimatlar vermeni dinliyorum," dedim dirseğimle böğrünü dürterek. "Yuvarlak ve bazen tahta. Bu da ne böyle?"

"Kurallara göre sana verebileceğim en iyi tanım bu," dedi ve beni dirsekleyerek geri çekti. "Kıvrınmayı keser misin? Tanrım, bir çuval kızgın kedi gibisin."

"Neden birinin bir *çuval* dolusu *kedisi* olsun ki? Kızgın olmalarına şaşmamalı, bir çuvalın içinde senin gibi bir manyak tarafından taşınıyorlar."

Kalemi kapattım ve sehpanın üzerindeki bardağa koydum. Milana'nın ofisinin zemininde sırt sırta oturuyorduk, Sebastian üzerinde bir nesne olan bir kartı tutarken ben de onun belirsiz ipuçlarına dayanarak o nesneyi çizmeye çalışıyordum.

İyi gitmiyordu.

Buraya üzerimizde garip bir bulutla gelmiştik. Hafta sonu tuhaf bir şekilde ayrıldığımızı saymazsak, bütün hafta boyunca birbirimizi pek görmemiştik. Programımın kaotik olmasının bir ürünü olabilirdi ya da benden kaçıyor olabilirdi. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama beynimin her şeyin benim hatam olduğuna ve yeterince uğraşırsam her şeyi düzeltebileceğime inanan kısmı

Programımla ilgili tüm meseleleri bir kenara bırakmaya hevesliydim. Yaklaşan bir etkinlik nedeniyle özellikle kaotik olsa bile. O kadar çok kişisel bilgi paylaşmışım ki

-Tüm rahatsız edici, hoş olmayan şeyleri de... Ve kimse bundan hoşlanmadı. Kimse benim sorunlarımı istemedi.

"Nesne bir meyve kâsesiydi," dedi Milana o sıcak, *tüm dünyayı hayretler içinde bırakan* sesiyle. "Bir meyve kâsesi. Sara, doğru bir fikir bulmuşsun. Sebastian, sen de iyi ipuçları verdin. Birbirinizi duyma ve bu bilgileri kendi filtrelerinizden geçirme becerinizi sınavan zorlu bir mücadeleyleydi. İyi işti."

Sebastian hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı ve bu da beni yere yığmak gibi hoş bir etki yarattı. "Hiçbir şey için teşekkürler," dedim.

Bana gözlerini devirdi ve elini uzattı ama buna ihtiyacım yoktu. *Hayır, burada her şey yolunda.* Ama sonra bir kahkaha patlattı, içimi gerçek bir ateşle ısılatılmışım gibi ısıtan, kilometrelerce derinlikte bir kahkaha. Tişörtümü işaret ederek, "Yanlış. Tamamen yanlış."

Gömleğime baktım. Anatomik olarak doğru bir göğüs kafesinin içinde sıcak pembe bir karikatür kalp oturuyordu. Yazıda *Kalbime giden yol beşinci ve altıncı kaburgalardan geçer* yazıyordu. Arkasında *da yiyecek* yazıyordu. *Yemeği unutma.*

"Her aptal dokuzuncu ve onuncuyu hedefler. Sonuç aynı, karmaşanın yarısı." Sanki ona hakaret etmişim gibi başını salladı. "Gerçekten, Shap. Senden daha fazlasını beklerdim."

"Hiçbir şey beklemeyi alışkanlık haline getirmediğinizi sanıyordum."

Sanki mızrak dövüşü ringindeki beklentilerle ilgili düşüncelerini bana söylememiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Söz konusu sen olunca" -gömleğime bir bakış attı- "Sanırım kötü pratikten daha iyisini bekliyorum."

"Kötü pratik bizi buraya getirdi." Milana'nın ofisine el salladım.

"Bu tartışmayı haftalar önce kapattık," diye cevap verdi. "Orada bırakmalısın. *Yatakta.* Ait olduğu yere."

Yataklara yaptığı tüm bu göndermelerle neyi başarmaya çalıştığını bilmiyordum ama dizlerimin üzerinde sallanırken onu görmezden geldim.

Kanepeye yerleştikten ve bugün yanımda getirdiğim krutonlarla meşgul olduktan sonra Milana, "Benim gözlemime göre en çok sürtüşmeyi birbirinize en çok benzediğiniz yerlerde yaşıyorsunuz," dedi.

Sebastian homurdandı ve onu görmezden geldiğim için kendimle gurur duydum. Hem de çok gurur duydum. Onun gözleriyle karşılaşmak ve bu odada cinsel bir ilişki sürdürdüğümüzü kabul etmek benim için iyi sonuçlanmayacaktı. İkimiz için de.

Süreç içinde bir tren enkazı, öfke ve kızgınlıktan oluşan bir felaket, çeneme kadar sokulmuş battaniyeler ve bir bardak su olsa bile, bu gece yine istediğim gerçeğini gizleyemezdim. Bitmesini istiyordum ama bunu hiç istemiyordum. Ona sürekli bağırmaktan vazgeçmek istiyordum, her şeye kızmaktan vazgeçmek istiyordum ama yaşadığımız çılgın, felaket şey bu katalizörü gerektiriyor gibiydi. Mükemmel olma, kontrolü elimde tutma iddiasını bir kenara bırakmadan istediğimi elde edemezdim.

Gelgitleri kontrol edemediğim gibi onu da kontrol edemiyordum ve lanet olsun ki denemiştim. Tek yaptığım onun üzerinde biraz kontrol kurmaya çalışmaktı ve her seferinde beni geri çevirdi ve bu kontrolü istemediğime, buna ihtiyacım olmadığına yemin etti.

"Milana sözlerine şöyle devam etti: "Kendinizde kabul etmekte zorlandığınız şeyler, birbirinize karşı sizi harekete geçiren şeylerle aynıdır.

"İnsanlara bağırarak ya da sınav odalarını tahrip etmek gibi bir geçmişim olmadığı için bu komik," diye düşündü Sebastian kitap raflarındaki her zamanki yerinden.

"Siz bir travma cerrahısınız." Bunu sanki küçük bir çocukla konuşuyormuşum gibi söyledim. "Tek yaptığın bağırarak. Bunu hepimiz gördük. Hepimiz duyduk. Koridorlarda bağırıyorsun, asansörlerde bağırıyorsun, ameliyathanede bağırıyorsun. Bağırmayı eğitiminizin hangi bölümünde öğrettiğinizi bilmiyorum ama sizin ve kardeşlerinizin çok gürültücü olduğunuzu kabul etmenin zamanı geldi. Sen ortopedist değilsin. Nöro gibi sakın değilsin ve kardiyo gibi huysuz değilsin. Sen travma hastasısın ve

Bağır. Yaptığınız şeyin gerçekten çok acil olduğunu ve herkesin yolunuzdan çekilmesi gerektiğini bize bu şekilde anlatırsınız. Bazen dikkatinizi çekmek için size bağırarak gerekir. Bu şekilde iletişim kurmaya o kadar alışmışsınız ki, biri sizinle bu seviyede buluşmadığı sürece dinlemiyorsunuz."

Bir dakika boyunca Sebastian bu sözleri duymuş ve anlamış gibi göründü ama sonra, "Bir muayene odasını daha önce hiç tahrip etmedim," dedi.

Başımı sallayarak Milana'ya döndüm. Bana bir tane daha verdi. *Sürece güven* başını salladı. "Gelecek Perşembe burada olmayacağım, o yüzden-" "Nereye gidiyorsun?" Sebastian sordu.

"Fark eder mi?"

Eski bir saati kuran biri gibi gözlerini devirdi. Tik taklarını duyabiliyordum neredeyse. Sonra, "Sordum, değil mi?"

"Sormak size bir cevap hakkı vermez," diye .

Milana, "Sebastian, önümüzdeki hafta izinli sayılacağını belirtmekte fayda var," diye ekledi. "En azından bana verilen bilgi bu yönde. Tıbbi asistanınız bana seyahat planlarınız olduğunu söyledi."

Bir elini saçlarının arasından geçirip başını salladı. Bu planlardan tamamen habersizdi ve bunda beni gıcıklayan bir şey vardı. "Ah. Doğru. Evet."

Kendimi işaret ettim çünkü aynı anda hem gıcıklanabilir hem de bir şeyi kanıtlayabilirdim. "Şuna bir bak. Planların hakkında bilgi almak için seni rahatsız etmiyorum. Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

Milana ellerini yumuşak bir şekilde çırpı ve sanki bu konuşma gerçek bir dönüm noktasıymış gibi bize gülümsedi. "İkinizin de saha dışında olacağınızı ve seansımız için müsait olamayacağınızı göz önünde bulundurarak, son birkaç haftadır yaptığınız çalışmalara teşekkür etmek için bir saatinizi size geri vermek istiyorum. Döndüğünüzde son seansımıza başlayacağız." Başını salladı ve ekledi: "Bu hafta ev ödevi yok. Sadece bana söz verin, ikiniz de dönmeden önce kendinize dinlenme ve kuyuyu doldurma fırsatı vereceksiniz. Bunu hak ediyorsunuz."

Milana'nın ofisinden ayrılırken zıt yönere gittik. Sebastian alıntı öpücüklerin merdivenlerini kullandı, ben ise birkaç ek binanın arasından dolambaçlı yoldan gitmeyi tercih ettim. Birimiz rotamızdan sapmadıkça yollarımızın kesişmesi mümkün değildi ve Sebastian'ın bunu yapmamasını umuyordum. Bugün için ayrılmadan önce kontrol etmem gereken birkaç vaka vardı ama daha da önemlisi, fuayede onunla bir kez daha karşılaşmadan önce kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Önlüklerimi (ve rahatsız edici tişörtümü) değıştirmiştim ve Sebastian'la karşılaşmadan hastane çıkışına varmak üzereydim ki onu kapının yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayağını arkasındaki duvara dayamış halde beklerken gördüm.

Yanından geçerken onu dikkatle inceledim, ki yıpranmış mavi önlüğünün yerine giydiğı gri pantolonunu ve yakası açık beyaz gömleğini söyledim. Gülümsemesini gizlemek için bir elini çenesinde gezdirdi.

Kaldırımında bana yetiştii, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. "Bana nereye gittiğini söyle."

"Ev," diye cevap verdim, çenemi o yöne doğru eğerek.

"Gelecek hafta," diye homurdandı.

"Gerçekten, fark eder mi?"

"Birden fazla kez sormam, bunun önemli olduğunun kanıtı olmalı" dedi.

Ona sabırsızca kaşlarını çattım. "Peki neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum." Bunu sanki burada mantıksız davranan benmişim gibi söyledi.

"Bir konferansım var. Tamam mı?"

"*Bunu* neden yapıyorsun? Ve bu şey nerede? gidiyorsun? Lütfen bana orada tek başına olmadığını söyle." Köşede durduk, trafiğin yaya geçidini boşaltmasını bekledik. "Bu bilgilerin hiçbirine ihtiyacın yok. Tek bir parçasını bile. Sen"-Ben

Ona tekrar yukarıdan aşağıya baktı, ama bu sefer kıyafetlerinin vücudunu sarma şeklini takdir etmekle ilgisi yoktu-"Gereksiz, tamam mı? Çok gereksiz davranıyorsun."

Caddeyi geçmeye başladığımızda elini sırtıma bastırdı. "Bu konferanslarda insanların ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Dinleyin, yaşıma göre iyi göründüğümü biliyorum -güneş kremini suçlayın- ama bu benim ilk estetik cerrah rodeom değil."

"İnsanlar konferanslarda akıllarını kaybediyor," diye devam etti, yorumlarımı tamamen görmezden gelerek. "İçlerine biraz bedava içki koyarsan, lanet olası akıllarını kaybederler."

"Bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğundan emin değilim ama likör ve ben anlaşıyoruz, bu yüzden aklımı kaçırmayacağım." Beacon Hill'in hafif yokuşunu çıkıp binamıza doğru yürüdük, eli hâlâ sırtımdaydı. "Daha dört gün bile olmadı. Girdim, çıktım, bitirdim ve profesyonel bir etkinliğe kazasız belasız gidip gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

Sebastian binanın merdivenlerini tırmanırken anahtarları elindeydi ve başını iki yana salladı. "O zaman sanırım ilaç satışçıları ve alyanslarını evde bırakan iğrenç doktorlar hakkında her şeyi biliyorsundur." Giriş kapısının kilidini açarken omzuyla dış kapıyı açık tuttu. "Karılarını mümkün olduğunca çok aldatmayı amaç edinmiş olanlar. Çünkü o pislikler konuşur ve sen muhtemelen çılgınlıklarıyla onları uyaracak olsan da, sadece farkında olmanı istiyorum-"

"Vay be. Vay be." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Otuz saniyeden kısa bir sürede bu kadar derin bir çukur kazmayı ve tüm vücudunu içine atmayı nasıl başarıyorsun? Bilmek istiyorum çünkü bu inanılmaz bir şey. Sırf incelemek için beyninin suyunu sıkmak istiyorum."

"Sizi konferansınız için hazırlıyorum." Elleri kalçalarında, fuayede volta atıyordu. "Sadece oraya gitmeden önce neler olup bittiğini bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bu şekilde karar verebilirsin, yani ne yapacağına karar vermelisin."

Başımı yana eğdim. "Ne çalışıyorsun? Tropik bir penis avı görevine mi çıkıyorum?"

"Diyorum ki sen"-iki elini vücuduma doğru salladı-"*bu* ve onlar pislik ve-"

"Tıbbi konferanslarda erkeklerin davranışları hakkında epey bilgi sahibi görünüyorsunuz."

Bunu küçümseyici bir el hareketiyle savuşturdu. "Yine başlama."

"Ve neden olmasın? Burada durmuş bana gelecek hafta yatacağım tüm erkeklerden bahsediyorsun ve-"

"Cidden, Shap." Yüzünü buruşturan kaşlarını silmek için volta atmayı bıraktı. "Sözünü geri al. *Lütfen*."

"Sen... kıskanıyor musun?"

Bana öyle bir kaş çattı ki bu binayı yerle bir edebilirdi. "Ne için?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İlaç firmaları mı? Belirgin alyans izleri olan doktor adamlar mı? Emin değilim." Bu konu benim için eve çok yakındı. "Neden bu patlamayı bana açıklamıyorsun?"

"Neden bana penis avına çıkmayı planlamadığını söylemiyorsun?" "Ben ne yaparsam yapayım, bu seni ilgilendirmez." I çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve kapıma doğru döndüm. Bu sözler onun üzerine çökerken izleyemezdim. Onları karnımda hissetmek yeterince kötüydü. "Şunu da belirtmek isterim ki tatile çıkman ve canın ne istiyorsa onu yapmanla ilgili bir sorunum yok."

Antreden geçti ve ellerini kapımın iki yanına koydu. "Beni buna ikna etmek istiyorsan biraz daha fazla çalışman gerekecek, seni küçük yalancı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

SEBASTIAN

HASTANEDEN AYRILDIĞIM GÜNLER OLDU VE HIÇ

İçimde kelimeler kalmıştı. Sanki belirli bir tahsisatım vardı, her gün değişen ve aşana kadar benimle asla paylaşılmayan bir sayı. Ben bittiğimde, *bitmiştim*. Tek seçenek, amigo kızlar ve avokadodan sonra kanepede sızıp kalmak ve konuşma yeteneğiyle uyanmak için dua etmektir.

Açıkçası, otuz altı saatlik vardiyaların duyulmamış bir şey olmadığı tıp fakültesi ve asistanlıktan sağ çıktım, bu yüzden nasıl güçleneceğimi biliyordum, ancak bu hiçbir zaman çok zarif değildi. Genelde çok zarif olduğumdan değil, ama aşırı zorlandığımda tam bir pislik gibi görünüyordum.

Şu anda söyleyecek sözüm kalmamıştı. Bunun için iyi bir neden yoktu, ama tükenmişim ve nasıl ya da nerede olduğunu bilmiyordum, ama Sara'yı ön kapısına sıkıştırarak ve "Beni buna ikna etmek istiyorsan biraz daha fazla çalışman gerekecek, seni küçük yalancı" diyecek enerjiyi buldum.

Kapının pervazını olabildiğince sert kavradım. Bu saçmalığı bırakana kadar ona dokunmayacaktım.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu.

"Konferansa sevişmek için gitmediğini söyle." Eğildim ve dudaklarımı saçlarına bastırdım. Saçlarını yine o topuzlardan biriyle bağlamıştı ama saçlarının bu şekilde kısıtlanamayacağını kabullenmiş gibi görünmüyordu. Sara Shapiro'nun her gün görmezden gelmeyi seçtiği çok bariz şeyler listesine bunu da ekleyin.

Abartılı bir iç çekişle alnını kapıya dayadı ve şöyle dedi: "Bu konferansa biriyle yatmak için gitmiyorum. İnsanlardan hoşlanmam, özellikle de konferanslardaki insanlardan ve aldatan kocaları bir mil öteden fark edebilirim. Bu sizi ilgilendirmez ama ben konferansa profesyonel içerik için katılıyorum ve geri kalan zamanımı otel odamda geçiriyorum. Gitmek zorunda olmasaydım gitmezdim."

Kollarımı gövdesine doladım ve boynunun yan tarafını öptüm. "Zavallı, antisosyal cırtlak baykuş."

"Ben antisosyal değilim," dedi. "Sadece bu tür ortamlarda yüksek dozda insanla birlikte olamıyorum."

"Biliyorum." Onu çevirdim ve eğilip bir kez öptüm. "Seninle ilgilenmek için kendilerini paralayan erkekler olmalı."

"Şu iğrenç doktor herifler mi?" Dudaklarımı yanağında, çenesinde gezdirirken başımı salladım. "Neye benzediğini bile bilmiyordum."

"İltifat için balık avladığında o kadar sevimli olmuyorsun, Shap. Bunu hallettik."

"Hiçbir şey için balık tutmuyorum-"

sözüm yoktu ama bu beni onu öpmekten alıkoymadı. Bunu yapabilirdim. Bizi dairesinin pastel bulutlarına götürebilir ve bütün gece boyunca yatağı duvardan uzağa vurabilirdim. Bunu onun için yapabilirim. Yapabilirdim-

Arkamızdan yüksek bir gıcırtı duyuldu. "*Fuuuuck*. Neden bu hep benim başıma geliyor?"

Sara başını göğsüme doğru eğdi ve omzumun üzerinden Riley Walsh'un merdivenlerden indiğini gördüğümde onu kendime yaklaştırdım. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Başını salladı, bakışlarını kapıya doğru dikti. Hayatı boyunca ilk kez bana ölümcül bakışlar atmadı. "Hayır. Sadece tanrıların beni neden bu şekilde cezalandırdığını merak ediyorum. Devam edin." Kapıya ulaştığında, "Seni görmek güzeldi, Sara." diye seslendi.

Gömleğimin içine doğru inledi. "Alex mesajlarımı patlatmadan önce üç dakikadan fazla zamanım yok."

"Bana telefonunu ver," dedim ve cihazı bulmak için ceplerini yokladım. İlk denemede buldum ve sessize aldım. "Bu gece benim istediğimden başka bir şeyle uğraşmıyorsun. Söz veriyorum, gittiğimde geri vereceğim."

Bu kelimelerin bir kombinasyonu yanlıştı. Sara'nın kollarımda gerilmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Aramızda bir şeylerin değiştiğini belli edecek kadar mesafe bırakarak küçük bir adım geri atana kadar bir süre geçti. Sonra, "Bunu yapmayı bırakmalıyız."

Şu anda gerçekten söyleyecek sözüm yoktu. Bilmiyordum ve bu beni öldürüyordu. "İçeri," dedim, anahtarları almak için cebine dönerken. "Hadi gidelim."

"hoşlanmıyoruz," dedi kapı arkamızdan kapandığında. "Birlikteyken çok ama çok sağlıksız oluyoruz. Bunu fark ettin mi?" İki elini göğsüne götürdü, parmak uçları köprücük kemiğine her dokunuşunda arkasında küçük renk noktaları bırakıyordu. "Başkalarının yanında böyle değilim. Evet, mesafeliyim ama her küçük şey için kavgaya tutuşmuyor ve insanları sürekli kürekle dövmeyi düşünmüyorum. Görmüyor musunuz? Biz bir *felaketiz*. Biz zehirliyiz. Birbirimize yaptıklarımız ve-"

"Aman Tanrım, kapa çenen." Yüzümü buruşturarak elimi kaldırdım. Bu sözler çok *acıtmıştı*. "Kendi dramının içinde boğulmadan önce dur."

"Drama içinde boğulmuyorum." Ceketimi çıkarıp koltuğun arkasına bıraktığımda abartılı bir kaş çatmayla karşılık verdi. "Bir ya da iki hafta aranın muhtemelen iyi bir şey olduğunu söylüyorum." Omuz silkti, kollarını gövdesinde kavuşturdu. "Belki bu küçük döngümüzü kırabiliriz."

"İstediğin bu mu?" Ona yaklaştım, parmağımı kolunun çizgisinde . Kazağı inanılmaz derecede yumuşaktı, istedikleri şeylerden her zaman nefret eden kadınlar için yeniden tasarlanmış bir bebek battaniyesi gibiydi.

"Belki şehirden ayrılırız ve bunu sistemimizden çıkardığımızı fark ederiz."

"Bana cevap vermedin."

Bir ay önce beni çok sinirlendiren ama şimdi sadece üzen bir gülümsemeyi zorla takındı. "Milana ile sadece bir seansımız daha var. Eminim sorun olmayacaktır."

Parmaklarımı pantolonunun kemerine doladım ve onu kendime çektim. "Bana hâlâ cevap vermedin."

Dudaklarını öyle bir büzdü ki, beni kaldırıma atacağının habercisi gibiydi ama sonra ellerini göğsümün üzerine bıraktı. "Daire bakıyordum. Yani, aylardır bakıyorum. Uykuya dalmama yardımcı olması için her gece yapıyorum." Bana baktı. Benimleyken uykuya dalmak için yardıma ihtiyacı yoktu. "Neredeyse her gece. Ama bu hamleyi yapmanın zamanı geldi diye düşünüyordum. Islak olduğunda çalışmayan kapılar bana göre değil."

Başımı salladım çünkü artık onu durdurmanın bir anlamı yoktu. Bu tek taraflı konuşmaya balıklama dalmıştı ve onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Tartışacak kelimelerim olduğundan bile değil. Bunu en kötü şekilde beceremezdim ve bunun böyle olmasına izin veremezdim.

Ayrıca, bu işin peşini bırakamazdım. Bu zehirli bir döngü değildi. Bu hayatta ihtiyacım olan tek şey Sara'nın uyandığında neye benzediğini, gecenin bir yarısı bana sarıldığında nasıl hissettiğini, çığlık atmakla meşgul olmadığında ne yapmaktan hoşlandığını ve bu dünyadaki zamanımın geri kalanında onu yanımda tutup tutamayacağımı bilmekken, onu sistemimden çıkaramazdım.

Bunları ifade edebilecek bir dile sahip miydim? Hiç yoktu.

O dili öğrenmek zorunda kalmadan önce biraz daha zamanım olduğunu mu varsaydım? Siktir, evet.

Bu geceyi hayati organlarım sağlam bir şekilde atlatmak için herhangi bir umudum var mıydı? Bunu kimse tahmin edemezdi.

Bu trajediyi aklımda tutarak onu belinden tutup yatak odasına çektim ve apartmanlar hakkında samalarken kıyafetlerini çıkardım.

Elimi göğüslerinin arasına koyup onu yatağı doğı iterken, "Hastaneden biraz daha uzakta bir yer de fena olmazdı," dedi. "Buraya ilk taşındığımda burası mükemmeldi ama şimdi diğ r tüm mahalleleri biliyorum ve nasıl dolaşacağımlı anlıyorum, bu yüzden Cambridge'e aığım. Belki Back Bay. Emin değılim. Biraz daha *etrafa* bakmam lazım."

"Ayrışmak istediğini biliyorum ama bunun bir kısmından zevk almanı tercih ederim." Onu karnının üzerine çevirdim çünkü gözlerindeki altını g rece  kadar yakın olup kendime çeki düzen vereceğıme güvenmiyordum. Bir bakışta yanlış, tehlikeli bir şey söyleyebilir ve her şeyi mahvedebilirdim. Yani, lanet olsun, o döngüyü kırmak istiyordu, ben ise zihinsel olarak tatilimi iptal etmekle meşguldüm çünkü bu döngü dünyada istediğim tek şeydi.

"Ben ayrışmıyorum." Surat astığını duyabiliyordum.

"Şımarıklık yapma." Bacaklarının arasına hafif bir tokat attım. "Bu gece senden yeterince çektim."

Tekrar bana baktı. "Neden kıyafetlerini ıkarmadın?"

En  st çekmecesini açtım ve sa bağılarını yeniden düzenlemek için bir dakika harcadım. Bu dağınlıklığın tek açıklaması, her gece bu çekmeceyi karıştıarak uyumasıydı. "Hazır olduğıunda yaparım."

"Bu sözlerle aslında ne demek istiyorsun?"

Vibrat rlerinden birini aldım -tüm koleksiyonunu haftalar önce teslim etmişti- ve önce açtım, sonra kapattım. Başımlı salladım. "Eğer o küçük ığılık atan baykuş ağızını kapatmazsan, bunun için başka bir kullanım alanı bulacağım."

Bu iş  yaradı.

Elimi kürek kemikleri arasında ve yüzünü şiltenin üzerinde tutmaya dikkat ederek vibratörle biraz oynadım çünkü

ona cinayet gözleriyle bakıyordum ama elimde değildi. Yoga için bir odaya sahip olmak için iki yatak odalı apartman dairelerinden bahsediyor ve bensez yaşamayı planladığı mutlu, toksik olmayan hayatı omzunun üzerinden atıyordu, bu yüzden evet, düzgün göremiyordum.

Bir kez vibratörle, bir kez de dilimle ve parmaklarımla boşaldı. Artık bunun imkânsızlığından vazgeçtiği için onu bir gecede birkaç kez oraya götürmek zor değildi. Bu mantığı diğer durumlara da uygulaysaydı harika olurdu.

Pantolonumu çıkarıp prezervatifi indirdiğimde hâlâ ona cinayet bakışları atıyordum. Vücudu terden ılık ve nemliydi ve topuzu saç telleri ve buklelerden oluşan çılgın bir hale dönüşmüştü ve ona bir iki saat daha işkence edebilirdim ama bu artık bana iyi gelmiyordu. Sanki ona bir harita çiziyordum ama bunun bir harita işlevi görmesine ve ona nereye gideceğini söylemesine izin vermek yerine, güzel bir resimden başka bir şey görmüyordu.

Haritayı çizmeye devam edemezdim. Bir şey yaratmak ve kimsenin bunu fark etmemesi acı veriyordu.

Bileklerini sırtının alt kısmından kavradım ve yavaşça içine ittim. Bu sefer yavaş gitmek zorundaydım. Etrafımda nasıl hissettiğini ve neden en çok ilk birkaç saniyelik ezici sıcaklık ve baskıyı sevdiğimi hatırlamalıydım. Hatırlamak zorundaydım ve sonra veda etmek zorundaydım.

Boynunun tadına bakmak ve bu anıyı diğerleriyle birlikte saklamak istiyordum ama eğilip göğsümü sırtına bastırarak kadar kendime güvenmiyordum. Fazla dürüst olmamak için biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Boşaldığında hep sessiz olurdu ama bu seferki beni şaşırttı. Dudakları sessiz bir çılgınlıkla ayrıldı ama vücudu çılgına dönmüştü, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi bana karşı sarsılıyor ve nabız atıyordu. Kalın kalçalarının düzensiz salınımı beklediğimden daha uzun sürdü ve işte o zaman bu anıları zihnimin en kutsal köşesine kazıyarak kendimi kaybettim. Bu

kontrolümün bir an için elimden kayıp gitmesi ve bunun kabul etmeye hazır olmadığım bir sona ulaşmasıydı.

Orgazm beni paramparça etti. Göğsümde ve omuzlarımda yankılandı ve sanki tüm kaslarımı yanlış şekilde bükmüşüm gibi beni ağrıttı. Vücudum her zerremi prezervatifin içine boşaltmak istercesine fişkırmaya devam ederken, sersemlemiş ve ağrıyan bir şekilde ona baktım. Beni boş ve tatminsiz bırakması asıl mesele gibi görünüyordu.

Sara ellerini kavrayışından kurtardı ve bileklerini birkaç kez döndürdü. Bu beni sersemlikten kurtardı. "Sorun ne?" Acınası bir iniltiyle geri çekildim, amının bu sefer sikimi ısırıp koparmayı başaramamasına gerçekten şaşırılmışım. "Çok mu sıkı oldu? Sen iyi misin?"

Yana doğru yuvarlandı ve bakışlarını küçük bir yastığın saçaklarına bıraktı. "Ben iyiyim."

"Bileklerine bakayım."

"Hayır," dedi. "Ben iyiyim. Doktora ihtiyacım yok." Sonunda bana baktı. O bana bakarken tüm ruhumla geldikten sonra parçalanmak zorunda kalmam haksızlık gibi görünüyordu. Tüm bunlar gerçekten haksızlıktı. "Bence sürekli seanslarımız ve ev ödevlerimiz olmadığında neler olduğunu görmemiz gerekiyor. Bence bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeliyiz."

Prezervatifi temizlemek için masadan bir mendil kaptım. "Görünüşe göre çoktan çözmüşsün."

"Götlük yapma."

"En iyi yaptığım şey bu." Boxerımı ve pantolonumu giydim, dikkatimi kemerimi bağlamaya verdim. Yerden gömleğimi aldım ve yatak odasından çıkarken omuz silktim. Orada daha fazla kalamazdım. Neredeyse gidiyordum ama mutfağından ve renkli bardakların olduğu raftan geçmeden kapıya varamazdım.

O gözlüklere baktım, varlıklarından ve temsil ettikleri tüm büyük ve küçük şeylerden nefret ediyordum. Ona geri dönmek istemedim.

Yerde yastıkların olduğu, yatağın enkaza döndüğu, havada benim, onun ve *bizim* kokularımızın olduğu ve uykulu çıplak kızın bana içten ve dıştan sahip olduğu ama bunu görmeyi reddettiği oda. Bunu yapmak istemedim.

"Lanet olası su," diye mırıldandım, raftan bir bardak aldım ve musluğu açtım. "Bunu yapmak için bana ihtiyacı yok. Bana hiçbir şey için ihtiyacı yok. Hayır, hayır, hayır. Suyu siktir et." Sadece tekrar doldurmak için boşalttım. "Sadece...*siktir* et."

Bunu üç kez yaptım ve bardağı duvara fırlatmayı ciddi ciddi düşündüm, ama o zaman muhtemelen kırık camla kendini keserdi ve onu yamamak zorunda kalırdım, bu da beni tekrar öldürürdü. Bildiğim , kavga ettikten sonra battaniyesini düzelttiğimi ya da su getirdiğimi fark etmemişti bile. Muhtemelen umursamadı, ben de umursamadım.

Ama çok ama çok önemsliyordum ve bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ona o suyu getirmezssem, bir daha ona bir şey getirme hakkımı kaybetmiş olacağımı biliyordum.

Ve bu yaşayabileceğim bir şey olmadığı için odasına geri döndüm. Yastıklar etrafa saçılmıştı, yatak duvara yakın değildi ve hava onun tadını dilimde hissetmeme yetecek kadar yoğundu. Uykulu çıplak kıza gelince, gözlerimi devirecek kadar uzun süre beni mutsuzluğumdan çekip çıkaran sinir bozucu küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Bardağı masanın üzerine koydum ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. O zaman çekip gitmeliydim, kıcıımı yukarı sürüklemeli ve biraz avokadoya ağlamalıydim, ama bu sefer kendimi durduramadım.

"İki hafta sonra görüşürüz, seni küçük yalancı. Belki o zaman ne istediğini itiraf edebilirsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

SARA

Alex: Kocam az önce bana doğru olamayacak bir şey söyledi.

Alex: Sana bunu soracağım ve bunu yaparken kaybetmemeni isteyeceğim çünkü bu çok invaziv.

Alex: Kocamın yaratıcı olmaya çalıştığında gün içinde otlu sakızlar attığının bilindiğini söyleyerek önsöz yapmak istiyorum, bu yüzden bir şeyler hayal ediyor olabilir.

Mimarlar, dostum. İş yerinde kafayı bulmanın iyi bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki?

Alex: Dürüst olmak gerekirse, keşke bunu yaptığında kendini ofisine kilitlese Çünkü aksi takdirde Copley Meydanı'ndaki kuşlar hakkında yüzlerce mesaj alıyorum ve nihayet cevap verme şansı bulduğumda, çatı çizgileri üzerinde mastürbasyon yapmakla meşgul oluyor.

Bunu gerçek anlamda söylemedim. Bu görseli kafana için özür dilerim.

Sadece anlamadığım şeyler hakkında çok ama çok heyecanlandığını kastetmiştim.

Alex: Asıl soruma dönelim: Stremmel ile işler nasıl gidiyor?

Alex: Bu seanslar yardımcı oluyor mu? Arkadaş olarak biraz daha yakınlaşıyor musunuz? Ya da başka bir şey?

Tamam, bunu yapamam. Ben kurnaz değilim. gibi davranamam. Stremmel ile yatıyor musun?

Alex: Eğer yleyseniz sorun değil, açıkçası ben sadece derinden sarsıldım ve dünyada doğru bildiğim her şeyi sorguluyorum.

Alex: Ya beni görmezden geliyorsun ya ... vay be, tamam, ya da şu anda Stremmel ile yatıyorsun.

Tüm bu konuşmadan hemen pişmanlık duyuyorum. Hiç sormamışım gibi davran.

Alex: Birkaç saat oldu, o yüzden hiç sormadığım şeyi yapmış olsan bile hala yapıyor olamazsın. şimdi, muhtemelen beni görmezden geliyorsun.

Alex: Ve bu adil çünkü bugün sana bir sürü çılgınlıkla geldim.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu çok rahatsız ediciydi.

Alex: Gerçekten zgnm.

Selam. Telefonum kapalıydı. şimdi yetişiyorum.

İyi miyiz?

Sara: Evet, hiç endişelenme.

Alex: İnsanlar çok ama çok fazla endişeleri olduğunda böyle derler.

Sara: Gerçekten, her şey .

Alex: İnsanlar iyi olmaya yakın bile olmadıklarında böyle derler.

Sara: Sana söz veriyorum, her şey yolunda ve lütfen bunu tercüme etmeye alışma. Ben iyiyim. Biz iyiyiz. Her şey yolunda.

Alex: Ve Stremmel?

Sara: Onun adına konuşamam.

Alex: İyi misin? İstersen aşağıya gelebilirim.

Çok nazıksınız. Teşekkür , ama hayır, gerçekten rahatlamaya ihtiyaım var.

Uzun bir gün oldu.

Emin misin? Her şeyi etmişim gibi hissediyorum.

de değil! Hayır, lütfen öyle düşünmeyin. Yemin ederim, bir sorun olsaydı sana söylerdim.

Öyle mi?

Evet, tabii ki. Üzgünüm, gerçekten biraz uyumam lazım.

KONTROL BENİM İÇİN ZORDU.

Ne kadar az şeye sahipsem, o kadar çok şeye ihtiyacım vardı ve bu da çoğu zaman en yüksek faizli kaynaklardan borç almayı gerektiriyordu. O an için maliyetin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan *tek* şey ellerimi *tek bir şeyin* boynuna dolamaktı -*sadece* bir tane, ihtiyacım olan tek şey buydu- ve onu hayatımdaki stres ve kargaşayı yönetilebilir hissettirecek kadar sıkılmaktı.

Benim için her zaman işe yaramıştı. Ev hayatımın bir kez daha raydan çıkması ya da tıp fakültesinin çılgınca olması ya da asistanlığın kıcıma tekme basması önemli değildi. Bu kontrol arayışına girdiğim her seferde kendimden daha büyük ve daha büyük parçalar takas etmem önemli değildi ve yumuşak ve esnek olmam gereken her yerde kendimi kırılğan ve kırık hale getirmiş olmam kesinlikle önemli değildi. Tek yapmam gereken buradan oraya gitmekti, o halde yolculuk için kendimi öldürmenin ne sakıncası vardı?

Bu kuralları unutmak zor olmuştu. Sessiz, itaatkâr ve dışarıdan onaylanmaya layık olma arzusu hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmadı ama artık bu arzunun ipuçlarını yakalayabiliyordum. Onları evirip çevirebiliyor, *itaatkârlığı* istisnasız kendimle ilgilenme pratiğine dönüştürebiliyor, *sessizliği* sesime, ihtiyaçlarıma kilitlenmek yerine bedenimin içinde tuttuğum bir hissiyata dönüştürebiliyordum ve bu da işin özüydü. İnsanları memnun eden kadınlar olarak büyüyen iyi küçük kızlar, doğuştan gelen bir fedakarlık ya da huzuru korumaya yönelik kadınsı bir dürtü sayesinde bu hale gelmediler. Bu noktaya geldik çünkü bir noktada ihtiyaçlarımızın kendimize saklamamız gereken bir sorun olduğunu öğrendik. Varlığımız kimseyi rahatsız etmediğinde en değerli bizdik.

İnsanları rahatsız etmekte harika olduğum günler vardı. Sebastian'ı felç edici bir didişme, hakaret ve seks oyununun içine çekmiştim. Diğer günler, bir arkadaşımın basitçe teklif ettiği yardımı, bunu bir yardım olarak görmeden kabul edemezdim.

Acınacak ve iğrenç bir şekilde muhtaç olmanın yan ürünü. Empoze edemezdim. Fiziksel olarak bunun olmasına izin veremezdim - çünkü kontrol benim için zordu. Kendini toparlayıp başka bir konağa geçmedi. Değişti. Şekil değiştirdi. Saplantılı bir iyileşme ihtiyacına, düşüncelerimi en istilacı olanlarını temizleyene kadar sorgulama döngüsüne, mükemmeliyetçi ile içimdeki vahşi arasında bitmek bilmeyen bir savaşa dönüştü.

Parmaklarımı o son birkaç saçakta sahip olduğum boğucu tutuştan kurtaramıyordum. Artık kontrol için bedenimi ve ruhumu mayınlamıyordum ama görevim değişmemişti. Kaosun içinden huzuru bulmak, hiçbir bedel çok yüksek değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

SARA

HAFTANIN İLK YARISI KESİK KESİK VE NOKTALAR HALİNDE GEÇTİ, BAZILARI

Saatler uçup giderken diğerleri, geçen her saniyenin ağırlığının tenimde toplandığını hissedebileceğim kadar uzadı. Her koridorda ve her merdiven boşluğunda Sebastian'ı aramaktan kendimi alıkoyamıyordum. Orada olmadığını biliyordum. Cumartesi sabahı erkenden bir taksiye binişini izlemek için perdelerimin arkasından dışarı bakmıştım, siyah kasketini gözlerinin üzerine indirmiş ve kaşlarını çatarak trafiği durduracak kadar yüksek sesle konuşuyordu. Burada olmadığını biliyordum ama kendimi bakmaktan alıkoyamadım.

Birkaç kez bu konferanstan kaçmayı ciddi ciddi düşündüm. Böyle şeylere katılmayı hiç istemezdim ama özellikle bu konferanstan kaçmak için her türlü sebep mevcuttu. Sunulan konular günlük işimle sadece dolaylı olarak ilgiliydi ve ağ kurmaya değer herkesle zaten tanışmıştım ve en kötüsü babam da katılıyordu.

İşte bu yüzden orada olmalıydım.

Babam gibi sert narsistlerin özelliği, ilginin onların oksijeni olmasıydı. Yeterince ilgi görmezlerse, boğulurlardı. Bu mantığa göre, babamla ilişkiyi kesebilirdim -ki kendi başıma yaşamaya başladığımdan beri çeşitli noktalarda bunu yaptım- ve mutlu, narsist olmayan bir hayat sürebilirdim. Ancak onun alanında çalışırken ve kariyerimi doğrudan etkileyen kararları veren tüm insanların kişisel cep telefonu numaralarına sahipken bu mantığın hiçbir geçerliliği yoktu.

Babamın morarmasını ve hangimizin gerçekten öfke nöbeti geçirmeyi bildiğini kanıtlamasını istemediğim sürece, bu saçmalığa katılmak ve ona ayak uydurmak zorundaydım. Ona sorarsanız, bir baba-kız plastik cerrah çiftinin olabileceği kadar yakın olduğumuzu söyler ve eve dönmeye hazır olduğumda Orange County'deki muayenehanesini bana devretmekle ilgili çok ikna edici bir hikaye örerdi.

Eve taşınmadan ve neredeyse sadece kozmetik cerrahiye odaklanmış bir muayenehaneyi devralmadan önce yapacağım şeylerin listesi kilometrelerce uzundu. Bunun dışında, babam hiçbir şeyi devretmektense alevler içinde yanmayı tercih ederdi. Muayenehanesi dünyada gerçek anlamda sevdiği tek şeydi. Pek çok insana hayranlık ve sevgi duyardı ama kurduğu imparatorluğu çok *severdi*. Akla hayale gelmeyecek bir nedenden ötürü Kaliforniya'ya dönersem, beni mikro yönetime tabi tutacak ve tam bir çöküşe sürükleyecekti ve bu, akıl sağlığımı nasıl bozacağını anlatmaya yetmezdi. Beni kurtaran tek şey mesafe ve bağımsızlıktı ve her de korumak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Yapmadığım zaman işler çirkinleşti.

Kalkışta, inişte, bagajımı beklerken ve karanlık taksiyle tatil köyüne giderken kafamın içinde kirasız yaşayan düşünce buydu. Saçlarımın yeni kesilip boyanmasının, tırnaklarımın profesyonelce manikürlenmesinin, alnımdaki kırışıklıkların yeryüzündeki en hassas ve dikkatli botoks enjeksiyonlarıyla felç edilmesinin nedeni bu çirkinlikti. Sipariş ettiğim son derece pahalı sandalet ve elbiselerin, mide-bağırsak ilaçlarımın yeniden doldurulmasının ve yanıma aldığım çok sayıda sade krakerin nedeni de buydu.

Tesise vardığımda saat geç olmuştu, çevreyi tanımak için çok geç bir saatti. Keşfe çıkmak istediğimden değil. Sebastian'la geçirdiğim son akşamdan beri iyi uyuyamamıştım. Konuşmayı tekrar edip duramazdım ve bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışamazdım. Hâlâ

Bilmiyordum ama artık seyahat etmekten o kadar yorulmuştum ki, önümüzdeki birkaç gün için kendimi hazırlamadan önce muhtemelen birkaç saat derin bir uyku çekebilirdim.

Yalnız kalmak istediğimde küçük konuşmalarla başa çıkamadığım için tatil köyü personelinin yardımını el sallayarak reddettim, bunun yerine bolca karalanmış fosforlu kalem olan bir haritayı rehber olarak kabul ettim ve bavulumu bungalovumun belirsiz yönüne doğru yönlendirdim. Bu tatil köyü işte böyleydi-bungalovlar. Yan yana, üst üste dizilmiş odalardan oluşan bir bina kadar korkunç bir şey yoktu. Hayır, burası bungalovlardan, plaj kulübelerinden, villalardan ibaretti. Eğer bu etkinliğe katlanmak zorundaysam, en azından tam dolu bir buzdolabı ve açık havada yağmur duşu olan sahil kenarında bir bungalovda kalabilirdim. Adil görünüyordu.

"Sara."

Dönüp lobide o çok tanıdık sesi aradım. Sesi kaynağını bulduğumda, sanki dev bir torbasını yırtıp açmışım ve şimdi ellerimden dökülüyor, ayaklarımın dibindeki taş zemine çarpıyor, yuvarlanıyor, dağılıyor ve odanın dört bir yanına fırlıyorlardı. Hepsini asla toplayamayacaktım ve asla torbaya geri koyamayacaktım çünkü torba, ben onu yırtmadan önce olduğu gibi asla var olamayacak yırtık pırtık bir plastik parçasıydı. Artık sadece ağzı açık bir enkaz olabilirdi, bir zamanlar içinde bu jelibonların her biri olan bir şey. Eskiye, Sebastian Stremmel'in şort ve tişörtle benden en fazla on adım ötede olduğu gerçeklikten başka şeye geri dönemezdim.

Ama tamamen gerçektir, güneşten yeni öpülmüş yüzündeki şaşkın ifadeye kadar.

Ve... ve bana Sara dedi.

Shap değil, Shapiro değil. Küçük kasırga değil. *Sara*.

Bunun bir şey ifade etmesini istemedim-bir şey ifade etmesini istemedim -Çünkü artık bunu yapmıyorduk. Yapamazdık. Devam edemezdik.

kendimi bu şekilde incitmek.

Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım ve bungalovuma doğru kaçtım. Ya da doğru yön olduğunu umdum. Hava karanlıktı ve haritaya yeterince dikkat etmemiştim, sonra da düşmanım-sevgilim bir irade serabı gibi ortaya çıktı, yani birden fazla şekilde kaybolmuş olma ihtimalim çok yüksekti.

"Sara," diye seslendi, sesinde bir sabırsızlık vardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Uzaklaşıyorum," diye cevap verdim, yol ayrımında kararlı bir şekilde sola dönerek. "Tatlım, bir çemberin içinde yürüyorsun."

Dirseğimi tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. Bakışlarından kaçındım, onun yerine yakındaki binalara baktım. Pislik herif haklıydı, lanet bir daire çizerek lobiye kadar gelmiş ve hiçbir şey başaramamıştım.

"İstediğin bir şey var mı?" Ben sordum.

"Bana burada ne aradığını söyleyerek başlayabilirsin." Dirseğimi bıraktı, elini bileğime doğru kaydırды. "Neden öyle çekip gittiğini açıklayarak bitir."

"Burada ne işim var *benim*?" Bileğimi tutuşundan kurtarmak için salladım. "Ne yapıyorsun?"

Burada ne yapıyorsun?"

"Ben lanet olası bir tatildeyim," diye gürlledi. "Ve senin de lanet olası bir plastik konferansında olman gerekiyordu."

Gözlerimi kırpıştırmadan önce bir saniye ona baktım. "Öyleyim. Bir konferanstayım, sadece burada değil," dedim, aniden bu haftanın tüm yorgunluğuna kapılmıştım. "Konferans başka bir tatil köyünde. Adanın diğer tarafında."

"Bu nasıl oldu?" Bana baktı, belli ki çabalamadan aynı Karayip adasına düştüğümüzü kabullenmekte zorlanıyordu. Ben de aynı teknede kürek çekiyordum. "Konferansınızın Jamaika'da olduğunu nasıl bilemedim?"

"Birbirimize soru sorma konusunda pek deneyimimiz yok. Konuşmuyoruz, tamam mı? Normal, sağlıklı ya da profesyonel bir şey yapmak yerine hiçbir şey hakkında kavga ediyor, öfkeli seks yapıyor ve kötü şeyler söylüyoruz."

Ağzını açtı, tartışmaya hazırdı ama bir şey söylemeden önce kendini durdurdu. Sonra, "Neden?"

"Neden, ne?"

Yana doğru baktı ve bir dakikalığına yolu kaplayan tropik bitkilere baktı. "Neden konuşmuyoruz?"

"Çünkü birbirimizden nefret ediyoruz," dedim.

"Bu mu yani?" Cevap vermeyince, "Demek buradasın." dedi. Başımı salladım. "Evet."

"Bu hafta için."

Valizime el salladım. "Sadece birkaç gün."

Ellerini şortunun ceplerine soktu ve bir şey arıyormuş gibi bana baktı. Sanki bir şeyini kaybetmişti ve yeterince ararsa onu bulacaktı. Sonunda homurdandı, "Sara..."

"Neden bana öyle diyorsun?" Patladım, yorgunluğumun yerini hızla patlamaya hazır bir hayal kırıklığı aldı. "Neden burada Sara'yım, ama evde Shap'ım, Shapiro'yum, kötü silikoncu kızım."

"Sana hiçbir zaman kötü silikonlu fahişe demedim," dedi iki elini havaya kaldırarak. "Asla."

"Belki yüzüme karşı değil." Ona kaşlarımı çattım. Güzel, hırıltılı bir kaş çatma. Bakalım hoşuna gidecek miydi? "Bunu düşünmüştün."

Elimden otel evraklarını kaptı ve başını sallarken göz gezdirdi. "Yanlış yöne gidiyorsun. Gel hadi."

Sebastian'ın ardından bakakaldım -ne zaman benim için Sebastian olmuştu? O ters yöne doğru giderken, bu nasıl olmuştu? Etrafıma bakındım ve patikanın hemen ötesindeki sahili ilk kez fark ettim. Tamamen boştu ve ay ışığıyla çalkalanıyordu, oraya uzanmak istedim.

ve mutlu bir şekilde yalnız kalmak. Onunla her gün kavga etmek istemiyordum ve bu tür bir sürekli kargaşayla yaşamak istemiyordum. Bu bana büyüdüğüm dramaya, aileme ve onların kaosuna çok fazla benziyordu. Sebastian'ın odasına, tatiline ve tüm o lanet hayatına geri dönmesini istiyordum. Beni yalnız bırakmasını istedim.

Ben bunları istedim. *Gerçekten* istiyordum ve buna yerçekimine, karmaya ve antibiyotiklere inandığım kadar içtenlikle inanıyordum.

Yine de Sebastian'ı bungalovuma kadar takip ettim.

Kapıyı açıp içeri girmesine, kaşlarını çatarak bana bakmasına, *sanki davet mi bekliyorsun, içeri gir*, sonra da dışarı çıkıp bavulu elimden *almasına* izin verdim. Elini sırtımın terden ıslanmış ve çok acı verici bir şekilde kusurlu olan küçük kısmına bastırmasına izin verdim ve beni bungalovun içine götürmesine izin verdim. Bavulumu yatak odasına taşıırken onu izledim -böyle kolların varken neden tekerlekleri kullanasın ki- ve omzumdaki çantayı da alacağını söylediğinde başımla onayladım.

Onu durdurmadım çünkü durmasını istemiyordum ve bundan da öte, gitmesini istemiyordum. Bu, bu adamla ilgili temel hayal kırıklıklarımın çok daha kötüydü. Hayatıma tüm bu çelişkili duyguları getirdiği için ondan nefret ediyordum ve bu duyguların kendilerine yer açmasına ve *kalmasına* izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Aniden harekete geçtim ve mutfığa doğru yürüdüm. Görünürde hiçbir neden yokken, her çekmeceyi ve dolabı açmam, buzdolabına bakmam, musluğu açıp kapatmam, her bulaşık havlusuna dokunmam ve karşılaştığım her rastgele nesneyi incelemem gerekiyordu. Bir yandan da "Neden? Söyle bana neden?" diye bağıırıyordum.

Sebastian bana cevap vermek yerine, çekmeceleri sonuna kadar kapatarak, havluları yeniden katlayarak, tüm o rastgele eşyaları düzelterek yavaş bir tempoyla arkamdan geldi. "Ben sana ne yapıyorum?"

"Bu," diye bağırdım, oturma odasının ortasında durdum, kollarımı iki yana açtım. "*Bunu* yapıyorsun ve bu beni deli ediyor. Bunu anlıyor musun?"

Krem rengi beyaz bir kanepenin arkasında durmuş, ellerini kanepenin arkasına dolamıştı. "Ben sana ne yaptım? Açıkla bana. Bunu gerçekten duymak isterim."

"Bunu yapma," diye uyardım. "Bana bunu yapan sen olduğun halde bununla başa çıkamayan benmişim gibi davranma. Sen etrafımdayken tüm hayatım kontrolden çıkıyor. Sanki dünyada yapabileceğim tek şey sana bağlamak ya da kıyafetlerini yırtmakmış gibi geliyor ve bunun bitmesini istiyorum. Durmasına ihtiyacım var. Her hafta kendime bunun bir daha olmayacağına, bunu artık seninle yapmayacağıma söz veriyorum ama sonra"-kollarımı indirdim, başımı salladım-"sanki başka biriymişim gibi. Çünkü bu ben değilim! Etrafta dolaşıp insanlara bağırıyorum ve her hafta seks yapmıyorum ve-"

"Frekans mı? Asıl sorun bu mu? Daha önce bir şeyler söylemeliydin."

Kanepeden bir yastık kaptım ve kafasına fırlattım. "Ben seninle konuşurken kapa çeneni!"

Yastığı düştüğü yerden aldı ve bana doğru volta atmadan önce kanepeye geri koydu. "Eğer psikopat küçük bir çığlık baykuşu olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsan, böyle mantıksız şeyler söylemeyi bırakmalısın."

"Bu ben değilim," diye fısıldadım, gözlerimin arkasında sıcaklık toplanıyor ve duygular boğazımı sıkıyordu. Ağlamayacaktım. Böyle bir şey olmayacaktı. Burada değil, şimdi değil. Onun önünde olmaz. "Artık bu kişi olamam. Kendimi parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, ufalanıyormuşum gibi ve artık bunu yapamam."

Ona doğru adım attım, ellerim ona kapıyı gösterme niyetiyle havadaydı. Kendime verdiğim bir sözü daha bozarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Biliyorum." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve gömleğine bastırdı. "Biliyorum."

Yüzümü göğsüne bastırdım, gözyaşlarımı ve deliliğimi tişörtüne bulaştırdım. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Berbat olduğumu düşünüyorsun."

Çenesini başımın tepesine dayadı ve başka birinden gelse hoşnutluk gibi duyulacak bir iç geçirdi. "Hiç de kötü olduğunu düşünmüyorum."

"Az önce benim psikopat bir çılgılık atan baykuş olduğumu söyledin," dedim burnumu çekerek. "Bunu sevgiyle söylediğimi biliyorsun."

"Kapa çeneni. Sevdiğin tek şey beni seninle seks yapmak isteyecek kadar sinirlendirmek."

Uzun bir süre aramızdaki tek ses benim burnumu çekmem ve titreyen nefeslerimden geldi. Sanki saatlerce orada kalabilirmişiz gibi geliyordu, dünya bizsiz devam ederken birbirimize bağlanmış ve kilitlenmiştik. Bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum. Tek yapmam gereken yanağımı onun sert göğsüne sürtmek ve temiz kokusunu ciğerlerime çekmekti ve gitmesini istememin tüm nedenlerini unuttum. Hatırlayacağıma yemin ettiğim *her şeyi* unuttum. Bunu benim için bu kadar berbat yapan her şeyi.

Sebastian dudaklarını başımın tepesine bastırarak, "Ateşkes istiyorum," dedi. "Şu andan itibaren siz gidene kadar kavga yok."

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Omuz silkti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ona doğru hamle yapmak istememe rağmen göğsüne bir gülümseme sakladım. Ellerimi boynuna dolamak ve çatık kaşları gülümsemeye dönüşürken o müstehcen uzunluktaki kirpiklerinin kapanışını izlemek. Gülümserdi. Ben başparmağımı tam da onun havasını kesecek noktaya bastırırken sırtırdı ve bu da birlikte olduğumuzda yarattığımız zehirlenme hakkında bir şeyler söylerdi. Eğer güven hakkında da bir şeyler söylüyorsa, bunu duymak için uygun kulaklarım yoktu.

"Bir dakikalığına dağılmayı bırak ve kavga etmediğimiz zamanların nasıl olduğunu gör," dedi. "Bana çılgılık atmadan kim olduğunu göster. Kim bilir? Belki ondan daha çok hoşlanırım."

"Eğer ateşkes istiyorsanız, kavga sözlerinizi bir kenara bırakmanız gerekecek."

"Bana ateşkes istediğini söyle, yapacağım," diye cevap verdi, birleşmiş ellerimizi sıkarak. "Benim için her zaman olduğun kadar güçlü ol ve sadece ikimizin olduğu ve evde bıraktığımız saçmalıkların olmadığı birkaç güne ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana istediğin her şeyi vereyim." Dudaklarını alnımda, şakağımda gezdirdi. "Vereceğimi biliyorsun."

Başımı sallarken gözlerimden bir damla daha yaş aktı. "Onu istiyorum."

İşin korkutucu yanı, bunu kastetmiş olmamdı ve yatağa yuvarlanırken aklımı kaçırdığım için bile suçlayamazdım çünkü bu anla ilgili tek bir seksi şey yoktu. Terli ve sümüklüydüm ve penisinin yarattığı mucizelerle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı gömleğine hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Elini serbest bıraktı, başparmağını yanaklarımda gezdirdi. "Ağlama, minik kasırğa."

"İnan bana, senin önünde ağlamak yapmak isteyeceğim son şey."

Bana hızlıca başını sallarken kaşlarını çatarak dudaklarını büktü. "Doğru. Evet. Evet. Duşa ne dersin?"

Alnımı tekrar göğsüne koydum ve nefesimi verdim. "İğrencim. Biliyorum. Kış havasından tropik havaya geçmenin güzel bir yolu yok."

"Hayır, tatlım, *giyiniyorsun*," dedi. "Ele almaya çalıştığım sorun da bu."

"Çünkü sana bir yastık fırlattım," dedim. "Ve hayatımın kontrolden çıktığı hakkında bağırdım. Seni tahrik eden şey bu."

"Gerçekten değil." Parmak eklemlerini sırtımda gezdirdi, elinin kıcımda gezinmesine izin vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. Beni sertçe sıktı ve kendine yaklaştırdı. "Seni düşünmekten bir an bile vazgeçmedim. Seni ilk gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sandım. Bugün tişörtünde ne yazdığını merak etmekten aklım başımdan gitmiş olacak ki, birdenbire ortaya çıktın."

"Ritim Düşün" dedim. "EKG'de bir QRS kompleksi çizimi ile."

"*Aman Tanrım.*" Boynuma karşı homurdandı, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen derin, gürültülü bir ses. "Evet, seni bu kıyafetlerden kurtarmam lazım. Sen küçük inek bir fındıkkıransın, biliyor musun?"

Yanıt beklemeden elini arka cebime soktu ve beni yatak odasına doğru yönlendirdi, gömleğimi çıkardı ve giderken fermuarımı açtı.

"Hiç oyuncak getirdin mi?"

"Seks oyuncakları gibi mi? Hayır. Garip havaalanı ihtiyacım yok, teşekkürler."

"Bu da ne demek oluyor? Boş ver. Nedir bu şey? Spor sütyeni mi?" diye sordu, parmağını bandın altında gezdirerek.

"Bu bir bralette," diye cevap verdim. "Rahat ve senin bu konudaki fikrinle ilgilenmiyorum."

"Tek bilmek istediğim nasıl çıkarılacağı." Tekrar banda uzandı ama ben onu uzaklaştırdım.

"Ben bakarım," dedim dirsek atarak.

Yatak odasına kısa bir bakış attığımda, muhteşem beyaz çarşaf ve rüya gibi bir gölgelik ile büyük bir yatak gördüm. Neredeyse beni yatağa götürmesini isteyecektim, ama sonra banyodaki ışıkları yaktı ve bunun gitmenin yolu olduğunu biliyordum. Duşun kendisi benim dairemdeki mutfak büyüklüğündeydi. Tüm aletlerim ve tezgahımın tamamı oraya sığabilirdi ve bana, Sebastian'a ve yetmiş ya da seksen duş başlığına hâlâ yer vardı.

"Whoa."

Sebastian suyu açmak için arkama uzandı ve birden sanki bir şelalenin arkasında duruyormuşum gibi bir ses duydum.

"*Vay canına,*" diye tekrarladım.

"Evet, ev içi su tesisatı, çok güzel," dedi kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı iterken. K lotuma sabırsız bir bakış attı. "Daha az konuşma, daha çok çıplak ve ıslak, lütfen."

Kot pantolonumu ve i   amaşışımı çıkarıp bir kenara attım. Ona işaret ettim, "    tlediğin şeyi uygula." dedim.

Gömleğini başının üzerinden çekti. "Saçların," dedi, gözlerinin kenarları şaşkınlıkla kırışıyordu. "Bu farklı."

Beline uzandım, kemerini açtım. şortu yere düştü. "Evet, rengini açtırdım. Biraz daha açık, köklere dokunuldu." Hâlâ kafası karışmış bir şekilde beni incelemeye devam edince ekledim: "Bu benim doğal rengim değil. Orta kahverengi. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm... bilirsin işte, her şey."

"Kıyafetlerini çıkardığımda aptal, çaresiz ve tek fikirli olduğumu fark edeceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi, birkaç tutam saçı kulağımın üzerine sıkıştırarak. Bir kolunu sırtıma doladı. "  zmek istediğim tek şey seni nasıl çıplak tutacağım."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Buna cevap vermeyince, "Bu nasıl işliyor? Bu ateşkes olayı? Birbirimize hakaret etmemek dışında ne yapmamız gerekiyor?"

Bir an ağzıma baktı, başını salladı ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Etrafımızda buhar yükseldi ve içimdeki her şey yumuşarken o nemli sıcaklık tenimi yaladı. İşte buydu, beni öptüğünde yumuşamıştım ama aynı zamanda muhtaç, a  ve akılsızdım. Böyle  arpıştığımızda dünyada başka hiçbir şey yoktu ve ben buradayken, eli sa larımdayken, şaftı karnıma sertçe değerken ve içimdeki her şey tepki olarak parlarken, başka hiçbir şey istemiyordum.

Sebastian beni duşa soktu, biz öpüşürken, tırmanırken ve birbirimizi mincıklarken üzerimize hafif bir sis yağıyordu. "Buraya seks yapma niyetiyle gelmedim," dedi dudakları  enemdeyken.

"Bunu mutlu bir kaza olarak kabul edin."

"Yani," diye başladı bana doğru sallanarak, "prezervatif yok çünkü buraya seks yapma niyetiyle gelmedim."

Gözlerimdeki suyu kırıştırdım. "Ben de öyle."

Alnını omzuma koydu ve etrafımızda yankılanan bir inilti çıkardı. "Bunu duyduğuma hem çok sevindim hem de biraz yıkıldım."

Bir elimi sırtında gezdirdim, parmaklarımı şaftının etrafında dolaştırdım. Tekrar inlemesine neden olan sert bir vuruş yaptı. "RİA'm var."

Dişlerini boynumda, omzumda, çenemin menteşesinde hissettim. "Ve sen rahat-"

"Başka biri var mıydı? Başından beri?"

Elime sokulurken nefesini içine çekti. "Tamamen senin amının sikimi ısırıp koparmasını bekleyerek girdim. Sadece sen varsın, tatlım."

Dizimi kalçasına doladım ve sırtımı serin fayansa yasladım. "O zaman rahatım."

"Olmak zorunda değilsin." Dizimi tuttu, daha yukarı kaldırdı. Parmaklarını uyluğumun iç kısmında, kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi. "Evet deme çünkü duymak istediğimin bu olduğunu düşünüyorsun."

Boynunun arkasını tuttum, parmaklarım saçlarının arasından kayarak ağzını benimkine doğru zorladı. "Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldandım öpücükler ve ısırıklar arasında, "ama sırf senin istediğini düşündüğüm için bir şey yapmayı bilmiyorum. *Hiçbir zaman*. Sanki senin yanındayken insanları nasıl memnun edeceğimi bile bilmiyorum. Bu beni korkutuyor."

"Aynen öyle," diye homurdandı, parmaklarını içime sokarken. "Bana bundan daha fazlasını ver. Kimseden bir bok almayan ve sonra iyi bir kız gibi benim için gelen o güçlü belalıyı bana ver."

"Öyle deme. Bana çılgınca şeyler yaptığını biliyorsun." Başımı fayansa yasladım ve tavan boyunca yerleştirilmiş başlıklardan akan suya baktım. "Gerçekten çılgınca şeyler."

"İşte bu yüzden söylüyorum." Dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdi ama hemen geri çekti. "Sara. Kanaman var. Sorun olur mu?"

"Ne? Oh, kahretsin." Elinden kurtuldum ve duşun diğer tarafına doğru koştum. Reglimin bana hatırlatması gereken onca zaman varken, bu cehennem gibi düzensizdi. "Özür dilerim. Reglimin dün bittiğini sanıyordum. Şimdi *bu* beni korkutuyor."

İki elini saçlarının arasından geçirirken, ereksiyonu gururlu ve kırmızı bir şekilde dışarı çıktı. "Sen iyi misin?"

Etrafta sabun ya da el bezi aradım; ellerimi meşgul edecek herhangi bir şey. "Evet. Seni kastetmemiştim, sorun değil. Ben iyiyim."

"Durmak mı istiyorsun?"

Bunu daha önce hiç yapmamış olmama rağmen başımı salladım. "Pek sayılmaz." "O zaman ne halt etmeye kadar geldin?" diye sordu. mutfak büyüklüğündeki duşa iki adımda girdi. "Nasıl bir çocuk olduğumu sanıyorsun? Sen iyiysen, ben de iyiyim. Tanrı aşkına, *duştayız* Sara. Ve burada işimiz bittikten sonra, çarşafklar için endişeleniyorsan aşağıya bir havlu koyacağım."

Uzandım, elimi kalbinin üzerine koydum. "Ben iyiyim."

"Bu gerçekten çok rahatlatıcı çünkü duvarı boyamama bir dakika kaldı çünkü buradasın, ıslaksın ve çıplaksın ve bunların hepsi benim *en sevdiğim* şeyler. Korkularına bir son verip seni becermeme izin verir misin? Lütfen?"

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü ve elimi gövdesinden aşağıya, o muhteşem koyu renkli tüylerin üzerinden geçirerek sikini kavradım. "Buraya gel."

"*Teşekkür ederim,*" diye inleyerek beni başka bir soğuk fayans duvara yasladı.

Su bir omzumdan döküldü, doğru uyumu bulmak için birlikte hareket ederken bizi kayganlaştırdı. Tekrar dizime uzandı, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi, shaftını bacaklarımla arasına soktu. Kulağıma tenim, vücudum, beni ne kadar istediği, benim için ne kadar sert olduğu hakkında mırıldandı, ama tam kelimeler her zaman onları bir dakika tutuyormuş gibi görünen bir kutuya hapsoldü

benimle paylaşmadan önce. Sanki kendiliğinden yanmamı önlemek için bir gecikme gerekiyormuş gibi.

Yavaş bir taşla içime itti ve bana bunu neden yaptığımızı hatırlatmak için tek gereken buydu. Neden duramadığımızı. Sistemlerimizden atmanın neden kendimize söylediğimiz komik bir yalandan ibaret olduğunu, düpedüz bağımlı değilmişiz gibi görünmesini sağlamak için.

Birbirimize öyle bir uyum sağladık ki, dünyadaki her şeyi sorgulamama neden oldu. Şimdiye kadar yaptığım her seçimi. Eğer bu adamla ve ayak bileklerimin onun omuzlarında olmasıyla sonuçlanmıyorsa, hayatımda ne yapıyordum ki? Hiçbir şey, basit cevap buydu. Bizim dışımızda var olan hiçbir şeyin önemi yoktu. İşler, aileler, danışmanlık seansları. Hiçbirinin önemi yoktu. Bu önemliydi; özel, nadir ve korkutucuydu.

"Konuş benimle," dedi, beni duvara vururken kolunu dizimin altına sıkıştırmıştı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bunu duymam gerek."

Bir elimi boynundan yukarı, saçlarının arasına kaydırdım. "Ne düşünüyorum ben?"

"Bu kadar iyi olamayacağını düşünüyorsun ama öyle ve daha da iyi olacak," diye nefes nefese kaldı. "Ve bu delilik."

"Bu delilik." Başparmağımı dudaklarına bastırdım. Beni emdi, ısırıldı. Bu ısırik klitorisime garip, görkemli bir zonklama gönderdi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sanırım bunu bana yapıyorsun," dedi. "Şimdi iyi bir kız ol ve bu horozun üzerine gel. Gelene kadar klitorisini çimdikleyeceğim."

"Hazır değilim," diye sızlandım, parmaklarım saçlarını büküp çekiyordu.

"Evet, öylesin," diye bağırdı. "Kavga etmeyi bırak. Sana istediğini vermeme izin ver."

Çok kalındı ve bana kendimi çok dolu, çok duygulu hissettirdi. Tek yapabildiğim saçlarını çekiştirmek ve o bana bakarken izlemektir, bakışları kesinlik dolu ve çenesi gergindi. Hareket bile edemiyordum. Duvara yapışmışım, olabildiğince açılmışım ve

Son parmağımla ve tırnağımla kenarda duruyordum çünkü düşmeye hazır değildim.

"Yapamam," diye ısrar ettim.

"Bunu hissediyor musun? Klitorisinin zonkladığını hissediyor musun? Ben hissediyorum. Belki de sana çimdik attırmalıyım. O zaman ne kadar hazır olduğunu görürsün."

"Ben *değilim*."

"Bunu hak ettiğini biliyorsun. Bunu hak ettiğini biliyorsun. Kavga etmeyi bırak, tatlım. Ver onu bana."

O uçurumdan düşmek istemedim. Gerçekten istemiyordum. Ama bu sözler üzerimde çok iyi çalıştı. Tam ihtiyacım olan yerden vurdular.

"Aferin kızıma," dedi, ben titreyip ağlarken koluyla beni sımsıkı sardı. "İşte benim iyi kızım. İşte buradasın." Klitorisimdeki tutuşunu bıraktı ve ani kan akışı içimde başka bir dalga yarattı, kafa karıştırıcı derecede güzel bir şekilde acı veren bir dalga. "Bu gece böyle mi oynuyorsun? Şu anda bana iblis amı büyüsü mü yapıyorsun?"

"Sana hiçbir şey yapmıyorum," dedim, kelimelerim bacaklarımın arasındaki spazmlar kadar gevşek ve titrekti.

Alnını benimkine dokundurdu, bir nefes verdi. Kalçaları yukarı kalktı, göz kapakları kapandı ve omzuma bir kükreme bastırdı. Bana karşı sarsıldı, orgazm onu harekete geçirirken parmakları esnedi ve tenime saplandı. "İçimdeki ruhu emdin, tatlım. Umarım bunu iyi kullanmışsındır."

"Yapacağım." Yüzüme yayılan gülümseme bir türlü gitmiyordu. Sonsuza dek hissettiğim en parlak, en büyük memnuniyetti. Bunu ben yaptım. Ona bu zevki, bu neşeyi ben verdim. Bu benden ve bir araya geldiğimizde bulduğumuz şeylerden geliyordu ve muhtemelen bunu tekrar yapabilirdim. Zihnimden çıkıp bedenimi kullanarak birini parçalara ayırmanın saf ve mükemmel bir yanı vardı.

Sebastian bu konuda iyiydi, beni aklımdan çıkarmakta. Kabul etmek istediğimden daha iyiydi. Alay etti, işkence etti ve tüm engellemeleri kovaladı.

keskin bir şekilde eğilmiş kaşlarından başka bir şey yoktu. Hayatımda ilk kez kendimi bedenimde özgür hissediyordum. Sanki ondan her şeyi isteyebilirmişim ve o da vermekle kalmayıp beni yiyip bitirebilirmiş gibi hissediyordum çünkü o da bunu istiyordu. Sanki vahşi bir kalbi ve asabi bir midesi olan dağınık bir mükemmeliyetçi değil de bir hazineymişim gibi kendini bedenimde kaybetti.

Tutmaya değer biriymişim gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

SARA

SEBASTIAN STREMMEL ÇOK İYİ BİR KUCAKLAYICIYDI. DÜPEDÜZ

Vücudu benimkinin etrafına sıkıca sarılmıştı. Kirli çenesi omzuma sürtünüyor, nefesi tenimi ısıtıyordu. Sırtıma bastırdığı yer kalın ve sertti ve eli karnımın altında duruyordu.

Bu şekilde uyanmak çok güzeldi ama kimsenin bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Vücudumun beni bu hayata taşımak ve devam etmemi sağlamak için elinden geleni yapmasını seviyordum, ancak o noktanın yumuşaklığını ve ezilmesini nasıl seveceğimi bilmiyordum. Özellikle de başka biri dokunduğunda. Onun orayı görmesine ve var olduğunu bilmesine aldırıyordum ama dokunmak farklı bir farkındalık sınıfında yaşıyordu.

"Her ne düşünüyorsan, dur artık," diye homurdandı Sebastian.

Elini kalçama götürdüm. Orada da barış yapmamıştım ama bacaklarım çok güçlüydü ve buna hayranlık duyuyordum. Sanki bu güç bana bacaklarımı kabul etme hakkını kazandırmıştı ve bunun biraz boktan bir durum biliyordum ama bedenimle güvenli ilişki kurmanın amacının mükemmellik olmadığını da biliyordum. Zor, karmaşık, hatta rahatsız edici duyguları taşıyabilirdim. Elini bir noktadan çekerken başka bir yerde olmasını isteyebilirdim. Dağınık olabilirdim. Tüm bunları yapabilir ve aynı zamanda kendimi sevebilirdim.

"Bir şey düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Omuzlarındaki gerginlikten dörtte bir oranında sıçrayabilirim. Birkaç dakika önce rahat bir yastık olan şey şimdi sert bir kemik torbası."

Elini tekrar karnıma doğru kaydıldı. Elini ittim.

"Ne?" diye tersledi. "Sıcacıksın ve vajinan yıkıcı bir büyüden yapılmış. Seni tutmama izin ver."

"Bana sarılabilirsin, ama orada değil."

"Ama ben o noktaya takıntılıyım," diye itiraz etti.

"Ama sen yağlarımı avuçlarken rahat edemiyorum."

"Hayır, Sara. *Hayır*. Bunu yapmayacağız. Çok ciddiym. Yumuşak karınlar dünyadaki en seksi şeydir."

"Lütfen yapmayın. Güzel ve iyi niyetli ama-"

"Benimle ilgili hiçbir şey iyi niyetli değil. Ya da bu konuda hoş," dedi saçlarımı omzumdan kaydırırken. "Sana söylüyorum, bunu ezici, dikkat dağıtıcı derecede seksi buluyorum. Bu kalın kalçaları da. Bunun benim için güzel olduğunu söylüyorum. Buna bayılıyorum."

"*Ama* neden seviyorsun?"

Beni sırtüstü yatırdı ve sanki onu gerçekten gücendirmişim gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bir nedene ihtiyacım olsun ki? Neden sadece sevemiyorum?"

"Çünkü kimse göbek sevmez," dedim. "Sevdiğini söyleyen yalan söylüyordur."

"Yalan söylemiyorum," diye homurdandı. "Beni boğazlayacağını düşünmesem, Milana'nın ofisindeki kanepeye her oturduğumuzda başımı kucağına koyardım."

"Sen neden ? bile oturmuyorsun!"

"Çünkü başımı kucağına koymak istiyorum, seni cırtlak küçük baykuş. Cidden, kadın. Beni burada öldürüyorsun. Bir kez olsun sana söylediklerimi dinlesen ne güzel olurdu."

Bunların hiçbiri iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Olmayacak, çok teşekkür ederim. "Ama şu haline bak! Yani, tombul bir göbeğin yok!"

"Kendimden etkilenmem mi gerekiyor? Bunun gerçekten böyle olduğunu sanmıyorum. Kötü mantık, Shap." Dudaklarını omzumun üstünden boynuma doğru sürükledi. "Senden etkileniyorum. Senden o kadar etkileniyorum ki gördüğümde düşünemiyorum. Konuşamıyorum bile. Tek yapabildiğim sen bana bakarken

O inek tişörtleri, ıslak bir rüya gibi kalçaları ve o kaos topuzuyla yürüyün."

"Buna kaos topuzu dedin," dedim kendi kendime gülererek. "Ve yanılmıyorsun. Kahretsin, yanılmıyorsun."

"Bu kadar saçı bir bone içine nasıl sığdırıyorsunuz? Bilmek için sabırsızlanıyorum."

"Onları Etsy'deki bir yaratıcıdan sipariş ediyorum," diye cevap verdim, sırtışıımı onun pazusuna saklayarak. "Onları özel olarak yaptırıyorum. Kaos topuzu özel sipariş."

Parmaklarını karnımın alt kısmından geçirdi. "Bunu seviyorum Sara. Bayıldım amına koyayım." Kalçamdan dizime kadar bacağımın çizgisini izlemek için yer değiştirdi. "Ama seni strese sokacaksa bunu yapmak zorunda değilim."

Orada yatıyordum, kafam çürütmelerle doluydu çünkü bu doğru olamazdı. Olamazdı. Hiç kimse bunu sevmeyi seçmezdi.

"Konferans için ne zaman ayrılmanız gerekiyor?"

Parmak ucumla koluna daireler çizdim. "Sunumlar açılış yemeğinden sonra başlayacak ama..." Başımı kaldırıp baktım ama hâlâ karnımla meşgul olduğu için göz göze gelemedim. "Bugün gitmek zorunda değilim. Yarın çok önemli ama bugünden sorunsuz bir şekilde çıkabilirim."

"Ama sen birinci sınıf bir ineksin. Neden atlayasın ki?"

"İçerik benim ilgi alanlarımla örtüşmüyor," dedim. Bu söyleyebileceğim en yumuşak ve cömert yoldu.

"O zaman... burada ne yapıyorsun? Bunu gerçekten sen mi planladın? Seyahat programımı Acevedo'nun karısından mı aldın? Beni nerede bulacağını Erin mi söyledi?"

"Erin'in bu işte bir parmağı yok ve dinle, ben bir günü bile zar zor idare edebiliyorum. Uluslararası seyahatleri unutun," dedim gülererek. "Bu bir plastik konferansı ama benim yaptığım işlerden çok kozmetik cerrahiye yönelik."

"Sana bir kez daha sorayım: Burada ne yapıyorsun?"

"Bu şu anda uğraşmak istemediğim uzun bir hikaye. Sana söz verebilirim ki bunu ben planlamadım. Eğer biri bir şey planladıysa, o da muhtemelen sensin."

"Ben mi? Pek sayılmaz. Birkaç ay önce, Erin izin alma konusunda beni rahat bırakmadı. Bir akşam yemek için onların evindeyken kredi kartımı elime tutuşturdu ve tüm bu işleri ayarladı. O ve Nick geçen kış Hartshorn ve karısıyla buraya gelmişlerdi. Havaalanına gitmeden iki saat öncesine kadar nereye gittiğimi bile bilmiyordum." Boynumun yan tarafını öptü ve benden küçük bir ürperti aldı. "Bugün konferansını bırakıp benimle mi takılacaksınız?"

"Tabii bu senin tatil havanı bozmazsa."

"Tatil hislerim sahilde oturmak, sevmediğim bir kitabı tekrar okumak ve bira sipariş etmek için erken olup olmadığını tartışmaktan ibaret. Sen bu hislerimi önemli ölçüde iyileştirirsin."

"Ne yapacağız?"

"Bir yolunu ," dedi. "Sana tuhaf bir şey sorabilir miyim?" "Bu çok heyecanlı olacak," dedim kesin bir ifadeyle.

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi, kaşları birbirine yaklaştı. "Hiç sülük kullandınız mı?"

Ondan uzaklaşırken içimden bir kahkaha yükseldi.

Üzerime süründü, dizlerini kalçalarıma dayayıp ellerini omuzlarımin yanına koyarak beni sırtüstü yatırdı. "Antrenmanını sorduğum için başıma gelen bu mu? Kıçını yırtarcasına gülüyor musun? Bu kadar garip bir soru olamaz."

"Garip, hayır. Ama iki ay boyunca çalışmalarına yan gözle baktınız ve şimdi de mikrovasküler tıkanıklığı ele alma yöntemlerim hakkında konuşmak istiyorsunuz. Hayır, bu çok mantıklı."

Eğildi, çenemi ısırđı. "Bir dahaki sefere onları kullandığında bana söyler misin? Hiç görmedim."

"Asla mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kendini kulağımla omzum arasındaki boşluğa sıkıştırdı. "Dışarı çıkmama pek izin vermiyorlar. Son on beş yılımı acil servis ve travma bölümünde geçirdim." Tenimi emdi, sanki tattığı en güzel şeymiş gibi derin ve alçak sesle hırladı. Sonra, "Kahvaltı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben tanıdığınız en seçici yiyiciyim ve benimle yemek yemek sizi perişan edecek. Bir daha asla benimle bir yere gitmek istemeyeceksin."

" bu kadar mutsuzum, hadi restorana gidelim. Kocaman bir kahvaltı büfeleri var. Dün beş kişiye yetecek kadar yedim. Hoşuna gidecek bir şeyler bulursun. Sonra seninle nereye gitmek istediğime karar veririm."

"Muhtemelen bir parça kızarmış ekmek ve biraz çay bulacağım ve bana yemin etmelisin ki bilinen dünyadaki tüm kahvaltılıklar elimin altındayken sadece kızarmış ekmek yemem hakkında yorum yapmayacaksın. İnsanların kendilerini ne yiyip yemediğim hakkında konuşmaya davet etmeleri beni çok sinirlendiriyor ve endişeliyken yemek yemek benim için her şeyi berbat ediyor. Bütün gün reflü olmaksansa hiçbir şey yememeyi tercih ederim."

Ağzımın kenarını öptü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim."

"Tamam. O zaman kahvaltı yapabiliriz." Bir elimi böğründe gezdirdim. "Üzerimden iner inmez."

Boynuma doğru hırladı. "Evet, kahvaltıdan önce seni alacağım kısmı kaçırmış olmalısın."

"Böyle bir şeyden bahsetmediniz."

"Söylenmesine gerek olduğunu düşünmedim." Yer değiştirdi, şaftını bana doğru salladı. "Dışarıdaki yağmur hakkında ne düşünüyorsun?"

Avluya açılan çift kapıya baktım. "Bilmiyorum. Özel mi?"

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Hadi öğrenelim."

Ve böylece kendimizi dışarıda, sarmaşıklar, çitler ve yıpranmış, eski çitlerle çevrili duşun altında kıkırdayarak ve çırılçıplak bulduk. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye itiraf ettim, su üzerimizden akarken ellerim göğsündeydi.

Karnıma doğru sertleşmişti ama acelesi yoktu. Geçen akşam ve gece birkaç kez acele etmiştik. Bugün bunu yapmamıza gerek yoktu.

"Benim de olduğunu söyleyemem," dedi yüzünde geniş ve gerçek bir gülümsemeyle.

Benim için önemli olan buydu. Gülümsemesi. Ondan o kadar nadir görülen bir şeydi ki dizlerimin üzerine çökmekten kendimi alamadım. Ne demek istediğimi anlayana kadar tam bir nefes geçti ve sonra bana uzandı, elleri üst kollarımın etrafında kıvrıldı ve boğazında bir hırıltı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi. "Sara. Hayır. Buraya geri gel."

"Bunu istemediğini mi söylüyorsun?" Elimi onun boyuna dolayarak sordum. İstese de istemese de kalçaları öne doğru sarsıldı ve tacı alt dudağıma dokundu.

"Öğürmene izin vermeyeceğim," dedi.

"Sınırlarımı biliyorum." Dudaklarımı onun üzerinde gezdirdim, zar zor bir dokunuşla ve karşılık olarak keskin bir sarsıntı daha aldım. Bunu istiyordu. Ardından gelen acı dolu inilti bunun kanıtıydı. "Ben seninle ilgilenirken kendimle de konusunda bana güven."

Parmaklarını saçlarımın arasına soktu. "Yutmaya çalışmayacağına söz ver."

Onu ağızıma aldım, lüks ağırlığı dilimin üzerinde ağırlaştı ve inanılmaz sertliği dudaklarımı genişçe gererek beni onaylayarak mırıldanmaya bıraktı. Başını okşarken tabanını da sertçe okşadım, üzerimize dökülen su her şeyi müthiş kayganlaştırıyordu. Saçlarımı tutuşu nazik değildi, hiç de nazik değildi ve içinden geçen vahşi inilti de buna uyuyordu.

Hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi küfür mırıldanırken elimi bacaklarının arasından geçirdim, ancak bunları söyleme şekli, kıkına bir dizi sert, özür dilemeyen tokat gibi, tam olarak doğrudu. Parmak uçlarımı kıvrımında gezdirmeden önce taşaklarına bir dakika boyunca dikkatimi verdim.

İçinden bir nefes titredi ve siki elime doğru kabardı. Dilimde ılık tuzun tadını aldım. "*Fuuuuuck*. Ne zamandan beri bundan hoşlanıyorum?"

Nefes nefese.

Uzanıp çenemi kavradı. Başparmağıyla dudaklarımın gergin çizgisini takip etti. Ona baktım, karanlık, kapüşonlu bakışlarıyla buluştum ve tekrar o kıvrımlı girişin üzerinde gezindim.

"Sanırım hoşlandığım sensin," diye hırıldayarak yarım adım geri çekildi. "*Siktir*, Sara. Ben-oh, siktir, *evet*. Şimdi."

Yumruğumun içine doğru iterken, iki elimle onu sertçe okşadım, biri başının üzerinde dönüyor, diğeri de tabanının etrafında sıkıca sarılıyordu. O elini kendi eliyle kapattı ve ağzımdan uzaklaştı. Göğüslerimin üzerine boşalmak üzere olan bir adam için çok düşünceliydi. Çok düşünceli. Sakso çekerken bile bencil davranmıyordu ve bu gözlerimi yaşarttı.

Eğer gerçekten bir pislik olsaydı bu benim için çok daha güvenli olurdu.

İlk fişkırma göğsüme çarptığında gözleri büyüdü. Kalın bir şekilde yutkundu, bakışları elim, göğüslerimin arasındaki su birikintisi ve yüzüm arasında gidip geliyordu. İkinci spazmda görkemli bir "*Fuuuuuuck*" diye inledi ve koluma uzandı ama beni dizlerimden kaldıracak koordinasyona sahip değildi. Eğer gözyaşlarımı düşün spreylene saklamakla meşgul olmasaydım, buna gülerdim. Son fişkırma serisinden sonra kolumu tutmayı başardı ve beni ayağa kaldırdı. Beni kucakladı ve göğsüne bastırdı, parmakları klitorisime kötü şeyler kulağıma ne kadar iyi, *çok* iyi olduğumu mırıldandı.

Bu sağanak yağmurda, hiçbir şeyin yanlış olmadığı ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğu bu mükemmel küçük dakikada , yaşadım. Kazara mutlu bir sabah yerine bu anın hayatım olması için her şeyden vazgeç.

SEBASTIAN büfenin başındaki yığından bir tabak kapıp bana doğru uzattı ama son anda geri aldı. "Bir şey söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bir sorum var."

İnledim, kollarımı ve kamburumu çıkardım. "Yemin ettin."

"Evet, ." Odanın etrafını saran kilometrelerce uzunluktaki büfeyi işaret etti. "Giderken bana düşünce sürecinizi anlatabilir misiniz?"

Ona şüpheyle baktım. "Neden bir şeyi seçtiğimi ya da atladığımı mı bilmek istiyorsun?"

Başını salladı, tabağı uzattı. "Evet."

"Neden?"

Kendisi için bir tabak aldı. "Çünkü beni zaten kruton ve şekerlenmiş zencefil çılgınlığına . Neden orada durayım ki?"

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Ama senin fikirlerini istemiyorum."

"Nasıl yapacağımı göreceğiz," diyerek ilk masaya doğru ilerledi. "Yumurta konusunda baş belası olduğunuzu varsayıyorum."

"Ve haklı olurdun." Önümüzdeki tepsilere bakarken yüzümü buruşturdum. "Eggs Benedict hızlı bir hayır. Sos midem için çok zengin ve jambon yemem. Katı haşlanmış yumurta iğrenç."

"İğrenç mi? Bu çok cesurca."

"Onlar bir seçenek değil. Rafadan iyi olabilir ama katı olanlar tam bir kabus. Çırpılmış yumurta, bazen, ama onları görmem gerekiyor. Menüden sipariş edemem. Çok cıvık, çok peynirli, çok otlu olmadıklarından emin olmalıyım. Bunlardan herhangi biri kötü bir fikir olabilir." Servis kaşığına uzandım. "Bunları deneyebilirim."

Ben bitirdiğimde Sebastian kaşığı benden aldı ve tabağına çırpılmış yumurta yığı. Gerçek bir yığındı. O yığının içinde en az üç yumurta sayılabılırdi. "Biraz daha baş belası olabilirsin. Senden çok daha fazlasını beklerdim."

"Sadece bekle." Yan masaya geçerken güldüm. "Kahvaltılık patatesler kalbimi kırıyor. Her seferinde. Benim için çalışmalarını istiyorum, ama

Neredeyse her zaman soğan ve sarımsakla sotelenirler ki bu da bağırsakları huzursuz etmenin en hızlı yoludur."

"Ew." Masanın arkasında duran sunucu tüm vücuduyla irkildi.

"Özür dilerim," dedim ona. "Konu bu tür şeyler olduğunda hiçbir süzgecimiz yok." Sebastian bacaklarıma bakarak, "Bazı şeylerde yaparız," dedi. "Bazı şeylerde değil.

iltihaplı mide hastalıkları."

"İşte bu yüzden bir yerlere gidemiyoruz," dedim ona.

"Sen seçici olduğun için bir yere gidemiyoruz. Biz oynarken oyunu değiştirme." Elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırdı. "Yani sana patates yok," dedi tabağına biraz patates koyarak. "Eminim sosis ve pastırmayı da atlıyoruzdur."

"Sosisi düşünemiyorum bile," diyerek ekmeklere ve hamur işlerine doğru ilerledim. "O tür bir yağ benim için berbat bir şey ama sosis fikri -Hayır." Midem bulanırken omuzlarım dikleşti. Bir elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım. "Bunu düşünemiyorum bile."

"Kendi sorunlarına neden olma Shap," diye seslendi. "Bugün bunu yapmayacağız."

"Tüm bunlar benim neden olduğum bir sorun," dedim. "Yirmi yıllık düzensiz beslenmenin ödülünün ömür boyu düzensiz beslenmek olduğu benim için bir kayıp değil, ama şimdi bu zorunlu ve karbonhidrat saymak yerine asitte aşırıya kaçmamak için kurutulmuş kızılıcık sayıyorum, hepsi o yirmi yılda kendime yaptıklarım yüzünden."

"Sefalet içinde debelenmeye varım ama bu saçmalığa bir son vermelisiniz," dedi. "Hepimiz kendimizi milyonlarca farklı şekilde mahvediyoruz. Bunu anlatacak kadar yaşamamız ödüldür."

"Sabahları hep böyle ahlaklı mısınız?"

Bakışlarını sandaletlerimden şortuma, oradan da bol bluzuma doğru sürükledi. "Her zaman değil," dedi.

Bu ağır bakışla ne yapacağımı bilemediğimden, hamur işlerini iyice inceledim ve hemen tanıyamadığım parçalara bakmak için bir çift maşa kullandım. "Bunların hiçbirisi olmaz," dedim maşayı sallayarak. "İçindekilerden makul ölçüde emin değilsem, ona dokunmamın imkanı yok. Sinsi turunçgiller tarafından işte böyle kazıklanıyorum."

Sebastian tabağımdaki az miktardaki çırpılmış yumurtaya baktı. "Bir soru daha. Hayır, hayır, bu seni endişelendirmeyecek," dedi ona ters ters baktığımda. "Sakin ol. Şimdiye kadar seçtiğin tek şey buysa, sabahları genellikle ne yediğini bilmek istiyorum."

"İki tane lütfen." Beyaz ekmek sepetini işaret ettim ve garson dilimleri ekmek kızartma makinesine attı. "Hani gençken Jäger ya da saçma sapan bir schnapps gibi bir şeyle aptalca sarhoş olursun ya? Ve ertesi gün iskeletini kusarsın? Ve ondan sonra sonsuza kadar o alkolün yanına yaklaşamazsınız çünkü kokusunu bile alsanız, tüm göğüs kafesinizi kusmanın travmasını hatırlarsınız? Benim için de durum böyle, yani her şeyde. Travmatik anılara sahip olmayan yiyeceklerin listesi -kendiliğinden ya da başka türlü- kısa. Bana yulaf ezmesi, yulaf lapası, yoğurt, haşlanmış yumurta kalıyor. Belki biraz haşlanmış elma. Çiğ elmayı sindirmek için bir ton enerji gerekir. Çok fazla kızarmış ekmek var."

Ben unlu mamulleri incelemeye devam ederken o bir bademli kruvasana uzandı ve ısırıldı.

Bir sepet dolusu tahıllı ekmeği işaret ettim. "Burada çok fazla şey var. Aslında bayıldım ama tüm o tohumlar karnımı en az iki gün guruldattır. On saatlik bir ameliyat boyunca karnının guruldamasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu, kaç kere "Bir şey yok." diyebileceğimi görmek için yaptığım bir deney. Merak etmeyin. Gerçekten, sorun yok. Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Görmezden gel."

"Seçici değilsiniz. Spesifiksiniz. Arada fark var."

Fransız tostı ve Belçika waffle'larına doğru ilerlerken, "Seçicilik bunun için daha basit bir kelime," dedim. İkisinden de birer tane seçti.

"Tamam, peki ya meyve? Günümü mahvet ve bana bunların nesinden nefret ettiğini söyle."

"Ahududuyu çok severim ama çekirdekleri tam bir felaket. Reflü olmadan yaban mersinine bakamıyorum bile. Kavun ve ananas küçük miktarlarda iyidir. Mango ve papaya da aynı şekilde. Guava ve ben anlaşıyoruz. Muzun güvenli olması gerekiyor ama değil ve üzüm beni mahvediyor." Tabağıma biraz kavunla birlikte birkaç çilek ekledim. "Ballı sade yoğurt benim en iyi gün kahvaltımdır. Kötü bir günün ardından bana hep iyi gelir."

Seçtiğim yoğurt kutusunu inceledi. "Tamam. Anladım."

Parmak uçlarımı küçük bal kavanozlarının üzerinde gezdirdim. Odanın diğer ucunu, kızarmış et ve kızarmış yumurta kokularının birbirine karıştığı yerden uzaktaki açık hava güvertesini işaret ettim. "Şuraya oturalım."

Masaya oturduktan sonra Sebastian kalın kirpiklerinin altından bana baktı. "İyi miydi? Seni endişelendirdi mi?"

"Çok fazla değil." Bal kavanozunu açtım ve kokladım. Bal kokusu beni her zaman mutlu etmiştir. "Çılgınca görüldüğünü ve muhtemelen çılgınca geldiğini biliyorum ama seçeneklerimi kontrol ettiğimde *kendimi* çılgın hissetmiyorum. Yarın buraya tekrar gelebilirim çünkü kızarmış ekmek yiyebileceğimi ve sevdiğim bazı meyvelerle birlikte yoğurt olduğunu biliyorum. Bu yumurtalar işe yaramasa bile diğer ürünler işe yarayacaktır ve o zaman kahvaltı gibi temel bir şeyi nasıl yapacağımı takıntı haline getirmek zorunda olmadığımı biliyorum."

Bir garson masaya uğradığında Sebastian kendisi için meyve suyu ve kahve, benim için de sıcak çay sipariş etti.

Uzaklaştığında ekledim, "Bu konuda büyük bir pislik olmaman yardımcı oldu. Buna hazırlıklıydım."

Kızarmış ekmeğinin üzerine şurup dökerek sordu: "Sana karşı bir pislik olmamı beklediğin için mi hazırlandın yoksa onlara ihtiyacın olanı söylemeye çalıştığında insanların bir pislik olması konusunda deneyimin olduğu için mi?"

Çatalıma küçük bir miktar yumurta kırdım. "İkisinden de biraz."

Yumurtaların tadına bakarken beni izledi ve sorgulayıcı bir şekilde başını salladı. Cevap olarak omuzlarımı oynattım. Fena değillerdi. En sevdiğim değillerdi ama kötü de değillerdi. Sonra, "Özür dilerim." dedi.

"Üzülme," dedim ve bunda ciddi dim. Bu *ateşkesle* ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama artık onun bana bir şey yaptığını hissetmiyordum. Aksine, bunu birbirimize yapıyorduk. Ve kendimi her şeyden korumak zorundaymışım gibi hissetmiyordum. "Yani, ne istersen olabilirsin ama bunun için özür dilemene gerek yok. Bana verdiğin her pislik için, ben de sana öfkeli bir kaltak olarak karşılık verdim."

Çatalını bana doğru sapladı. "Öyle deme."

"Hayır, değil. kelime karmaşık ama benim için karmaşık değil. Benim için ve benim için ne anlama geldiğini biliyorum," diye ısrar ettim, bir elimi göğsüme vurarak. "Muhtemelen sana vahşi bir orospunun kalbine sahip olduğumu ve onunla gurur duyduğumu açıklamamın zamanı geldi. Kafamdaki mükemmeliyetçiye ne zaman oturup susması gerektiğini söylüyor ve tek uygun kapatma yönteminin bir zımba olduğunu düşünen travma cerrahlarına karşı durmamı sağlıyor."

Hafif bir gülümsemeyle bana baktı, çenesini avucuna dayamıştı. "Teşekkür etmem gereken kişi bu mu?"

Bir elimle göğüs kafesimi ovuşturdum. Orada sıcak bir basınç oluşuyor gibiydi. Benim de yanaklarımı ısıttı. "Evet."

"Ondan hoşlandığımı bilmelisin. Hem de çok," diye ekledi. "Bana ne kadar güçlü olduğunu göstermenden hoşlanıyorum. Bence sen de bundan hoşlanıyorsun. Sadece yapman gerektiğini düşünmüyorsun."

Bu parçalarım hakkında sanki seslerini duyduğum bedensiz insanlarmış gibi konuşmanın doğasında bir tuhaflık olduğunu hep biliyordum ama bu, tüm çatışmalı duygularımın kökenlerini izole etmeme yardımcı oldu. Mükemmeliyetçiyi hayatında güvende olmak için umutsuzca bir şeylere ihtiyaç duyan bir çocuk olarak, vahşiyi ise öfkeli, hiddetli bir çocuk olarak görmeme yardımcı oldu.

Yanlış anlaşılmayı reddeden genç bir kız. Tüm bu duyguları iki parçaya ayırmak ve ayrı ayrı duymak yardımcı oldu.

Bu bilgiyle yaşadığım onca yıl boyunca, birinin benim en dağınık, en değişken yanımla değer verilmeye değer olarak seçmesinin tekil ısıltısını bir kez bile hissetmemiştim. İyi kız tüm ilgiyi üzerine çekmişti. Hiçbir şey istemedi ve her şeyi yaptı, bu da onu sevmeyi çok kolay hale getirdi. Ama bu sevgi sığdı. bileği derinliğinde bir aşkı, gelgitlerle sürüklenip giden türden. Benden verdiğinden daha fazlasını aldı. Önemli değildi ve uzun sürmedi.

Bu aşk değildi. Bu bir ateşkesti. Bir erteleme. Birbirimize eziyet etmek için her fırsatı değerlendirmediklerimiz bir an.

Bu aşkla ilgili değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Haklısın. Vahşi kaltağımı bu kadar sık dışarı gerektiğini düşünüyorum," diye cevap verdim, kaşığımı yoğurda daldırarak. "Her günü balon kıyafetli mızrak dövüşü günüymüş gibi yaşayamam."

"Bunu tekrar yapmalıyız," diye düşündü. "Belki bir dahaki sefere ben kazanırım."

"Fazla umutlanma."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi, yavaş ve asık suratlıydı. "Çok kötü. Zaten öyle."

Adada rahat ve hoş bir şekilde nemliydi, güneş çok yoğun olmadan yüksek ve parlaktı. Okyanus, hafif bir hamak-uyuklama müziği sağlayacak kadar yakındı ve yumuşak, soluk kum bungalovumun dışındaki verandadan sadece birkaç adım ötedeydi.

Sebastian'ın ilk kez hava durumuyla ilgili tek bir şikâyeti yoktu.

Bu, tüm şikâyetlerinden arınmış olduğu anlamına gelmiyordu.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru ittim ve ona baktım. *Acil Tıp Dergisi'ndeki* bir makaleye kaşlarını çatarken dişlerinin arasında bir fosforlu kalemin ucunu tutuyordu. Bu öyle bir kaş çatmaydı ki şiddetle karşı çıktığı ya da makalenin içeriğine bayıldığı anlamına gelebilirdi. Herkes tahmin edebilir.

"Bir içki alacağım," dedim verandadan bungalovun içine geçerken. "Bir şey ister misin?"

Günlük için yüzünü ekşiterek sordu: "Bu sizin dünyanızda ne anlama geliyor? Seni içerken gördüğüm tek şey zayıf çay ve su."

"Yumuşak beyaz şaraplar ve çok ekşi ya da hoppy olmayan biralar içebilirim, ama kendimi gerçekten iyi hissetmediğim sürece genellikle pas geçerim." Kapıya yaslandım. "Tatil köyünden buzdolabını doldurmasını istedim, eminim orada senin için bir şeyler vardır."

"Bunu isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı.

"Evet, annemden öğrendiğim bir şey varsa o da nasıl rahat seyahat edileceğidir." Başparmağımı bungalova doğru uzattım. "Senin için bir şey alabilir miyim?"

"Kruton ve kristalize zencefil olmadığı sürece, ne yiyorsanız bana uyar."

İçeride kendime bir bardak su doldurdum ve buzdolabındaki çeşitlerden bir bira seçtim. Tam verandaya dönmek üzereydim ki girişin yanındaki masanın üzerinde ciltsiz bir kitap gördüm. Bungalovun etrafındaki raflara sıkıştırılmış diğer kitaplara benzemiyordu ve sanki biri onu unutmuş gibi masanın kenarında öylece duruyordu.

Kitabı kolumun altına sıkıştırıp verandaya doğru yürüdüm. "Bu senin mi?" Elimde tutarak sordum.

Sebastian bira şişesini aldı ve "Evet." dedi.

Kapağına bir göz attım. "*The Chronicles of Narnia*'yı mı okuyorsun? Küçük çocuklar için yazılmış alegorik fantezi serisini mi?"

Bir elini kaldırdı. "Açıklayabilirim."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Yanındaki şezlonga yerleştim. "Lütfen. Beni merakta bırakma."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve çok rahatsız olmuş bir ergen gibi iç geçirdi. "Bir gece acil serviste *Aslan, Cadı ve Dolap*'ın bir kopyasını buldum. Her günün cehennem gibi geçtiği ve bir türlü düzelmediği zamanlardı. Günlerce hastaneden çıkamadığım zamanlardı. Dünya korkunçtu ve uyuyamıyordum, bu yüzden kitap okudum."

"Ve sen *hala* onu mu okuyorsun?"

"Hayır. Yani, tabii ki evet ama hoşuma gitmiyor. Bu hikayeye ilgili o kadar çok sorunum var ki. Sorunlarıma nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Aynı fikirde olarak mırıldandım. "Evet, bu seninle ilgili bir tema gibi görünüyor."

"Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın," dedi yan yan sırtarak. "İlk kitabı okudum ve nasıl sonuçlandığını görmem gerekiyordu, bu yüzden diğer altısını da okudum."

"Sevmediğiniz bir hikaye için bu ciddi bir taahhüt."

"Sevmediğim çok şey var, ama tüm kitapların arasında dolaşan bir konu vardı, bilemiyorum. Aklıma takılan bir şey var."

"Yapışkan kısmını duymak istiyorum."

Bir dakika boyunca sayfaları çevirdi. "Bir dolabın arkasından geçerek yeni bir dünyaya açılan bu çocuklar hakkında. Diğer tarafta onları neyin beklediğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Hiçbir şey onları hazırlayamazdı. İçine atılıyorlar. Taraf tutmak ve savaşmak zorundalar ve sonra eve dönmek zorundalar. Dolaptan çıkarlar ve hiçbir şey olmamış gibi eski hayatlarına geri dönerler. Sanki onca zamandır arka bahçede oynuyorlarmış gibi. Kimseye nerede olduklarını ya da ne gördüklerini söyleyemezler. Yaşadıkları kayıplardan ya da savaşın kendileriyle ilgili her şeyi nasıl değiştirdiğinden bahsedemediler. Tüm bunlara tanıklık etmiş gözlerle dünyaya bakmak ve o dolaba giren aynı çocuklarmış gibi davranmak zorundaydılar."

İki elimle bardağıma sarıldım. Bu eve çok yakındı. "Vay be." Başını salladı. "Dediğim gibi, hoşuma gitmeyen pek çok malzeme vardı ama içinde bir gerçeklik atardamarı vardı. Bir savaşta yaşayıp savaştan değişmiş olarak çıkmakla ilgili ince kısım, ancak tüm bu değişimi koyacak bir yer olmaması beni çok etkiledi. Sırf o damara tekrar basmak için kitaplara geri dönmeye başladım. Sanırım seçim bu, değil mi? Oksijenimi kesmek ya da deli olup olmadığımı merak etmeye devam et."

Bunların hiçbirini düzeltecek sözcüklere sahip değildim. Bunu yapmaya çalışmak yerine, bardağıma bir kenara bıraktım, kitabı ve terk edilmiş günlüğü ondan aldım ve kendimi şezlongda onun yanına sıkıştırdım.

"," diye mırıldandı, eli başımın arkasındaydı. Göğsüne doğru başımı salladım. "Anladım."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Teşekkürler."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

SEBASTIAN

HÂLÂ UMDUĞUM YATAĞIMDAN, ONU IZLIYORDUM.

Sara bungalovun etrafında vızıldıyordu. Küçük bir çaydanlık olduğu için yere değen kabarık beyaz bir bornoz giymişti ve saçlarını evden getirdiği sıcak pembe mikrofiber havluyla toplamıştı.

Onun güne hazırlanışını izlemek bir lükstü. Tüm vücuduna nemlendirici sürmesini bir kez daha izleme ayrıcalığına sahip olmak için bile tüm paramı verebilirdim.

Saç kurutma makinesini açtığında, yatağa geri dönmeyeceği gerçeğini kabullenmiştim. Boxerlarımle bungalovda dolaşıp telefonumdan gazete manşetlerini okurken kendime kahve yaptım ve çayı için su ısıttım.

Ama sonra banyodan bir gürültü patlaması duyuldu -bir çarpma, bir çarpma, bir hırıltı- ve ben yaklaşırken sıcak pembe havlu kapıdan dışarı uçtu. Onu ellerini uzun mermer makyaj masasının kenarına dayamış, saç kurutma makinesini yere koymuş ve önüne bir sürü makyaj malzemesi yaymış halde buldum.

"Burada neler oluyor? Küçük bir kasırga anı mı yaşıyoruz? Lütfen camları kırmayın. Bugün buradan dışarı atılmak istemiyorum."

"Şu anda bana pislik gibi davranma. Bu sabah seninle bunu yapamam."

Omuzlarını geriye itti, bir elini saç düzleştiricisine yaklaştırarak ısını kontrol etti. Bunu biliyordum çünkü kız kardeşimde de aynısından vardı. Vivi'nin alnında da düzleştiriciden kaynaklanan bir dizi küçük yanık vardı. Görüntülü arama konuşmalarımızın çoğu bir şekilde o düzleştiriciyi içeriyordu. O düzleştiriciye güvenmiyordum.

"O zaman sırf eğlenceli olduğu için havlu ve küçük ev aletleri mi fırlatıyoruz? Bu arada benim için sorun yok. Beni de dahil et. Ben de havlu fırlatabilirim. İzle." Raftan bir banyo havlusu çekip omzuma attım. "Bunu gördün mü?"

"Şimdi de sik kafalılık yapıyorsun."

"Bak, bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktım. "Bence sik kafalı bu durum için biraz fazla güçlü, değil mi? Sikkafa bir dereceye kadar kötü niyet ima eder. Ben sadece sana bok atmak istiyorum. Dışlanmak istemiyorum. Burada kötü niyet yok."

"Sinir krizi böyle bir şey mi? Hep merak etmişimdir."

Ona doğru yürüdüm, ellerimi beline koydum ve aynada gözleriyle buluştum. "Sinir krizi geçirmiyorsun. Bana neler olduğunu anlat."

"Çıldırıyorum. Tamam mı? Olan şey bu." Saçını yapmaya devam edebilmek için beni çekti. "Kahvaltıda bir sinir krizi, öğle yemeğinde bir plastik konferans ve akşam yemeğinde yeni bir felaket. Mükemmel. Gelmiş geçmiş en iyi gün."

"Bana *neden* korktuğunu söyleyebilir misin? Çünkü anlamıyorum."

"Babam da bu konferansa katılacak" diyerek boştaki elini yuvarladı.

"Ve... onu görmek istemiyor musunuz?"

"Aslında hayır, ama sorun bu değil," dedi acı bir kahrkaha atarak. "Diğer herkes onu görmek istiyor ve bu süreçte beni ezip geçecekler."

"Sara. Ne oluyor *lan*?"

"Evet, her zaman bir kabus."

"Tamam, ben de seninle geliyorum," dedim dünkü Őortumu giyerek.

"Hayır, gelmiyorsun. Buna gerek yok. Bununla başa çıkabilirim. Sadece nefret ediyorum.

Rastgele insanların etrafında olmaktan nefret ettiğimi biliyorsun ve buna bir de babama ulaşmak için beni kullandıkları gerçeğini eklersen, durum daha da tatsızlaşıyor." "Dur . Neyden ? Çok daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bilgi. Bana bir çocukmuşum gibi açıkla. Basit terimlerle."

Dzleştiriciyi yere bıraktı ve bana göz kırttı. "Bilmiyorsun." "Hayır tatlım, bilmiyorum. Neler oluyor?"

"Babam, Ross Shapiro. Üniversite İmaj Kliniğ'i'nin sahibi. Kaliforniya'da kırk sekiz ayakta tedavi merkezi olan bir plastik cerrahi merkezi. Kardeşim geçen yaz Scottsdale'de yeni bir yer açtı. Annem Maui'de çalışmakla meşgul. Son bir buçuk yıldır orada olmasının resmi nedeni bu. Gayri resmi nedeni ise muhtemelen yirmi beş yaşında olması ve kişisel antrenman işine yatırım yapmasını uman bir fitness fenomeni olması. Muhtemelen yle de olacak, tıpkı babamın yirmi iki yaşındaki tüm yan parçalarını ceplerinde fazlasıyla nakit parayla tutacağı gibi."

"Vay ." Elimi ağızıma götürdüm çünkü evet, plastik cerrahi patronunu duymuştum ama Sara'yla bağlantısını hiç kurmamıştım. Babasına yapılan gevksek atıfları her duyduğumda, bunun miras kabulleri ve aile parası damarlarında bir şey olduğunu varsaydım. Birinci kattaki dairenin cerrahı Sara'dan, Batı Yakası'nın kozmetik cerrahisine hükmeden adama geçiş yapmamıştım. Ve gerisini milyon yıl geçse de tahmin edemezdim. "*Vay anasını.*"

"Bu adil bir değerlendirme." Saçını dzleştiriciden devam etti. "Bildiğini varsaymıştım. Herkes bilir. Odaya benden önce giren bir şey."

"Ben . İnsanların söylediği şeylere pek dikkat etmem." "O zaman ne dediklerini biliyorsun," dedi.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Gerçekten konuştuğum tek insanlar Acevedo, Emmerling ve Hartshorn. Seni New York'tan kaçırdığımızda Acevedo çok heyecanlanmıştı."

"Beni yakaladı," diye tekrarladı. "Bu çok komik. New York'tan ayrıldım çünkü babamın üniversitedeki oda arkadaşı Cerrahi Şefi olarak atandı. İlk işi bana babamın bir yıl içinde Kaliforniya'ya dönüp onunla birlikte çalışmamı istediğini ve bu konuda babama elinden geldiğince yardımcı olmak istediğini söylemek oldu."

"Ne sikim ama." Kapı çerçevesine yaslandım. "Anladığım kadarıyla aile işine girmeyi hiç planlamamışsın."

Güldü ama bu gülüşte mizah yoktu. "Plastik benim ilk tercihim değildi."

"Neydi?"

"Başka her şey," dedi. "Beden dismorfisi üzerine kurulu bir dünyada büyüdüm. Bunu yapmaya devam etmek istemedim. Düzeltilmeye *ihtiyacı* olmayan insanları düzeltmek istemedim. Cerrahlık yapmak istediğimi bile düşünmüyordum."

"O zaman... ne değişti?"

Bir başka sert kahkaha. "Babam plastik cerrahiye girmezsem tıp fakültesi masraflarını ödemeyi reddetti. Bir dönem blöfünü gördüm ve büyükannemden yardım istemek zorunda kaldım ama o çoktan uyarılmıştı. O zamanlar herkes gibi kredi çekip ona defolup gitmesini söyleyebileceğim aklıma gelmemişti." Saçının bir bölümünü taradı, diğerine başladı. "Sonunda yaptım. Rekonstrüktif cerrahi bursunun peşinden gittim. Onun anlattığına göre, beni o bursa o sokmuş. Gerçek şu ki, beni burstan çıkarmakla ve daha uygun bir yere atamakla tehdit etti. O programın dekanı onun ihtisasından bir arkadaşıydı. Babam bunun sadece bir telefon meselesi olduğuna yemin etti ve ben de bunu yaparsa onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin ettim. Dekan beni ofisine çekti ve başka bir programda benim için bir yer olduğunu söyledi. Bu ailemden aldığım son kuruştu ve o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadık."

"Ama buraya geldin," dedim. "Seni ilgilendirmeyen bir konferansa."

Aynadaki yansımasına baktı. "Barışı korumak için geldim. Kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum ama bu rahatsız edici şeyi yapmak bana birkaç yıllık mesafe kazandıracak."

"Ben de seninle geleceğim," dedim.

Başına nemli bir bez attı. "Bunu yapmak için bir neden yok ve içeri girdiğin anda sinirleneceksin çünkü kimse akciğer çökmesinden bahsetmiyor. Sadece önceden korkmak ve bunu sistemimden atmak için bir şansa ihtiyacım var. İyi olacağım."

El bezini kalçasına doğru tuttum. "İyiden daha iyi olmanı istiyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve bir süre benimle yansıması arasında gidip geldi. Sonra, "Konferans o kadar da kötü değil. Benim için çok fazla sosyal etkileşim var ama bir kez oraya gidip gülümseyip başımı salladıktan sonra çabucak geçiyor. Eğer gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsan, bu akşam bizimle yemeğe gelebilirsin."

Saçının son bölümünü tararken onu izledim. Ondan her zaman beklediğim vahşi saçları olmadan tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordu. Bu bir dönüşümdü ama tahmin ettiğim nedenlerden dolayı değil. Oyun yüzünü takınıyordu. Saçları pürüzsüz ve altın sarısıydı, alnındaki çizgiler donmuştu ve yüzünü kusursuzlaştırmaya yetecek kadar ürün vardı. Tam da zırhın tasarlandığı gibi çalışıyordu. Bunların hiçbirine ihtiyacı olmaması dışında. Kendi başına ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu? Bunu göremiyor muydu?

Eğer yapmazsa, onun yerine ben görmek zorunda kalacaktım. "Orada olacağım."

Sara olmadan ne yapacağımı bilmiyordum.

Öğleden önce kahvaltı ettim, iki gazete okudum ve okyanusta yüzdüm. O noktada, çok sıkılmışım ve yarı yarıya bir şeyler yapmam gerektiğine ikna olmuşum.

kendimi bu konferansa verdim. Günün geri kalanında sahilde oturacak halim yoktu. Ne anlamı vardı ki? Orada yalnız oturmak istemedim. Burada yalnız *olmak* istemiyordum. Burada onunla olmanın nasıl bir Şey olduğunu öğrendikten sonra olmazdı. O yaban mersininin su ları hakkında yorum yapmadan kahvaltının tadını bile çıkaramadım.

Yemekten sonra *Narnia*'nın birkaç bölümünü daha okudum. Lanet olası  ocuklar. Okumak artık dikkatimi dağıtmadığında, yürüyüşe  ıktım. Adına yürüyüŐ dedim. Kafamda bir yürüyüŐtü. Bazıları Sara'yı gelir gelmez görmek ve iyi olduğunu teyit etmek istediğim için iki saat boyunca tatil köyü giriŐinin önünde volta attığımı söyleyebilir ama bu bir yürüyüŐtü.

Taksiden indiğinde gülerek bana baktı. "Bu neyle ilgili?"

"Yürüyüşe  ıkıyorum," dedim onu kollarımın arasına alarak. "Sen de tesadüfen geldin." Boynuna bir öpücük kondurdum. "Nasıl gitti?"

"Ugh. İyi. Her neyse." Başını göğsüme yasladı ve omuzlarının çökmesine izin verdi. " st m  değiştirmem gerek. Restoranda bunu giyemem."

Bungalov'a döndüğümüzde Sara sessizdi. S tyenini ve külotunu çıkardı ve makyajını tazelemek için saçlarını yüzünden uzakta tuttu. Fiziksel olarak onun yanından ayrılamayacağım için makyaj masasına yaslanıp onu izledim.

"İŞte bu gece olacaklar," dedi elinde makyaj fırçasıyla. "Olacak olan Şu. EĞer havasındaysa dünyanın en sıcak, en çekici insanı olacak. Değilse, herkesin * ok* ama çok meşgul ve * ok* ama çok önemli olduğunu bilmesini sağlayacak. Cep telefonu elinden hiç düşmez."

"Beni hazırlamak zorunda değilsin," dedim. "Ben gayet iyi idare ederim."

"Herkesi tanıyor, her yerde," diye devam etti, "ve işin rahatsız edici yanı, bu insanların çoğu onunla birkaç dakika geçirebilmek için kendilerini trafiğin önüne atacak. Gerçekten herkesi tanıyor, bu yüzden bir mesaj atıp biriyle görüŐmesini sağlayabilir.

Görüşme. Sizi yeni bir araç veya prosedür geliştirmek isteyen biriyle buluşturabilir veya nasıl kullanılacağını öğrenebilmeniz için sizi zaten en yeni araca sahip olan biriyle buluşturabilir. Tonlarca parası var ve tonlarca parası insanları tanıyor ve bu güçle gelen ilgiye bayılıyor."

Başımı salladım. "O tipleri bilirim."

"Ve her şey harika ve fantastik olacak, ta ki Boston'daki restoran ortamının nasıl olağanüstü olması gerektiği hakkında bir yorum yapana kadar, çünkü çok iyi beslenmiş görünüyorum," dedi. "Ya da yorgun göründüğüm için hastane beni çok çalıştırıyor olmalı. Ya da tüm kanalları ve ağları aracılığıyla hiçbir şey duymadığı için heyecan verici vakalar bulmakta zorlanıyor olmalıyım. Her zaman böyle ters bir şey, endişe gibi görünen ama aslında merkezinde saçmalık olan bir şey."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Başımı salladım. Bunun olmasına izin veremezdim. "Yani, o bana yaptığım işin boşa gittiğini hoş bir şekilde söylerken ben de orada oturacağım.

hastanem çöp ve seçimlerim aptalca ve ona bakamayacağım bile. İki saat boyunca tabağıma bakacağım çünkü otuz dokuz yaşında bile olsam, bana tamamen yanlış olduğumu söylemesini izlemek zorunda kalırsam ikiye bölüneceğimi biliyorum. Onunla aynı fikirdeymişim gibi başımı sallardım çünkü tartışmak çok daha kötüdür, ancak o anda tartışabilecek durumda değilimdir. Kendimi bu durumlara hazırladığımda bile, doğru yanıtları hazırda bulundurmuyorum. Kayboluyorlar. Sanki çaresizim. Durup da 'Sen konuştuğunu sanıyorsun lan' diyemeyen bir çocuk gibi."

"O zaman ben cevap veririm. Ben hallederim."

Ağızına bir tablet attı ve suyla yıkadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben harika bir tamponum," dedim. "Bugünlerde çok sık tampon olamıyorum ama bu konuda çok iyiyim. Annem ve kız kardeşim hakkında ya da baş asistanım ve diğer tüm doktorlar hakkında bir hikaye dinleyecek durumda olmadığınızı söyleyebilirim.

Binada ikamet ediyorum, ancak şunu söylemem yeterli, etrafımdaki tüm zehirliliği emebilir ve sadece bir tutam pasif-agresyonla tükürebilirim."

"Pasif-agresyon soluyorsun." Blister ambalajdan bir tablet daha çıkardı. "Ama sen benim tamponum olabilirsin."

Hapları işaret ettim. "Sen iyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum ama bağırsaklarım bu tür bir stresle iyi başa çıkamıyor." Bir şişenin kapağını açtı, avucuna bir tablet daha salladı. "Ne kadar işe yarayacağını göreceğiz."

"Sadece referans olsun diye soruyorum, senin için ben kimim?" diye sordum. "Bu gece."

Ve her zaman?

"Sormayacak," diye cevap verdi. "O sadece iktidara yakın olmayı önemsiyor."

"Doğru." Ellerimi ceplerime soktum. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuz iyi oldu."

Adanın diğer tarafındaki restorana gitmek için bir taksiye bindik. Konferansın yapılacağı otele yakındı ve dakikalar ilerledikçe içindeki gerginliğin arttığını görebiliyordum. Başparmağını tırnaklarının üzerinde gezdirirken bakışlarını kucağında sabit tutuyordu. Daha önce tırnaklarını parlattığını gördüğümü hatırlamıyordum. Ben hatırlardım.

Taksiden indiğimizde ellerimi omuzlarına götürdüm ve onu girişten uzaklaştırdım.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

"Şuraya," dedim. "Sadece bir dakikalığına." "Geç kalacağız."

"Sadece bir dakika." Bir ağacın arkasına saklandığımızda onu yüzüme çevirdim ve ellerimi çenesine doğru kaldırdım. "Şimdi beni dinlemeni istiyorum. *Dinle*. Yapabileceğini bildiğim gibi benim için güçlü ol ve artık güçlü olamadığında, bunu senin için yapmama izin ver."

Hızlı ve inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı. Sonra, "Yüzümü mahvetme."

"Yüzünü *mahvedeceğim*," diye cevap verdim. "Burada işimiz bittiğinde ne yapacağımızı sanıyorsun?" Elini tuttum ve kimsenin onu küçük düşürmesine izin vermek zorunda olmadığını hatırlatmak için sıktım. "Bütün gün seni o yatağın üzerine yatırmayı düşündüm. Biraz uzanabilmen için bir ayak taburesi buldum. Daha sonra test etmeyi planlıyorum. Bunu aklında tut."

Gözlerini devirdi. "Evet. Şu anda düşünmem gereken şey de tam olarak bu."

"Düşündüğün her şeyden daha iyi." Elimini sırtının alt kısmına koydum. "Hadi gel. Hadi yapalım şunu."

Restorana doğru ilerledik ve Dr. Shapiro'yu oturmuş, dikkatini telefonuna vermiş bir halde bulduk.

"Baba," dedi, oturması gerektiğine ikna olmamış gibi masanın yanında durarak.

Bu tereddütten *nefret ettim*. Parmaklarını birbirine geçirişinden, onun kayıtsızlığı karşısında küçülmesinden nefret ettim. Eleştirisini görmezden gelmeye cüret ettiğim için tavandaki perdeyi yırtan kadın neredeydi? Neredeydi o kadın? Ve bu herif de kimdi ki varlığının ürpertisinden başka bir şey yapmadan onu kovalıyordu?

Bilmiyordum ama böyle devam ederse onu alıp buradan gitmeye hazırdım. Bu durumda pislik olan ben olabilirdim. Bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Adam kızına bakmadan önce yazmayı bitirdi ve bu onun hakkında bilmem gereken tek şeydi. Hepsi buydu.

"Sara," diye gürlledi, ayağa kalkarken. "Unuttuğunu düşünmeye başlamıştım." Onu kucakladı ve omzunun üzerinden benimle göz göze geldi. "Her zaman böyle dağınık bir beyin olmuştur."

Ne göt herif ama.

"Baba, bu Sebastian Stremmel. Sana ondan daha önce bahsetmiştim. Massachusetts'in en iyi travma cerrahı ve bir sonraki Acil Cerrahi Şefi."

Uzattığı elini kabul ettim. "Acil ameliyatla ilgili kısım doğru. Sara'nın dağınık bir beyin olduğu kısmı ise değil. Onu hiç bu kadar soğukkanlı gördüğümü hatırlamıyorum."

"O zaman çok dikkatli bakmıyorsunuz, Dr. Stremmel," dedi, kelimeler kıkırdamaya dönüştü.

Sara bana *seni uyarmıştım* bakışları attı. Omuz silktim, *bu beni korkutmuyor* kaşlarımı çattım.

Söz verdiği gibi, yaşlı adam ilişkimizle ilgili hiçbir şey sormadı, hatta neden Jamaika'da olduğumu bile. Bunun yerine, bir zamanlar rakibi olan ve şimdi Dr. Shapiro'nun yardımını isteyen başka bir cerrahla karşılaşmasıyla ilgili uzun bir hikayeye başladı.

"Her zaman böyle olur. Her zaman geri gelirler," dedi boş bardağıyla servis elemanına işaret ederek. "Bir buzlu burbon daha, biraz soda ve çocuklar için de bir şeyler." Sara'nın yüzünde gergin ve sabırsız bir sırıtış belirdi. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Sana hep ne diyorum? Biraz rahatlamalısın!" Bana doğru eğildi, dirseğini masaya dayadı, yumruğunu çenesinin altına koydu, gözlerinde komplocu bir parıltı vardı, sanki kızına sövmek için ona katılacak türden bir sık kafalıymışım gibi. "Bu her zaman ciddi. Her gün dünyanın sonu geliyor sanırsın. Gülümsemesini bile korkutamıyorum."

Ne göt herif ama.

En şaşkın ifademi takındım. "Öyle mi düşünüyorsun? Huh." Parmak eklemlerimi çenemde gıcırdattım. Sara sırıtışını gizlemek için bir elini dudaklarına götürdü. "Ben hiç öyle görmüyorum."

Beklediği bu olmadığından, zorla sırtıttı ve Sara ile ben birer şişe şarap sipariş ederken telefonuna geri döndü. Şişelerdi çünkü burası kadeh şarapla uğraşmayacak kadar klas bir yerdi ama aynı zamanda iyi bir şişe sipariş etmek böyle zengin adamlar için her şey kadar büyük bir güç hareketiydi. Muhtemelen tüm Jamaika adasını satın alabilecek burbon içicileri bile.

Servis görevlisi uzaklaştığında, Dr. Shapiro tekrar bana doğru eğildi, gözlerinde yenilenmiş bir ilgi vardı çünkü şarap siparişiyle belli ki seviye atlamıştım. "Golf arkadaşım bu şarabı seviyor," dedi. "Morty Speeback. Tatillerde çalışanlarına dağıtır. Ne aldıklarını anlamıyorlar, kaliteye saygı duymuyorlar ama onu bundan vazgeçiremiyorsun. Eminim Dr. Speeback'i duymuşsunuzdur, Dr. Stremmel. Orange County'deki en iyi kalp cerrahlarından biri."

"Eğer kardiyocuları tanıyorsanız, Cal Hartshorn'u da tanıyor olmalısınız." Sara'ya baktım, onun da bir şeyler söylemesini bekliyordum ama o başını hafifçe salladı. "O ülkenin en iyilerinden biridir."

Dr. Shapiro telefonunu eline aldı ve ekranın üst kısmındaki bildirimi okudu. "Gördüğümü söyleyemem."

Servis görevlisi şarabı doldurduktan sonra önümdeki şarap bardağına uzandım. "Birkaç yıl önce şu profesyonel futbol koçu üzerinde çalışmıştı. Basında fazla yer aldı. Hartshorn'un yüzünü ESPN'de görmeden bir gün bile geçiremezdim." Bardağımı Sara'nın bardağına dokundurdum. "Sara'nın büyük bir hayranıdır."

"gerektiği gibi," diye yanıtladı Dr. Shapiro. "O da en iyilerden biri. Massachusetts ona sahip olduğu için çok şanslı."

Başka bir konuşmada olsa, yorumları gurur ve hayranlıkla karşılanırdı. Bu saçmalıkta ise hem yetersizlik -en iyisi olmak asgari düzeydeydi- hem de bir suçlama -hastanemiz hak etmedikleri bir şeye sahipti- gibiydi. Bu kadar çok zehirli atığı birkaç kelimeye sığdırması dikkat çekiciydi.

"Şef'in Sara'yla çok ilgilendiğini biliyorum," dedim. Başını çevirip suya bakarken omuzlarından hafif bir kahkaha yükseldi.

Dr. Shapiro kızına bir bakış atarak menüsünü eline aldı. "Şuna baktınız mı? İlginç salataları var. Boston'da pek taze ürün bulabileceğinizi sanmıyorum. Her şey dışarıdan geliyor olmalı."

Batıdan kamyonlarla getiriliyor ya da Güney Amerika'dan sevk ediliyor. Ne yazık. Gerçekten taze olmadıkça asla çok iyi değildir. Bu salatalardan birini seveceksiniz."

Ben daha bu dolaylı yorumu anlayamadan birkaç masa öteden bir adam el salladı ve Dr. Shapiro onunla konuşmak için hemen uzaklaşarak bize "Bunun için bir dakikaya ihtiyacım var" dedi.

Kulak olmadığında Sara, "Eğleniyor musun?" diye sordu. Şarap kadehime uzandım. "Biraz."

"Onu etkileyemezsiniz. Bu mümkün değil. Etkileme yetkisi olan tek kişi o. Kimi tanıdığınızın, nerede bulunduğunuzun, ne yaptığınızın bir önemi yok. O bu pazarı ele geçirdi. Bu onun. Sen ve Hartshorn yapışık ikiz olabilirsiniz ve babamın umurunda olmaz çünkü sizi o keşfetmedi. Herkese anlatmaya değer olup olmadığınıza o karar veriyor. Etkileme işini o yapıyor."

"Bunu söylediğimde benden şüphe duyabilirsiniz ama ben bunu zaten biliyorum. Bu oyunda ne yapacağımı biliyorum. Sadece oynamama izin ver, tamam mı?"

"Sakın yangın çıkarmayın" diye uyardı.

"Camları kırmadığın sürece," diye cevap verdim. "*Bir kere* oldu," diye fısıldayarak ağladı. "Tek bir pencere."

"Ve bunu unutmama asla izin vereceğimi sanma." Güldüm ve dudaklarında geniş bir sırıtiş belirdi.

Şu gülümsemeyi görüyor musun? Bu yanıliyorsun. Hepiniz .

Dr. Shapiro masaya dönerek, "Her zaman konuşmak isteyen biriyle karşılaşıyorum. Bu Dr. Kim'di. Dallas'tan geldi. Bu yıl on yeni ortak aldı. Beni dinlemekle akıllılık etti." Kendini beğenmiş bir sırıtişla bana ve Sara'ya baktı. "Bugünlerde Boston'da işler nasıl? Meşgul olmaya yetecek kadar mı? Yeteneklerini kaybetmen senin için gerçekten utanç verici olur."

Sara omuz silkti ve bu sıradan bir hareket gibi görünse de, az önce paylaştığımız tüm ciddiyet gitmişti. Onun yerine, bir ateş gibi yanan gerginlik

Duvarlar boyunca, alçak, sıcak ve tüm lanet evi yıkacak kadar yıkıcı. "Yeteneklerim gereğinden fazla kullanılıyor."

"Öyle de olmalı," diye cevap verdi, yine telefonuyla meşguldü. "Sizi o bursa bütün gün eliniz kolunuz bağlı oturasınız diye almadım."

Bu orospu çocuğu.

Sara ona göz kırptı ama o fark etmedi. Elimi dizine attım. Başını sallayarak desteğe ihtiyacı olmadığını söyledi ama ben yine de hafifçe sıktım. Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi gözlerini devirdi ve eğer oturduğu yerde kıpırdanıp dizini avucuma bastırmasaydı bu inandırıcı olabilirdi.

Babam ve Dr. Shapiro arasındaki benzerlikleri, tıbbın yapaylığını bir kenara bıraktığımızda bulmak zor değildi. İkisi de seslerinin tınısını seviyordu ve kendilerine en yakın insanların en az ilgili, en az değerli olduğuna inanıyorlardı.

Siparişlerimizi verdik ve Dr. Shapiro her yirmi saniyede bir telefonunu eline alıyor, restoranın diğer tarafında tanıdığı birine işaret ediyor ve aynı anda konferansta sunulan konular hakkındaki görüşlerini kaydediyordu. Başka hiç kimsenin katılımı olmadan bir sohbeti sürdürebiliyordu ve bu beni zerre kadar rahatsız etmedi. Şarabımı yudumlamaktan ve Sara'nın dizini okşamaktan ve bu adamın kendi Kool-Aid'inden sarhoş bir aptal olmasına izin vermekten memnundum.

Ara sıra mırıldandığı ve "Oh, bu ilginç" dediği seslerden Sara'nın da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

Yemek geldiğinde, Dr. Shapiro iki masa ötedeydi, ellerini orada oturan bir çiftin sandalyelerinin arkalıklarına dayamıştı. Bir süre ona baktım, gözüme çarpmasını bekledim. Kızını bekletme işinde değildim ve kafataslarında delikler açmakta çok iyiydim.

Onu izlediğimi biliyordu. Bunu bakışlarını yana çevirmesinden ve yanlışlıkla göz göze gelmemek için yer değiştirmesinden anlayabiliyordum. O değildi

Budging.

Sara'ya baktığımda kaşlarını çatmış tabağına baktığını gördüm. "Affedersiniz," dedim garson şarabımızı doldururken, "hanımefendi bunu sipariş etmemişti. Izgara istemişti, tavada değil ve mango salsa istememişti." Tabağı aldım ve sunucuya uzattım. "Teşekkür ederim."

"Bununla ilgileneceğim," dedi.

Sara kadehini dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Hiçbir şey söylemeyecektin ve birkaç kez daha belirttiğine inandığım gibi, pislik olmayı seviyorum."

"Götlük yapmıyorsun." "Hayır mı? O zaman sık kafalı mıyım?"

"O da değil." Güldü. "Bu güçlerini iyilik için kullanıyorsun."

Dr. Shapiro'ya tekrar ters ters baktım. Konuştuğu çift bunu fark etti ve şakacı bir kışkırtma hareketi yaptı, ancak o da bana tamamen sırtını dönerek karşılık verdi.

Babamla bir başka ortak noktaları da onlara hiçbir şey anlatamamanızdı. Onlarla tartışamaz, akıl yürütemezdiniz. Bu narsistin tuzağıydı. Onlarla sohbet etmeye çalışmak şu parmak tuzağı oyunlarından birini oynamak gibiydi, çünkü asla bir sohbet değildi. Aptalca bir satrançtı. Hiçbirinin önemi yoktu, ama kazanıyormuş gibi görünmek için ulaşabildikleri her şeyi silaha dönüştürür ve oynarken kuralları değiştirirlerdi.

Asla ama asla yanılmıyorlardı - bu da diğer herkesin *her zaman yanıldığı* anlamına geliyordu. Bu gece söylediği en çirkin yirmi şeyi sıralayıp hesap vermesini istesem bile Dr. Shapiro bunu benim bir deli, Sara'nın beni yanında getirdiği için bir aptal ve kendisinin de buna katlanmak zorunda kaldığı için bir kurban olduğu şeklinde yorumlayacaktı.

Adamı parçalayamadım. Ne kadar istesem de yapamazdım. Sara'yı sonsuza dek takip edecekti, tıpkı muhtemelen hiç de dağınık olmayan ama yine de bir hayalet gibi onu takip eden tek bir dağınık an gibi. Dahası, bunun bir faydası olmazdı. Hiç kimse bir narsisti azarlayıp da zafer hikâyeleri anlatacak kadar yaşamadı.

Hayır, Sara'nın adına bu adama bağırmayacaktım.

Bundan daha iyisini yapabilirdim.

Zemin kazanan tepkiler değildi. Pivotlardı. Manevralar.

Rekor sayılabilecek bir sürede Sara'nın elinde salçasız ızgara kırmızı balığın olduğu yeni bir tabak vardı ve Dr. Shapiro masaya geri döndü. Elindeki buzlu bardakla Sara'ya doğru işaret etti. "İyi seçim. Hafif görünüyor."

Ve işte bu kadar. Bu benim için lanet olası bir *şeydi*. "Biliyor musun, senin gibi zeki bir adamın viski içtiğini görmek beni şaşırttı," dedim ona. "Ama sanırım hepimiz kendimizi öldürme yollarımızı seçiyoruz."

Sara peçetesini dudaklarına götürerek kahkahasını bastırdı.

"Bourbon mu? Hayır. Başka bir şeyden daha kötü değil." Dikkatini önündeki tabağa çevirdi, yüzü sırtkan bir surat ifadesiyle çarpılmıştı. "Şaraptan daha kötü değil. Araştırmamı yaptım."

Bardağıma uzandım. "Eminim Morty Speeback günde en fazla iki kadeh kırmızı içiyordur ve tanıştığı herkese de aynısını yapmasını söylüyordur. Bu yüzden kutu kutu dağıtıyor."

"Aslında, evet, bunu yapıyor," dedi Sara. Sesindeki mücadeleyi duyabiliyordum ve bu hoşuma gitmişti. "Bunu yıllardır söylüyor. Seksen yedi yaşında değil mi? Seksen sekiz mi?"

"Ve hala pratik yapıyor musun?" Ben sordum.

"Görünüşe göre," diye cevap verdi. "Yirmi cerrahi yılım daha olabilir ama bir gün bile fazla değil."

"O zaman dünyayı kurtarmaya çalışmayı bırakmanın zamanı geldi," dedi Dr. Shapiro. Çatalını yere bıraktı, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Boston'da çalışmanın ne anlamı var bilmiyorum ama istediğin kadar yeniden yapılandırma yapabilirsin."

Evde. Tesislerimin başka hiçbir yerde bulamayacağın kadar iyi olduğunu biliyorsun. Daha ne istiyorsun?"

Bir elimi kaldırdım. "Onu *kaçırmaya* mı çalışıyorsun? Dünyanın en büyük ve en saygın eğitim hastanelerinden birinden mi? Hayal edilemeyecek kadar geniş bir araştırma sistemine erişimi olandan mı? Neredeyse sınırsız bir mezun ağına sahip olandan mı? Ve *tesis* sizin satış noktanız mı? Çok iyi bir tesis olmalı."

Bunu başını sertçe sallayarak geçiştirdi. "Öğretmenlik zaman kaybıdır. Sara günlerini stajyerler ve asistanlar peşinde koşarken geçirmemeli."

Ona döndüm. Balığıyla uğraşıyordu. "Topuklarınızın yakınında bir kez bile bir asistan ya da stajyer görmedim."

"Çünkü onları nasıl çalıştıracığımı biliyorum ve onların beni çalıştırmasına izin vermiyorum." Yanımdaki tanrıçayı işaret ettim.

"Boston'da biz böyle yaparız."

Daha sonra, O'Rourke'la başa çıkma konusunda tavsiye almak için onu sağdım çünkü buna ihtiyacım olduğu açıktı.

Dr. Shapiro beni görmezden gelerek Sara'ya şöyle dedi: "Böyle büyük, şişirilmiş bir tesiste zamanını boşa harcamak istemezsin. Ameliyathanen acil vakalar için erteleniyor, her gün farklı teknisyenler ve hemşireler var, programın üzerinde hiçbir kontrolün yok. Sadece çalışma saatleri bile oradan uzaklaşmak için bir sebep. Bu tür koşulları istemezsiniz."

"Her zaman insanlara ne istediklerini söylememenin daha iyi olduğuna inanmışımdır, ama burada standart bu değil gibi görünüyor, bu yüzden rahatlıkla söyleyebilirim ki Mass, Sara için sizinle burbonla ölümüne savaşıyor."

"Sadece senin için en iyisini istiyorum," demeden önce yatıştırıcı bir gülümsemeye zorlayacak kadar kibardı. Omzunun üzerinden birine bakıp "Ron Gilletti'yi içeri aldılar mı?" diye seslenmeden önce bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Dr. Shapiro masadan uzaklaştı, adamı selamlamak için hareket ederken kumaş peçetesi yere düştü.

"Eğlenceliydi," diye mırıldandı Sara.

"Alaycı olduğunuzu biliyorum ama böyle bir hücum hattında koşmanın eğlenceli *olduğunu* söylemeliyim. Emin değilim ama bu gece bazı sorunların üstesinden geldiğimi hissediyorum. Berbattı ama yine de garip bir şekilde verimliydi."

"Böyle hissetmene sevindim," dedi küçük bir kahkaha atarak. Parmak eklemlerini göğsünde birkaç kez ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "İleride senin hizmetlerine tekrar ihtiyacım olabilir. Sen araya girmeden bu akşamlardan birine daha katlanabileceğimden emin değilim."

"Beni de yaz. Orada olacağım." Bacağını sıktım. Pek iyi görünmüyordu. "İyi misin? O balığı mahvettin."

"Yaptığım şey bu," dedi. "Ağzıma bir şeyler tıktırıp zihinsel olarak kırbaçlanmaya hazır olmaktan kaçınıyorum." Bakışlarını babasına, Ron dediği adama ve her ikisi için de genç görünen bir çift kadına doğru takip ettim. Onlara da fazlasıyla aşinaydım. Vücut dilleri cesurca bağırıyordu. "İğrenç."

Cüzdanıma uzandım. "Burada işimiz bitti mi? Yoksa adadaki herkesten daha az önemli olduğumuzu birkaç tur daha mı oynamamız gerekiyor?"

Peçetesini masanın üzerine koydu. Bir elini karnına götürdü. "Bunun için ödeme yapmayacaksın."

"Evet, öyle." Garsonu işaret ettim ve bir kart uzattım. "Sadece bekleyin."

Ben hesabı imzalarken Sara babasıyla konuşan kadınlara gizlice bakmaya devam etti. "Onlar benim çocuklarım olabilir."

"O düşüncelere çenelerini kapamalarını söyle." Elimi dirseğine doladım. "Hadi vedalaşalım."

Altmışlı yaşlarının sonlarında iki adam ve yirmi bir yaşından bir dakika bile büyük olmayan bir çift kadının yanına gitmek için restoranı geçerken "Harika," diye mırıldandı. Evet, onlar da benim çocuklarım olabilirdi. Bu gerçeği düşünmek dizlerimi ağrıttı.

Dr. Shapiro bizi görünce döndü ve diğer adamın sırtını sıvazlayarak şöyle dedi: "Dr. Ron Gilletti, bunlar kızım Sara ve Dr. Stremmel. Boston'dan geldiler. Hâlâ onları kışları bırakıp iyi bir yaşam için Kaliforniya'ya gelmeye ikna etmeye çalışıyorum."

Ron elimizi sıktı ve New England'dan kaçmak için bazı basmakalıp nedenler sundu. Vegas'ın harika olduğunu ve yazların tahmin ettiğimiz kadar kötü olmadığını ısrarla vurguladı. Başımla onayladım ve "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Çıkmamız gerekiyor. Ross, yemek benden."

Dr. Shapiro'nun aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama yüzü sanki kucığına bir kase sıcak çorba atmışım ve ona varlık yöneticisinin kayıp olduğunu bildirmişim gibi görünüyordu. Önce hangi hakareti edeceğini bile bilemedi. Birkaç göz kırpması içinde toparlandı ve "Bu benim ikramım. Israr ediyorum."

"Çoktan yaptım," diye cevap verdim, uzaklaşarak. "Kaliforniya'ya güvenli yolculuklar." Ron'u işaret ettim. "Ve Vegas'a."

Sara elimi tuttu ve restorana doğru ilerlemeye başladı. Hızlı hareket etti ve dışarı çıktığımızda beni silkeledi. "İhtiyacım var-"

Çalılara doğru koştu ve neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yanına gittim, öğürürken saçlarını topladım, bir elimle sırtını düzleştirdim. Kaldırımında beni izleyen vale görevlilerine seslendim: "Biraz su alabilir miyim? Mendil? Teşekkürler."

Beni dirsekleyerek uzaklaştırmaya çalıştı ama olmadı. Ona göz kulak olmalıydım. Babasını kışkırtmak yerine onu yavaşlatmalıydım. Belden aşağı vurmamalıydım. Spazmları geçene kadar bekledim. Peçeteler ve su, bizi tesise geri götürmesi için hemen bir taksi çağıran çok ilgili bir restoran müdürüyle birlikte geldi. Kimse restoranlarının önünde kurabiyelerini fırlatan bir kadın istemezdi.

Sara hazır olduğunda onu taksinin arka koltuğına oturttum ve yanıma yaklaştırdım. "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

Başını pazuma doğru salladı, bir tomar mendili dudaklarına bastırmaya devam etti. Gözyaşları makyajını lekeliyordu. Alnından öptüm. Orası nemliydi. Umurumda değildi.

Taksi yola çıktığında, "Ben üç yaşındayken babam bizi terk etti. Noel'den iki hafta önceydi. Dört yaşına girmeden hemen önce. Hatırlamam çok garip ama hatırlıyorum. Her parçasını. Karşılığı alınmış bir yatırım vardı. Onun için bazı şeylerin değiştiğini ve bizim de değişmemiz gerektiğini söyledi. Bunun daha büyük bir eve taşınacağımız anlamına geldiğini sanmıştım. Hayır. Siktirip gidiyordu. İş bitmişti. Onu geride tutuyorduk. O gece gitti. Annem geri döneceğini söyledi ve o da buna inandı. Onun bir dönemden geçtiğini söyleyerek beni yatırdı. Dışarıda yabani yulaf ektiğini ve bunu bitirir bitirmez geri döneceğini söyledi." Yanağından bir damla gözyaşı süzdüm. "Kız kardeşim o zaman iki yaşındaydı. Bunu hiç ama ona yulafın çok ama çok kötü olduğunu ve uzak durulması gerektiğini söylediğimi anlatmayı seviyor."

Sessiz bir kahkaha omuzlarını sarstı. Alnından tekrar öptüm.

"Annemin onun bizim için geri geleceğine inanmayı bırakması yıllar aldı. Vazgeçtiğinde muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşındaydım. Alyansını çıkardı. Asla unutmayacağım kısmı, annemin onun standartlarına uygun olmadığını düşünmesini sağlamasıydı. Hiçbirimiz değildik ama ben daha dört yaşındaydım. Kendimi gösterecek pek bir şeyim yoktu. Başarılarım sınırlıydı. Öte yandan annem, ben önce yıllardır onunla birlikteymiş. Kız kardeşim gelmeden önce. O da cebine biraz para girdiği ve ondan daha iyisini hak ettiğine karar verdiği için annemi siktir edip gitmiş."

Sara derin bir nefes aldı ve bileğime hafifçe dokunarak nefesini saydı. Bunu iki kez daha yapana kadar bekledim.

"Ben liseyi bitirene kadar onu bir daha ne gördük ne de haber aldık. Bizimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. İlgi çekmek ve gürültü yapmak istiyordu ama bizi hiç istemedi. Ta ki kız kardeşim birinci lig için biletleri kontrol etmeye gelene kadar.

futbol takımına girdim ve u oldum. Kız kardeşim - ona ve büyük, pirinç toplarına şükürler olsun

-Bazı telefonlarına cevap versem de bu saçmalığa katılmıyor. Kendini yücelten konuşmalarını ve sözde yatırım sermayesi için dolambaçlı taleplerini kabul ediyorum. Servet oluşturma fırsatlarından bazılarını meslektaşlarıma sunmamı istiyor çünkü bu denklemde değerli olanlar onlar."

Bir elimi sırtında, vücudundan güzelce sarkan ama tanıdığım Sara'nın dolabında işi olmayan ipeksi elbisenin üzerinde gezdirdim. Sarı spor ayakkabıların Sara'sı. Sevip okşamak istediğim kazakların Sara'sı. Esprili tişörtlerin. Aklımı başımdan alan kotların. Pastel fincanlar ve kadife mobilyalar. Tanıdığım Sara. Sevdığım Sara.

"Ona her zaman siktirip gitmesini söylüyorum çünkü bu ifadeyi öğrendiğim ilk andan beri bunu yapmak istiyordum. Bundan asla bıkmam." Şakağına bir öpücük kondurdum, saçlarını kulağının üzerine sıkıştırdım. "Senin için her zaman bu müdahaleyi yapacağım."

Tesise vardığımızda, onun bungalovuna doğru yürüdük. Benimki unutulmuştu. Yalnız duş almak istiyordu ve aldı da. Banyodaki makyaj masasına yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş ve çenemi kilitlemiş onu izliyor olmam bu gerçeği değiştirmiyordu.

Onu başka bir uzun, kabarık bornoza sardım ve bir kase kraker ve büyük bir sürahi su ile yatağı yatırdım. Islak saçlarını topuz yaptı ve beni bavulundaki ısıtma yastığını bulmaya gönderdi. Dizüstü bilgisayarımda yeni bir film açtım ve yanına yerleştim.

"Bu gece için aklından geçen bu değildi," dedi.

Krakerlerinden birini kaptım. Berbat değillerdi. "Evet, öyle." "Yapma bunu," dedi. "Bu her neyse onunla aynıymış gibi davranma.

"Benim için çılgın, vahşi bir seks planın vardı."

"Çılgın, vahşi seks planlarım olduğunu düşünmen hoşuma gidiyor. Sanki evde oturup çıplak güzergahlar yazıyormuşum gibi."

"Sen değil misin?"

"Eğer evde oturuyorsam, muhtemelen Alex ve Riley'nin alt kattaki dairelerinden gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışıyorumdur."

Başını omzuma yasladı. "kadar gürültülü mü yoksa duvarlar o kadar ince mi?"

"Bence ikisi de," diye cevap verdim. "Balayı onlar için hiç bitmedi."

"Must olmak Güzel." o mırıldandı. "Ben
üzgünüm hakkında, sen Biliyorum,
her şey."

"Hâlâ seninle yataktayım," dedim. "Bu tam da istediğim şeydi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

SARA

SEBASTIAN ELİNDEKİ BIRA ŞİŞESİNİ KUMSALIN AŞAĞISINDAKİ BEYAZ

sandalyeler ve orkide örtülü bir çardak duruyordu. Otel personeli çardak çevresini çiçek yapraklarıyla donatmakla meşguldü. "Bugün bir düğüne mi gidiyoruz, Shap?"

Plaj sandalyemin rahatlığında inledim, ayak parmaklarımı kumun derinliklerine ittim. "Bekârlığa veda için Nashville'e uçmak ya da gelin ne derse desin bir daha giyilmeyecek bir elbiseye beş yüz dolar harcamak zorunda kalmadığım sürece, elbette. Beni de yaz."

Kıkırdayarak bana doğru döndü. "Hep nedime miydin?" "Kız kardeşlerim, tıp fakültesinde birlikte yaşadığım dört kız Okuldan ve memleketten arkadaşlarımla birlikte sanırım bir düzine düğünde bulundum ve bir düzinesine de katıldım."

Bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kız öğrenci yurdu kızını olduğunu tahmin etmezdim ama şimdi sen söyleyince" -bilmiş bakışlarını vücudumda gezdirip tekrar yukarı kaldırdı- "evet, anladım."

"Bana öyle bakma. Benim yirmi yaşındaki halimi yerle bir ederdin."

Bir kahkaha attı. "Muhtemelen hayır. Üniversitedeyken güzel kız öğrenci yurdu kızlarıyla ne yapacağımı bilmiyordum diyelim."

"Gerçekten mi? Kaş çatma ve kaşlarını çatma rutininle kadınlara vurmadın mı?"

Parmak eklemlerini kirli çenesinde gezdirdi. "Sakal bırakmadan önce bu kadar iyi çalışmıyordu."

"Şok edici," diye mırıldandım. "Tüm o geleneksel düğün olayını bir plajda yapmak istemezdim."

"Neden olmasın?"

"Eğer bir plajda evleniyorsam, sade olmalı. Kocaman elbiseler, gül yaprakları, mükemmel küçük beyaz katlanır sandalyeler olmamalı."

"O zaman evlenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Olabilir. Olabilir. Eğer işe yararsa." Şekillenmekte olan tören alanına baktım. "Peki ya sen? Acevedo-Hartshorn çifte randevusuna gerçekten renk katabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, ailem beni bu kuruma satmadı."

"Benimki de öyle," diye cevap verdim. "Onlar muhtemelen sağlıklı bir evlilik için mümkün olan en kötü modeller. Onlar boşanması gereken insanların ders kitabı örnekleri."

"Ve işte buradasınız, geleneksel olmayan ada düğününüzü planlıyorsunuz."

"Düğünümü planlamıyorum. Sadece böyle olmasını istemediğimi biliyorum." Çardakları işaret ettim. "İlgi odağı olmaktan nefret ederim, bu yüzden asla koridorda yürüyüp ilk dansı yapacağım büyük bir düğün istemem. Pasta kesmek mi? Ortadan kaybolurdum. Şaka yapmıyorum. Bununla başa çıkamam."

Elindeki bira şişesini suyuma vurdu. "Bir kaçışa ihtiyacın olursa beni ara."

"Evet, Stremmel, bunu yapacağım," dedim gülerek. "Tüm arkadaşlarımı seviyorum ve düğünlerinin bir parçası olmayı da çok sevdim ama birkaç kez, sonsuza kadar birlikte olmak istedikleri için mi yoksa gerçekten büyük bir parti vermek istedikleri için mi evlendiklerini ciddi ciddi merak ettiğim oldu. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama bu evliliklerden birkaçı çoktan sona erdi ve birkaçı da bu yönde ilerliyor. Bir tanesi bir yıl bile sürmedi ve ben sadece 'Bunu neden yapıyoruz ki' diye düşündüm."

"Çünkü okulu bitirdikten ve işe girdikten sonra yapacak bir şeylere ihtiyaçları var" dedi. "İnsanlar hayata bir dizi onay kutusundan ibaretmiş gibi bakıyor. Mezun ol, işe git, evlen, ev al, çocuk sahibi ol, köpek al, bir çocuk daha yap, Disney World'e git, çocukları okula gönder, emekli ol, torunlarını şımart. Her zaman yapılacak bir şey vardır. Her zaman başka bir onay kutusu. Bu sizi meşgul eder, etrafınıza bakıp 'Bütün bunların amacı ne?' diye düşünmenizi engeller."

Ona baktım. "Senin için onay kutusu yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kendimi bir gün çocuk sahibi olurken görebilirim."

"Çocuk sahibi olacaksın ama evlenmeyeceksin öyle mi?"

"Belki mi? Neden bahsettiğimi bilmiyorum," dedi. "Ama bu ikisinin el ele gitmesi gerektiğini düşünmüyorum. İnsanlar evlenmeden, çocuk sahibi olmadan da bir aile kurabilirler. Aile, birbirlerini koşulsuz seven ve önemseyen, birbirlerine koşulsuz destek olan insanlardan oluşan bir gruptur. Yasal olmak zorunda değildir. Kan bağı olması da gerekmez. Ama koşulsuz olmak zorundadır. Aileler birbirlerini görmezden . Bu mantıklı mı?"

"Bu çok mantıklı," dedim. "Çocukların bana göre olduğunu sanmıyorum. Vücudum benimle ilgilenmek için çok çalışıyor. Başka birini büyütme istemiyor. Elbette her zaman evlat edinme, evlatlık verme, taşıyıcı annelik var. Ama bunun için doğru kişi olduğumu sanmıyorum. O gün balon kıyafetli mızrak dövüşünde söylediğin gibi-"

"Yapma," diye inledi. "O gün bir pisliktim çünkü profesörü kıskanıyordum."

"Nöbet saatlerimi azaltmak istemiyorum," diye devam ettim, "bu yüzden bu hayali çocuklarım için tam zamanlı yardım arıyor olacağım çünkü bu kariyerde iş-yaşam dengesi yok. Şu anda biliyorum ki, birçok insan bunu yapsa bile ben her gün bundan utanır ve kendimi suçlardım. Kendimi yerin dibine sokana kadar en mükemmel eş-anne-cerrah-her şey olmaya çalışacağımı biliyorum. Bunu bir daha yapmamayı tercih ederim."

"O gün dangalağın tekiydim," diye
tekrarladı. "Seni ilk seferinde duydum,"
dedim. "Söylediğim için özür dilerim."
Omuz silktim. "Doğruydu."
"Söylemem gerektiği anlamına gelmez."

Başıımı salladım, koridor boyunca her sandalyeye buket asan görevlileri
izlemeye devam ederken uzun bir süre sessiz kaldım. Sonunda sordum:
"Tatillerde Florida'daki evinize gidiyor musunuz? Gelecek ay oraya geri
dönecek misin?" "Genelde Noel arifesi ve Noel günü acil servise bakarım,"
dedi.

"Geçen yıl yapmadım çünkü çok yorulmuştum ama Hartshorn tatil günlerinde
vardiya almaya başladı. Bu diğer doktorlara çalışanlarıyla birlikte olma şansı
veriyor ve geri dönen iyilikler sayesinde uzun hafta sonları geçirdiğim
gerçeğini bir kenara bırakırsak, orada olmak için kötü bir gün değil. Herkes
yemek getiriyor, vakalar çok kötü değil ve Acevedo daha sonra uğramam
konusunda ısrar ediyor, böylece ateşin başında tek başına viski içmiyor.
Benden şikayet yok."

"Eve gitmiyor musun?"

"Ev, *ev* değildir. Acevedo'nun evi benim için şu anda annemin yaşadığı
yerden daha çok ev. Kız kardeşim Vivi Gainesville'de ve harika biri ama
tatiller onun en yoğun olduğu zamanlar. Ayrıca annem ve kocası seyahat
etmeyi çok seviyor. Sanırım Aruba'da bir evleri var. Eğer bir gemi seyahatinde
ya da başka bir yerde değillerse tatillerde oraya gidiyorlar."

"Annenin kocası. Yani  vey baban mı?" "Annemin
kocası iyi," diye mırıldandı.

"Doğru."

"Peki ya sen? Nereye gidiyorsun, kimlerle g r ş yorsun?"

Kuru bir kahkaha attım. "D n gecedен sonra bunu sormak zorunda mısın?
Hiçbir yere gitmiyorum. Tatil sezonu seyahatlerinden nefret ediyorum. Beni
strese sokuyor. Herkes çok telaşlı ve düşmanca davranıyor. Ocak ya da şubat'a
kadar bekleyip, iki gün tatil yapmayı tercih ederim.

Bunu yapmak için haftalarca izin aldım." Etrafımızdaki sahili işaret ettim. "Bunu yeni yılda tekrar yapabilirim."

"Bu fikri sevdim. Seni şaşırtacak kişi ben olabilirim."

"Denemeni görmek isterim," diye takıldım. "Tatillerde hizmet vermediğim için senin kadar iyi değilim ama genellikle dışa dönük birileri tarafından tatil etkinliklerine katılmam için alınıyorum. Geçen yıl Emmerling beni kocasının ailesinin evindeki Şükran Günü'ne götürdü. Çok çılgıncaydı. Ayrıca beni North End'deki kayınbiraderinin çatı katındaki çoklu tatil etkinliğine katılmaya da ikna etti."

"O partiye gitmiştim," dedi. "O baldıza asıldım. Hem de nişanlısının önünde."

"Tabii ki yaptın," dedim, bu kahkaha bir öncekinden çok daha az tuzluydu.

"Kardeşlerin var, değil mi? Ne olmuş onlara? Birinin Arizona'da olduğunu söylemiştin."

"Caleb Arizona'da. Ortanca çocuk ve babamın klonu. Scottsdale kliniğini açtı, Perşembe ve Pazar günleri bütün gün golf oynuyor ve Camelback Dağı'nda kendisi, karısı ve iki Pomeranian için on bin metrekarelik bir evi var. Göğüs büyütmekle ve en sevilen çocuk olmakla o kadar meşgul ki kardeşim Eli'nin ya da benim ne yaptığım ile ilgilenmiyor. Yıllardır eve gelmediğimi fark ettiyse bile bundan bahsetmiyor. O da yıllardır eve gelmiyor. Genişleme dalgasını çok iyi kullanıyor ve bu onun işine yaradı." Bir yudum su içmek için durakladım. "Eli hem bebek hem de asi. Benim vahşi bir kalbim varsa, onun da vahşi bir varlığı var. Ailemi tam anlamıyla dehşete düşürecek kadar uzun süre ordudaydı. Şimdi Louisiana'da yaşıyor ve bölgesel afet müdahalesinde sağlık görevlisi olarak çalışıyor. Doğal afetler ve kriz durumları için görevlendirildi, bu tür şeyler. Çok mesajlaşıyoruz. Babam talep ettiği için konferanslara gelmek gibi şeyler yapmamı sorun ediyor. Sınırları zorlamak yerine bu pisliğin hayatıma girmesine izin verdiğimi düşünüyor."

"Aile karmaşıktır," dedi yumuşak bir sesle. "Çok fazla doğru cevap yok."

"Hayır." Ona bir göz attım. "Bana üniversiteden bahsediyordun. Kızlarla hiç oyun oynamadığını. Aile sorunlarından bıktım. Bitir şu hikâyeyi."

"Hiç oyun oynamadım. Hepsi bu kadardı. Üniversiteyle ilgili her şeyden nefret etmekle meşguldüm ama liseye göre çok büyük bir gelişme olduğu için şikayet etmedim" dedi.

"Nedense bundan şüpheliyim," dedim. "Şikayet etmediğinden. Her şeyden nefret ettiğinden ve sürekli şikâyet ettiğinden eminim."

"O kadar sık şikâyet etmezdim," dedi. "Anaokulundan liseye kadar bu özel Güneyli Baptist okuluna gittim çünkü annem okulda çalışıyordu. Okul müdürünün sekreteriydi. Bu sayede kız kardeşim ve ben ücretsiz okuduk. İş sadece bu yüzden kabul etmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü çocuk bakımı için uğraşmasına gerek kalmıyordu. Her gün onunla birlikte okula gidiyor ve işi bitene kadar kütüphanede bekliyorduk." Durakladı, birasından bir yudum aldı. "Ama biz Güneyli Baptist değiliz, bu yüzden bu on dört yıllık bir deneydi. Annem bizi Katolik gibi yetiştirdi. Elinden geleni yaptı ama bu çok zaman alan bir şeydi ve okulda başka gürültüler de oluyordu, bu yüzden hafta sonları Katolikliğe karşı aşırı düşmanca davranıyorduk. Ben on yaşına geldiğimde annemi Katoliklikten koparmıştık. Vivi ancak sekiz yaşındaydı ama o da "*siktir et bu saçmalığı*" diyordu. Üniversiteye gitmek ve okulda her gün bir papazla tartışmamak için dilimi ısırarak zorunda kalmamak çok rahatlatıcıydı."

"Aynı. Bunu söylediğime inanamıyorum ama *aynı*." Elimi ön kolunun üzerine kapattım. "Ben Yahudi olarak büyüdüm. Çok Reformcu, çoğunlukla kültürel olarak, çünkü ailemin arasında ruhani bir kemik yok. Beni ve kardeşlerimi özel bir Episcopalian okuluna gönderdiler, ama ücretsiz eğitim gibi iyi bir nedenleri yoktu. Hayır, Orange County'deki en lüks özel okuldu ve sosyalleştikleri tüm aileler çocuklarını oraya gönderiyordu. Neyse ki -sanırım- orada farklı geçmişlerden gelen çocuklar vardı ve aslında çok çeşitli bir öğrenme ortamıydı ve ben

Diğer kültürler hakkında çok şey anlıyordum ama yine de haftalık kilise ayinlerimiz ve zorunlu İncil derslerimiz vardı. Ailemin bana çok küçük yaşlarda okulda bu tür şeyler duyacağımı ve İbrani okulunda öğrendiklerimden farklı olsa bile bunlara uymam gerektiğini açıkladığını hatırlıyorum. Bir şekilde, çocukken bu uyumsuzluğu tamamen erimeden müzakere edebildim. "Doğru olan ne?"

Bir an bana baktı, düşünürken alnı kırıışmıştı. Vücuduma şöyle bir göz gezdirdi. "İşin içinde ekose etek var mıydı?"

"Şu anda sapıklık mı yapıyorsun?"

"Bu sapıklığı nasıl tanımladığınıza bağlı," dedi, hâlâ bacaklarımı inceliyordu.

"Beni kolalı bir okul üniforması içinde mi düşünüyorsun? Bir çocuk olarak mı?" "Seni bugün olduğun gibi düşünüyorum," dedi, tembel bir hareketle göğüsler, "kolalı okul üniforması içinde."

"Hâlâ sapıklık yapıyorsun," dedim ama gülümsememi gizleyemedim.

"Bluz da var mıydı?" Göğsünü işaret etti ve ben de başımı salladım. "Blazer mı kazak mı? Bana kazak olduğunu söyle. Gerekirse bana yalan söyle çünkü kazak giydiğinde tam bir çerez oluyorsun ve bu görseli tamamlamam gerekiyor."

"Kazaklarımı beğendin mi?"

Bakışlarını vücudumda gezdirmeye devam ederken kaşları kalktı. "Buzlukta yaşamamanın en iyi yanı bu."

"Buzdolabını seviyorsun."

"Varlığımın kaçınılmaz bir parçası olarak buna tahammül etmeye başladım," diye yanıtladı.

"Asla gitmiyorsun."

Başını salladı. "Bu muhtemelen doğru."

Bir nedenim olmamasına rağmen, "" dedim. Dikkatini tekrar okyanusa çevirdi. "Neden?"

Başımı iki yana salladım çünkü bu konuyu neden açtığımı gerçekten bilmiyordum ama şimdi geri alamazdım. "Bunun benim için özellikle uygun olduğu hissine kapılmıyorum."

"Neden olmasın?"

Bu konuyu açmamalıydım. Bunu daha önce hiç dile getirmemiştim, sadece kafamda evirip çevirmiş ve sahtekârlık sendromuna ve babamın kariyerim üzerindeki bitmek bilmeyen etkisine kadar uzanan verimsiz hikâyeler uydurmuştum. "Sonuçlarım harika. Asistanlarım harika. Her şey harika. Ama kimsenin benimle ne yapacağını gerçekten bilmediğini hissediyorum. Sanki bende daha fazlası olmalı, bir türlü yaratamadığım ekstra bir ışıltı." O ışıltı babamdı. Herkes ona erişmek istiyordu ve ben bu erişimi sağlayabilecekmişim gibi görünsem de, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. "Ve acil servisteki kazadan beri, şey, bu yardımcı olmadı."

"Benim ne düşündüğüm umurunuzda değil ama bunların hiçbiri doğru değil" dedi.

"Bu benim için doğru." *Ve ne düşündüğünüzü önemsiyorum, sadece bu kelimeleri dudaklarıma nasıl getireceğimi bilmiyorum.*

"Kendine sık sık yalan söylemen mantıklı," dedi. "Krutonları dümdüz yiyen ve normalmiş gibi davranan sensin."

"Artık kruton yiyorum çünkü kendime izin vermiyordum. Önceden," diye ekledim.

Omuzlarını çökerten bir iç çekişle, "Sara. Keşke bunu bana daha önce söyleseydin."

"Nasıl yapabilirim?" Avuçlarımı kolçaklarımdan kenarlarında gezdirdim. "Birbirimizden nefret etmekle çok meşguldük. Sana zayıf noktalarımı göstermek için kurşun geçirmez yeleğimi sıyırmam mümkün değildi. Benim adıma kötü bir strateji olurdu."

"Hâlâ keşke bilseydim diyorum."

Ona doğru bir bakış fırlattım ama o dalgalara bakıyordu ve fark etmedi. "Neden? Krutonlarımı daha az çöpe atar mıydın?"

"Hayır, tabii ki hayır. Keşke bilseydim."

Bundan memnun değildim. "Neden? Ne değışirdi? O gün acil serviste ölçülü ve samimi olur muydun? Milana'nın ofisindeki kanepede yanıma oturur muydun? Beni kapıma çarpmak yerine dairene kadar tepinir miydin?"

Kaşlarının çatıldığı ve kafası tamamen çökmeden daha da derinleşemeyeceğinin anlaşıldığı bir an düşündükten sonra, "Tek söyleyebileceğim, bu parçalarını tutmama izin verecek kadar bana güvenmeni istiyorum. Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Refleks olarak, "Benim bakıma ihtiyacım yok" dedim.

Başını sandalyesinin arkasına yaslayıp bana baktı, gözleri gece kadar karanlıktı ve dudaklarını sonsuz derecede öpülebilir şekilde büzmüştü. "Evet, biliyorsun."

Bu konuda söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama Sebastian bana sabırsız el kol hareketleri *ve hadi devam edelim* bakışları atarak yoluna devam ediyordu bile.

"Peki nereye gideceksin? Boston'dan ayrılırsan?" diye sordu. Bir omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum."

"O zaman teklifleri değerdendirmiyorsunuz," dedi. "Sen sadece başka bir hastanenin sana yaltaklanması, senin onların değerli mücevheri olduğunu bilmeni sağlaması fikrini değerdendiriyorsun. Bir de burada kibirli olanın ben olduğumu söylüyorsun."

"Teklifler var." Hiçbiri ilgimi çekmiyordu ama konumuz bu değildi. "Ve bu yaltaklanmakla ilgili değil."

"Hartshorn ve Acevedo sana tapıyor. Yaltaklanırlar. Sadece bir ipucu ver ve ." Bunu sanki meslektaşlarımla saygısını kazanma konusunda gerçekten haddimi aşmışım gibi bir suçlamayla söyledi. Ne çekilmez bir kaltak, değil mi? "Eğer gidersen beni kıyamete kadar suçlayacaklar. Zamanın gerçek sonuna kadar beni hem gerçek hem de mecazi anlamda kırbaçlayacaklar."

"Oh, hayır. Bu senin için çok korkunç bir şey," diye kestirip attım.

"Sadece söylüyorum, hayranlarınız var. Ve Hartshorn'un bir sonraki Cerrahi Şefi olarak görevi devralmaya hazırlandığını biliyorsunuz" diye devam etti.

"Ve sen de acil cerrahiye devralmaya hazırsın."

"Hah. Bir yük olmadığımı kanıtlayana kadar olmaz," dedi ama bu sözlerin arkasında bir sıcaklık yoktu. "Acil servisteki o günün senin için her şeyi mahvettiğini düşündüğünü biliyorum ama her şey yoluna girecek. Her şey geçecek. Bu bir kazaydı ve herkes bunu biliyor."

Buna inandığını biliyordum. Ama bu benim için doğru değildi. İnanmak için görmem gerekiyordu.

İçkisine uzandı ve "Artık iş hakkında konuşmak istemiyorum. Orada değiliz. Şu anda bizim sorunumuz değil. Lisede nasıl biriydin?"

"Önce sen git," dedim.

"Ben karamsar, küçük bir emo-goth pisliğiydim," dedi. "Karamsar müzik ve aslında ilginç olmayan ama konuşarak alıntı yapabildiğim için kendimi üstün hissettiren gotik kitaplarla çok ilgiliydim. Eğer okul üniforması küpe ve kaş halkasına izin verseydi, bir düzine küpem olurdu. Göz kapaklarıma dövme yaptırırdım. Sırf aykırı olmanın keyfi için. Ama aynı zamanda okul ofisleriyle ilgili her konuda uzmandım. Her yazıcıyı ve fotokopi makinesini tamir edebilirdim. Laminatör ve ölümcül dev kağıt kesici konusunda bir dahiydim. Telefon sistemini herkesten iyi bilirdim."

"Bu çok sevimli," dedim. "Sizinle paylaşacak o kadar eğlenceli malzemem yok. Ben amigo kızdım ama-"

"Aman Tanrım ne?" diye mırıldandı, bir damla bira çenesinden aşağı yuvarlandı. "O da neydi öyle?"

"Önemli bir şey değil. Annemin beni soktuğu bale ya da dans derslerinde pek iyi değildim çünkü tıknaz bir çocuktum, annem de bundan nefret ederdi ama jimnastikte iyiydim. Yani, ben kısayım. Bu bir şok değil. Liseye geldiğimde ponpon kızlar için seçmelere katıldım. Takla atabildiğim için ilk yılmda okul takımına seçildim."

Bana bakmaya devam ederken yanaklarım kızardı. Ponpon kızlar hakkında korkunç bir şey söyleyecekti ve muhtemelen bir ponpon kızın

Cerrah ya da hasta, plastik boru hattı ve bu klişeye sonuna kadar eğildiğim için gurur duymalıyım. Sonra, "Bunu *sevdim*. Sara. Bununla başa çıkamıyorum bile. Şu anda göğsümde acı veren bir hıçkırık var çünkü bunu çok seviyorum. Bu bir kalp krizi mi? Bilmiyorum. Umurumda da değil. Biraz daha anlat."

"Tamam, ama neden seviyorsun?" Gülümseyerek sordum.

"Çünkü küçük, güçlü, etrafta dönebilen kadınlara kafayı takmış durumdayım. *Takıntılıyım*. Sadece takıntılıyım. ESPN'de sürekli üniversite amigo yarışmalarını izliyorum." Beni tekrar aşağı yukarı süzdü. "Hâlâ o şeyleri yapabiliyor musun? Hayır, bekle, sorduğumu unut. Bu aptalcaydı. Tek ihtiyacım olan zihnimde canlandırmak. Ama , herhangi bir yerde yıllığın var mı? Hayır, boş ver. Buna cevap verme. Ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktım, şalvarı çekiştirerek çıkardım, ellerimi kalçalarımın kenarlarında gezdirdim. "Küçükten başlayacağız. Sanırım hâlâ ters takla atabiliyorum. Eskiden bu benim giriş hikayemdi. Bilirsiniz, 'masanın etrafında dolaşalım ve kendimizle ilgili ilginç bir şey söyleyelim'." Ters takla attım. Back Handspring Girl oldum. Tıp fakültesine kadar beni takip etti. Bir sürü boş ameliyat koridorunda yuvarlandım."

"Sara, hayır. Sana hayır diyorum. *Yapma diyorum*. Seni kırık bir bilekle eve getiremem. Ya da bileğinle. Ya da herhangi bir şeyle."

Elimi salladım. "Ben ergenmişim ve sen de sapıkmışsın gibi davranmaya devam et. Sorun değil. Ben hallederim."

Omuzlarımın üzerinden baktım, nefesimi verdim ve yıllardır ilk kez ters takla attım. Formum özensizdi ve inişim ancak *rahatsız topuklu ayakkabılar giyen sarhoş bir kız* gibi tanımlanabilirdi ve gerçekten mucizevi bir şey yapmışım gibi güldüm. Ben de kendimi mucizevi hissediyordum. Sanki şu anda bir mucizenin içindeydim.

"Sanırım ben de ters takla atabilirim. Sadece bana bir saniye ver-"

"Bungalova geri dönmeliyiz," dedi Sebastian, sandalyesinden fırladı, şalvarı gelişigüzel omuzlarıma örttü ve yürüdü

beni sahile götürdü.

"Neden? Sorun ne?" Onun hızına yetişmeye çalışırken kıkırdayarak sordum.

Kalçama doğru eğildi, aleti şortunun içinden sert ve sıcaktı. "Halletmeni istediğim bir şey var."

"Ve sanırım bu konuda agresif olmamı istiyorsun. B-E agresif," dedim en cıvıl cıvıl amigo kız temposunda.

"Aman Tanrım," diye inledi. "İçeri girene kadar tek kelime daha etme, seni küçük şımarık iblis."

"O zaman dövüş-kazan istemiyorsun?" Kelimeleri alkışlayarak sordum.

"*Aman Tanrım*. Sara. Eğer şimdi çenenin kapatmazsan, ben-" Durdu, beni omzunun üzerinden attı ve bungalovun içine doğru tepindi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun. Bunu biliyorum."

"Değilim," diye bağırdım.

Dudaklarını uyluğuma götürdü, tenime küçük bir ısırık attı. "Seni yere bıraktığımda bu kıyafeti hemen çıkaracaksın. Anladın mı?"

Saçlarımı gözlerimden çekmeye çalıştım ama baş aşağı asılı durmak bunu zorlaştırıyordu. "Belki."

Beni oturma odasındaki halının üzerine indirmeden önce bacaklarımın arasına hafif bir tokat attı. "Onu çıkaracaksın."

Sebastian kanepeye oturmuş, bacaklarını açmış ve bir eli kasıklarının üzerinde gevşekçe kıvrılmışken saçlarımı elimden geldiğince topladım.

"Sanırım hâlâ birkaç atlayış yapabilirim. Bir deneyeyim."

"*Hayır*. Buraya gel."

Onu görmezden gelerek, oturma odasının açık alanında durmak için geri geri gittim. Bunu başarabileceğime karar vermeden önce parmak ucuyla zıplama hareketlerini taklit ettim. Kollarımı T şeklinde açıp yerden havalandıktan sonra tekrar yere inerken vuruşları saydım. "Bunu hâlâ yapabildiğime inanamıyorum! Teşekkürler yoga. Bunu gördün mü?"

"*Buraya gel.*" Bir parmağını eğip kaşını kaldırdı ve merkezim zonkladı. Tek gereken buydu. "Üzerinden çıkarmamı istemiyorsan takım elbiseni de çıkar."

"Bu gereksiz görünüyor," dedim parmağımı omuz askısında gezdirerek.

"O zaman bunu benim tek seçeneğim haline getirme."

Yüksek belli iki parçadan sıyrıldım ve dizlerinin arasında durdum. Bir elini bacağımdan yukarı çekti, kalçalarımı ayırdı. Öne eğildi, ağzını tümseğime götürdü. Kıvrımlarımı yaladı, klitorisimi daire içine aldı. Bu tam da ihtiyacım olan türden bir ilgiydi ama yeterince değildi. Yine de onun alayları altında yalpaladım, elimi omzuna koyarak kendimi sabitlemek zorunda kaldım. İçimdeki sızı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kıvrılıyor, sıkışıyor ve gerginlik dökülen mürekkep gibi merkezimden dışarı taşıyordu. Bu ihtiyacı karnımda, kalçalarımnda, kıkımda hissediyordum. Her yerdeydi, sıkıyor ve zonkluyordu ve onu içimde hissetmezsem hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Bana baktı, iri elleri bacaklarımın yumuşaklığını kazıyordu. "Saçını aç."

"Hayır, daha önce suya girdiğim için delirdim."

"Deli gibi seviyorum." Karmakarışık olmasına rağmen saçlarımı salladım ve tokayı bir kenara attım. Sırtını minderlere yasladı ve kalçasının üst kısmını sıvazladı. "Tam burada. Hemen şimdi."

İki kez sormama gerek kalmadan kucağına tırmandım, dizlerim iki yanında ve göğüslerim yüzündeydi. Aşağı inmedim, şortunun altında sıkışmış kalın şaftla bağlantı kurmadım. Henüz değil. "Böyle mi?"

Başını salladı, alnı göğüslerimin arasındaydı ve elleri belimdeydi. "Aynen böyle."

"Benim genç amigo kız versiyonumu mu düşünüyorsun?" Ellerimi başının arkasında birleştirdim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Yoksa özel okul versiyonumu mu? Yoksa ikisinin bir karışımı mı?"

Başını çevirdi, dişlerini göğsüme geçirdi. "Eteğini çekip çıkaran, önümde ters takla atan ve sonsuza kadar fantezi bankamı dolduran kadını düşünüyorum. İşte onu düşünüyorum. Şimdi bana o mükemmel küçük göğüsleri ver."

Yüzümü kendine çekip beni nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde öpmeden önce göğsümün yan tarafındaki bir izi ısırıldı. Ne kadar çekingenliğim kaldıysa, bu öpücük onları serbest bıraktı. Etrafımdaki mutlak sıcaklığından dolayı yanıyordum. Bu düşünce daha önce hiç aklımdan geçmemiş olsa da, damgalanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Sahiplenilmek. Bu kadar berbat bir halde olup yine de kendimi ona teslim etmek çünkü onun tam olarak bunu yapacağını biliyordum.

Vücudumun şu anda onun ereksiyonuna karşı sallanmakla ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemekle meşgul olması iyi bir şeydi çünkü bu düşünce cehennemden kaçmak istememe yetti. Kalkıp herhangi bir yere gitmek, başka bir yere, burada sıkışıp kalabileceğim, kapana kısılabileceğim ve güçsüz olabileceğim herhangi bir yere çünkü kontrol başkasında olduğunda olan buydu.

"Her ne düşünüyorsan," diye başladı, "onu senden söküp alacağımdan hiç kuşkun olmasın."

Kararsız ellerimle şortunun kemerine uzandım ve şortunu, şaftının serbest kalmasına izin verecek kadar aşağı indirdim. "Bunu yapmak için sana ihtiyacım olabilir."

Elini kalçamda dolaştırıp kıcıma götürdü. Parmaklarını yumuşak dokuya soktu, beni ne kadar sert kavrayabileceğini görmek istercesine titriyordu. Bir meme ucumu ağzına aldı, beni sıkmaya devam ederken iç çekti ve hırladı. Meme ucumu dişlerinin arasına alıp ısırmaya başladığında daha fazla tahammül edemeyeceğimi düşündüm ve sikini ikimizin arasında yumrukladım.

Ben kendimi alçaltırken, o içimde kaybolurken izledik. İçimdeki tüm havayı dışarı itti. Çok da mantıklı. Yapabildiğim tek şey

Bize, bacaklarımın arasındaki kalınlığa ve içimdeki yakıcı sığağa bakarak nefes nefese kalıyordum. Kalçalarım bu pozisyonun zorluğundan titriyordu ama ben böyle olmasını istiyordum. Ellerimin o geniş omuzlarda, mükemmel küçük göğüslerimin yüzünde olmasını istiyordum. Ve bu sefer kontrolün bende olmasını istiyordum. Bu şekilde hissetmek istiyordum.

Sebastian parmaklarını arka tarafımda gezdirerek, "Eğer önümüzdeki altı saniye içinde hareket etmezsen, senin yerine ben yapacağım," dedi.

Öne doğru kaydım, dizlerim artık kalçalarına daha yakındı ve parmak uçları kıcımda çürükler açıyordu. Onu her yerde hissediyordum. Bana yırtıcı bir şekilde baktığını, çenesinin gergin olduğunu bile. Bunu hissettim ve sanki bir ömür boyu ona aitmişim, benim olan her şey hep onunmuş gibi hissettim ve bunu istediğimi fark ettim. Olabileceğim her pis, güzel ve acı verici gerçek şekilde ele geçirilmek istiyordum ve beni ele geçirenin o olmasını istiyordum. Ve onunla paylaşmaya hazır olmadığım sır -kendimle bile- ona da sahip olmak istediğimdi. Tüm vahşiliğimle ona sahip olmak, onu toplamak ve tüm çılgın mükemmeliyetçiliğimle onu bir araya getirmek istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, bu gerçeklerden kaçmak için duyduğum çaresizlik yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

Her santimim sıcak ve hassastı ve meme uçlarım o kadar çok ilgiye ihtiyaç duyuyordu ki, acıyorlardı. "Ne yaptığımı biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece izle."

Boğazından bir yudum geçerken, etrafına yayıldığım yere bakarken gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Sanırım beni amınla öldürmeni izliyorum."

Kalçalarımı hareket ettirdim, başını minderlere yaslamasına neden olan yavaş, yuvarlanan bir hareket buldum. Dudakları aralandı, kıcımdaki eli sıkılaştı. "Yaptığım şey bu mu?"

"Eğer beni burada öldürürsen, bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaksın. Bunu unutma."

Serbest elini göğsüme götürdü, başparmağını ağrıyan meme ucumun üzerinde gezdirdi. Bu kaydırma doğrudan merkezime gitti, derin, görkemli bir zonklama

Küçük bir ürperti dalgası yayıldı, yayıldı, *yayıldı*, ta ki ben titreyene kadar.

Bana o eski kibirli sırtışıyla bakarak, "Çok hızlı oldu," dedi.

"Bu senin kendi hatan," dedim, sırtımı kamburlaştırıp bir kez daha üzerine çökerek.

"Bunun farkındayım. Dürüst olmamın sakıncası yoksa, bundan çok memnunum."

Kıçımı tutuşu acımasızcaydı. Sanki benden bir parça koparıp kendine saklamak istiyordu. Belki de sadece yarın onu hatırlamamı istiyordu- Hayır. Bunu düşünmüyordum. Oraya gitmiyordum. Gerçek dünya bizi çağırmadan önce on sekiz saatimiz kalmıştı. Eski dünyamıza, eski döngümüze, eski kalıplarımıza geri dönmeden önce on sekiz saat. Kendimizi aynı adada bulmadan önceki halimize. Bunu düşünmüyordum. *Düşünemezdim*.

"Seni tekrar oraya götüreceğim," diye söz verdi, meme uçlarıma yöneldi. Ben onun üzerinde hızlı, zıplayan bir ritim bulurken birini dudaklarının arasına aldı. "Eğer o küçük klitoris emici oyuncağımız olsaydı, çoktan orada olurdun."

Kalçalarımı daha geniş açarak onu daha derine sokmaya çalıştım. Onun her şeyine ihtiyacım vardı, son santimine kadar. Buna şimdi ihtiyacım vardı çünkü bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. "Oyuncaklarımı neden bu kadar çok seviyorsun?"

Diğer meme ucuna geçti, kıçımı daha sert kavradı. "Çünkü Onları seviyorsun."

Dizlerimde kumaş yanığının ilk sancılarını hissettim. Umurumda değildi. "Nedeni bu değil."

"Pekâlâ, evet, nedeni bu değil," dedi, bir kolunu sırtımdan geçirdi ve bir elini omzuma koyarak beni sabitledi. Beni sertçe yere bastırdı, neredeyse şişmiş tenimin üzerinde mekik dokuyan sık kadar sertti ve birlikte haykırdık. "Güçlü olmana bayılıyorum. *Güçlü* olduğun zaman, Sara. Ve benim için parçalara ayrılmana , ama sahip olduğum tek şey bir penis, birkaç parmak ve bir dil, bu yüzden alabileceğim her yardımı alacağım

Çünkü ilk seferde dağılmıyorsun. Kanını öyle bir pompalamamı istiyorsun ki kafanın içindeki sesleri duyamayacaksın. Seni parça parça etmeme ihtiyacın var, ta ki tek yapabildiğin o kocaman gözlerini bana dikip daha fazlasını isteyene kadar. Senin için bunu yapmama ihtiyacın var ve Sara, tatlım, benim de buna ihtiyacım var."

Dizlerim yandı. Isı yüzümde, göğsümde çiçek açtı. Sırtımdan terler akıyordu. Saçlarım her yerdeydi, tuzlu su ve güneş kremi kokan kalın bir bulut. Aramızdaki her şey ıslak ve kaygandı. Sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyormuşuz gibi çaresizdik.

Belki de bu sadece bendim. Belki de mükemmelin var olabileceğine hiç inanmadığım bir şekilde bunun mükemmel olduğunu kanıtlaması gereken tek kişi bendim. İşte buydu, değil mi? Peşinden koştuğum mükemmellik, doğruluk, değerlilik buydu. İsteyebileceğim tüm doğrulama bacaklarımın arasındaydı, sertti ve tenime küfür ediyordu ve bunun doğru ve gerçek olduğu vaadiyle beni yaralıyordu.

"Sara," diye inledi, dudakları göğüs kafesimdeydi. "Hadi tatlım. Benim için gel. Beni bu ıstıraptan kurtar."

İçimde oluşan basınç o iniltiyi andırıyordu. Bu bir kükreme, serbest kalmayı bekleyen bir hırıltıydı. İlkel bir sahiplenmeyle dalgalanan türden bir çığlıktı. Sesimi çıkarmaya cesaret edemediğim türden bir çığlıktı çünkü gürültücü değildim, talepkâr değildim, ilgi odağı değildim, hiçbir şey değildim.

Ama şimdi çığlık attım. Sebastian'ın tenine, ağzına doğru çığlık attım. Orgazm klitorisimin arkasından çıkıp merkezimi acımasız bir zonklamayla sararken çığlık attım. Tekrar tekrar içime girerken. Benimle birlikte titrerken. Beni tutarken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

SARA

SEBASTIAN BİR EL HAREKETİYLE, "BİRKAÇ GÜNDÜR BURADAYIZ," DEDI.

Okyanusa doğru, "ve beni bir kez bile boğmaya çalışmadın. Eğer bunu yapacaksan, acele etsen iyi olur. Bu senin son şansın."

Bakışlarımı suya çevirmeden önce ona bir bakış attım. Güneş ufuktan yükselirken dalgalar ayak bileklerimize vuruyordu. Havaalanına gitmeme üç saatten az bir süre kalmıştı. Konferanstan hemen sonra eve uçmak konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu hatırlamıyordum. Şimdi pişmanlık duyuyordum. Bu, müziğin hızlandığı, ışıkların yanıp sönmeye başladığı ve hazır olsam da olmasam da her şeyin sona ermek üzere olduğu bir video oyununun son saniyeleri gibi geliyordu.

"Birkaç gündür buradayız ve sen küçümseyici bir pislik olmaya çalışmadın. Bu senin son şansın."

Sebastian biraz kıpırdandı, ellerini şortunun ceplerine daldırdı. Bu şortlar çok hoşuma gitmişti ama beni asıl etkileyen, kollarının yarısına kadar sıyrılmış keten gömlekleriydi. Göğsündeki her bir tek tek yırtmamış olmam takdire değerdi. Bunun için madalya istiyordum. *Kısıtlama, ön kolları açıkta bırakan plaj keteni* kategorisi.

"Sen tam bir veletsin," dedi, yeterince yumuşak bir sesle, benim değil de daha çok onun yararına gibi görünüyordu.

Bu yorum için uygun bir yanıt yoktu. Ayak parmaklarımı kumda oynattım ve bunlar mükemmel küçük hayatımızın son dakikaları değilmiş gibi davrandım.

ada balonu. Gerçek dünya olmadan hayat çok daha güzeldi. Gerçek dünya benimle akşam yemeği için buluşmakta ve her zamanki gibi bencil olmakta ısrar etse bile.

"Şımarık olduğun için değil," diye ekledi durup dururken. "Öyle olmana rağmen. Sen bir veletsin çünkü sınırları zorluyorsun."

Savage Bitch Heart, siparişiniz hazır.

"Aslında sonsuza dek," diye devam etti, "bunun senin elde etmekten hoşlandığın için olduğunu düşündüm. Seviyorsun, buna şüphe yok, ama artık yeterince istediğini elde edemediğin için zorladığını düşünüyorum."

Suya, yarısı kumda saklı ayak parmaklarıma baktım. Hiçbir şey söylemedim. Son birkaç saat içinde bir yerlerde, bu ateşkesin ısıltılı sisini kaybettim. O parıltıdan hiçbir şey hissetmiyordum ve göğsümde sıkışmış gibi görünen tonlarca kavgacı, tedirgin gerginlik hissediyordum. Kaçmak, onu itmek, içimde büyüyen baskıdan uzaklaşmak için her şeyi yapmak istedim.

Bir süre sonra devam etti. "İtmen hoşuma gidiyor. Ben de seni geri itmeyi seviyorum."

"Evet, bu çok eğlenceli ama bazen yanlış yöne ve gereğinden fazla zorluyorsunuz."

Bir elini sırtımda gezdirdi. "Düşündüğün bu mu, seni kendini beğenmiş küçük cin?"

"Bildiğim şey bu," diye karşılık verdim. "Eve gittiğimizde sen de denemelisin. Sadece kendini beğenmiş yorumlarını yarıda kes."

"İstediğin bu mu? Görmek istediğin tek değişiklik bu mu?" Ayak parmağımı pürüzsüz bir çakıl taşına sürttüm. "Bu yeterli olurdu."

Boğazından bir hırlama sesi geldi, ancak kendimi tamamen bu çakıl taşıyı incelemeye adamaya karar verdim. Hâlâ toparlanmam gerekirken onun hırıltılarına kendimi kaptırmak olmazdı.

Sonra, "Bu, bunu götürmek istemediğin anlamına mı geliyor?" -bir kolunu belime doladı ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek onu onaylamam için beni zorladı- "bizimle birlikte eve mi?"

"'Bu' derken neyi kastediyorsun?"

Tek bir kaşını eğdi ve bu onu bungalova geri götürmem ve bu konuşmayı unutmam için yeterliydi. Kaçma isteğimi unutmak için. Ama sonra şöyle dedi: "Seni hissetmeden önce anlamsız takım kurma oyunları oynamak zorunda kalmamayı tercih ederim ve senin yanında uyanmak tüm şımarıklığına değer."

"Benimle daha fazla anlamsız takım kurma oyunları oynamak zorunda kalmayacaksınız."

Saçlarıma doğru güldü. "Bu işte iyisin."

"Neyde?"

"Kaçmak. Kaçmak. Saklanmak. Bu noktada neden benden saklanman gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum ama bu konuda *çok* iyisin."

"Ben-"

"Bu konuda imkansız olman için zamanımız yok. Gitmek zorundasın ve ben de bilmek zorundayım. Eve döndüğümüzde nasıl olmasını istediğini söyle."

Gömleğine baktım, ketenin ince dokumasına takıldım. "Henüz bilmiyorum. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Bu sözler ona sert bir darbe gibi çarpmış gibiydi. Bir an sessiz kaldık ama Sebastian sanki benim davet edilmediğim bir tartışmayı sürdürüyormuş gibi başını yavaşça salladı. "Düşünecek ne var ki?"

"Bilmiyorum, bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce bunun zehirli olduğu ve birbirimize ara vermemiz gerektiği konusunda hemfikir olmamıza ne dersiniz?"

"*Ben* bunu kabul etmedim."

Ellerimi göğsüne bastırdım. "Bu onu daha az doğru yapmaz."

"Kendi versiyonunun doğru olduğunu düşündüğünü biliyorum ve saklanarak doğru şeyi yaptığını düşündüğünü de biliyorum, ama bu sefer yanılıyor olabileceğini bir an olsun aklından çıkarma."

"Peki ya yanılıyorsan?"

"O kadar kötü mü?" diye sordu. "O kadar kötü müyüm?"

Alnımı göğüs kafesine dayadım. Bu anın bunaltıcı ağırlığından kurtulmam gerekiyordu. İçimde şişiyor, beni boğuyordu. "Kendi başıma yeterince berbat durumdayım. Buna bir gram daha ekleyemem."

"Yapma bunu," diye gürlledi. "Bana küçümseyici bir pislik olduğumu söyle, perşembe günleri nefret ettiğin adamdan başka bir şey olmadığını söyle. Kahretsin, çirkin bir orospu çocuğu olduğumu söyle. Ama sakın bana hayatını mahvedeceğimi söyleme Sara."

Etrafıma bakarken omuzlarımı kaldırdım. "Size bir sorum var."

Ellerini saçlarımın arasından geçirdi. "Bana her şeyi sorabileceğini biliyorsun. Bu konuda saçmalamana gerek yok."

"Acil serviste her şey olup bittiğinde ve ikimiz de cam ve kan içindeyken oradan alelacele çıkarılıp üst kattaki Şef'in ofisine götürüldüğümüzde, ilk seni çağırdı. Sen ne dedin? Olanları nasıl açıkladın?"

Bana baktı, gözlerinin kenarları kırışmıştı ve kaşları dokunulabilecek kadar yumuşaktı. "Bunun bir kaza olduğunu söyledim. Bir dava hakkında sert bir tartışma yaşadığımızı ve geri milyonda bir ihtimal olduğunu söyledim."

Başımı salladım çünkü bu kadarını tahmin etmiştim. Eğer tüm olaylardan beni sorumlu tutsaydı grup terapisine katılmazdı

Olay. "Bu konuşmanın ne oldu?"

"Seninle aynı," dedi gözlerini devirerek. "Sekiz haftalık danışmanlık ve daha fazla sorun yaratmaması için kesin bir rica."

"Ama aynı şey değildi," dedim. "Personel dosyamda resmi bir kınama var ve Şef'ten 'öfke nöbeti' kelimesini içeren ve babama *ve onun* tüm profesyonelliğine ayrıntılı bir atıfta bulunan bir ders aldım. Görünüşe göre elmalar ve ağaçtan kısa düşmeleri konusunda bazı beklentiler vardı."

"Bu saçmalık," dedi. "Ama bunun kurumsal bir saçmalık olduğunu biliyorsun, benim sebep olduğum bir saçmalık değil. Aradaki farkı biliyorsun ve başka türlü davranmana izin vermeyeceğim."

"Bu iki ay benim için çok zor geçti. Çok stresliydi Sebastian. Sana daha önce de söyledim, tüm güç sende. Resmi bir kınamam ve uslu durmam için bir hatırlatmam var. O kadar kötü mü diye soruyorsun? Evet. Bu benim için kötü oldu. Tüm hırıltılarının ve kaşlarının altında, kibrinin ve tüm dünyayı küçümsemenin altında, herkesin inanmasını istediğin o sefil pislik olmadığını keşfettim mi? Ayrıca evet. Evet," diye ekledim okyanusa baktığında, "nasıl saklanacağını bilen tek kişi sen değilsin."

Bir an için bir sonraki adımın birbirlerini suya atıp güreşmek olacağı düşünüldü ama sonra Sebastian, "Eve dönüp kapının önünde birbirimize bağışlamak istemiyorum ve-" diyerek kederli bir iç geçirdi.

"Gerçekçi ol. Kapının önünde bana bağışmayı seviyorsun. Bu senin için oldukça yüksek bir olumlu geri dönüş oranına sahip."

Bana attığı bakış, mizah girişimimi takdir etmediğini gösteriyordu. "Sevişip kavga etmeye ve sonrasında eve yalnız gitmeye geri dönmek istemiyorum. Kahretsin, misafir bir profesörün sana asılmasını izlemeye geri dönmek istemiyorum ve-"

"O akşam yemeği partilerinden birine daha gideceğimi düşünüyorsan, çıldırmışsın demektir," diye mırıldandım.

"-ve benim çılgılık atan baykuşum olduğunu herkese açıkça gösterme hakkına sahip değilsin."

Başımı salladım. "Bunun bir sevgi ifadesi mi olması gerekiyor?"

"Koridorda yürürken kimsenin bilmediği bir şekilde seni tanımıyormuş gibi davranmak istemiyorum. Şu anda beni duyuyor musun? Çünkü seninle bir daha asla kavga etmeyeceğime söz vermiyorum-tanrım, böyle bir şey söz konusu bile olamaz- ama eskisi gibi olmak zorunda olmadığını söylüyorum. Yeniden başlayabiliriz ya da şu anda olduğumuz yerden başlayabiliriz. Nereden istersen oradan başlayabiliriz ama bunu senin de istemene ihtiyacım var."

Kendimi tanıdığımndan o kadar emindim ki. Dağınıklığımı, mükemmeliyetçiliğimi, vahşiliğimi biliyordum. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve neye inandığımı biliyordum.

Çok emindim.

Ta ki karanlık gözleri ve karanlık ruh haliyle bu adam ortaya çıkıp mükemmel küçük indeks kartları yığınımı uçurana kadar. Her birini uçurdu. Renk kodlu ve alfabetik olup olmamaları, bazılarının buruşuk ve yıpranmış, bazılarının ise bantlanmış olması onun için önemli değildi. Onları tekrar topladı ve o kartlara iyi baktı, ama onun bu tutumu asla aynı olmayacakları anlamına geliyordu.

Ve onun hayatıma kart atarak girmesinde tehlikeli ve istikrarı bozucu bir şeyler olduğundan o kadar emindim ki, onu etrafımda tutmayı seçme olasılığını hiç düşünmedim.

Birbirimize hakaretler yağdırdığımız ve ufak tefek şeyler için kavga ettiğimiz onca zaman, bunu zehirli olarak kodlamıştım. Kart desteme benim için çok kötü, kaçınılması gereken olarak kaydettim.

Kendi isteğimle katıldığım, hazza ve hazzı nasıl yaşadığıma dair önceden var olan fikirlerimi yerle bir eden seks çok iyiydi ama aynı zamanda çok da kötüydü. Nefretin nefret olmadığı ve her ikisi de istediğini elde ettiği sürece düşmanların aynı tarafta savaşabileceği riskli sınır bölgesinde var oldu. Çok kötüydü. Kaçınılması gereken.

Ve seks, öfke ya da birbirimize yaptığımız diğer şeylerin olmadığı tüm o anlar, bunlar sadece aradaki zamanlardı. Molalar. Ateşkesler. Birbirimize karşı nazik ve cömert olabilseydik, bunu en başından yapardık.

Korkunç olmayı bıraktığımız o anlar istisnaydı. Bu istisnaydı. Bu hafta burada bulduğumuz hiçbir şey kural değildi.

Bu dizin kartlarını bu şekilde düzenledim, hiçbirini doğru yapıp yapmadığımı düşünmeden. Dağınık olmakla o kadar meşguldüm ki

Sebastian'ın tamamen farklı bir oyun oynadığını fark etmediğim mükemmeliyetçi, vahşi kalpli bir kaltak. Kendi oyunumdan vazgeçip onunkini seçmeme izin verilip verilmediğini hâlâ anlamam gerekiyordu.

"Bunu düşünmem gerek," dedim. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Saçlarımı elleriyle toplayıp dökülmesine izin verdi. Sonra tekrar yaptı. "Zaman," diye tekrarladı.

"Özür dilerim, ben-" Kendimi durdurdum. Bugün o eski ağırlara hayat vermek zorunda değildim.

Saçlarımı tekrar topladı, elinin etrafında döndürdü. "Bu günler zaman değilse neydi?"

"Bu bir mola oldu. Düzenli olarak planladığımız karşılıklı nefret ve tiksintiden bir kaçış."

"Senden hiç nefret etmedim," dedi.

"Elbette, sadece başka türlü davranarak harika bir iş çıkarıyorsunuz."

"Senden *hiç* nefret etmedim, seni küçük cadı. Boynunu sıkmak istediğimde bile. *Özellikle de* boynunu sıkmak istediğimde. Ve bunu biliyorsun." Saçımı bıraktı ve geri çekildi, derin bir iç çekti. "Ne halt ediyoruz Sara? Ne yapmamızı istiyorsun? Bu sefer cevap ver bana."

Sonunda itiraf ettim, "Bilmiyorum."

Benim yer değiştirmemi ve okyanusa bakmamı izledi. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın işveren tarafından dayatılmadığı bir dünyayı hayal etmenin neden bu kadar zor olduğunu söyler misin? Bunun sana neden bu kadar korkunç görüldüğünü anlamak istiyorum, çünkü her şey kurumsal saçmalıklar ve benim plastik cerrahlara sataşmamla ilgili olamaz. Sen bundan daha güçlüsün."

"Benden sert olmamı istemenin buradaki sorunun yarısı olduğu hiç aklınıza geldi mi?"

Önüme geçerek suyu görmemi engelledi. "Bu sorunun yarısı *değil*. Sen tanıdığım en sert küçük kurabiyesin ve çok şey biliyorum

sert kurabiyelerden. Sadece bana karşı sert olmak zorunda olmadığınızı fark etmediniz."

"Benimle kavga ediyorsun," diye bağırdım. "Çünkü eğlenceli," diye karşılık verdi.

"Bunca zamandır, ben seninle savaşıyordum ve sen de *Eğlenceli* mi?"

"Ve sen değil ?"

"Hayır!" Ben ağladım.

"Beni doldurulmuş hayvanlarla dövdüğün zaman mı? Bu senin için birazcık bile eğlenceli değil miydi?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedim sabırsızlıkla.

"Peki ya bana şehirdeki en kibirli cerrah olup olmadığımı sorması için bir hostese para verdiğin zaman? O zaman hiç eğlenmiyor muydun?"

"Ona para ödemek zorunda değildim," diye cevap verdim burnumu çekerek. "Bunu bedavaya yaptı." "Peki ya beni Charles Nehri'nde boğmaya çalıştığın zaman?"

Bunda sizin için tek bir damla bile eğlence yok muydu?"

"Seni *boğmaya* çalıştığımı söylemeyi bırakmalısın. Kolun nemliydi. Birkaç sıçrama ile aşırı şişmiş başınızı uzun süre suyun altında tutmak arasında önemli bir fark var."

"Peki ya bu?" diye sordu. "Bu senin için eğlenceli değil mi? Azıcık bile mi?" Cevap vermeyince devam etti: "Çünkü bence eğlenceli Sara. Sadece bunu fark etmek istemiyorsun. kavga etmek çok eğlenceli. Sebepsiz yere öfkелendiğinde çok heyecanlanıyorsun ve çok güzelsin, çünkü bu senin de hoşuna gidiyor. Bir kez olsun kabul et, benimle dövüşmeyi seviyorsun. İtip kakabilirsin, itip kakabilirsin ve benim yapacağım tek şey saçını çekip seni daha sert becermek olur."

"Bunun bir kısmı doğru olsa bile -ki doğru olduğunu söylemiyorum-bundan sıkılmadığımı mı sanıyorsun?" Gün doğarken Jamaika'da bir plajda konuşulması gerekenden daha yüksek sesle sordum. "Sence ben de biraz

Bağırıp çağırma ya da mızrak dövüşü sırasında birbirlerini dövmeyi içermeyen hoş, basit etkileşimler?"

Ellerini omuzlarıma, boynuma götürdü. "*Hayır*. Bence sen gürültülü olmak istiyorsun. Bence gerçekten olduğun gibi vahşi, huysuz ve tatlı olmak ve bence bu karmaşayı gören ve daha fazlasını isteyen birini istiyorsun. Hepsini isteyen birini."

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. İşte buydu, düşünmek için sadece bir dakika. Ve nefes almak için. Ayrıca bu konuşmadan kurtulmak ve bu adamın kafamın içinde gezinmediği, düşüncelerimi toplayıp beni onların gözlerinin içine bakmaya zorlamadığı yere gitmek. "Valizimi hazırlamadım," dedim. "Bunu yapmalıyım. Şimdi. Hemen. Yani, yakında gitmem gerekiyor ve şimdi toplanmalıyım."

"Sara." Adım bir iç çekti.

"Benimle konuşmaya devam etmek istiyorsan, ben toparlanırken yapabilirsin," dedim ve sahile doğru fırladım.

Bungalov eve ulaşmam bir dakika, çantalarımı dolaptan çıkarıp eşyalarımı içeri tıktırmam ise bir dakika sürdü. Giysileri katlamak ya da düzenlemek hakkında bir şey biliyorsam bile bunu göstermiyordum. Hayır, bu tamamen baştan savmaydı ve amaç da buydu. Tam olarak niyet ettiğim şeyi yapıyordum ve kimse bana aksini söyleyemezdi. Kendimi tanıyordum ve her şeyden emindim, *hem de çok emindim*. Hepsi burada, çelişkili küçük cebimdeydi. Uluslararası seyahat için eşyalarımı toplarken bir yandan da tüm dünyayı yeniden yönlendirmeye çalışmıyordum.

Sebastian'ın kapıda belirmesi birkaç dakika daha sürdü, saçları parmaklarını milyonlarca kez geçirmiş gibi dağınıktı. Başını yana eğdi, bavulu doldurmamı izlerken bir an sessiz kaldı.

"Hiç kimse," diye başladı, sonra daha iyi düşündü ve yumruğunu ağzına bastırdı.

"Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hepsi bu," dedim. Bana öyle bir baktı ki, sözlerimin kurşun yaralarını sarmaktan başka bir işe yaramadığını anladı. Beni *görmüştü* ve beni istiyordu.

Zehirli bir hata olmama ihtimalini düşünene kadar bunu göz önünde bulundurdum. Tabii ki zehirli bir hataydık! Ama ya öyle değilsek? Ya... Hayır, o konuya giremezdim. Henüz değil. "Bu işte iyi olmadığımı bilmelisin. İnsanlarla birlikte olmakta. Bu senin için açık olmalı ve-"

"Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek," dedi.

Elimdeki şeyleri düşürdüm. Saç fırçam yataktan yere kaydı. Sandaletlerimden biri bavulun içine düştü. Diğerinin nereye düştüğünden emin değildim. "Ne oldu?"

"Kalbimin tüm kapakçıklarına ve odacıklarına sahipsin ama bu gece buradan ayrılabilir ve sana ihtiyacın olan her şeyi, istediğin her şeyi verecek biriyle tanışabilirsin. Ve ben de senin için mutlu olurum. *Bunu* anlıyor musun?" Sesi sinirli geliyordu, sanki kasten konuyu kaçırıyormuşum gibi. "Benimle olmasan bile senin için mutlu olurum. Şimdi benden uzaklaşıp gidebilirsin ve" -elini göğsüne götürdü- "verebileceğim her şeyi alabilir ve sana sunabileceğim tüm sevgiyi hak ettiğinin kanıtı olarak yanında tutabilirsin. Ama bir şeyi anlamaman gerek Sara. Senin her tuhaf ve inatçı yanını sevecek olan o kişi kim? Sen onları boğmak için elinden geleni yaparken Charles Nehri boyunca seninle kavga etmekle ilgili ilk şeyi bilmeyecekler ve takım kurma egzersizlerinde kazanmak söz konusu olduğunda ne kadar acımasız ve amansız olduğunu bilmeyecekler. Balon kostümlü mızrak dövüşünde elinizde ölmenin ve bunun bu dünyadan ayrılmanın en iyi ve tek yolu olduğunu bilmenin mutlak zevkini bilmeyecekler. Bir fuayede kıyafetlerinin altına girmeye çalışırken seninle tartışmak hakkında hiçbir şey bilmeyecekler ve sana doğru nefes alma şeklini ne zaman hatırlatacaklarını bilmeyecekler ve kimsenin *beni senin* sevdiğin gibi sevemeyeceğini bilmeyecekler. Bana bağarmaya başlamadan önce-"

"Ben çılgılık atmam."

"-Beni sevdiğini hiç söylememiş olsan da, kelimelerin umurumda olmadığını söylememe izin ver. Onlara ihtiyacım yok Sara. İhtiyacım yok. Son birkaç günü benimle geçirdin ve güvende tutmam için bana her şeyini verdin.

Babanı engellememe izin verdin. Bu haftadan önce bile Acevedo'nun evinde sana doktorluk yapmama ve tatlı küçük şeytani yüzünü yatakta bırakmadan önce seni yatırmama izin verdin. Kelimelere ihtiyacım yok. Bilmem gerekenleri zaten biliyorum. Sadece beni seçmene ihtiyacım var."

Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değildim ama gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve durmak bilmiyordu. "Sebastian..."

"Hiçbir şey söyleme. Tamam mı? Şu anda hiçbir şey söyleme. Eve git ve tüm bunları düşün. Zaman mı istiyorsun? İstedğin kadar zamanın var. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Ama seçim yapmaya hazır *olduğunu* fark edene kadar beni bulma."

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Gözümüzü bile kırpmadık.

Sonra Sebastian odayı geçip yanıma geldi, kolları bir anda beni sardı. Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Senden başka kimseyle yalnız kalmak istemiyorum. Anladın mı?"

Sulu bir koku aldım ve başımı salladım. "Evet."

Geri çekilmeden önce kemiklerimi sıktı ve bir öpücük daha verdi. Avuçlarımı gözlerime bastırdım çünkü birlikte geçirdiğimiz son günden istediğim bu değildi.

Gözlerimi kırıştıtararak odaya baktığımda yalnızdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

SEBASTIAN

HAFTANIN GERİ KALANINI SAHİLDE OTURARAK GEÇİRDİM, SARA'NIN

Benimle birlikte. Tam olarak eşleşip eşleşmediğinden emin değildim ama bu, balayına yalnız çıkmaya çok benziyordu. İçi boş, bomboş, hayattaki her seçimimi sorgulayan. Yeterince yakındı.

Narnia Günlükleri serisinin tamamını tekrar okudum çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kışımı o sahile park ettim, aslında sevmediğim kitapları okudum ve Sara zaten çıldırmışken tüm bu bilgileri ona aktarmakla muazzam bir hata yapıp yapmadığım konusunda kendimle tartışmaya devam ettim.

Akıllı olsaydım -ki olmadığımı hepimiz biliyorduk- hiçbir şey söylemezdim. Tek kelime bile etmezdim. Yapabileceğim tek şey, hayatının gelecek elli yılını ele geçirmem için hazır olmadığını kabul etmektir. Onu sevdiğimi ve başka hiç kimsenin ona benim verebileceğimi veremeyeceğini söylemek zorunda değildim. Lanet çenemi kapatabilirdim. Bunu yapabilirdim. Onun çıkarları olan düşmanı olmaya devam edebilirdim, her şeyi içinde tutmayı bırakma havasına girdiğinde becerdiği adam olmaya devam edebilirdim. Onun için o adam . Ona özgür olması için alan tanıyan ve arkadaşları onu doğru erkeklerle ayarlarken nasıl izleyeceğini bilen kişi.

Hiçbir zaman arkadaşların ayarladığı biri olmadım ve bunu beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum. Ben asla doğru adam olmadım. Yanlış adamdım, dangalak adamdım, egoist , herkese ters ters bakan adamdım, hırlayan adamdım

konuşmak yerine. En kötüsü bendim. Müsait olmayan kadınlarla flört eden adamdım. Yıllardır gülmeyen bir adamdım. Her şeyi can sıkıcı bulan ve sebepsiz yere bir şeylerden nefret etmeyi seven adamdım. *En kötü* adam bendim ve bunu anlıyordum. Durumu çok iyi anlıyordum.

Bu pembe gerçeği aklımda tutarak adadan erken ayrılmayı ciddi ciddi düşündüm. Sara'nın bunu ona söz verdiğim zamana bir saldırı olarak yorumlayacağını düşünmeseydim bunu yapardım. Benden ne istediğini bulması gerekiyordu -eğer bir şeyse, ama lütfen, Tanrım, bir şey olsun- ve benim de sabırsızca etrafında tepinmeden ona bu zamanı tanımam gerekiyordu. O zamanı kullanmasına ve olması gerektiği kadar hazır olduğunu fark etmesine ihtiyacım vardı.

Hazır olma meselesini anladığımdan bile değil. Gömleğimi yırtıp açtığı günden beri hazırdı. Her şeye bahse girerim ki o düğmeleri hâlâ yatak odasında arıyordu. O mükemmel küçük zorba tam olarak ne istediğini biliyordu. Sadece bunu istemesine izin verecek kadar kafasından çıkması gerekiyordu.

Pazar günü Boston'a indiğimde hava soğuk ve ıslaktı.

Bunun için kendimden nefret ediyordum ama terminalde yürürken Sara'yı beni beklerken bulamamanın verdiği hayal kırıklığını da bastıramıyordum.

Merdivenlerden daireme çıkıp kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarptığımda kendimden biraz daha nefret ettim, sadece merhaba demek için gelmesini umarak on dakika boyunca o kapıya baktım.

Ertesi sabah pencereden dışarı baktığımda onun kaos topuzunu hastaneye doğru giderken gördüğümde kendimden gerçekten nefret ettim.

Havaalanına gelmek zor bir işti ve dün gece geldiğimde uyanık olduğunu varsaymak kötü bir davranıştı, ama beni görmek isteseydi bu sabah fuayede beklerdi.

Beni görmek istemiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu bir ültimatomla göndermenin doğasında var olan sorun buydu. Daha iyi bilmeliydim.

da. Daha iyi biliyordum. Kimsenin beni seçmediğini biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

SEBASTIAN

HAYATIM BOYUNCA BİR TÜR PATLAMAYA DOĞRU GİTTİĞİMİ HEP BİLİYORDUM, Ama cırtlak bir baykuş plastik cerrahının funyeye basacağını hiç düşünmemiştim.

Kötü olacağını biliyordum ama bu kadar büyük bir yıkım olacağını tahmin etmemiştim. Çekirdeksiz bir kiraz gibi hissederek yatağa gireceğimi ve ertesi gün aynı yarayla uyanacağımı düşünmemiştim ve bunu günlerce yaşamının mümkün olduğunu da düşünmemiştim.

Talihsiz gerçek şu ki Sara'dan kaçamazdım, pratik anlamda kaçamazdım ve onu düşünmeyi hiç bırakmadığım için ondan kaçmaya çalışmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Bugün tişörtünde ne yazdığını, bugünün kızarmış ekmek günü mü olduğunu yoksa tekrar iz karışımına mı döndüğünü merak etmek yeterince kötüydü, ama şimdi binadan çıkmadan önce boynuna bir eşarp sararken ve ceketinin düğmelerini iliklerken üçüncü katın sahanlığından onu izlemek zorundaydım. Sakinleriyle konuşurken bir köşeden onu dinlemek ve merdiven boşluğuna her girişimde hayatımı ellerimin arasına almak zorundaydım.

Geçmişimdeki patlamaları gözden geçirmek için çok fazla zaman ayırmayı sevmiyordum ama bunun en kötüsü olduğunu biliyordum.

Beleşçi bir babamız vardı ve bu oldukça korkunçtu, gerçi anneme haksızlık etmeyeyim, bu durumda her şeyi berbat eden ben değildim. Bu saçmalığın yükünü o çekti, ama kesinlikle bana insanların sizi sevmesi gerektiği bilgisini bıraktı.

bunu yapmak için güvenilirmezdi. Giderlerdi ve hayat gerçekten boktan olurdu ve o mağarada madencilik yaparak bulunacak değerli bir şey olmadığını bilseniz bile her zaman neyi yanlış yaptığınızı merak ederdiniz.

Üniversitede, ardından tıp fakültesinde ve bir kez daha stajyerken sıradan kalp kırıklıkları yaşadık ve bunlar o zamanlar önemli görünse de şimdi kaçınılmaz olmasa da dramatik şekillerde sona eren açıkça kötü seçimlere benziyordu. Yine de, kendimi başka bir insana açılmanın berbat bir fikir olduğuna ikna etmek için büyük bir enerji harcamıştım ve bu ayrılıklar benim tartışılmaz kanıtlarım olarak duruyordu. Risk, ödülünden daha ağır basıyordu. Aşkı aramak aptalca bir işti. Bunu *kanıtlamıştım*.

Sonra burada, Boston'da, müsait olmayan bir meslektaşım - ve kelimenin tam anlamıyla görüş alanıma giren herkesle - sistematik olarak flört eden bir yıkım topu olmanın, cehennem gibi yalnız olduğum gerçeğini kabul etmekten ve bunun benim için olduğu ihtimaliyle rahatsız edici bir göz teması kurmaktan daha kolay olduğu bir zaman geçirdik. Tek başıma olmam gerekiyordu. İşlerin sihirli bir şekilde yoluna girmeyeceğini ve saçmalıklarımın vazgeçmeyeceğimi. Üniversite amigoluğu, iyi bir avokado arayışı ve Hartshorn, Acevedo ve ailelerinin peşine takılmak sahip olduğum tek şeydi. Elde edebileceğim tek şey buydu.

Yeterli olmadığını düşünmekten nefret ediyordum çünkü çoğu insanın sahip olduğundan çok daha fazlaydı ama kendimi çok yanlış hissediyordum. Sanki bir yerde bir dönüşü kaçırmıştım ve şimdi bambaşka bir otoyolda ters yönde ilerliyordum ama ne çıkış vardı ne de . Ve bu boktan şeyi geri döndürmeyi başarsam bile, nereye gidecektim? Sara beni benim onu istediğim gibi istemiyordu. Pisliğin tekiyken beni istemiyordu ve başka kimseyle paylaşmaya cesaret edemediğim her şeyi ona sunduğumda beni istemiyordu.

Kendimi toparlayıp tekrar denemek için çok yaşıyordum. Kırk yaşın yeni bir şey olması umurumda değildi. Bunu tekrar yapamazdım. Başka birinin bana haklı olduğumu göstermesini bekleyemezdim, beni sevmesi gereken insanların

bunu bir dakikadan fazla yapamazdım. Varlığımı bir kez daha gümüş tepside sunamazdım, çünkü birisi ona bakacak ve çekip gitmeyi seçecekti.

Dediğim gibi, bu noktayı kanıtlamıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

SARA

SON BİRKAÇ YILDIR ÖĞRENDİĞİM ŞEYLERDEN BİRİ DE

kaotik evlerde büyüyen çocukların genellikle ses tonundaki, davranışlardaki ve enerjideki en küçük değişimlere karşı son derece hassas olduklarıydı. Genellikle kötü durumlara yol açan ince değişiklikleri algılayarak kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrendiler. Şablonu biliyorlardı.

Annemle babamın tüm alışkanlıklarını biliyordum. Birinin ne zaman tartışmaya başlayacağını, ne zaman evden fırlayıp gideceğini, ne zaman kendimi yatak odama kapatıp sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Fark etmediğim ise -muhtemelen birbirleriyle kavga etmenin dramına kapılmış iki yetişkine göz kulak olmakla meşgul olduğum için- tüm bu uyanıklığın getirdiği adrenalini koyacak bir yerimin olmamasıydı. Tıkınmanın ve sonra da arınmanın, sorumlu olması gereken insanlardan bir patlama daha dinledikten sonra kendimi sakinleştirme çabası olduğunu göremedim. Ritüel haline getirdiğim yiyecek ve aktivite takibimin hayatıma bir düzen getirmeye yönelik küçük, içi boş bir girişim olduğunu fark etmedim. Okul ödevlerine ve üniversite kayıtlarına gösterdiğim çılgınca ve saplantılı ilginin, sürekli bir onay ve onay akışı kazanabileceğim bir alan bulmaya yönelik umutsuz bir arzu olduğunu fark etmedim.

Otuzlu yaşlarıma başındayken vücudum parçalanmaya başlayana kadar bunun gerçekten kötü bir durum olarak tanımlanmaya değer olduğunun farkında değildim çünkü

Kendimi bir sürü aile çöplüğünden daha iyi koşabileceğime, daha iyi çalışabileceğime ve daha üstün olabileceğime ikna ettim. Ben taşındığımda da bitmeyen türden bir pislik çünkü o pislik sınır tanımıyordu. İşinde gerçekten iyi olan çift kurul sertifikalı bir cerrah olan beni, babamla yemek yeme fikri karşısında kendini kaybeden birine dönüştüren türden bir pislik. İyi bir adam aşkını teklif ettiğinde ilk içgüdüğü dörtlüye gitmek olan birine.

Anlamadığım bir başka şey de, bunca yıl boyunca tüm bu küçük ipuçlarına dikkat etmenin beni düzensiz bir enkaza dönüştürmüş olmasıydı. Yıllardır sinir sistemimi düzeltmek için çalışıyordum. Ancak umutsuzca, *çaresizce* değerli görülmek istemenin *-benim seçme* sorunu- ve destansı bir karmaşa olduğum için kimsenin *beni* isteyebileceğine inanmayı reddetmenin doğasında olan çelişkiyi hala çözememiştim.

Beni iste, lütfen, ama istemeyeceksin ve kesinlikle istemiyorsun, bu yüzden hemen yalnız bırak.

Büyük bir dağınıklık.

Salı akşamı kendimi cerrahi kanadının koridorlarında dolaşırken bulduğum durum buydu. O günkü vakalarımı bitirmiştım ama Sebastian'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve bilmem gerekiyordu.

Kaotik evlerin biz yetişkin çocuklarıyla ilgili olan şey, her şeyi fark etmeyi asla bırakmamış olmamızdı. Belki artık o bıçağın ucunda yaşamıyorduk ama tonları, davranışları ve enerjileri fark etmeyi bıraktığımız bir zaman olmadı.

Sebastian'ın şu anda benden hoşlanmadığını biliyordum ve bu yüzden ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onunla karşılaşmaktan endişe ettiğim için değil. *Kendim* için değil. Hayır, benim endişem onun içindi. İyi olduğundan emin olmalıydım. Jamaika'da ayrılma şeklimiz en iyisi değildi ve o anlarda daha iyisini yapabilseydim bile, bu zamana olan ihtiyacımı değiştirmiyordu. İhtiyacım olan bir diğer şey de Sebastian'ı ben çalışırken tek parça halinde tutmaktı.

Bu sayede. Tek yapmam gereken ona göz kulak olmalı. Uzaktan. O fark etmeden.

Bunda karışık bir şey yok.

Koridorun başına doğru yürürken ellerimi kalçalarımın altına indirdim. Bu hastanede tonlarca saklanma noktası vardı. Biliyordum çünkü onunla daha önce de aynı oyunu oynamıştım ve onu acil servisteki o tuhaf, küçük muayene odasında kamp kurmuş halde bulmam sonsuza kadar sürmüştü.

Başka bir koridordan sağa döndüğümde tanıdık bir yüz gördüm. Onu durdurmak için elimi uzattım. "Hey. Selam. Sen şu travma hastasıydın, değil mi?"

Adam beline takılı olan, adının Bay O'Rourke ve cerrah olduğunu belirten rozeti aldı ve bir an için kaşlarını çatı. Orada bulduğu bilgiler karşısında kafası karışmış görünüyordu ki bu pek de iyiye işaret değildi. "Evet. Sanırım öyle."

"Peki o zaman, Dr. Stremmel'i nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Bana bakarken bakışları keskinleşti. "Nerede olduğunu biliyorum, evet."

"Ve?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bana onun nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Beni tanımadığını ama benden hoşlanmadığını zaten bildiğini söyleyen bir bakış attı. Sonra, "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Bu lanet travma cerrahları. İnatçı şeylerden yapılmışlardı. "Neden olmasın?"

O'Rourke, "Buna profesyonel sağduyu diyelim," dedi. "Yargı kararı, bilirsiniz?"

Parmak uçlarımı gözlüğümün altına, göz kapaklarıma bastırdım. Çok yorgundum ama fazla uyuyamayacak kadar da gergindim. Sadece kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyordu ve sonra her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti. "Mesleki sağduyuma göre onu nerede bulacağımı bana söylemelisin."

"Bunu yapmam için özel bir neden var mı?"

Hayatımda daha fazla güç mücadelesine ihtiyacım yoktu. Ben *istemedim*. "Patronunu kontrol etmem gerekiyor. Bana nerede olduğunu söylemezsen, bilmediğini ve vaktimi boşa harcadığını varsayacağım. Zamanımı boşa harcamamayı tercih ederim."

"Neden onu kontrol etmeniz gerekiyor?"

"Görüyorum ki zamanımı boşa harcamayı kabul etmişsin." Topuklarımın üzerinde döndüm, spor ayakkabım fayanslara vurarak gıcırdıyordu. "Teşekkürler."

O'Rourke "Onu eve gönderdim" demeden önce iki adım bile atamamıştım.

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Stremmel'i eve mi gönderdin? Aynı kişiden mi bahsediyoruz? Çünkü benim tanıdığım Dr. Stremmel hemen hemen hiç kimseden emir ."

O'Rourke güldü. "Onları aldığını söyleyemem, hayır, ama gitmesi gerekiyordu." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. Detay vermek istemediği belliydi. Daha fazla bilgi almadan gitmeyeceğim de belliydi. "Migreni var. Derinlik algısı" -elini yüzünün önünde salladı- "tamamen berbat durumda. Günün son davasını aldım ve onu dışarı attım. Uyuması gerekiyor."

Elimi tutmuştu.

Tek düşünebildiğim buydu.

Hastalandığımda ve çırpındığımda, elimi tutmuş ve midemi rahatlatacak kadar benimle dalga geçmişti. Bir çalılığa kusarken yanımda durmuş ve saçlarımı toplayıp yüzümden uzak tutmuştu. Kendimi buna ihtiyacım olmadığına ne zaman ikna ettiğimi bilmiyordum ama ihtiyacım vardı. Güzel ya da mükemmel olmadığımı yanımda kalacak, kendimi tutmamı ya da vahşiliğimi yumuşatmamı beklemeyecek birine ihtiyacım vardı.

Ve eğer benim buna ihtiyacım varsa, Sebastian'ın da vardı.

"Tamam. Teşekkür ." Gitmeye hazırlandım, ama hemen biraz daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettim. "O'Rourke. Dr. Emmerling'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Sinirli bir kıs kıs güldü. "Santral gibi mi görünüyorum? Bekle. Hayır, buna cevap verme. Unut gitsin. Benim neslimden kimse ne olduğunu bilmemeli.

bir santral gibi görünüyor. Emmerling de benimle aynı anda ameliyathaneye girdi. İşi bitmediyse muhtemelen şimdi kapatıyordur."

"Teşekkürler," diye seslendim.

O'Rourke, "İşleri berbat ettiğinde beni rahat bırakmıyor," dedi. "Onu bir daha mahvetme, tamam mı?"

"Buna söz veremem," dedim kendi kendime.

Alex'i ameliyathanesinden çıkarken yakaladım, saçları mükemmel bir şekilde örülmüş iki Fransız örgüsü halindeydi ve alnında saatlerce far ve büyüteç takmaktan kaynaklanan hafif bir iz vardı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım. "Ameliyat sonrasına kadar benimle yürüyebilir misin?"

Onu omuzlarından tuttum. "Asistanlarını post-op'a gönder. Onlarla gitmene gerek yok. Onların senin mikro yönetimine ihtiyacı yok ve senin de zamanını onların yerine iş yaparak harcamana gerek yok."

"Vay canına. Gerçek bir konuşma yapıyoruz ve sen bana bu gece evimi nasıl düzene sokacağımı söylüyorsun. Tamam o zaman," diye düşündü. Ben özür dilemeye fırsat bulamadan -iyi kızım tüm bunlardan dolayı *ölüyordu*- bir çift asistana emir verdi. İşi bittiğinde duvara yaslandı. "N'aber bebeğim?" Elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi. Midesi yüksek sesle gurulduyordu. Sesi orman kedisi gibiydi. "Boş ver onu. Sadece otuz ya da kırk tacoya ihtiyacım var. İyi olacağım."

Midem de aynı şekilde ağlamaya başladı, ancak bu ağlama daha az *taco yedirme* şeklindeydi ve daha çok *kan dolaşımına saldıgın stres hormonlarının günlerce bağırsaklarını bozacağı* şeklindeydi.

"Ben seninkini görmezden geleceğim, sen de benimkini," dedim. İşte buydu. Bir kaltak en iyi arkadaş statüsüne böyle yükselirdi. Birinin midesi taco diye bağıırken, diğerinki bağırsak savaşı tehdidinde bulunurken, ameliyat koridorunda onunla dışarı çıktım. "Bana sorduğun şu şey var ya? Stremmel ile olan mı? Evet. Tamam mı? Evet, tamam. Son iki aydır."

İki eliyle bir patlama taklidi yaptı. Sonra, "Bu harika. İkinizden de hoşlanıyorum. Şimdi sizi birlikte seveceğim."

"Gerçekten mi? Yani, teşekkür ederim?" Elimi salladım. "Bir keresinde bana benim ve Stremmel'in evinin anahtarlarının sende olduğunu söylemiştin. Hartshorn ve Acevedo binada yaşarken anahtarları sana vermişlerdi ve eğer çiçekleri sulayacak ya da teslimat için orada olacak birine ihtiyacım olursa-"

"Doğru, doğru. Evet." Kaşlarını çattı. "Anahtarlarımı mı istiyorsun? Neden? Eğer evinizden gelen sesler bir gösterge ise, sanırım sizi gördüğüne sevinecektir." Yaşadığım şok yüzüme yansımış olmalı ki duvarı itti ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Demek istediğim, hadi soyunma odasına gidelim ve sana anahtarı getireyim. Ayrıca, aferin sana. Çok özel olduğunu biliyorum ve buna saygı duymam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım-"

"Bu benim için zor," dedim. "İnsanlara karşı açık olmak. Özel hayat çok daha basit, biliyor musun? Her şey yolundaymış, her şey dışarıdan görüldüğü kadar mükemmelmiş gibi davranmaya devam edebilirim ve kimsenin içimdeki karmaşayı bilmesine gerek yok." Parmağımı alnımda gezdirdim. "Ben muazzam bir karmaşayım, Alex. O kadar çok yanımda dağınık ki. Ne kadar dağınık olduğumun bir anlamı bile yok. Nasıl olur da bir insan hem benim yaşımda olup hem bu işi yapıp hem de" -elimi önlüklerime doğru salladım- "uzatılmış bir saç bağı ve beş düzine yamuk yumuk tıbbi tişörtten başka bir şeyle bir arada durabilir?"

Omuzlarımı sıktı. "Senin tişört koleksiyonun için sol mememi verirdim."

Gözlerimi hızla kırptım ve derin bir nefes aldım. İş yerinde ağlamayacaktım. İş yerinde ağlamayacaktım. "Tişörtlerime sığmak için o memeyi vermen gerekirdi. Nasıl oldu da *bütün* memeleri sen aldın ve bende hiç yok?"

Omuz silkti. "Bana bir faydası yok ki."

"Sanki alt katınızda oturmuyormuşum gibi konuşuyorsunuz," dedim. "Kocanızın söylediklerini duydum. Üç beyaz gürültü makinem var ve

Tam da bu nedenle onları sürekli çalışır halde tutuyoruz."

"Ahhh. Demek bu yüzden her şey bu kadar boğuktu," dedi. "Sanki bir akvaryumda dvlyormuşsun gibi geliyordu. Kafam çok karışmıştı. Dikkatle dinlediğimden falan değil. Olayların soyut anlamda farkındaydım. Sadece soyut. Yine de 'Aferin ona. Şap için iyi. Al biraz, kızım. Bunu hak ediyorsun.'"

İçimden gürültülü bir kahkaha patladı. "Bunu inanamıyorum."

"Yine de iyi hissettirmiyor mu?" Beni ameliyathanelerden , koridora doğru yönlendirdi. "Ne yapman gerektiği yerine ne istediğini söylemek? Böyle bir enerjiyi benim için harcama, tamam mı? Hoşuna gitse de gitmese de sana ihtiyacım var. Bir kız cerrah arkadaşa ihtiyacım var, ama daha da önemlisi, *sana* ihtiyacım var -asistanlarımı yönetirken araya giren ve kısa mesajlarda kendimi aptal yerine koymama izin veren çok zeki, çok sofistike bir karmaşa."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedim.

"Sadece söylemiyorum. Benim de berbat durumda olduğumu bilmelisin. Sende ne varsa bende de o var."

Bu noktayı tartışmaya hazırdım. Ona benim sahip olduğum berbat hediyelik eşyalara sahip olmasının mümkün olmadığını söyleyecektim ama sonra bunun önemli olmadığını fark ettim. nemli olmak zorunda değildi. Dağınıklığın önemli olmasına izin vermek zorunda değildim. "Teşekkürler Alex."

"Sorun değil." Salona vardığımızda dolabına doğru yürüdü ve çantasından anahtarlarını çıkardı. "Stremmel'e sürpriz bir saldırı mı dzenliyorsun?"

"Biraz zamana ihtiyacımız var," dedim ellerimi başka ne yapacağımı bilemediğim için çırparak. "Ayrı ayrı yani. Ama onu kontrol etmem gerekiyor."

"Gerçekten ayrı kalmaya mı ihtiyacınız var yoksa kendinizle büyük duygular arasına mesafe koyup buna zaman demek daha mı güvenli?"

Dolabımdan montumu ve atkımı da aldım. "Bu durumda gerçekten bir şeyler yapmam gerekiyor. Bir şeyler yapabileceğimi *kanıtlamam* gerekiyor. Ve büyük duygular tamamen korkutucudur."

Anahtarı yüzükten çıkarırken başını salladı. "Kendini iyi bir şeyden mahrum bırakma. Bunu sizin durumunuzla ilgili hiçbir bilgiye sahip olmadan ve kendi kanıtlama arzumla ilgili pek çok geçmişe dayanarak söylüyorum." Anahtarı uzattı. "Seni korkutan seçimler yap. En iyileri onlardır."

Alex'in ikinci kattaki dairesinin önüne gelene kadar bu ziyaretle ilgili hiçbir planım olmadığını, varlığımı nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmemiştim. Bunun başka bir yolu yoktu: Sebastian'ın geçen hafta Jamaika'da koyduğu kuralları çiğniyordum.

Neden bu zamana ihtiyacım olduğunu anlamadığımı biliyordum ve şu anda bunu ona haklı gösteremezdim ama ihtiyacı varken yanında kalan kişi olabilirdim. Emin değildim ama bu herhangi bir şeyi haklı çıkarmaktan daha iyiymiş gibi görünüyordu. Ya da öyle olmasını umuyordum.

Üçüncü kata vardığımda, buradan doğrudan fuayeyi görebildiğimi fark edince şok oldum. Merdivenler, korkuluklar ve manzaralardan oluşan mükemmel bir oval şeklinde binayı sarıyordu ve bu bağlantıyı kaçırmış olsam da daha önce kuralıydım. Çok şey kaçırmıştım.

"Sebastian?" Kapıyı çaldım ve bir dakika bekledim.

Anahtarı kilide soktuğumda içime bir şüphe düştü. Bu çok büyük bir hata olabilirdi. Beni bir kez bile buraya davet etmemişken kendimi onun alanına davet ettiğim için benden nefret edebilirdi. Belki de yalnız kalmak istiyordu. Etrafımda kimsenin gerçekten korkunç bir bağırsak patlamasına tanık olmasını istemiyordum. Bu durumda ona yardım edemezdim.

Anahtarı çevirirken kendi kendime, "Yalnız kalmak istiyorsa bunu bana söyleyecektir," diye mırıldandım.

Daire karanlıktı, tek ışık sokağa bakan pencerelerden geliyordu. Kapıyı olabildiğince sessiz kapattım ve yönümü bulmak için telefonumun ekranındaki parlaklığı kullandım. Lacivert önlüklü bir çift bacak tarafından engellenen derin, tuğla duvarlı mutfığa giden dış giyim ve ayakkabılardan oluşan bir ekmek kırıntısı izi buldum. Bir eliyle alnını, diğer eliyle dirseğini tutuyordu.

Yanına diz çöktüm, elimi kirli çenesinde gezdirdim. Gözlerini kapalı tuttu. Bu gece ortaya çıkmama şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şey."

"Bu doğru olamaz," diye fısıldadım. "Yerde oturuyorsun ve burada bir dakikadan fazla kalmaya niyetin varmış gibi davranıyorsun. Bana hemen şimdi neye ihtiyacın olduğunu söyle ya da bunu anlamak için kendi yöntemlerimi kullanmamı bekle."

Eğer bu kelimeleri tanıdıysa bile belli etmedi, başını iki yana salladı. Sonra yanağını avucuma yasladı. Orada öylece kaldık, teni benimkine sıcacık değerken sessizdik. Bir dakika sonra bileğini elime aldım ve nabzını buldum.

"Bana doktorluk yapma," diye homurdandı.

"Üzgünüm, mecburum. Kuralları ben koymuyorum." Tezgâhın üzerinde açık duran reçete şişelerine uzandım ve etiketlerini okudum. "Bunları almayalı ne kadar oldu?"

"Bilmiyorum. Bir saat, belki? Ne olursa olsun, kalmak zorunda değilsin. Kalmak zorunda değilsin."

Bunu görmezden gelerek şişelerin kapaklarını taktım ve ona hızlıca bir göz attım. "Genelde uyumaya ihtiyaç duyar mısın?"

"Evet." Bir kolunu belime doladı, tişörtümün kenarını iki parmağının arasına aldı. Dokunuşu hafifti, tıpkı çok az tanıdığınız ve uzun zamandır görmediğiniz birini kucaklar gibi. *Merhaba, başka bir hayatta tanıştığım birine benziyorsun. Sen aynı kişi misin? Bugün de o kişi olacak mısın?*

"O zaman seni yerden kaldırmamız ve o kıyafetleri çıkarmamız gerekiyor." Kendini gerçekten iyi hissetmediğini biliyordum çünkü bu son söz ne kaşlarını kaldırmasına ne de kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Şu anda burada mısın?" diye sordu, gömleğine yapışan iki parmağı sırtımın altında bir yumruğa dönüştü. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Hayır, burada değilim," diye fısıldadım, saçlarını alnından iterek. "Henüz değil."

"Ama, *Sara*-"

"Şşş. Seni . Tamam mı? Bırak ben yatırayım. Bu gece endişelenmen gereken başka bir şey yok."

Bir an geri itmek, beni uzaklaştırmak ister gibi oldu. Biliyordum çünkü ben de aynı şeyi yaptım. Sonra elini sırtıma koydu ve "Sağ gözüm disko topu gibi. Çözülene kadar yerimden kıpırdamayacaktım."

Ayağa kalktım, ellerimi ona doğru uzattım. "Bu planla ilerlemenize izin vermiyorum."

Ayağa kalkmadan önce bana birkaç dakika meydan okudu. Ağır bir nefes vererek ve her şeyden şüphe duyduğunu belli eden bir göz kırpmasıyla elini benimkinin içine kaydırды.

Beklediğimden daha yavaş ve dengesiz bir şekilde yatak odasına doğru ilerledik. puflasa da kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim ve tertemiz yatağının üzerindeki örtüleri çektim.

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye sorarken başparmağını şakağına bastırdı.

Bu sözlerin fısıltıyla meydan okurcasına ağzından dökülüşüne neredeyse gülecektim. "Soğuk mu sıcak mı?" diye sordum. "İkisi de işe yarar mı?"

Boxeri aşağıya inmiş, kalçası eğilmiş, bir kolu göğsünde bantlanmış ve başparmağı hâlâ kafasını okşarken kızgın bir iç çamaşırı modeline benziyordu. Sonunda, "Buz, bazen." dedi.

Emir verir gibi yatağı işaret ettim. "Hemen döneceğim."

Mutfakta yeniden kullanılabilir bir soğuk paket ve bir bulaşık havlusu buldum ve bir bardağa buzlu su doldurdum. Karanlık olmasına rağmen, Sebastian'ın dairesinin acımasızca temiz olduğunu fark edecek kadar etrafı görebiliyordum. *Acımasızca*. Her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde. Burada ameliyat yapabilirdim.

Muhtemelen dairemden nefret ediyordu. Kafamın içi gibi görünüyordu - bir sürü çelişkili şey aynı anda oluyordu - ve bu şekilde sevdim çünkü rahattı ve istediğim kurallara uyabileceğimi hissettiriyordu. Ama bunu da sevdim. Evimin tam tersiydi ama eşyaların tamamen yokluğunda özgürleştirici bir şey vardı. Duvarları, tezgahları, yerleri görebiliyordum. Gece olduğundan emin olamıyordum ama pencerelerden sabahları güneş ışığı fışkırdığına inanmak zorundaydım. Burada saklanacak hiçbir yer yoktu ve -belki de bu yüzden burayı bu kadar çok seviyordum- saklanmak için hiçbir neden yoktu.

Mükemmel olmak zorunda değildim. İyi olmak zorunda değildim. Hiçbir şey olmak zorunda değildim. Benden ve benimle birlikte gelen tüm karmaşadan başka bir şey değildim.

Tezgâhın ortasında duran reçete şişeleri, hayatın düzensiz olmadığının tek işaretiydi. Onları topladım ve lavabonun yanına sıkıştırdım. En azından bunu yapabilirdim.

Yatak odasına döndüğümde Sebastian'ı karnının üzerine uzanmış, battaniyeler belinde toplanmış, başparmağıyla işaret parmağı arasında alnını sıkıştırırken buldum. Suyu bırakıp yanına sokuldum, sırtımı gri döşemeli yatak başlığına dayadım ve ayak bileklerimi önümde çaprazladım. Havluya sarılı soğuk paketi ensesine götürdüm. "Çok soğuksa söyle."

" yok," diye mırıldandı.

Soğuk paketi yerinde tutarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. İlk başta, gözlerinin köşeleri hala kırışik, dudakları hala gergin ve nefes alış veriş hızı olduğu için bunların hiçbirisi yardımcı olmuyor gibi görünüyordu. Onu öldürmeye son derece hazırdım.

Telefonumu diğ er odaya götürüp tıp fakültesi sırasında birlikte yaşıadığım nörolog arkadaşıım Jill'i arayacaktım. Ama sonra omuzları çöktü ve ağır bir nefes alıp verdi, başıını kucağıma doğru kaydıldı ve iki kolunu belime doladı.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" diye sordu. "Tabii ki."

Oturarak uyudum, başı kucağımdaydı ve soğuk paketi tutmaktan ellerim uyuşmuştı. Şafaktan önce sıvıştığımı fark etmedi. Böylesi daha iyiydi. Şimdi ona her şeyi açıklayamazdım, henüz değil.

Ama yakında.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

SEBASTIAN

HANGI GÜN OLDUĞUNU BILMIYORDUM. YANI, AŞAĞIYA BAKIP

her an tarih ve saati görebilirdi ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu sadece başka bir gündü, gündüz saatlerinde başka bir tökezleme, geceye başka bir uzun bakış. Sara'nın ertesi sabah şafak sökmeden ortadan kaybolrsa bile kendisini daireme, yatağıma davet etmesini beklemekle geçen bir gün daha. Beklentilerin aptalca olduğunu ve beni sadece kızımdan vurduğunu hatırlatan bir başka şey.

Bir hafta izin alıp sefalet içinde yüzmek gibi bir lüksüm yoktu, zira bir haftalık tatilden yeni çıkmıştım ve çürüyen paket servis kutularıyla çevrili kanepemde acı çekerek geçireceğim zamanın da bir faydası olmayacaktı. Ameliyatın asıl iyi tarafı ise aklımdaki diğer her şeyi yok etmesiydi. Bir vaka üzerinde çalışırken aç, yorgun, ağrılı ya da parçalanmış değildim ve bunu seviyordum. Buna ihtiyacım vardı.

İçi boşalmış varlığımı fark edebilecek herkesten gizleme konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum ama Nick Acevedo bu konuda yanıldığımı bilmemi istedi. Tek bir soru bile sormadan beni yakamdan tutup kaldırdı ve koşu ayakkabılarımı giymemi ve Kasım ayının dondurucu rüzgârından şikâyet etmemem için yeterince kat giyinmemi emretti. Sonra beni sekiz yorucu mil boyunca koşmaya zorladı ve yol boyunca futbol hakkında sohbet etme cesaretini gösterdi. Tek taraflı bir sohbetle yetindi.

Kendi adıma, bu sefaletle boyun eğdim. Bu kadar berbat hissetmek iyi geldi. Sanki sonunda duygusal ağrılarımı gerçek bir şeye bağlayabilecekmişim gibi rahatladım.

Temizlendikten sonra Nick beni Cambridge'e, eve sürükledi. Ne olduğunu ya da neden herkese uzun kaş çatma geçmişimdeki en iğrenç kaş çatmalarımı attığımı sormadı ve bu bana yeterince uygundu.

Ama sonra beni mutfak adasındaki bir tabureye bıraktı, karısına işaret etti ve "Bu bir sorun" dedi.

Erin endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu görebiliyorum."

Onu sıkıca kucakladı ve sırtını okşarken duyamadığım bir şeyler fısıldadı. İzleyemedim. Başka tarafa bakmak zorundaydım. Geceleri eve geldiğimde kimseye sarılamıyordum, ipeksi bir bluzla muhteşem bir şeymiş gibi bakamıyordum ve mutfağın ortasında gizli konuşmalar yapamıyordum. Sahip olduğum tek şey kanepemin üzerinde makul derecede rahat bir battaniye ve bana patatesin ne kadar pişirileceğini ve Lakers'ın bu akşam oynayıp oynamadığını söyleyen bir ses sistemi.

Nick, Erin'e, "Ben gidip yemeği hazırlayayım. Tek yaptığı rüzgârdan şikâyet etmek-"

"Hava çok soğuk," diye bağırdım. "Öğleden sonra ikide hava kararıyor ve kimse rüzgârın soğukluğuna aldırmış etmiyor."

"-ama her konuda haklı olduğuna inanmak zorundayım. Öyle olmak zorunda. Bu seviyeyi daha önce hiç görmedim" -Nick bana hızlı bir çalışma yaptı- "daha önce. Onu düzeltmek için alet çantanın derinliklerine inmen gerekecek."

Kollarımı tezgâhın üzerinde kavuşturdum ve başımı oraya yasladım. "Bu sefer ne konuda haklısın, Walsh?"

"Sara ile aranızda bir şey oldu," dedi. "Şu anda kalbini acıtan bir şey."

Başımı salladım. Gerçeğin etrafında dans etmeye gerek yoktu. "Ona aşık oldum. Ondan bir seçim yapmasını istedim. O hazır değil. Hepsi bu. Hepsi bu."

"Bu ne zaman oldu, Sebastian?" Erin sordu. "İkinizi burada birlikte gördüğüm zaman vardı, ama ne zaman başladı?"

"Yaklaşık iki ay önce," dedim, "ve ayrıca iki yıl önce. Bilmiyorum işte. Bitti, yani zaman çizelgesinin bir önemi yok."

"Hayır, hayır. Yani, aranızdaki bu sorunlar ne zaman ortaya çıktı?" diye sordu buzdolabını açarken. Bir şişe birayı işaret etti ve ben de başımı salladım. Henüz sorunlarımı boğmayı denememiştim. Bu iyi bir çözüm olabilirdi.

"Geçen hafta Jamaika'da başladı ve Pazartesi sabahı daha da kötüye gitti," dedim. "Ve şimdi buradayım, en iyi dövüş formundayım."

"Shap seninle Jamaika'ya mı gitti?" Nick sordu. Biranın kapağını açtı ve adanın öbür ucundan bana doğru uzattı.

"Evet, ama aynı zamanda hayır. Durum biraz karışık. Bir konferans için oradaydı," dedim. "Aynı tatil köyünde kaldık. Gerçekten harika günler geçirdik ve babasına bir pislik olduğunu söyleyebildim, ama o bunun daha fazlası olmasına hazır değil-" Uzun bir nefes verdim. "Her neyse. Hayatım resmen patladı. Sorun değil."

Nick Erin'e sırtıttı. "Onu Malakai'ye ayarlamaya çalışmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Boş ver Nick," dedi gülerek.

"Bu çok acıttı," diye itiraf ettim. "Bana bir iyilik yap ve onu bir daha karşıma çıkarma, tamam mı? Etrafta olacağını ve bununla başa çıkmam gerektiğini biliyorum ama beni gafil avlama. Ayrıca, bunu üçümüz arasında tutabilirsek harika olur. Kimsenin taraf tutmasına ya da bu konuyu herhangi bir şekilde ona açmasına izin veremeyiz. Sadece boğazıma uzanıp organlarımı sökmekle kalmaz, onu insanlarla konuşmak zorunda kalacağı bir duruma soktuğum için benden nefret eder."

"Bu hiç sorun değil," dedi Nick. "Hartshorn hiçbir şeyin farkına varmayacaktır. Bugünlerde işi başından aşkın. Shap'in Hartshorn'la yakın olduğunu biliyorum."

Emmerling, ama Emmerling ona karşı gelen herkesle kapışacaktır. Kimse Shap için işleri zorlaştırmayacak, söz veriyorum."

"Eğer onu buraya davet etmek istiyorsan, bu konuda soğukkanlı olmalısın. Tamam mı? Ekibi çağırıp herkesi akran baskısı altına alamazsın. Bu onu strese sokar. Sana bunu söylemeyecek ama göğüs boşluğumu havaya uçurdu, o yüzden içimde hiçbir filtre kalmadı." Bira şişesini Erin'e doğrulttum. "Eğer onunla takılmak istiyorsan, alışverişe ya da yürüyüşe çıkmayı teklif et ya da kadınlar birlikte ne yapıyorsa onu yap. Küçük şeyler olsun. Sadece büyük akşam yemeği partileri değil."

Erin parmaklarını ön koluma dokundurdu. Buzdolabından aldığı maden suyu şişesini tuttuğu için üşümüştü. "Bir saniye yavaşla, tamam mı? Kendinden geçiyorsun."

"Bunu sana şimdi söylemezsem, ne zaman söyleyeceğim? Bu benim şansım, Erin. Dağılıyorum, bu yüzden her şeyi bırakabilirim."

"Yavaşla. Dağılmıyorsun. Kendi kendine çökmüyorsun. " Uyarıcı bir el kaldırdı ve gözlüklerinin kenarından bana baktı. "Bunu bir perspektife oturtalım. Bunu düşünelim ve bu tatsız andan, bu günden, bu yerden ve zamandan tamamen uzaklaşalım."

Birayı yudumladım. "Şimdi bana saçma ve anlaşılmas bir şey mi söyleyeceksin? Kıcıımı tekmeleyecek mi?"

Omuzlarını kaldırdı ve düşmelerine izin verdi. "İmkânsız kadar iyisin."

"Evet, biliyorum. Bunu sık sık duyuyorum. Nick bunu bana milyonlarca kez söyledi," diye cevap verdim.

"Hayır, kastettiğim bu değil," dedi. "Sen neredeyse imkânsızsın." Ellerini göğsüne götürdü. "Ben neredeyse imkânsızım. Hepimiz neredeyse imkânsızız. Tam burada, şu anda yaşıyor olmamız öylesine pratik bir imkânsızlık ki, diğer her şeyi önemsiz kılıyor. Tüm yolu geri çektiğimde ve bu evrenin içindekileri topladığımda

Bunu kavradığımda, varlığımızı ve bu varoluştaki büyük mücadelelerimizi vahşi kazalar olarak görüyorum. Biz burada, şu anda, bu etli, duygu dolu bedenlerde tökezleyip dururken, bizim ötemizde koca galaksiler oluşuyor ve ölüyor. Bizler kum taneleriyiz, bizler kazayız, bizler gülünç mucizeleriz ve bu bizim sahip olduğumuz tek, aşırı derecede imkansız varoluş." Su şişesini çevirerek açtı. "Yani, bir hıçkırığın yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğiz. Bizi bitirmesine izin vermeyeceğiz. Tökezlemeyi bırakmayacağız. Her şeyi hissetmeyi bırakmayacağız. Ve *en iyi* şekilde imkansız olduğumuzu unutmayacağız."

Sözleri içime yerleşirken bir dakika boyunca ona baktım. "Evet. Tamam." "Bu yeterli değildi," diye mırıldandı.

Omuz silktim. Bu kadından gerçekten hoşlanıyordum - *son derece* platonik bir şekilde, belirtmeye değirdi - ve onun tuhaf hikayeleri için yaşıyordum. Ama matematiksel bir olasılıksız olduğum gerçeği beni bu gece gitmem gereken yere götürmüyordu. Doğrusu, pembe camlı ve deniz mavisi kadife bir daireye gitmem ve kendiminkinden daha çok istediğim bir kalp atışına sarılmam gerekiyordu. "Harikaydı."

"Marie Antoinette hikayesine ne dersiniz? Hani şu kruvasanlı olan. Onu severim," dedi Nick.

"Tarih onun üzerinde işe yaramıyor," dedi. "Yaramıyor," diye katıldım. "Üzgünüm."

"Daha iyisini yapabilirim," dedi, parmakları şakaklarında. "Bana bir saniye ver."

"Gerçekten, zorunda ," dedim.

"Evet, Erin, o haklı. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ayrıca oturursan beni çok mutlu edersin," dedi Nick ocaktan. "Bu adam için endişelenme. Birkaç biraya, iyi bir yemeğe ve biraz uykuya ihtiyacı var. Sabah kendine gelir."

"Çare bu mu?" Ona sordum. "Bunu neden düşünemedim ki?"

"Çünkü köşelerde gizlenmekle meşgulsün," diye cevap verdi. "Ameliyat teknisyenlerini korkutuyorsun, biliyorsun."

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdim.

"İstediğin kadar şüphe et, ama dolaşım hemşirem senin baş belası olduğunu söyledi."

"Ben pek çok şeyim ama sadece genel bir baş belasıyım. Saçmalıklarımı üst düzeyde tutarım. Hemşireler ya da teknisyenler için *asla* bir baş belası değilim," dedim. "O alanda dersimi uzun zaman önce aldım."

"Buldum." Erin kolumu tuttu, elimi ters çevirdi ve bileğimin iç kısmını işaret etti. "Nedir o? Şu mavi çizgi mi?"

"Cidden bana anatomi mi soruyorsun? Radyal arter. Tanrı aşkına, Walsh."

"Peki bu arter ne pompalıyor?"

"Tamam, yani bu bir sınav," diye mırıldandım. "Vay canına. Bunu senden beklemezdim. Arterler oksijenli kan pompalar."

"Peki kan neyden oluşur?"

"Kırmızı ve beyaz kan hücreleriniz, plazmanız ve trombositleriniz var." Ona bakakaldım. "Neden? Bu gece kan bağıışı yapacak gücüm yok, eğer bu şekilde devam ederseniz. Yeterince meyve suyu yok. Yeterince kurabiye yok."

"Çünkü seninle hemoglobin hakkında konuşmak istiyorum." Bunu dünyadaki en bariz şeymiş gibi anlattı. "Dört demir alt birimi üzerine inşa edilmiş bir yapıdır."

"Aman Tanrım, Erin. Ona demir hikayesini mi anlatıyorsun?" Nick aradı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten o kadar kötü mü? Hiç sanmıyorum, tatlım. Alet çantasını *o kadar* derin kazmana gerek olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım durum bunu gerektiriyor." Başıyla bilgece bir selam verdi ve artık başımın belada olduğunu biliyordum. "Bu gezegen bir sürü demire ev sahipliği yapıyor ve bu iyi bir şey çünkü insanlar, bitkiler ve diğer canlılar için yaşamı sürdürmek için gerekli."

hayvanlar. Ancak durup demir hakkında düşündüğümde, onun yaratılışındaki vahşi ölümü hatırlıyorum."

Kollarımın uçlarını yumruklarımın içine kıvırdım. "Bekle, ne?"

"Demir bize ait değil," dedi. "Ölen bir yıldızın kalbine ait."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Nick.

Kolundan yukarı doğru uzanan mavi çizgilere dokundu. "Çok uzun zaman önce, kırmızı dev bir yıldız tüm helyumunu sindirdi ve sonunda demire dönüşen oksijen ve karbona dönüştürdü. Tüm bu demir yıldızı bir süpernovaya dönüştürdü ve sonra kalbi son yakıtını da yaktı. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar büyük bir patlama oldu çünkü gücü ve parlaklığı bu dünyada bildiğimiz her şeyin ötesindeydi. Ancak bu patlama -yıldızın ölümü- demir atomlarını oksijen ve karbonla birlikte uzayda uçuşmaya gönderdi. Yerçekimi de oyuna dahil oldu ve onları bugün bildiğimiz gezegenlere dönüştürdü. *Bu* gezegenin çekirdeğinin çoğunlukla erimiş demir olduğuna inanılıyor. İçimizde ve etrafımızda ve onsuz yaşam devam edemezdi."

Elimi ağzıma götürdüm. "Kahretsin."

"Siz yıldızlardan oluşuyorsunuz. Onlar senin içindeler ve en kötü gününde bile senin için parlamayı bırakmazlar. Bunu asla unutma."

Başımı salladım, hemoglobin ve süpernovalarla ilgili bir hikayeye orantısız görünen bir sürü duyguyu yuttum. "*Kahretsin.*"

"Evet. Değil mi? Yani bazen evrenin yaratılışını ve her şeyin önemli olduğunu ama aynı zamanda hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünüyorum ve-"

"Pekâlâ," diye araya girdi Nick, bir elini karısının omzuna atıp onu yanına çekti. "Üzgün ve karamsar çocuklar kulübünün bu geceki toplantısını sona erdiriyorum. Varoluşçuluğa ve nihilizme dalmak için gelecek haftayı bekleyebilirsiniz, tamam mı? Teşekkür ederim." Başını bana doğru salladı. "Seni bazen neden eve getirdiğimi bilmiyorum Stremmel, ama artık ölen yıldız hikayen var. Her şey yoluna girecek."

"Yıldız hikayesini anlattıktan sonra olan şey bu mu?" diye sordum. "Hayır," diye itiraf etti. "Ama işler genellikle daha kötüye gitmez."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

SEBASTIAN

MILANA BANA BİR BAKIŞ ATTIKTAN SONRA DUVARA INCE BİR BAKIŞ ATTI saat başımın üzerinde. Sabır dudaklarının kenarlarından çekildi, ki yüz ifademın donma noktasının yirmi derece altında bir yerlerde gezindiği düşünülürse bu cömert bir davranıştı. Başım hala beni öldürüyordu, bu yüzden sunabileceğim en iyi şey donmaktı. Elimden gelenin en iyisi buydu.

"Eminim Dr. Shapiro her an gelebilir," dedi Milana. "Geç kalmak onun yapacağı bir şey değil. Onu tutan bir şey olsaydı eminim haber gönderirdi."

Kaşlarımı kaldırdım, ona *bu kadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok* bakışları attım. Kahretsin, bu kadının ne hakkında olduğunu bilmiyordum ve hayatımın bir tonunu onu anlamaya adanmıştım. Bunun için elimde ne vardı? Pek bir şey değil.

Milana telefonuna önce saate biraz daha az incelikli bir bakış attı. Ekran dokundu ve kaydirmaya başladı. Ellerime baktım. Bu Sara'nın benimle konuşması gereken son zamandı ve bu beni korkutmadıysa ne olayım. Binadan taşınabilirdi, Boston'ı tamamen terk edebilirdi. Gidebilirdi ve ben her zaman onun üzerine çok fazla ve çok hızlı düşen bir aptal olurdum.

"Evet," diye kabul ettim. "Muhtemelen yoldadır."

Sonra, tam kanlı canlı haliyle Sara ofise girdi, saçları topuz sayılabilecek sınırları zorluyordu, siyah gözlükleri yamuktu, stetoskopu boynundan düşmek üzereydi ve yanakları pembe pembe kızarmıştı.

"Özür dilerim," diye hırıldadı. "Özür dilerim. Asansördeydim. Beşe kadar çıktı, sonra bire indi, sonra tekrar beşe çıktı. Başka hiçbir yerde durmadı. Çok garipti. Sonunda birde indim. Merdivenleri kullandım. Çok fazla merdiven vardı."

"değil," dedi Milana. "Bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

Sara'yı kanepeye çökerken izledim, göğsü hâlâ kabarıyordu. Asansör meselesi dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, tişörtünün altındaki sütyeninin dış hatlarını ve ensesinde toplanan minik, kıvrıkcık bukleleri görebilecek kadar yakın olduğumu unutmuş gibiydi. Her şeyi unutacak kadar dikkatini dağıtmıştı. Her nasılsa, bu onun yapabileceği bir şeydi.

Benim öyle bir süper gücüm yoktu.

Milana aramıza baktı, yüzünde bir tür ilgi vardı ama şu anda çözebileceğim bir şey değildi. Çözmek de umurumda değildi. Gözlerimi Sara'dan alamıyordum. Hiç çekemedim.

"Çoğu zaman terapötik bir ilişkinin sonuna geldiğimde, nereden başladığımızı düşünmeyi değerli buluyorum. Umarım ikiniz de benim gördüğüm değişiklikleri ve ilerlemeyi görebilirsiniz. Bu ilerlemenin bir kısmını tanımlayarak başlayalım."

Sara bana göz kırptı, sonra hızla uzaklaştı. Telefonunu almak için ceketinin cebine uzandı ve sessize aldı. Bu neden bu kadar canımı yaktı, bilmiyordum. Belki de sıradan bir kovulmaydı. Belki de elleri titriyordu ve ben onları kendi ellerime almak istiyordum, bu daha sonra bir yığın pişmanlık daha yaşayacağım anlamına gelse bile.

Kendimi tutamadığım için ona "Dikkatli olmazsan o stetoskopu kaybedeceksin" dedim.

"Evet, burada otururken onu kesinlikle kaybederdim. Düşer, ben fark etmeden bu kanepenin girintilerinde kaybolur ve bir daha asla göremem. Büyük ihtimalle."

"O şeyi neden giyiyorsun ki? Sen bir cerrahsın. Gerçekten ne sıklıkla kullanıyorsunuz? Ve eğer kullanmayacaksan asistanların ne için var?"

gerektiğinde onlardan bir stetoskop ödünç alabilir miyim?"

Bana bir kez daha yan gözle baktı. "Bugün üzerinde durmaya karar verdiğimiz şey bu mu? Stetoskopu cüretkârca kullanmam mı? Yoksa asistanların eğitimi ve işlevleri konusundaki farklı felsefelerimiz konusuna girmeyi mi tercih edersiniz?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece buna *ihtiyacın* olmadığını söylüyorum." "O zaman sanırım sizin saygınlığınıza uygun bir şekilde

hiçbir araç ya da kaynağa sahip değildir." Beni işaret ederek, "Beyaz önlük yok, stetoskop yok, defter yok, kalem yok. Sadece bir rozet ve bir ceset."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kendimi tuttum, bu sırada Milana bana zevkime göre fazla eğlenceli görünen hafif bir sırıtışla bakıyordu. Sonunda biraz Sara'ya doğru kaydım ve "Orada ne var ki?" diye .

Stetoskopu aramızdaki kanepeye koydu ve sonra ceketinin cebine baktı. "Telefon, çağrı cihazı, birkaç kalem."

O her birini havaya kaldırdıkça ben de parmaklarından koparıp sehpanın üzerine bırakıyordum. Uzun süreli göz temasından kaçınmanın eğlenceli bir yoluydu ve biz de oyunlarda çok iyiydik. "Neden bu kadar çok kaleme ihtiyacın var? Tekrar ediyorum, asistanlar. *Stajyerler*. Kaleme ihtiyacı olan insanlar onlar."

"Hayatımı bu şekilde sürdürmek istemiyorum. Bu sizin için işe yarayabilir ama ben kalemleri seviyorum. Kalemlerim bende kalacak." Elini diğer cebine attı. "İki atıştırmalık, birkaç steril eldiven, bir çift başparmak pensi-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"kapatır mısın? Onları kullanıyorum, tamam mı?"

Kaşlarımı anlamlı bir şekilde çatarak pensi masanın üzerine bıraktım. "Ve görünüşe göre onları cebinde saklıyorsun."

Önlüğünün kalça cebini okşadı. "Birkaç kalem daha ve o günkü notlarım."

"Lanet olsun, gerçekten de indeks kartları kullanıyorsun." Notlarını tararken başımı salladım. El yazısı çok sevimli ve kusursuzdu. "Bu çok sevimli." Milana yutkunur gibi bir ses çıkardı ama dikkatimizi ona çevirdiğimizde bizi başından savdı. "Pardon. Alerjiler. Lütfen devam edin."

"Değerlendirmenizin uygun olup olmadığından bağımsız olarak," diye başladı Sara, "bu benim işimi nasıl yöneteceğime dair seçimim. Yarın bunların hiçbiri olmadan gelip yine de iyi bir iş çıkarabilir miyim? Muhtemelen, evet, ama kalem ödünç istemekten yorulurum ve elimde atıştırma malzemeleri olmadan sinirli olurum. Belli ki stetoskopları, kalemleri ve kullandığınız diğer şeyleri asistanlarınızdan almak sizi rahatsız etmiyor ama beni bu şekilde çalışmaya ikna edemezsiniz. Sizden benim yöntemimle çalışmanızı istemediğimi fark etmenizi istiyorum."

"Anlaşıldı." Notlarını okumaya geri döndüm. Çok düşünceli ve titizdi. Her vaka farklı renkte bir karta yazılmıştı. "Burada yaptığımız bu küçük şeyi eğlenceli bulduğunu fark etmeni istiyorum" - ceplerinin içindekileri düzenlediğim masayı işaret ettim- "eğlenceli. Hatta bazıları eğlenceli bile diyebilir."

Su şişesinin kapağını açmakla meşguldü. Tıpkı evindeki bardaklar gibi nane yeşiliydi. Cevap verecekmiş gibi görünmüyordu, sonra, "Evet, Stremmel. Fark ettim."

Bir süre öylece oturduk, kimse tek kelime etmezken kafamın içinde kan damarlarımın genişlediğini duyar . Sonra tekrar kanepedeki köşeme yerleştim ve su şişesine sabitlenmiş bir şekilde onu izledim. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Bunu sormam aptalca ve umursamamam gerektiğinin farkındayım ama bilmek istiyorum. Anlamak istiyorum."

İşaret parmağını metal şişenin tabanında gezdirdi. "Hiçbir şey olmadı."

"Her şey oldu," diye fısıldadım. "Biliyorsun Sara. Sen de *biliyorsun*. Sadece neyi yanlış yaptığımı bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Başını iki yana salladı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"O zaman neden?"

Milana eğildi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. Onu unutmuş gibiydim. Sara şişesinin dibini izlemeye devam etti. Evet, kanımın sesini kesinlikle duyabiliyordum. O damarlar bu gece beni mahvedecekti. Harika değil.

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedi Sara. "Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama" -eliyle sehpayı işaret etti- "biz farklı çalışıyoruz Sebastian. Senin kendinden başka hiçbir şeye ihtiyacın yok. Benim bunların hepsine ihtiyacım var ve ben *hâlâ* bir karmaşayım." Bir parmağını saçlarına, gözlüklerine ve üzerinde *Ye, Uyu, Çalış, Tekrarla* yazan bir dizi onay kutusunun bulunduğu tişörtlüye doğru çevirdi. "Bildiğim şekilde çalışmama izin ver. Tamam mı?"

Ona sarsak bir şekilde başımı salladım. "Evet. Tamam."

Bir başka dayanılmaz sessizliğin ardından Milana, "Saatimiz doldu dostlarım. Bu alanda benimle geçirdiğiniz zamanın yanı sıra haftalık ziyaretlerimiz dışında harcadığınız zaman için de teşekkür etmek istiyorum. Hiçbirinizin burada olmayı seçmediğini biliyorum ancak her hafta gösterdiğiniz dürüstlüğü alkışlamak istiyorum. Bu işin zor olduğunu biliyorum. Rahatsızlıklarımızın üzerine gittiğini ve onlara ışık tuttuğunu biliyorum. Ve ikinizin de bu spot ışıklarının bir sonucu olarak yeni beceriler ve bakış açıları geliştirdiğinizi biliyorum. Seanslarınızın tamamlandığına dair imza atma ve ilerlemenizden duyduğum memnuniyeti ifade etme konusunda hiçbir endişem yok. Bununla birlikte" - saate baktı ve bize göz kırptı - "sizi bir dahaki görüşümde umarım kanepede olmazsınız."

Son çatışma çözümü seansımızın sonunda Milana'nın ofisinden ayrılmamızdan bu yana geçen on yedi saatin her birinde -evet, sayıyordum

-Sara'yla yollarımızın kesişmemiş olmasına duyduğum minnet giderek artıyordu. O ofisten çıkmış, ters yönle dönmüş ve birbirimize tek kelime bile etmemiştik. Kesinlikle daireme girip bütün gece başımı okşamamıştı. Ama bu takdir korkumla birlikte büyüdü çünkü yollarımız kesişecekti ve bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Kendimi onunla bir merdiven boşluğunda ya da binamızda karşılaşmaya hazırlamıştım ama aynı zamanda buna hazır değildim. Ayrıca ona gözümü (ve ellerimi) dikmek için içten içe ölüyordum ama hazır değildim. Var olmak için tatsız bir yoldu. Her zamankinden daha tatsız.

Kendimi bir ekibin ameliyathaneyi teslim etmesini beklerken bulduğumda kuşluk vaktiydi. Ameliyathane Şefi elinde Boston Red Sox önlükleriyle ameliyathaneden çıkıp beni fark ettiğinde iki kez bakana kadar hiçbir şey olağandışı değildi. Bugün *gerçekten* de kimsenin beni fark edeceği bir gün değildi.

"Stremmel! Tam da aradığım adam," diye gürledi. "Gelecek yıl acil cerrahi şefi rolüne geçişini resmileştirmek için takvimde biraz zaman ayarlamamız gerekiyor."

"Çatışma danışmanlığını bitirdiğimiz için mi?"

"Ne? Oh, hayır, bu bir şey değil. Sadece bir formalite," dedi. "Bugünlerde atlamamız gereken çemberler var."

Saatime dikkatle baktım.

"Hazır sizi bulmuşken," diye devam etti, benim bu konuşmaya olan ilgisizliğimi görmezden gelerek, "Dr. Shapiro hakkındaki düşüncelerinize ihtiyacım var."

"Benim lanet *neyim*?"

Ellerini uzattı, omuz silkti. Tepkimi orantısız bulduysa da belli etmedi. "Kişisel kanallardan Kaliforniya'da kazançlı bir teklif aldığımı duydum. Onu elimizde tutabildiğimiz sürece burada kalacak, ancak çalışmaları hakkında fikrinizi almak istiyorum. Babasının ününü biliyor olmalısınız-"

"Sizi orada durduracağım. Kendisi burada çalışmıyor ve bildiğim kadarıyla muayenehanesini buraya taşımakla da ilgilenmiyor, dolayısıyla kendisi ya da çalışan cerrahlar arasındaki itibarı hakkında konuşmak benim için zaman kaybı olur."

"Bu bir kayıp mı? Bilmiyorum. Bu yüzden Dr. Shapiro hakkında fikrinizi almak istiyorum. Kağıt üzerinde harika biri ama bu, yüksek profilli vakaları ona göndermem ya da hibeler için onun çalışmalarına öncelik vermem gerektiği anlamına gelmiyor. Sen ne düşünüyorsun Stremmel? İyi biri mi?"

"Bunu bana sorman çok aptalca," dedim. Erkek olmanın getirdiği bir para birimiydi bu. "Belli ki çok yetenekli. Bunu herkes görebilir. İşini biliyor. Çalışmaları temiz ve titiz. Asistanları tesisteki en iyi eğitilmiş uzmanlardan bazıları. Acevedo ve Hartshorn düzenli olarak onun beceri laboratuvarı seanslarına katılıyor ve bunu yapan tek uzman doktorun onlar olmadığını biliyorum. Birkaçı asistanları için bunu şart koşuyor. Kağıt üzerinde nasıl görünüyor? Hasta sonuçları söz konusu olduğunda boşboğazları, kabadayıları ve pislik herifleri karşısına almakta bir sakınca görmüyor ve açıkçası, saflarımızı boşboğazlar, kabadayılar ve pislik heriflerle doldurmayı bırakmadığımıza göre bu tür davranışlara daha çok ihtiyacımız var. Elbette bu soru tam bir saçmalık çünkü plastik muayenehanesi hakkında en ufak bir bilgim yok ama Dr. Shapiro'nun, babasının ününün nitelikleri hakkında konuşulmasından önce geldiği bir yerde çalışmak için fazla başarılı olduğunu biliyorum. Bu saçmalığı bir daha söylediğini kimse duymasın. Dünya bugün bu şekilde işlemiyor ve uzun zamandır da işlemiyor. Böyle devam edersen buradan yaşlanıp gideceksin." Tekrar saatime baktım. "Affedersiniz."

Tahminime göre ameliyathanemin hazır olmasına en az yedi dakika vardı. Bu da duvarı yumruklama isteğimi kaybedene kadar merdivenlerden aşağı yukarı koşmak için yeterli bir süreydi. Harika bir plan gibi görünüyordu.

Tek yapmam gereken hayatımın geri kalanında her gün bunu uygulamaktı.

BÖLÜM 34

SARA

AHA ANLARI YAŞAMADIM. ÇOK SIK DEĞİL.

İnsanların soğuk bir havuza girme benzer fikirler bulmaya başladım - sadece ayak parmağı, sonra bir ayak, dizlere kadar şüpheli bir dalış, bunu gerçekten yapmak istememesine rağmen uyluklara doğru ilerleme, sonra *nihayetinde* bel derinliğine kadar taviz verme, tüm bunlar kollar yüzeyin üzerinde tutularak sert bir şekilde dururken, ıslanmanın sadece korkunç bir fikir olduğu inancıyla dişler gıcırdadı.

Bazı insanlar muhtemelen o soğuk havuzlara gülle atarak girdiler ve bu onlar için harikaydı. Çok fantastik. Aha insanlar temsil eder.

Hiç ıslanmak istemedim. Kollarımı kesinlikle alışma noktasının çok ötesinde suyun üzerinde tuttum. İçindeyken bile alışmak için ekstra zamana ihtiyacım vardı. Tüm benliğinizi bir su kütesinin içine atmaktan daha savunmasız bir şey yoktu ve savunmasızlık çok korkutucuydu. Aha anları çok korkutucuydu. Zihninize yol göstermesine izin verecek kadar güvenmenizi gerektiriyordu ve benim zihnimin beni en sağlıklı yollara götürme konusunda iyi bir sicili olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Konu Sebastian'a geldiğinde, çok fazla alışma sürecine ihtiyacım oldu - ve daha sonra göbekten suya atladığım, gürültülü, acı verici ve çırpındığım ve kendimi savunmasızlık riskinden korumanın tüm görünüşünden vazgeçtiğim destansı bir aha anı.

Ne kadar nefret etsem de, ne kadar dirensem de ahanın gerçekleşmesine izin vermek o. zorundaydım

Bu yüzden Sebastian'ın dairesinin önündeki sahanlıkta oturuyordum, tüm arkadaşlarımıza öfkeyle mesaj atıyorduk.

Sara: Sizden yardım isteyebilir miyim?

Alex: Bunun cevabının her zaman evet olduğunu varsayın.

Nick: Emmerling'in dediği gibi.

O'Rourke: Bu ikisi kadar faydalı değilim. Onlarla kalmanızı tavsiye ederim.

Lütfen sana iyi davrandığım için beni pişman etme, O'Rourke.

Tamam. Başlıyorum. Stremmel her an hastaneden ayrılabilir. Hartshorn'un bu gece herkesi davet ettiğini biliyorum. Sebastian'ı eve göndermeni istiyorum.

Gitmesine izin verme. Onu doğruca evine gönder. Onunla konuşmak zorundayım. Bugün olmalı ve işten uzakta olmalı.

Ona karla karışık yağmur yağacağını söyleyebiliriz. Karla karışık yağmurdan nefret eder.

Nick: Sana yardım etmek istiyorum, inan bana, ama Cal ve Stella'nın pizza partisine onu nasıl davet bilmiyorum. Bunu her yıl Şükran Günü'nden önceki hafta sonu yaparlar. Üniversite futboluyla ilgili bir şey. Buna bayılıyor. Stremmel'i ağlatan kişi olmak istemezsin.

O'Rourke: Bu partiye davet edildim mi?

Onun yerine hastaneden alabilir misin?

O'Rourke: Bu partiye davet edildiğimi sanmıyorum.

Bunun hastanede olmasını istemiyorum. Muhtemelen saçma göründüğünü ve üçünüzden benim için bu işin ortasına atlamanızı istediğimi biliyorum, ama gerçekten her şeyi işten ayırmam gerekiyor.

Alex: Sorun değil, ağlamasının sorumluluğunu üstlenebilirim. Aslında bunu hiç umursamıyorum.

O'Rourke: Davet edilmediğime göre, burada paçayı kurtardım mı?

Dinle, O'Rourke. Davetlisin. Hartshorn çok .

Bir ya da iki gün önce karısı sorana kadar şeyi unuttur.

kaç pizza sipariş edeceğini. Sonra etrafta dolaşp gördüğü herkesi davet eder.

Bu her yıl olur. Karısı ayrıntıları içeren büyük bir mesaj gönderir ama sizi tanımaz ve numaranızı bilmez. Sen davetlisin.

Bir saniye millet. Shap, seni seviyor ve sana güveniyorum ama işler yolunda gitmezse Eeyore'un tek başına dolaşmasını istemiyorum. Eeyore iyi çünkü grup onu radarda tutuyor. İşler ters giderse bana mesaj atman gerek. Eeyore'un izini kaybedersen karım beni öldürür.

Alex: Ona Eeyore demene mi gülsen yoksa bu düzende benim Tigger olup olmadığımı anlamaya mı çalışsam bilemiyorum.

Nick: En az iki bira içmeden seninle oraya gidemem, Emmerling. Winnie the Pooh kim? Hartshorn mu o? Aman Tanrım, bu Hartshorn.

Sen Piglet misin? Hayır. Bu işe yaramaz. Christopher Robin misin?

Belki Shap Piglet'tir. **Alex:** Hayır,

bu da işe yaramaz. **Nick:** ALEX.

Sanırım ben bu evrende değilim. Cuma akşamı için eğlenceli bir keşif.

Üzgünüm. Takım için bir tane alacağım ve Stremmel'i eve göndereceğim

bebeğim. Soran olursa, bu gece kulak enfeksiyonu kartını oynayacağız.

Hartshorn'un çocuğunun annesini istediği için büyükanne ve büyükbabasında kalamadığını ve babasının da tipik pediatrik durumlar söz konusu olduğunda psikopatın teki olduğunu söyleyeceğiz ve rekabet maçı tartışmasını başka bir geceye erteleyeceğiz.

Bu harika. Teşekkür ederim.

Mesaj at, Shap.

Yapacağım. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Çok şey istediğimin farkındayım.

Değilsin. Acevedo, Stremmel'la futbol yüzünden tartışmayı seviyor. İki tarafta da büyük hisler var.

Belki siz ikiniz Hartshorn'a gelebilirsiniz. Konuşmanızdan sonra ya da ne yapmanız gerekiyorsa.

Alex: "Ne yapman gerekiyorsa" çok şirin. Çok tatlı. Şu beyaz gürültü makinelerinden sipariş veriyorum.

Sara: Cidden, her şey için teşekkürler.

Bana teşekkür etmeyi kes! Planlara bayılırım. Gidip şunu çekeyim.

AHA, sonunda Sebastian'la konuşmaya hazır olmam değildi. Geçen hafta sonu Boston'a indiğimden beri hazırdım, ancak bu hazırlığı doğru yapmak için zamana ihtiyacım vardı. AHA bu sabah, tesadüfen içine düşebileceğim en kötü konuşmaya kulak misafiri olduğumda geldi. Şef devam etti ve becerilerimin, performansımın, sonuçlarımın altını oydu. En korktuğum şeyi yaptı - yeterince iyi olup olmadığını sordu. Olabildiğince cüretkâr bir şekilde, koridorda, yanımdan geçen herhangi birinin yanında sordu ve bunu benim muayenehanem hakkında hiçbir şey bilmeyen bir cerraha sordu.

Ama bu son kısım tam olarak doğru değildi.

Sebastian soruyu geçiştirebilirdi. İlk başta öyle yaptığını düşünmüştüm. Ama sonra soruya eğildi. Sorunun cevabını verdi. Bir kez daha benim için ayağa kalkmıştı ve bunu ben onu soğuk ve sessiz bir mesafeden tutarken yapmıştı. Bunu o köşenin diğer tarafında durduğumu bilmeden ve şüphe duymadan yaptı.

Aha buydu. O kadar sert bir tokat gibi inen vahşi göbek atışı ki, neredeyse bir malzeme odasına girip özel olarak panik yapma şansımı kaçıracaktım. Gerçi bu gerçek bir panik değildi. Kalbimin boğazımda düğümlendiği ve avazım çıktığı kadar bağırırken bir mil koşmaya hazır olduğum türden bir panikti ama hiçbir şeyden korkmuyordum.

Belki de hiç panik değildi. Belki de birinin sizi yüksek sesle sevmesini izlemek böyle bir duyguydu.

Üç kat aşağıdan belirgin bir gümbürtü duyuldu ve ardından "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Telefonumu çantama tıktırdım ve ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdirdim. Saçımınla uğraşacak, yüzümü düzeltecek ya da başka bir şey yapacak zamanım yoktu. Tek yapabileceğim burada, olduğum gibi oturmak ve bunun yeterli olmasını ummaktı.

Sahanlıktan birkaç adım ötede beni fark etti, şaşkınlığı göz kırpmasından, duraklamasından belliydi. Sonra, "Lütfen bana hazır olduğunu söyle. Berbat bir gün geçirdim ve şimdi Hartshorn'un çocuğu hasta olduğu için pizza yiyemiyoruz ve ben *gerçekten* pizza istiyordum. Sen neden orada oturuyorsun? Geçen gece kendini içeri aldın ve sonra da siktir olup gittin ama sanki yoldan çıkmış küçük bir suçlu değilmişsin gibi yerde oturuyorsun. Eğer hazır değilsen, Sara.

."

"Bugün ne dediğini duydum. Şefe, duydum." Kaşlarını kaldırdı. "Kimden?"

"Senden. Köşeyi dönüyordum." Ellerimi tekrar bacaklarımda gezdirdim.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bunun için değil."

"İnsanlardan hoşlanan birine işkence etmek için çok kötü bir yol," dedim gülerek. "İnsanların hoşuna gitmeyi yeniden keşfetmek." Merdivenlerden aşağı baktı, sonra geri döndü.

Bana. "Eğer bu yüzden buradaysan-"

"Öyle değil," dedim. "Bu döngüyü kırmak zorundaydım."

Bir elini tırabzana attı. "Sen-ne?"

"Bu döngüyü kırmak zorundaydım," diye tekrarladım. "Perşembe döngüsü. Durdurmak zorundaydım

o."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Bir döngümüz vardı Sebastian. Perşembeye kadar birbirimizden duracaktık. Ta ki Birbirimize çılgınca davranırdık. Ama sonra biter ve her şeye yeniden başladık. Bazen hafta sonu tatili yapardık ama çoğunlukla her şeyimizi içimize atar ve Perşembe günü birbirimize patlardık."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve...?"

"Ve bu döngüden nefret ediyordum. Ama daha da ötesi, bundan kurtulabileceğimizi hiç düşünmüyordum. Buraya geri gelip seninle birlikte o döngüye geri dönemezdim. Döngünün kendi kendine sönmesine izin vermeliydim. Bu zamana ihtiyacım vardı. O son seansı, sonrasında birlikte yatağa girme ihtimalimizin hiçbir gölgesi olmadan bitirmemize ihtiyacım vardı. Bunu tamamen arkamızda bırakmamız gerekiyordu. Her şeyi. Daha sonra seninle konuşmak istedim ama bunun aynı eski Perşembe günü gibi geleceğini biliyordum ve sağlıksız döngülerle ilgili kötü bir geçmişim olduğunu bilmeni istiyorum. Onlar benim en zararlı başa çıkma mekanizmam. Bir takıntıyı o kadar sıkı çalıştırabilirim ki kendime verdiğim acıyı hissetmem bile. Tamam mı? Beni çok korkutuyorlar çünkü çok geç olana kadar içinde olduğumu asla fark etmiyorum. Seni birkaç günlüğüne incitmem gerekse bile bu döngüyü kırmam gerekiyordu."

"Bunu bana söyleyebilirdin."

"Yapabilirdim," diye kabul ettim. "Ama neye ihtiyacım olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sana karşı gerçekten korkunç derecede dürüst olmak gerekirse, bana tüm o öfken olmadan beni gerçekten isteyebileceğine . Buraya geri dönmeyeceğimizi ve tekrar eski kalıplara girmeyeceğimizi, aramızdaki şeyin gerçek olduğunu ve döngünün bir ürünü olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Perşembe günü geldiğinde, ceplerimde sakladığım ıvır zıvırlarla ilgili o küçük tartışmayı yanımızda taşıyacağımızı ve öfkeli, cep ıvır zıvırlarıyla dolu bir seks yapacağımızı ve sahip olduğumuz şeyin bundan farklı olduğuna asla inanmayacağımı düşündüm. Drama bağımlısı olmadığımıza. Ayrıca, bana bu konuda endişelenmememi söyleyeceğini biliyordum."

Boynunun arkasını kaşıdı. "Bu konuda endişelenmene gerek yoktu."

"Olmayabilir, ama bunu kendim görmeliydim."

Sebastian karşımdaki sahanlığa yerleşti, sırtını duvara dayadı. "Peki şimdi gördün mü? Neye karar verdin?"

"Kaos olsak da, bizimkinin doğru türden bir kaos olabileceğini fark ettim. Beni düşündüğüm gibi incitmiyor. Beni incitmiyor

hiç."

Bir an için kendi kendine başını salladı. "Geçen gece buraya neden geldin?"

"Çünkü O'Rourke bana eve hasta gönderdiğini söyledi ve ben de yalnız kalmanı istemedim."

"Puanlarınızı kanıtlamaya ne dersiniz?"

Omuz silktim. "Beni hiç yalnız bırakmadın ve ben de bunu hiç unutmadım. Buraya geldim, biliyorsun, o gece. Acevedo'daki her şeyden sonra. Yanlış bir şey yaptığımı biliyordum ve bunu düzeltmek istiyordum. Kapıyı açmadın."

"O gece sana kızmakla çok meşguldüm." "Bu gece de bana kızmakla mı meşgulsün?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kızgın değilim. Rahatladım. Bu benim rahatlamış yüzüm."

"Nick, Alex ve O'Rourke'a pizza partisinin iptal edildiği yalanını söyledim. İptal olmadı. Hartshorn'un çocuğu iyi. Seni yalnız yakalamak zorundaydım ve bunu işten uzakta yapmak zorundaydım. Ve diğer herkesten."

"Dur . İnsanlarla mı konuştun? Üç kişiyle mi? *İsteyerek* mi?" Ona telefonumu uzattım. "Kendin gör."

Mesajları okudukça sabırsız bir hırıltıya dönüşen kocaman bir iç çekti. "Seni küçük tatlı yalancı. Vazektomi yaptırmam lazım."

"Ne? Pizzadan vazektomiye nasıl geçtik?"

"Yani, sen çocuk istemiyorsun ve ben de yaşlıyım, neden olmasın?" Bir kolunu göğsünde birleştirdi, diğeriyle beni işaret etti. "Evlenmek istemediğimi söylediğimi biliyorum ama sen istiyorsun ve bu fikrimi değiştirmem için yeterli bir sebep. Ben böyle iyiyim."

"Az önce evlenme mi teklif ettin? Bana mı? Şu anda mı?"

"Hayır, ben sadece sana nasıl olacağını söylüyorum Sara. Ve bilmelisin ki Boston'dan ayrılmak istersen, hindilerden, yollardan ve kahve tarikatından ayrılmanın bir yolunu bulacağım ve"- caz elleri yeniden ortaya çıktı

- "Yapraklar seninle gelecek. Bununla uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Tamam." Durduramadığım bir şekilde gülümsüyordum. Bu bir seçim değildi. "Yiyeceklerimin çoğunu beslenme etiketleri olmadan gelmeleri için özel olarak sipariş ettiğimi bilmelisin çünkü bu şeyler benim için düzensiz beslenmeyi tetikliyor. Bu yüzden akıllı saatim yok. Neden kaç adım yürüdüğümü ya da aktivite halkalarını kapattığımı bilemiyorum. Bunların hepsi zaten kafamın içinde, ama kendimi tekrar hasta etmek istemediğim sürece bunları gerçeğe dönüştüremiyorum ve bundan kaçınmak için her şeyi yaparım. Bu şeyler -bu sorunlar- ortadan kalkmayacak."

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Hadi ama Shap. Eğer öyleyse, daha çok çabalamalısın."

Bu sataşmaya gerçekten gülmek istemedim ama . "Bu binadan taşınmak istediğimi söylediğimde ciddiymdim. Çok güzel ve çok kullanışlı ama ben röntgenci değilim. Artık dinleyemiyorum ve onların bizi dinlemesi fikriyle başa çıkamıyorum."

"Taşınırken ben de seninle geleceğim," dedi. "Planını buna göre yap."

Ellerime bakarak gülümsedim. "O halde, amigoluk yarışmalarını izlemek için bir oda isteyeceksiniz."

"Sadece benimle birlikte orada olursan. İçeriden birinin olaylara bakış açısını öğrenmek istiyorum." Sebastian bana işaret etti. "Buraya gel."

Aramızdaki dar mesafeyi zarif diz hareketleriyle kapattım. Kucağına yerleştiğimde, kolları belime dolanmıştı, devam ettim, "Kimsenin beni tanımasına izin vermedim. Sonuna kadar değil."

Başını iki yana salladı. "Ben de öyle." "Açılmak beni korkutuyor."

"Bir şeyler hissetmek beni korkutuyor. Bu hafta... iyi geçmedi." Başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim."

"İhtiyacın olanı aldın," dedi eli sırtımda bir aşağı bir yukarı kayarken. "Yarın sabah seninle uyanabileceksem birkaç günlük sefaletle katlanabilirim."

"Bunu sen yapacaksın." Derin bir nefes aldım. "Eğer istersen," diye yavaşça başladım, "Hartshorn'a gidebiliriz. Kolej futbolu hakkında son derece olumlu hislerin olduğunu duydum."

"O partiye gitmek istemezsin," dedi gülerek.

"Aslında, bir süreliğine uğramak istiyorum. Bir süreliğine." Sebastian elini alnıma bastırıp aklımı kaçırmışım gibi bana bakınca ekledim: "Bunu her zaman yapamam ve yemek benim için her zaman zor olacak ama bu insanları seviyorum. Onların yanındayken nefret etmiyorum."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum," dedim. "Bugün gördüm. Daha önce de görmüştüm ama bugüne kadar fark etmemiştim. İçine göbek atmak zorunda kaldım."

"Tabii ki sevdin, seni hıncır küçük su samuru," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım boynuna karşı.

"Biliyorum," dedi. "Geçen gece gördüm. Ondan önce de. Hiç iyi saklamadın."

"Kapa çeneni. Birçok şeyi çok iyi saklıyorum."

"O zaman saklamak *istemedin*," dedi, elleri gömleğimin altından kayarken. "Seninle merdiven boşluklarında tartışmaktan ne kadar hoşlansam da, bunu bir yatak odasına taşıyabilir miyiz sence? Belki bir kanepeye?"

"Acevedo'ya mesaj atmalıyım. Ona pizza partisine geleceğimizi söyleyeyim mi?"

"Sana bir saat boyunca sarılana kadar bunu düşünemem bile."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "O noktada hiç pizza kalacak mı?"

"Daha fazla sipariş vereceğiz ve teslim edeceğiz," dedi. "Sizin için bir şeyler olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Telefonuma göz kırparken dudaklarımı birleştirdim.

Sebastian benimle. Onu yakaladım.

OceanofPDF.com

EPİLOG

SEBASTIAN

HAVA SOĞUK VE YAĞMURLUYDU, NEFRET ETTİĞİM TÜRDEN BİR HAVA DEĞİLDİ.

Kar yağıyordu ve ben bunu bir lütuf olarak görüyordum. Boston'da geçirdiğim onca yıldan sonra karla nasıl bir arada yaşayacağımı hâlâ çözememiştim.

Hartshorn'un şehrin evine gitmek için bir araba servisine bindik. Araba servisiydi çünkü Sara'ya dokunmayı bırakıp arabayı mahvetmeden nasıl sürebileceğimi bilmiyordum. Nadiren kullandığım bir arabam vardı, sadece kira kontratını yenileme zamanı geldiğinde aklıma gelen bir garaja park etmiştim. Bu şehirde yaşamamanın daha garip ve pahalı yönlerinden biriydi.

Arka koltuğun karanlığında, Sara yanıma sokulmuşken hayat o kadar da sefil değildi. Soğuk yağmura rağmen, *kısa* bir şekerleme yapalım dediğim küçük bir oyun oynadıktan sonra mutsuz olamazdım.

Hiç uyuklama olmamıştı. Daha çok beş dakika *seni kucağıma alayım*, ardından *adını içine* ve *dışına yazacağım* ve sonra otuz dakika uyuklama ve kalkmak, giyinmek, Hartshorn'a gitmek isteyip istemediğimizi tartışmak gibi.

"Fazla kalmamıza gerek yok," dedim ona.

Başını salladı. "Biliyorum."

Bu gece ona hava atmak istiyordum. Tüm arkadaşlarımızın önünde durmak, kolumu beline dolamak, "Görüyor musun? Bu benim." Aynı zamanda, bizi kilitli kapılar ardında ve rahat bir odada

elini göğsüme bastırıp, "Görüyor musun? Bu senin."

Büyük, parlak ışıklı bir kolonyal evin önüne geldik. MD plakalı arabalar sokakta sıralanmıştı. Sara ceketinin fermuarını çekerken komşu evlere baktı. "Burası güzel bir bölge," dedi.

Ön kapıya doğru koşuştururken elini tuttum, yağmurdan korunmak için başımızı eğdik. Yine de ıslandık. Bu ona saçlarımdaki damlacıkları fırçalamak için, bana da yanaklarındaki yağmur damlalarını öpmek için bir neden verdi.

"İlgi odağı olma konusunda pek iyi değilimdir," dedi Sara. "İçeri girmeden ve insanlar bizi ilgi odağı yapmadan önce bunu yüksek sesle söylemek istiyorum. En azından birkaç dakikalığına."

"Biliyorum," diye mırıldandım, eli iki elimin içindeydi. "Bunu halledeceğim."

Dişlerini alt dudağının üzerine geçirdi. Düşündüğünü *hissedebiliyordum*. "Tamam."

"Emin misin?"

Kendi kendine başını salladığı, alt dudağını ısırıldığı ve elimi sıktığı bir duraksamadan sonra, "Evet," dedi.

Kapı ziline basmadan önce utangaç sırtışlarımızı değiş tokuş ettik. Clemson forması ve kot pantolon giymiş olan Stella kapıyı hemen açtı. "Başardınız! *İkiniz de!*" Fazla bir şey söylememize fırsat bırakmadan bizi içeri aldı ve kocasına seslendi: "Cal! Stremmel burada ve Shapiro'yu da yanında getirmiş!"

Kapı zili tekrar çaldığında Sara'nın paltosunu çıkarmasına yardım ettim. Stella kapıya dönerken bizi mutfığa ve aile odasına doğru kışkırttı. Elimi Sara'nın sırtında gezdirdim, kendim için olduğu kadar onun için de. "Bu kazak," dedim nefesimin altında. "Beni memnun ediyor."

Bu ondan bir kahkaha koparmak için yeterliydi. Bu kahkaha yanağına bir öpücük bırakmam için yeterliydi. "Ne zaman bu kadar takıntılı oldun

kazaklarımla?"

"Önlüğünle iç çamaşırı giyip giymediğini merak başladığım sıralarda."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Son zamanlarda düşündüğünden daha az." Ona baktım. "mi?"

Bana o avcı sırtışını, beni çabucak öldüreceğini vaat eden sırtışını verdi.
"Bunu kendin öğrenmen gerekecek."

Mutfağa girdiğimizde arkadaşlarımızı etrafta dolanırken bulduk, bir düzine parçalanmış pizza uzun orta adada sıralanmıştı. Bizi fark etmeleri bir saniye, Sara'yla aramızdaki dar mesafeyi fark etmeleri ise bir saniye sürdü.

Cal elinde bira şişesi ve göğsünde Oregon formasıyla bize doğru yaklaştı. Bize baktı, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Pekâlâ. Bu yeni bir şey. İlginç bir durum. Yorum yapmak bana düşmez, o yüzden size fazla pizza kalmadığını söyleyeceğim," dedi. "Ama birkaç tane daha sipariş edebiliriz."

"Çoktan yaptım," dedim. "Her an burada olabilir."

Kapı zili tekrar çaldı. Omzumun üzerinden işaret ettim.

"Cal?" Stella seslendi. "Daha fazla pizza mı sipariş ettin?"

"O zaman size bir bira getirmeme izin verin, efendim," dedi bana. Sara'ya, "Biramız, şarabımız, Emmerling'in kocasının yaptığı çılgın eggnog martini şeyimiz ve tüm yumuşak şeylerimiz de var. Ne arzu edersiniz, Dr. Shapiro?"

"Su," dedi, arkadaşlarımız etrafımızı sararken bakışları değişti. "Teşekkür ederim."

Hartshorn içkileri getirmek için ayrıldığında Erin öne çıktı. Dikkatli ve değerlendirici bir bakışla bizi süzdü. "Bu iyi," dedi sonunda. "Görünüşe göre hikâyelerim ikinizde de işe yaramış."

Erin pizzaların yanında Nick'e katılmak için hareket ettiğinde Sara'ya baktım. "Bir Erin Walsh hikayen var mı?"

Sessiz bir kahkaha ile omuzları sarsıldı. "Ah, evet. Kafam çok karıştı."

"Olması gereken de bu," dedim ona.

Nick adanın diğer tarafından Sara'yı işaret etti. "Mesaj için teşekkürler," diye seslendi. "İşe yaradığına sevindim."

Sara cevap vermeye çalıştı ama Alex hemen atılıp onu kucakladı. "Seninle entrika çevirmeye bayılıyorum," dedi Alex.

Alex'e, "Ağzından çıkan tek bir kelimeye daha asla güvenmeyeceğim," dedim. "Bana Hartshorn'un çocuğu hakkında anlattığın o hikâye var ya? Çılgınca." Sara'ya baktım. "Onu duymalıydın. Ayrıntı seviyesi - vaka çalışması gibiydi. Sanki tekrar pratik sınavlara çalışıyordum."

Sara omuz silkti. "Yapılması gerekiyordu."

Alex, "Sırada, planlarımda bana yardım edeceksin," dedi. "Çok fazla fikrim var, Shap."

Riley karısını Sara'dan , "Tamam, sarhoş kız. Gelin."

İlk defa bana ölümcül bakışlar atmadı. Hafif bir yan bakış, evet, ama ölüm bakışı yok.

O'Rourke elinde bira ve suyla geldi ve ikisini de bize dağıttı. "Buyurun. Güzel. Şimdi size söyleyebilirim ki ikiniz de hiçbir şey hakkında nasıl gösterişsiz olunacağını bilmiyorsunuz. Bir dahaki sefere son iki aydır beceriksizce yaptığınız gibi bir numara çekmek istediğinizde, lütfen beni sakinleştirin."

Uzun bir süre arkadaşşıma baktım. Bu adamın beynini anlamıyordum ama ona hayranlık duyuyordum. Sonra omzuna vurarak, "Muhtemelen yapmayacağım. Sayfalardan kaçmadığın zamanlarda çok işe yarıyorsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı. Adaya baktı, Stella'nın ilk pizzaların kalıntılarını birleştirip ikinci dalgayı yaymasını izliyordu. "Bedava yemek benim aşk dilim olduğuna göre, kendimi bu pizzalarla tanıştırmam gerekecek."

O'Rourke iki eliyle birer dilim aldı ve Nick ile Riley'nin arasındaki geniş kanepeye oturdu. Kendisine yöneltilen meraklı bakışlara karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu.

"Demek hepsi bu kadar," dedi Sara. "Herkes bu kadar."

Bir elimi arka cebine soktum ve onu adaya doğru yönlendirdim. "Hadi karnını doyuralım. Bir sonraki bölüm için bunu isteyeceksin."

"Sıradaki bölüm ne?"

Şöminenin önünde beyaz tahtayı işaret ederek, "Bu, Şükran Günü hafta sonu kolej futbolu rekabet maçlarının kana susamış bir tartışması," dedim. "Bu birkaç yıl önce öğle yemeğinde bir sohbet olarak başladı. En iyi rekabet maçı hangisiydi? O yıl hangi takımlar en güçlü görünüyordu? İş kontrolden çıktı. Şimdi bir araya gelip bira ve pizza eşliğinde bu konuda bağırıp çağırıyoruz." Saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdım. "USC-UCLA rekabeti en kötü şöhretlilerinden biridir."

"Olması gerektiği gibi." Bir tabağa uzandı, yüzünde küçük bir sırıtış vardı. "Görünüşe göre bir kez daha anlaşmazlığa düşeceğiz."

Belirsiz şeyler hakkında düşünerek çok zaman geçirdim. Hem içimdeki hem de dışımdaki her şey hakkında düşünerek. Bu sonsuz zihinsel çalışma içinde, kendim için birini seçmenin ne anlama geldiğini bir kez bile düşünmemiştim. Her gün yanımdan vızır vızır geçen insanların arasından onu çekip almak ve "Seni tutmak istiyorum" demek.

Ve işte buradaydım, elimde boş bir tabakla Hartshorn'un mutfağında duruyordum ve o kadının gülümsemesi benimkini çağırıyordu. Elimde değildi. *Edemezdim.*

Tek bildiğim onu sevdiğim ve onunla birlikteyken olduğum kişiyi sevdiğimdi. Onu seçmeme, beni seçmesi için onu ikna etmeme izin verilmesi bir hediyeydi ve bugünlerde bu seçimi yasal bir yapıştırıcıyla çimentolayacaktık.

Artık çürüyüp gittiğimi düşünmüyordum.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Umarım Sara ve Sebastian'ı sevmişsinizdir!
Eğer bonus sonsözü okumak isterseniz, [buradan kaydolun](#).

Doktorlar yurdundan DAHA FAZLA BUHARLI öykü için, bu başlıklar şimdi mevcut:

Erin Walsh ve Nick Acevedo [The Spire](#)'da.

Alex Emmerling ve Riley Walsh [Preservation](#)'da. Stella

Alessandro ve Cal Hartshorn [Before Girl](#)'de.

[Kate Canterbury'nin Office Memos posta listesine](#) katılarak ara sıra haber ve güncellemelerin yanı sıra yeni yayın uyarıları, özel genişletilmiş epiloglar ve bonus sahneler ve pasta. Her zaman pasta vardır.

Kitaplar hakkında sohbet etmek, yeni kitaplara erkenden göz atmak ve diğer kitapseverlerle takılmak için [Kate'in özel okur grubunu](#) ziyaret edin!

Haber bültenleri size göre değilse, ön sipariş ve yeni yayın uyarıları için [Kate'i BookBub'da takip edin](#).

[OceanofPDF.com](#)

AYRICA KATE CANTERBARY TARAFINDAN

Hayati İşaretler

Kızdan Önce - Cal ve Stella

En Kötü Adam - Sebastian Stremmel ve Sara Shapiro

Walsh Serisi

Underneath It All - Matt ve Lauren The

Space Between - Patrick ve Andy

Necessary Restorations - Sam ve Tiel The

Cornerstone - Shannon ve Will

Restore Edildi - Sam ve Tiel

The Spire - Erin ve Nick

Koruma - Riley ve Alexandra

Thresholds - Walsh Ailesi Vakıfları

- Matt ve Lauren

Santillian Üçüzleri

Manolya Günlükleri - Manolya

Çarşaplardaki Patron - Ash ve Zelda

Güzel ve Sakallı - Linden ve Jasper-Anne

Talbott's Cove

Fresh Catch - Owen ve Cole

Sıkıştırılmış - Jackson ve Annette

Far Cry - Brooke ve JJ

Kaba Taslak - Gus ve Neera

Benchmark Serisi

Mesleki Gelişim - Drew ve Tara

Oryantasyon - Jory ve Max

Walsh Ailesi Yan Ürünleri

Görev Başında Kayıp - Wes ve Tom

Coastal Elite - Jordan ve April

Almak özel sinisi önizlemeler . yaklaşıyor
Bültenler aracılığıyla Kate'in bülteni ve özel okuyucu grubu The
Canterbury Tales, Facebook'ta.

OceanofPDF.com

KATE HAKKINDA

USA Today Bestseller Kate Canterbary, ateş, kalp ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu akıllı, buharlı çağdaş romanlar yazıyor. Kate, kocası ve kızıyla birlikte New England sahilinde yaşamaktadır.

Kate'i www.katecanterbary.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

2020'lerdeki hemen her şeyde olduğu gibi, bu kitap da bir meydan okumaydı. Aralık 2019'da Sebastian Stremmel'in 2020'de sonsuza dek mutlu olacağını yüz­süzce ilan etmiş­tim... ve sonra 2020 oldu ve sağlık çalışanları hakkında önemli miktarda gerçek endişe duymadan *düşünmem* mümkün değildi.

2020 yılı, yazmayı yeni öğrenmemi gerektirdi. Yazmak benim için her zaman yalnız bir yolculuk olmuştu, ancak o zamana kadar bu yolculuğu şehrin dört bir yanındaki kalabalık kafelerde ve pastanelerde yapmış­tim. Etrafımda insanlar varken ve kafamın içinde gürültü varken kitaplar yazdım.

Ta ki artık bunu yapamayana kadar.

Sebastian, ilk kez *Before Girl*'de, ardından *Preservation* ve *Thresholds*'da görüldüğü 2017'den beri aklımda. Sık sık günlerini ofisimde yere uzanıp dünya hakkında homurdanarak geçirdiğine dair şaka yapardım. Ve bu doğrudu - sürekli huysuzluğu hiç bitmedi, bir hastanenin içindeki hayatı yazmayı düşünemediğim zamanlarda bile. Bunu akılda tutarak, (her zaman olduğu gibi) detayların doğru olması için tonlarca araştırma yapılırken, bu detayların bazılarının yol boyunca yumuşatıldığını ve tıraşlandığını kabul etmek istiyorum. Cerrahlar ve hastanelerdeki yaşam hakkında teknik açıdan en doğru kitap her zaman en okunabilir ya da en keyifli kitap olmayabilir. Sağlık sektörünü yakından tanıyanlardan, gözünüze çarpan noktalar için özür dilerim.

Sara ise çok daha uzun süredir aklımda. *Kızdan Önce*'de kendisinden çok az bahsedildi ve *Manolya Günlükleri*'nde çok az görüldü ama kalbi yıllardır benimle birlikte. Onu yazacak kadar iyi anlamak için uzun süre bekledim ve bu amaçla

onunkinin sadece bir hikaye olduğunu kabul etmek. Bu, düzensiz beslenme ve/veya dengesiz bir yetiştirilme tarzından kurtulmanın tek hikayesi değildir. Bulimia yaşayan herkes aynı zamanda ömür boyu mide rahatsızlıkları da yaşamayacaktır ve mide rahatsızlıkları yaşayanlar da bunları Sara'nın yaşadığı gibi yaşamayabilir.

Son olarak, kocama ve sevgili arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.